SUZANNE COLLINS

SFIDAREA

SUZANNE COLLINS

SFIDAREA

Partea întâi

SCÂNTEIA

Capitolul 1

STRÂNG ÎN PALME STICLA PLATĂ, deşi aerul îngheţat a absorbit căldura ceaiului de multă vreme. Frigul mi-a crispat muşchii. Dacă o haită de câini sălbatici şi-ar face apariţia în clipa asta, şansele de a mă căţăra într-un copac înainte de atacul lor n-ar fi în favoarea mea. Ar trebui să mă ridic, să mă mişc, să scap de înţepeneala picioarelor, însă continui să rămân locului, tot atât de neclintită ca piatra pe care stau, în timp ce zorile prind să lumineze pădurea. Nu mă pot lupta cu soarele. Nu pot decât să privesc, neajutorată, cum mă târăşte spre o zi la care de mai multe luni mă gândesc cu groază.

La amiază vor sosi cu toţii în casa mea din Cartierul Învingătorilor. Reporterii, echipa de cameramani, chiar şi Effie Trinket, vechea mea însoţitoare, vor ajunge în Districtul 12, venind de la Capitoliu. Mă întreb dacă Effie o să mai poarte peruca aia absurdă, roz, sau dacă o să afişeze o altă culoare nefirească, special pentru Turneul Triumfal. Mă vor aştepta şi alţii. Un grup care să se ocupe de toate nevoile mele pe durata îndelungatei călătorii cu trenul. O echipă de experţi care să mă facă frumoasă pentru apariţiile în public. Cinna, stilistul şi prietenul meu, creatorul costumelor superbe cu care am cucerit atenţia spectatorilor în timpul Jocurilor Foamei.

Dacă ar fi după mine, aş încerca să uit cu desăvârşire jocurile astea. Să nu vorbesc niciodată despre ele. Să pretind c-au fost doar un vis urât. Dar e imposibil, din cauza Turneului Triumfal. Plasat strategic, la jumătatea intervalului dintre Jocurile anuale, reprezintă metoda aleasă de Capitoliu pentru a menţine vie o spaimă iminentă. Noi, cei din districte, nu suntem siliţi doar să ne reamintim în fiecare an strânsoarea de fier a puterii Capitoliului, ci s-o şi sărbătorim, iar anul acesta eu sunt una dintre vedetele spectacolului. Trebuie să călătoresc din district în district, să stau în faţa unor mulţimi care ovaţionează şi care, în

tainã, mã detestã, sã privesc în ochii oamenilor cãrora le-am ucis copiii…

Soarele continuă să se înalţe, aşa că mă ridic. Toate încheieturile mele se plâng, iar piciorul stâng mi-a fost amorţit atâta vreme încât reîncep să-l simt abia după câteva minute de mers. Sunt în pădure de vreo trei ore, dar, fiindcă n-am făcut cu adevărat nici o încercare de a vâna, n-am cu ce mă făli. Pentru mama şi pentru Prim, surioara mea, nu mai are importanţă. Îşi pot permite să cumpere carne de la măcelăria din oraş, deşi toate trei preferăm carnea proaspătă, de vânat. Însă Gale Hawthorne, prietenul meu cel mai bun, şi familia lui depind de captura de azi şi nu-i pot dezamăgi. Îmi încep turul de o oră şi jumătate, timpul necesar pentru a trece în revistă şirul nostru de capcane. Înainte, când eram la şcoală, aveam la dispoziţie după-amiezile ca să verificăm cursele, să vânăm şi să culegem, după care ne rămânea timp şi pentru negoţul din oraş. Dar acum, când Gale merge la muncă în minele de cărbuni, iar eu n-am nimic de făcut cât e ziua de lungă, am luat totul asupra mea.

La ora asta, Gale a început lucrul în mină, a coborât în adâncurile pământului cu liftul care îţi răscoleşte stomacul, iar acum izbeşte, probabil, în filonul de cărbune. Ştiu cum e acolo, jos. În fiecare an, clasa mea făcea un tur al minelor, ca parte a pregătirii noastre şcolare. Când eram mică, nu reprezenta decât o experienţă neplăcută. Tunelele claustrofobice, aerul urât mirositor, întunericul sufocant din jur. Dar, după ce tata şi alţi mineri au fost ucişi într-o explozie, abia mi-am mai putut impune să intru în ascensor. Excursia anuală a devenit un imens prilej de nelinişte. În două rânduri mi s-a făcut atât de rău doar gândindu-mă la ea, încât mama m-a ţinut acasă, crezând că mă îmbolnăvisem de gripă.

Mă gândesc la Gale, care nu se simte cu adevărat viu decât în pădure, cu aerul ei proaspăt, cu lumina soarelui, cu apa limpede, curgătoare. Nu ştiu cum de poate suporta. Ei… ba da, ştiu. Suportă, fiindcă aşa îşi poate hrăni mama,

cei doi fraţi mai mici şi sora. Iar eu am găleţi de bani, mai mult decât suficienţi pentru mâncarea ambelor noastre familii, dar el nu vrea să primească nici măcar o singură monedă. Îi vine greu până şi să mă lase să le aduc carne, deşi el ar fi avut cu siguranţă grijă să le hrănească pe mama şi pe Prim dacă aş fi fost ucisă în timpul Jocurilor. Îi tot spun că-mi face o favoare, că înnebunesc stând toată ziua degeaba. Chiar şi aşa, nu aduc niciodată vânatul când e el acasă. Ceea ce e uşor, de vreme ce lucrează douăsprezece ore pe zi.

Nu reuşesc să-l văd decât duminica, atunci când ne întâlnim în pădure şi vânăm împreună. Continuă să fie cea mai frumoasă zi a săptămânii, dar nu aşa cum era odată, când ne puteam destăinui totul unul altuia. Jocurile au stricat până şi asta. Îmi păstrez speranţa că, pe măsura trecerii timpului, vom reuşi să ne simţim din nou în largul nostru împreună, dar o parte din mine ştie că e zadarnic. Nu există cale de întoarcere.

Adun o pradă îmbelşugată din capcane – opt iepuri, două veveriţe şi un castor care a ajuns, înot, într-o şmecherie din sârmă, concepută chiar de Gale. El e un soi de vrăjitor al capcanelor, le concepe astfel încât să încovoieze puieţi care saltă apoi captura, ferind-o de animalele de pradă, echilibrează butuci acţionaţi de declanşatoare delicate, construite din beţe, împleteşte coşuri pentru prins peşte din care nu există scăpare. În timp ce înaintez, repunând cu grijă în funcţiune fiecare cursă, ştiu că n-o să pot niciodată înlocui ochiul lui care sesizează echilibrul, instinctul care îi spune prin ce loc va traversa prada o potecă. E vorba despre ceva mai presus de experienţă. E un dar înnăscut. Aşa cum pot eu lua la ochi un animal pe o beznă aproape de nepătruns, doborându-l totuşi cu o singură săgeată.

Când ajung înapoi, la gardul care înconjoară Districtul 12, soarele s-a ridicat destul de mult deasupra orizontului. Ca de obicei, ascult o clipă, dar nu se aude nici un zumzet care să trădeze prezenţa curentului electric în ochiurile plasei. Se întâmplă extrem de rar să se afle sub tensiune,

deşi ar trebui să fie electrificată tot timpul. Mă strecor prin spărtura din partea de jos a gardului şi ies pe Pajişte, la o aruncătură de băţ de casa mea. De vechea mea casă. O păstrăm, pentru că, oficial, e locuinţa atribuită mamei şi surorii mele. Dacă aş cădea moartă în clipa asta, ar fi nevoite să se întoarcă acolo. Dar, în momentul de faţă, se simt fericite în noua casă din Cartierul Învingătorilor, iar eu am rămas singura care foloseşte mica proprietate unde am crescut. E adevăratul meu cămin.

Acum mă duc acolo să mă schimb. Dau jos vechea jachetă de piele a tatei şi iau o haină din stofă fină de lână, care mi se pare întotdeauna prea strâmtă la umeri. Îmi înlocuiesc cizmele de vânătoare, moi şi uzate, cu o pereche de pantofi scumpi, de fabrică, pe care mama îi consideră mai potriviţi pentru cineva cu statutul meu social. Arcul şi săgeţile le-am lăsat în scorbura unui copac din pădure. Deşi timpul fuge cu fiecare tic-tac, îmi permit să mă aşez câteva minute în bucătărie. Fără foc în sobă şi fără faţă de masă, pare o casă abandonată. Plâng după traiul pe care îl duceam aici. Abia reuşeam să ne câştigăm existenţa, dar ştiam unde mă încadrez, ştiam unde îmi era locul în ţesătura deasă a vieţii noastre. Aş vrea s-o reiau, fiindcă, privind în urmă, pare atât de sigură faţă de cea de acum, când sunt atât de bogată, atât de cunoscută şi atât de detestată de conducerea Capitoliului.

Un sunet tânguitor îmi îndreaptă atenţia către uşa din spate. O deschid şi dau de Buttercup, bătrânul motan murdar al lui Prim. Detestă noua noastră locuinţă aproape la fel de mult ca şi mine şi o părăseşte întotdeauna când e Prim la şcoală. Nu ne-am fost niciodată prea dragi unul altuia, dar acum s-a creat această nouă legătură. Îl las să intre, îl hrănesc cu o bucată zdravănă de slănină de castor, ba chiar îl scarpin puţin între urechi.

— Eşti hidos, ştii, nu-i aşa? îl întreb.

Se împinge în mâna mea, dornic de mai multe mângâieri, dar trebuie să plec.

— Haide, vino.

Îl ridic într-o mână, îmi înşfac traista cu vânat cu cealaltă şi ies în stradă. Motanul se eliberează dintr-o săritură şi dispare într-un tufiş.

Vârful pantofilor îmi apasă prea tare degetele când păşesc pe trotuarul pavat cu zgură. Scurtez drumul luând-o pe alei lăturalnice şi prin curţile din spate şi ajung acasă la Gale în câteva minute. Stând aplecată deasupra chiuvetei din bucătărie, mama lui, Hazelle, mă vede pe fereastră. Îşi şterge mâinile de şorţ şi dispare ca să mă-ntâmpine în pragul uşii.

Îmi place Hazelle. O respect. Explozia care mi-a ucis tatăl a lăsat-o şi pe ea fără soţ, cu trei băieţi şi cu un copil încă nenăscut. La mai puţin de o săptămână după ce l-a adus pe lume, umbla pe străzi, căutând de lucru. Deoarece trebuia să-i poarte de grijă bebeluşului, nu putea să lucreze în mine, dar a reuşit să găsească nişte negustori care i-au dat rufe la spălat. La paisprezece ani, Gale, fiul cel mai mare, a devenit principalul susţinător al familiei. Era deja înscris pentru tesere, care le dădeau dreptul la o raţie sărăcăcioasă de grâne şi de ulei în schimbul unor intrări suplimentare ale numelui său în extragerea care îl putea transforma în tribut. Pe deasupra, încă de pe atunci era un braconier îndemânatic. Dar tot nu era de-ajuns pentru întreţinerea unei familii de cinci persoane dacă Hazelle nu-şi tocea degetele până la os frecând rufărie. Iarna erau atât de roşii şi de crăpate, încât sângerau la cea mai uşoară atingere. Fără alifia preparată de mama, ar mai sângera încă. Însă Hazelle şi Gale au hotărât că nici ceilalţi băieţi, Rory, de doisprezece ani, şi Vick, de unsprezece, nici micuţa Posy, care nu are decât patru, nu se vor înscrie niciodată pentru tesere.

Hazelle surâde la vederea vânatului. Ia castorul de coadă, apreciindu-i greutatea.

— O să iasă o tocăniţă bună din el.

Spre deosebire de Gale, pe ea n-o deranjează aranjamentul nostru.

— Şi blana e bună, îi răspund.

E reconfortant să stau aici, cu Hazelle. Să evaluăm calităţile vânatului, aşa cum am făcut întotdeauna. Îmi toarnă ceai fierbinte, din plante medicinale, într-o cană în jurul căreia îmi strâng cu recunoştinţă degetele îngheţate.

— Ştii, mă gândeam că, după întoarcerea din tur, aş putea să-l iau când şi când pe Rory cu mine, afară. După orele de şcoală. Să-l învăţ să tragă cu arcul.

Hazelle dă din cap, încuviinţând.

— Ar fi bine. Şi Gale vrea s-o facă, dar el nu e liber decât duminica, pe care cred că preferă s-o păstreze pentru tine.

Nu pot împiedica roşeaţa să-mi inunde obrajii. Fireşte că e stupid. E greu de spus că m-ar cunoaşte cineva mai bine decât Hazelle. Ştie ce mă leagă de Gale. Sunt sigură că, deşi mie nu mi-a trecut niciodată prin minte, o grămadă de oameni au presupus că ne vom căsători în cele din urmă. Dar asta se întâmpla înainte de Jocuri. Când celălalt tribut din district, Peeta Mellark, încă nu anunţase că mă iubea nebuneşte. Idila noastră a devenit o strategie esenţială pentru supravieţuirea în arenă. Numai că, pentru el, n-a fost doar o strategie. Nu sunt sigură ce-a fost pentru mine. Iar acum ştiu că, pentru Gale, n-a însemnat decât durere. Simt o strângere de inimă la gândul că, în timpul Turneului Triumfal, eu şi Peeta va trebui să apărem iarăşi în postura de îndrăgostiţi.

Îmi sorb cu lăcomie ceaiul, deşi e prea fierbinte, şi mă îndepărtez de masă.

— Ar fi mai bine să plec. Să mă fac frumoasă pentru camerele de luat vederi.

Hazelle mă îmbrăţişează.

— Să savurezi mâncarea.

— Pe deplin, spun eu.

Următoarea mea oprire e la Vatră, locul unde fac, în mod tradiţional, grosul afacerilor mele. Cu ani în urmă, nu era decât un depozit pentru cărbune, dar, când n-a mai fost folosit, a devenit un loc de întâlnire pentru tranzacţii ilegale, care a prosperat apoi transformându-se într-o piaţă neagră permanentă. Dacă atrage elemente ale societăţii cu

înclinaţii criminale, atunci presupun că locul meu e acolo. Vânătoarea în pădurile din jurul Districtului 12 violează cel puţin o duzină de legi şi se pedepseşte cu moartea.

Deşi ei nu vorbesc despre asta niciodată, le sunt datoare obişnuiţilor Vetrei. Gale mi-a povestit că Sae Unsuroasa a iniţiat o chetă ca să ne sponsorizeze pe mine şi pe Peeta în timpul Jocurilor. Trebuia să se limiteze numai la Vatră, dar o mulţime de alţi oameni au aflat şi şi-au dat obolul. Habar n-am cât s-a strâns, dar preţul oricărui dar primit în arenă era exorbitant. Şi, din câte ştiu, pentru mine a reprezentat diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Încă mi se mai pare ciudat să trag de uşa grea, pătrunzând înăuntru cu traista de vânat goală, fără nimic bun pentru troc, dar simţind în schimb greutatea monedelor din buzunar apăsându-mi şoldul. Încerc să ajung la cât mai multe tarabe cu putinţă, cumpărând, pe rând, cafea, checuri, ouă, aţă şi ulei. Ca adaos, iau trei sticle de votcă de la Ripper, o femeie ciungă, victima unui accident din mină, destul de inteligentă ca să găsească un mod de supravieţuire.

Băutura nu e pentru familia mea. E pentru Haymitch, mentorul meu şi al lui Peeta de pe durata Jocurilor. E ursuz, violent şi beat în cea mai mare parte a timpului. Dar şi-a făcut datoria – mai mult decât datoria –, căci, pentru prima oară în istorie, a fost permisă declararea a două tributuri drept învingători. Aşa că, indiferent cum ar fi Haymitch, şi lui îi sunt datoare. Şi asta pentru vecie. Îi cumpăr votca fiindcă, acum câteva săptămâni, i s-a terminat stocul şi nu se găsea nici de vânzare, aşa că a fost nevoit să se abţină, tremurând şi zbierând la nişte creaturi cumplite, pe care numai el le putea vedea. A speriat-o de moarte pe Prim şi, sincer vorbind, nici mie nu mi s-a părut prea distractiv să-l văd într-un asemenea hal. De atunci am început să fac rezerve, pentru cazul unei noi penurii de băutură.

Cray, şeful Apărătorilor Păcii din districtul nostru, se încruntă când mă vede cu sticlele. E un bărbat în vârstă, cu

câteva şuviţe de păr argintiu întinzându-se pieziş deasupra feţei lui roşcovane, lucioase.

— E prea tare pentru tine, fetiţo.

El ştie mai bine deoarece, în afară de Haymitch, bea mult mai mult decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată.

— A, e pentru mama, o foloseşte la medicamente.

— Ei da, ucide aproape orice microb, spune, trântind pe tarabă o monedă în schimbul unei sticle.

Când ajung la Sae Unsuroasa, mă salt pe tejghea şi comand nişte supă, care pare dintr-un amestec de dovleac şi fasole. În timp ce mănânc, apare un alt Apărător al Păcii, Darius, şi cumpără un castron plin. Când e vorba despre oamenii legii, el e unul dintre favoriţii mei. N-o face pe grozavul şi ţine de obicei la glume. Probabil se apropie de treizeci de ani, dar nu pare cu mult mai vârstnic decât mine. Zâmbetul şi părul lui roşu, zbârlit în toate părţile, îi dau un aer adolescentin.

— N-ar trebui să fii în tren? mă întreabă.

— Vin să mă ia la amiază, îi răspund.

— N-ar trebui să arăţi mai bine? întreabă din nou, într-o şoaptă sonoră.

Tachinările îmi smulg un zâmbet, în ciuda proastei mele dispoziţii.

— Poate o panglică în păr sau cam aşa ceva? Îmi atinge uşor coada împletită şi îi îndepărtez mâna.

— Nu-ţi face griji. În momentul când vor termina cu mine, n-o să mă mai recunoşti.

— Bine, face el. Ca variaţie, să dăm dovadă de puţină mândrie districtuală, domnişoară Everdeen. Hm?

Clatină din cap către Sae Unsuroasa, cu o dezaprobare prefăcută, şi pleacă să li se alăture prietenilor săi.

— Vreau castronul ăla înapoi, strigă ea în urma lui, dar, fiindcă râde, nu pare prea supărată. Gale vine să te conducă? mă întreabă apoi.

— Nu, nu e pe listă, îi spun. Însă ne-am întâlnit duminică.

— Cred că ar fi trebuit să ajungă pe listă. Fiindcă e vărul tău şi aşa mai departe, spune ea cu prefăcătorie.

Nu e decât o altă parte a minciunii inventate de Capitoliu. Când eu şi Peeta am rămas printre ultimii opt supravieţuitori ai Jocurilor, şi-au trimis reporterii să scrie articole despre viaţa noastră. Când s-au interesat de prietenii mei, toată lumea i-a îndrumat către Gale. El era prea arătos, cu un aer prea bărbătesc şi nicidecum dispus să zâmbească şi să fie prietenos în faţa camerelor. Însă semănăm puţin unul cu altul. Păr negru, lins, piele măslinie, ochi cenuşii. Aşa că s-a găsit un geniu care să-l transforme în vărul meu. Eu am aflat abia când am ajuns acasă, pe peronul gării, şi am auzit-o pe mama spunând:

— Vărul tău e nerăbdător să te vadă! M-am întors şi am dat cu ochii de Gale, de Hazelle şi de copii, aşteptându-mă, şi ce altceva aş fi putut să fac, decât să intru în joc?

Sae Unsuroasa ştie că nu suntem rude, însă până şi o parte dintre oamenii care ne cunosc de ani de zile par s-o fi uitat.

— Abia aştept să se termine toată povestea, şoptesc eu.

— Ştiu, zice ea. Dar trebuie să treci prin toate şi să mergi până la capăt. Ar fi mai bine să nu-ntârzii.

În timp ce mă îndrept spre casă, prinde să ningă încet. Cartierul Învingătorilor e la o distanţă de vreo opt sute metri de piaţa din centrul oraşului, dar pare pe de-a-ntregul o altă lume. O aşezare distinctă, construită în jurul unei frumoase peluze verzi, presărată cu tufe de flori. Sunt douăsprezece case, oricare dintre ele suficient de mare ca să cuprindă zece de dimensiunile celei în care am crescut. Nouă sunt pustii, aşa cum au fost întotdeauna. Cele trei aflate în folosinţă îi au drept proprietari pe Haymitch, pe Peeta şi pe mine.

Atât locuinţa familiei mele, cât şi a lui Peeta emană strălucirea caldă a vieţii. Ferestre luminate, fum ieşind din coşuri, mănunchiuri de spice strălucitor colorate prinse de uşile din faţă, ca decoraţiuni pentru apropiatul Festival al Recoltei. Însă casa lui Haymitch pare părăsită, lăsată în voia

sorţii, în ciuda interesului pe care şi-l dă îngrijitorul zonei. Odată ajunsă în prag, îmi fac curaj – ştiind că o să fie scârbos –, apoi împing uşa şi intru.

Nasul mi se încreţeşte imediat a dezgust. Haymitch refuză să-i permită altcuiva să se ocupe de curăţenie, iar el însuşi nu e în stare de aşa ceva. Mirosurile de alcool şi de vomă, de varză fiartă şi de carne arsă, de haine murdare şi de excremente de şoarece s-au contopit de-a lungul anilor într-o duhoare care îmi umple ochii de lacrimi. Înaintez cu greu printr-o harababură de ambalaje goale, de cioburi şi de oase către locul unde ştiu c-o să-l găsesc pe fostul meu mentor. Stă la masa din bucătărie, cu braţele răşchirate pe tăblia de lemn, cu faţa într-o baltă de băutură, sforăind vârtos. Îi dau un ghiont în umăr.

— Scoală-te! mă răstesc la el, fiindcă am învăţat că nu poate fi trezit cu delicateţe.

Sforăitul încetează pentru o clipă, întrebător, apoi reîncepe. Îl zgâlţâi mai tare.

— Scoală-te, Haymitch. E ziua Turului!

Mă străduiesc să-mping fereastra în sus, inspirând adânc aerul curat de afară. Picioarele mele îşi fac loc printre gunoaiele de pe podea, dezgrop un ibric de tinichea şi îl umplu cu apă de la chiuvetă. În soba de gătit nu s-a stins cu desăvârşire focul şi reuşesc să conving cei câţiva cărbuni încă aprinşi să se preschimbe într-o flacără. Pun în vas nişte cafea măcinată, destul de multă ca să mă asigur că licoarea o să fie gustoasă şi tare, şi îl aşez pe plită, la fiert.

Haymitch e încă rupt de lume. Fiindcă nimic altceva n-a dat rezultate, umplu un castron cu apă rece ca gheaţa, i-l vărs în cap şi mă arunc într-o parte. Din gâtlej îi iese un sunet gutural, animalic.

Sare în sus, azvârle scaunul la trei metri în spate cu o lovitură de picior şi flutură un cuţit. Am uitat că doarme întotdeauna strângând unul în mână. Ar fi trebuit să i-l smulg dintre degete, dar mintea mea era prea preocupată cu altceva. Scuipă blasfemii şi spintecă aerul preţ de câteva clipe, înainte de a-şi regăsi minţile. Îşi şterge faţa cu una

dintre mânecile cămăşii şi se întoarce spre pervazul ferestrei pe care m-am cocoţat, pentru cazul că ar fi necesar să scap repede cu fuga.

— Ce faci aici? bolboroseşte.

— Mi-ai spus să te trezesc cu o oră înainte de sosirea aparatelor de filmat, răspund.

— Ce? face el.

— A fost ideea ta, insist eu. Pare să-şi aducă aminte.

— De ce sunt ud din cap până-n picioare?

— Nu te-ai trezit când te-am zgâlţâit, îi explic. Uite ce e, dacă voiai să fii luat cu binişorul, trebuia să-l rogi pe Peeta.

— Ce să mă roage?

Simplul sunet al vocii lui îmi răscoleşte stomacul, transformându-l într-un nod de emoţii neplăcute, cum ar fi vinovăţia, tristeţea şi spaima. Şi dorul. Trebuie să recunosc că există şi aşa ceva. Numai că trebuie să facă faţă unei concurenţe prea dure ca să poată avea vreodată câştig de cauză.

Îl urmăresc pe Peeta traversând încăperea în direcţia mesei, razele soarelui dezvăluind licărul zăpezii proaspete din părul lui blond. Pare puternic şi sănătos, atât de diferit de băiatul bolnav şi înfometat pe care-l ştiu din arenă, până şi şchiopătatul abia dacă i se mai poate observa. Pune pe masă o franzelă caldă şi strânge mâna lui Haymitch.

— Te-am rugat să mă trezeşti fără să mă-mbolnăveşti de pneumonie, spune acesta din urmă, lăsând deoparte cuţitul.

Îşi scoate cămaşa murdară, dând la iveală un maieu tot atât de jegos, şi se şterge apăsat cu partea uscată.

Peeta zâmbeşte şi înmoaie cuţitul lui Haymitch în sticla cu votcă de pe podea. Şterge lama cu poala cămăşii şi taie franzela felii. Peeta ne oferă tuturor bunătăţi proaspăt scoase din cuptor. Eu vânez. El coace. Haymitch bea. Avem, cu toţii, modul nostru de a ne ocupa timpul, de a ţine la distanţă gândul la vremea în care am fost concurenţi ai Jocurilor Foamei. Abia după ce îi întinde lui Haymitch colţul pâinii se uită la mine pentru prima oară.

— Vrei o felie?

— Nu, am mâncat în Vatră, spun. Dar îţi mulţumesc oricum.

Vocea îmi sună nefiresc, e atât de oficială. Aşa cum a sunat de fiecare dată când am vorbit cu Peeta după ce camerele au terminat de filmat fericita noastră întoarcere acasă şi ne-am reluat adevărata viaţă.

— Pentru puţin, spune el, crispat. Haymitch îşi azvârle cămaşa undeva, în mijlocul harababurii.

— Brrr. Voi doi trebuie să deveniţi mult mai prietenoşi înainte de începerea spectacolului.

Bineînţeles că are dreptate. Publicul se aşteaptă să vadă perechea de îndrăgostiţi care a câştigat Jocurile Foamei. Nu doi oameni care abia dacă se pot privi în ochi. Dar eu nu spun decât:

— Fă o baie, Haymitch.

Pe urmă mă avânt peste pervazul ferestrei, mă las să cad pe pământ şi traversez peluza către casa noastră.

Zăpada a început să se aştearnă, şi în spatele meu se întinde un şir de urme. Mă opresc la uşa din faţă, scuturându-mi zloata de pe pantofi înainte de a intra. Mama a muncit zi şi noapte pentru ca totul să arate perfect în faţa camerelor de luat vederi, aşa că nu e momentul potrivit să las urme pe podelele ei strălucitoare. Nici n-apuc să intru bine că ea deja e acolo, întinzându-şi braţul ca şi cum ar vrea să mă oprească.

— Nu-ţi face griji, mă descalţ aici, spun, abandonându-mi pantofii pe covoraşul de lângă prag.

Mama scoate un hohot de râs straniu, şuierat, şi îmi ia de pe umăr traista de vânătoare plină cu provizii.

— Nu e decât zăpadă. Plimbarea a fost plăcută?

— Plimbarea?

Ştie că am fost în pădure o jumătate de noapte. Pe urmă îl văd pe bărbatul care stă în spatele ei, în cadrul uşii bucătăriei. Arunc o singură privire asupra costumului său făcut la comandă şi a trăsăturilor de o perfecţiune chirurgicală şi ştiu că e din Capitoliu. Ceva nu e în ordine.

— A fost mai degrabă ca la patinaj. Zăpada începe să alunece de-a binelea.

— A venit cineva care vrea să te vadă, mă anunţă mama.

Are faţa mult prea palidă şi aud neliniştea pe care încearcă s-o ascundă. Mă prefac că nu observ în ce stare e.

— Credeam că nu trebuie s-ajungă înainte de amiază. A venit Cinna mai devreme, ca să mă ajute să mă pregătesc?

— Nu, Katniss, e…, începe mama.

— Pe aici, te rog, domnişoară Everdeen, spune calm bărbatul.

Arată în lungul coridorului. E ciudat să fii călăuzit în propria ta casă, dar ştiu că nu e cazul să comentez.

Mă pun în mişcare aruncând peste umăr un zâmbet liniştitor pentru mama.

— Probabil alte instrucţiuni pentru tur. Mi-au trimis tot soiul de materiale legate de itinerar şi de protocolul care trebuie respectat în fiecare district. Dar, în timp ce mă îndrept spre uşa biroului, pe care n-am mai văzut-o niciodată închisă până acum, îmi simt gândurile alergând. Cine e aici? Ce vrea? De ce e mama atât de palidă?

— Intră, îmi spune bărbatul de la Capitoliu, care a străbătut holul în urma mea.

Răsucesc mânerul strălucitor, de alamă, şi trec pragul. Remarc mirosurile contradictorii, de trandafiri şi de sânge. Un bărbat mărunţel, cu părul alb şi cu un aer vag familiar, citeşte o carte. Ridică un deget, ca şi cum ar spune: „Acordă-mi o clipă.” Apoi se întoarce şi îmi stă inima.

Mă uit în ochii de şarpe ai preşedintelui Snow.

Capitolul 2

ÎN VIZIUNEA MEA, preşedintele Snow ar trebui să apară în faţa unor coloane de marmură împodobite cu steaguri supradimensionate. E şocant să-l văd în mijlocul obiectelor obişnuite din încăpere. Ca şi cum aş sălta capacul unei oale şi aş găsi o viperă în loc de tocană.

Ce caută aici? Gândurile mi se întorc în grabă către zilele de deschidere ale altor Tururi Triumfale, îmi aduc aminte că am văzut tributurile câştigătoare, alături de mentorii şi stiliştii lor. Uneori au apărut chiar şi oficialităţi guvernamentale de rang înalt. Dar nu l-am zărit niciodată pe preşedintele Snow. El ia parte la sărbătoririle din Capitoliu. Punct.

Dacă a bătut tot drumul până aici, nu poate însemna decât un singur lucru. Am dat de un mare necaz. Şi, dacă asta e adevărat pentru mine, e şi pentru familia mea. Mă străbate un fior la gândul că mama şi sora mea se află atât de aproape de acest om care mă detestă. Mă va detesta întotdeauna. Pentru că am fost mai inteligentă decât sadicii lui creatori-de-joc, am făcut Capitoliul să pară stupid şi, ca urmare, i-am subminat autoritatea.

N-am făcut nimic altceva în afară de a încerca să mă menţin în viaţă – pe mine şi pe Peeta. Orice act de revoltă a fost o simplă coincidenţă. Dar, când Capitoliul decretează că numai un singur tribut poate supravieţui, şi tu ai neobrăzarea de a-i contesta hotărârea, presupun că asta este prin ea însăşi o revoltă. Singurul lucru pe care puteam să-l invoc în apărare a fost pretinsa dragoste pătimaşă pentru Peeta care m-a făcut să-mi pierd minţile. Aşa că ni s-a îngăduit să trăim amândoi. Ca să fim încoronaţi ca învingători. Ca să ne întoarcem acasă şi să sărbătorim, să ne fluturăm mâinile în faţa camerelor, în semn de rămas-bun, şi să fim lăsaţi în pace. Până acum.

Poate locuinţa mea nouă sau şocul apariţiei lui, sau înţelegerea reciprocă a faptului că ar putea cere să fiu

ucisă cât ai clipi mă fac să mă simt ca o intrusă. De parcă ne-am afla în casa lui, şi eu aş fi venit neinvitată la o petrecere. Aşa că nu-i spun că e bine-venit şi nu-i ofer un scaun. Nu spun nimic. De fapt, îl tratez ca şi cum ar fi cu adevărat un şarpe, unul veninos. Stau nemişcată, cu ochii ţintuiţi într-ai lui, gândindu-mă cum să bat în retragere.

— Cred că putem simplifica situaţia căzând de acord să fim sinceri unul faţă de celălalt, spune el. Ce părere ai?

Sunt de părere că limba mi-a înţepenit şi că mi-e imposibil să vorbesc, aşa că mă surprind pe mine însămi când îi răspund cu voce fermă:

— Da, cred că asta ar economisi timp. Preşedintele Snow zâmbeşte şi îi remarc pentru prima oară buzele. Mă aştept să fie ca de şarpe, ceea ce e totuna cu a spune că îi lipsesc. Dar ale lui sunt mult prea pline, cu pielea prea întinsă. Mă întreb dacă gura nu i-a fost cumva modificată, ca să devină mai atrăgător. Dacă e aşa, au irosit timpul şi banii, fiindcă e lipsit de orice farmec.

— Consilierii mei se temeau c-o să fii dificilă, dar n-ai o asemenea intenţie, nu-i aşa? mă întreabă el.

— Aşa e, îi răspund.

— Asta le-am spus şi eu. O fată care merge atât de departe ca să-şi salveze viaţa nu e interesată să se lepede de ea cu amândouă mâinile. Şi trebuie să se gândească şi la familia ei. Mama, sora şi toţi acei… veri.

După felul în care ezită înainte de a pronunţa ultimul cuvânt, îmi dau seama că ştie că eu şi Gale n-avem un arbore genealogic comun.

Ei, acum jucăm cu toate cărţile pe masă. Poate e mai bine. Nu-mi plac ameninţările voalate. Prefer să ştiu cum stau.

— Să ne aşezăm.

Preşedintele Snow se instalează la biroul lat, din lemn lăcuit, unde îşi face Prim temele, şi mama bugetul. Aidoma casei noastre, e un loc pe care îl ocupă fără a avea nici un drept, dar, în ultimă instanţă, are toate drepturile din lume. Eu mă aşez în faţa biroului, pe unul dintre scaunele

sculptate, cu spatele drept. E făcut pentru cineva mai înalt decât mine, aşa că pe podea nu mi se odihnesc decât vârfurile degetelor.

— Am o problemă, domnişoară Everdeen, spune el. O problemă care a apărut în arenă, când ai scos fructele alea otrăvite.

Acela a fost momentul când am ghicit că, puşi în situaţia de a alege între a ne privi pe mine şi Peeta sinucigându-ne – ceea ce ar fi însemnat să nu existe nici un învingător – şi a ne lăsa pe amândoi să trăim, creatorii-de-joc vor prefera a doua variantă.

— Dacă şeful creatorilor-de-joc, Seneca Crane, ar fi avut un strop de creier, te-ar fi făcut fărâme. Dar a avut o străfulgerare nefericită de sentimentalism. Aşa că iată-te aici. Poţi ghici unde e el acum? mă întreabă.

Încuviinţez cu o înclinare a capului fiindcă, după cum o spune, e clar că Seneca Crane a fost executat. Mirosul de trandafiri şi de sânge e mai puternic acum, când nu ne mai desparte decât biroul. Preşedintele Snow are o roză prinsă la reverul hainei, ceea ce sugerează cel puţin sursa parfumului floral, dar trebuie să fi fost intensificat prin procedee genetice, fiindcă nici un trandafir autentic nu are un miros atât de pătrunzător. Cât despre sânge… nu ştiu.

— Pe urmă n-a mai fost nimic de făcut, în afară de a te lăsa să-ţi prezinţi micul scenariu. Şi tu ai jucat foarte bine în episodul cu şcolăriţa înnebunită de dragoste. Oamenii din Capitoliu au fost cât se poate de convinşi. Din nefericire, nu toţi cei din districte s-au lăsat înşelaţi de interpretarea ta.

Pe chipul meu trebuie să fi apărut măcar o străfulgerare de nedumerire, pentru că el vine imediat cu un răspuns.

— Bineînţeles că nu ştii asta. N-ai acces la informaţiile despre starea de spirit din alte districte. Oricum, într-o serie dintre ele, oamenii au văzut în micul tău truc cu fructele de pădure o manifestare a sfidării, nu a iubirii. Şi, dacă o fată nu de altundeva, ci tocmai din Districtul 12, poate sfida Capitoliul scăpând nevătămată, ce îi poate

împiedica pe ei să facă acelaşi lucru? Ce poate împiedica, să zicem, o revoltă?

E nevoie de o clipă ca să pricep sensul ultimei lui fraze. Pe urmă mă izbeşte cu toată puterea importanţei sale.

— Au fost revolte? întreb, atât înfiorată, cât şi încântată de o asemenea posibilitate.

— Încă nu. Dar vor urma dacă nu se schimbă cursul evenimentelor. Şi se ştie că revoltele conduc la revoluţie. Preşedintele se freacă deasupra sprâncenei stângi, în acelaşi loc unde simt eu însămi durerile de cap. Ai idee cam ce-ar însemna asta? Câţi oameni ar muri? Cu ce ar trebui să se confrunte supravieţuitorii? Indiferent ce probleme ar putea avea unii sau alţii cu Capitoliul, crede-mă când îţi spun că, dacă îşi slăbeşte strânsoarea asupra districtelor, chiar şi pentru scurt timp, întregul sistem se va nărui.

Sunt luată prin surprindere de exprimarea lui directă, ba chiar şi de sinceritatea acestui discurs. De parcă prima lui grijă ar fi bunăstarea cetăţenilor din Panem, când nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Nu ştiu cum de îndrăznesc să rostesc următoarele cuvinte, dar o fac.

— Trebuie să fie foarte fragil dacă o mână de fructe îl poate dărâma.

Urmează o pauză îndelungată, în timpul căreia mă studiază. Apoi spune, simplu:

— E fragil, dar nu aşa cum îţi închipui.

Se aude o bătaie în uşă, şi bărbatul din Capitoliu îşi strecoară capul înăuntru.

— Mama ei întreabă dacă doriţi ceai.

— Aş vrea. Mi-ar plăcea să beau nişte ceai, spune imediat preşedintele.

Uşa se deschide mai larg, şi în prag stă mama, cu o tavă pe care se află serviciul de porţelan adus de ea în Filon când s-a măritat.

— Puneţi-l aici, vă rog.

Preşedintele îşi aşază cartea pe colţul biroului şi bate cu palma în centru.

Mama lasă tava pe birou. Conţine un ceainic de porţelan şi ceşti, frişcă şi zahăr, o farfurie cu fursecuri. Glazura care le împodobeşte închipuie flori în culori pastelate. Nu poate fi decât opera lui Peeta.

— Ce privelişte bine-venită! Ştiţi, e ciudat cât de des uită oamenii că şi preşedinţii trebuie să mănânce, spune Snow, cu un aer fermecător.

Ei, şi asta pare, oricum, s-o mai destindă puţin pe mama.

— Pot să vă aduc şi altceva? Aş putea să vă pregătesc ceva mai substanţial dacă vă e foame, se oferă ea.

— Nu, nimic n-ar putea fi mai aproape de perfecţiune. Mulţumesc, spune el, cerându-i evident să plece.

Mama dă din cap, îmi aruncă o privire şi iese. Preşedintele Snow toarnă ceai pentru amândoi şi îşi umple cana cu frişcă şi zahăr, mestecând apoi îndelung. Simt că a terminat ce avea de spus şi aşteaptă răspunsul meu.

— N-am vrut să stârnesc o revoltă, îi mărturisesc.

— Te cred. N-are importanţă. Stilistul tău a fost profet când ţi-a ales garderoba. Tu, Katniss Everdeen, fata din foc, te-ai dovedit a fi scânteia care, nesupravegheată, se poate transforma într-un infern, distrugând Panemul, spune el.

— De ce nu mă ucideţi acum? mă trezesc eu să întreb.

— Public? întreabă el. Asta ar însemna să torn gaz peste foc.

— Atunci înscenaţi un accident.

— Cine s-ar lăsa păcălit? mă întreabă. Tu nu, dacă ai urmări totul.

— Atunci spuneţi-mi ce vreţi de la mine. O s-o fac! îi promit.

— Măcar de-ar fi atât de simplu. Ia între degete unul dintre biscuiţii împodobiţi cu flori şi îl studiază. Adorabil. Mama ta i-a făcut?

— Peeta.

Şi, pentru prima oară, îmi dau seama că pot să-i susţin privirea. Întind mâna după cana mea cu ceai, dar o pun la loc când o aud zăngănind pe farfurioară. Maschez totul grăbindu-mă să iau un biscuit.

— Peeta. Ce face iubirea vieţii tale? se interesează el.

— E bine, îl informez eu.

— Când şi-a dat seama în ce măsură îţi e indiferent? întreabă, înmuindu-şi biscuitul în ceai.

— Nu-mi e indiferent, protestez.

— Dar poate că nu-l iubeşti pe băiatul ăsta atât de nebuneşte cum ai vrea s-o creadă întreaga ţară.

— Cine spune că nu?

— Eu, zice preşedintele. Şi nu m-aş afla acum aici dacă aş fi singurul care are dubii. Cum îi merge frumosului tău văr?

— Nu ştiu… nu…

Repulsia faţă de conversaţia asta, faţă de o discuţie cu preşedintele Snow despre sentimentele mele pentru doi dintre oamenii la care ţin cel mai mult, îmi ia graiul.

— Răspunde, domnişoară Everdeen. Pe el îl pot ucide cu uşurinţă dacă nu ajungem la un deznodământ fericit, îmi spune. Nu-i faci nici o favoare când dispăreţi amândoi în pădure, în fiecare duminică.

Dacă ştie asta, ce altceva mai ştie? Şi cum de o ştie? Există mulţi oameni care i-ar putea spune că eu şi Gale ne petrecem duminicile vânând. Nu ne facem apariţia, în seara fiecăreia dintre ele, împovăraţi cu vânat? N-a fost aşa vreme de ani de zile? Adevărata întrebare este ce îşi închipuie el că se petrece în pădurile din afara Districtului 12. Cu siguranţă că n-am fost urmăriţi acolo.

Sau am fost? Am fi putut fi urmăriţi? Mi se pare imposibil. Cel puţin ca urmăritorul să fie o persoană. Camere de luat vederi? Asta nu mi-a trecut niciodată prin minte până acum. Pădurea a fost întotdeauna locul nostru sigur, locul unde nu ne poate ajunge braţul Capitoliului, unde suntem liberi să spunem ceea ce simţim, să fim noi înşine. Cel puţin înainte de Jocuri. Ce-ar fi văzut dacă ne-ar fi urmărit atunci? Doi oameni vânând, rostind lucruri considerate înaltă trădare la adresa Capitoliului, da. Dar nu doi îndrăgostiţi, aşa cum pare să dea de înţeles aluzia

preşedintelui Snow. În privinţa acestei acuzaţii, suntem în siguranţă. Doar dacă nu cumva… nu cumva…

S-a întâmplat o singură dată. Scurt şi pe neaşteptate, dar s-a întâmplat.

După întoarcerea mea şi a lui Peeta de la Jocuri, au trecut mai multe săptămâni fără să-l întâlnesc pe Gale între patru ochi. Mai întâi au avut loc festivităţile obligatorii. Un banchet în onoarea învingătorilor, la care au fost invitate numai persoanele de cel mai înalt rang. O zi de sărbătoare pentru întregul district, cu mâncare gratis şi cu comedianţi aduşi din Capitoliu. Ziua Pachetelor, prima dintre cele douăsprezece, în care toţi locuitorii districtului au primit pachete cu mâncare. Asta a fost preferata mea. Să vezi toţi puştii flămânzi din Filon alergând de colo-colo şi fluturând cutii cu gem de mere, conserve cu carne, chiar şi bomboane. Sacii cu grâne şi bidoanele cu ulei, prea mari pentru a putea să le care, aveau să-i aştepte acasă. Să ştii că, vreme de un an, aveau să primească în fiecare lună câte un pachet… A fost una dintre puţinele dăţi când m-am bucurat într-adevăr fiindcă am câştigat Jocurile.

Prin urmare, cu atâtea ceremonii, cu diversele evenimente şi cu reporterii care îmi înregistrau fiecare mişcare în timp ce prezidam, mulţumeam sau îl sărutam pe Peeta pentru public, nu m-am bucurat de nici un fel de intimitate. După câteva săptămâni, lucrurile s-au liniştit în sfârşit. Echipele de cameramani şi de reporteri şi-au făcut bagajele şi au plecat acasă. Eu şi Peeta am adoptat relaţia rece pe care o avem de atunci încoace. Familia mea s-a instalat în casa noastră din Cartierul Învingătorilor. Viaţa de zi cu zi din Districtul 12 – muncitorii în mine, copiii la şcoală – şi-a reluat ritmul obişnuit. Am aşteptat până ce am crezut că nu mai era nici un pericol, apoi, într-o duminică, fără să spun nimănui, m-am trezit cu câteva ore înaintea zorilor şi am plecat spre pădure.

Vremea era încă destul de călduroasă ca să n-am nevoie de haină. Am luat o traistă plină cu delicatese, friptură rece de pui şi brânză, pâine de la brutărie şi portocale. În vechea

mea casă, mi-am pus cizmele de vânătoare. Ca de obicei, gardul nu era electrificat, aşa că m-am furişat pur şi simplu în pădure şi mi-am regăsit arcul şi săgeţile. M-am dus la locul nostru – al lui Gale şi al meu –, locul unde împărţiserăm micul dejun în dimineaţa extragerii care m-a trimis la Jocuri.

Am aşteptat cel puţin două ore. Începusem să cred că Gale îşi pierduse încrederea în mine în săptămânile care trecuseră sau că nu-i mai păsa de mine. Că poate chiar mă ura. Iar ideea de a-l pierde pentru totdeauna pe el, prietenul meu cel mai bun, singurul om căruia îi încredinţasem vreodată secretele mele, a fost atât de dureroasă încât n-am putut s-o suport. Mai ales după tot ce s-a întâmplat. Mi-am simţit ochii umezindu-se şi gâtlejul strângându-mi-se, aşa cum mi se întâmplă când mă supăr.

Pe urmă mi-am ridicat privirea, şi el era acolo, la trei metri distanţă, uitându-se pur şi simplu la mine. Fără să mă gândesc, am sărit în picioare şi mi-am aruncat braţele în jurul lui, scoţând sunete stranii, în care se amestecau râsul, respiraţia tăiată şi plânsul. El mă strângea atât de tare încât nu-i puteam vedea faţa, dar a trecut un timp cu adevărat îndelungat până când mi-a dat drumul şi apoi n-a prea mai avut de ales, pentru că îi stârnisem atât de tare sughiţul încât a fost nevoit să bea apă.

În ziua aceea am făcut ceea ce făcuserăm întotdeauna. Am luat micul dejun. Am vânat, am pescuit şi am cules. Am vorbit despre oamenii din oraş. Nu despre noi, despre noua lui viaţă din mină şi despre timpul petrecut de mine în arenă. Numai despre alte lucruri. Cred că, în momentul când am ajuns lângă prima gaură din gard aflată în apropierea Vetrei, eram cu adevărat convinsă că era posibil să nu se fi schimbat nimic. Că am fi putut continua să facem ceea ce făcuserăm mereu. I-am dat lui Gale să vândă tot vânatul, de vreme ce noi aveam acum atât de multă mâncare. I-am spus că n-o să vin în Vatră, deşi eram nerăbdătoare să ajung acolo, pentru că mama şi sora mea nici măcar nu ştiau că plecasem la vânătoare şi se întrebau

unde sunt. Pe urmă, pe neaşteptate, în timp ce mă ofeream să iau asupra mea verificarea zilnică a capcanelor, mi-a prins faţa în mâini şi m-a sărutat.

Am fost luată complet prin surprindere. S-ar putea crede că, după ce stătusem atât de multe ore împreună cu Gale – privindu-l vorbind, râzând şi încruntându-se –, ar fi trebuit să ştiu tot ce era de ştiut despre buzele lui. Dar nu-mi imaginasem că, apăsate de ale mele, le-aş fi putut simţi atât de calde. Sau că mâinile acelea, capabile să instaleze cele mai complicate capcane, se puteau închide cu atâta uşurinţă în jurul meu. Cred că am scos un soi de sunet din fundul gâtului şi îmi amintesc vag de degetele mele, strâns încovrigate, odihnindu-se pe pieptul lui.

— Trebuia să fac asta. Măcar o singură dată, a spus apoi, dându-mi drumul.

Şi a plecat.

Cu toate că apunea soarele, şi familia mea era probabil îngrijorată, m-am aşezat, rezemându-mă de un copac de lângă gard. Am încercat să hotărăsc ce simţeam în privinţa sărutului, dacă îmi plăcuse sau îl detestasem, dar adevărul era că nu reuşeam să-mi amintesc decât apăsarea buzelor lui şi mirosul de portocale, care zăbovea încă, impregnându-i pielea. Totul părea lipsit de sens în comparaţie cu numeroasele sărutări schimbate cu Peeta. Dar încă nu-mi dădusem seama dacă vreuna dintre ele avea vreo importanţă. În cele din urmă m-am dus acasă.

În săptămâna aceea m-am ocupat de capcane şi i-am dus carnea lui Hazelle. Dar pe Gale nu l-am mai văzut până duminică. Îmi pregătisem un discurs întreg despre faptul că nu-mi doream un iubit şi că nu-mi făcusem niciodată planuri de căsătorie, dar n-am sfârşit prin a-l rosti. Gale s-a purtat de parcă nu ne-am fi sărutat niciodată. Poate aştepta să spun eu ceva. Sau să-l sărut la rândul meu. În schimb, m-am mulţumit să pretind şi eu că nu se întâmplase nimic. Dar nu era aşa. Gale spărsese un soi de barieră invizibilă dintre noi şi, prin asta, îmi distrusese orice speranţă de reluare a vechii noastre prietenii fără complicaţii. Indiferent ce aş fi

pretins, nu m-am mai putut uita niciodată la buzele lui ca până atunci.

Toate acestea îmi fulgeră prin minte într-o clipă, în timp ce ochii preşedintelui Snow mă sfredelesc, imediat după ameninţarea de a-l ucide pe Gale. Ce proastă am putut să fiu când mi-am închipuit că, după întoarcerea acasă, Capitoliul o să mă ignore! Poate că nu ştiam despre posibilele revolte. Dar ştiam că îi înfuriasem. Ce-am făcut eu în loc să mă port cu prudenţa extremă cerută de situaţie? Din punctul de vedere al preşedintelui, nu i-am dat atenţie lui Peeta şi mi-am etalat preferinţa pentru compania lui Gale în faţa întregului district. Dând astfel clar de înţeles că, de fapt, îmi băteam joc de Capitoliu. Iar acum, prin neglijenţa mea, i-am pus în pericol pe Gale şi pe ai lui, mi-am primejduit familia şi pe Peeta.

— Vă rog să nu-i faceţi nici un rău lui Gale, şoptesc. Nu mi-e decât prieten. Suntem prieteni de ani de zile. Nu e nimic altceva între noi. În plus, acum toată lumea ne crede veri.

— Nu mă interesează decât modul în care afectează evoluţia relaţiei tale cu Peeta şi, ca urmare, starea de spirit a districtelor, spune el.

— O să fie neschimbată în timpul turului. O să fiu îndrăgostită de el, exact aşa cum am fost, îi răspund.

— Exact aşa cum eşti, mă corectează el.

— Aşa cum sunt, confirm.

— Numai că va trebui s-o faci mai bine dacă vrem să evităm revoltele, subliniază el. Turul ăsta o să fie singura ta şansă de a schimba situaţia.

— Ştiu. O s-o fac. O să conving pe toată lumea din districte că n-am sfidat Capitoliul, am fost doar îndrăgostită nebuneşte.

Preşedintele Snow se ridică şi îşi tamponează buzele pufoase cu şervetul.

— Când dai greş trebuie să ţinteşti mai sus.

— Cum adică? Cum aş putea ţinti mai sus? întreb.

— Convinge-mă pe mine, spune el.

Lasă şervetul să cadă şi îşi recuperează cartea. Nu-l privesc când se îndreaptă către uşă, aşa că tresar când îmi şopteşte la ureche.

— Apropo, ştiu de sărut.

Iese, şi uşa se închide cu un pocnet.

Capitolul 3

MIROSUL DE SÂNGE… era în răsuflarea lui. Oare ce face? mă întreb. Îl bea? Mi-l imaginez sorbindu-l dintr-o ceaşcă de ceai. Înmuind un biscuit de pe care se preling apoi picături roşii.

O maşină prinde viaţă dincolo de fereastră, suavă şi silenţioasă ca un tors de pisică, apoi se pierde în depărtare. Dispare pe furiş, aşa cum a sosit, neobservată.

Încăperea se roteşte încet, în cercuri lente, înclinate, şi mă întreb dacă sunt în stare s-o părăsesc. Mă aplec şi-mi încleştez o mână de tăblia mesei. În cealaltă mai ţin încă biscuitul superb făcut de Peeta. Cred că pe el era un crin-tigru, dar, în pumnul meu, s-a transformat în firimituri. Nici măcar n-am ştiut că îl striveam, dar presupun că trebuia să mă ţin de ceva în vreme ce lumea mea scăpa de sub control.

O vizită a preşedintelui Snow. Districte la un pas de revoltă. O ameninţare directă cu moartea la adresa lui Gale, sugerând că îi vor urma şi alţii. Toţi cei pe care îi iubesc condamnaţi. Şi cine ştie cine altcineva va mai plăti pentru faptele mele dacă nu reuşesc să schimb lucrurile în timpul acestui tur, să amuţesc nemulţumirile şi să-i aduc inima la loc preşedintelui Snow? Şi asta cum? Dovedindu-i întregii ţări, fără nici o umbră de îndoială, că îl iubesc pe Peeta Mellark.

Nu sunt în stare, mă gândesc. Nu sunt atât de bună. Peeta e cel bun, cel fermecător. El îi poate face pe oameni să creadă orice. Eu sunt cea care tace din gură, stă cu mâinile încrucişate şi lasă vorbele în seama lui, într-o cât mai mare măsură. Dar nu e Peeta cel care trebuie să-şi dovedească dragostea. Eu sunt.

Aud pe hol paşii uşori şi grăbiţi ai mamei. N-o pot lăsa să afle, mă gândesc. Nimic din toate astea, îmi întind mâinile deasupra tăvii şi îmi scutur repede sfărâmăturile de biscuit din palmă şi de pe degete. Sorb tremurând din cana mea de ceai.

— E totul în ordine, Katniss? mă întreabă ea.

— E perfect. Nu vedem niciodată la televizor, dar preşedintele îi vizitează întotdeauna pe învingători înaintea turneului şi le urează noroc, spun, cu un aer radios.

Chipul mamei se umple de uşurare.

— Oh. Am crezut că e vreun soi de belea.

— Nu, nicidecum, răspund. Belelele vor începe când echipa mea pregătitoare o să vadă cum mi-am lăsat din nou sprâncenele să crească.

Mama râde, şi eu mă gândesc că lucrurile nu s-au mai schimbat de când am luat grija familiei asupra mea, la unsprezece ani. Că va trebui s-o protejez întotdeauna.

— Ce-ar fi să-ncep cu baia ta? mă întreabă.

— Excelent, spun, şi văd ce încântată e de răspunsul meu.

De când m-am întors acasă, mă străduiesc din greu să-mi îmbunătăţesc relaţia cu mama. Cerându-i să facă diverse lucruri pentru mine în loc să-i resping orice ofertă de ajutor, aşa cum s-a întâmplat ani de zile, din pricina furiei mele. Lăsând-o să aibă grija tuturor banilor pe care îi câştig. Răspunzând îmbrăţişărilor ei în loc să le suport. Timpul petrecut în arenă m-a făcut să înţeleg cât de multă nevoie aveam să încetez cu pedepsele pentru ceva pe care nu-l putuse împiedica, adică pentru depresia ei psihică de după moartea tatei. Pentru că uneori oamenilor li se întâmplă lucruri cărora nu sunt pregătiţi să le facă faţă.

Aşa cum e, de exemplu, cazul meu. Chiar acum. În plus, mama a făcut ceva extraordinar când m-am întors în district. După ce familiile şi prietenii ne-au întâmpinat pe mine şi pe Peeta la gară, reporterilor li s-a îngăduit să pună câteva întrebări. Cineva a întrebat-o pe mama ce părere avea despre noul meu iubit, iar ea a răspuns că, în vreme ce Peeta reprezenta însuşi modelul a ceea ar trebui să fie un bărbat tânăr, eu nu eram destul de mare ca să am un iubit. Şi-a încheiat vorbele cu o privire pătrunzătoare către Peeta. Din partea reporterilor au urmat o mulţime de râsete şi comentarii de genul „cineva a dat de belea”, iar el mi-a

eliberat mâna şi s-a îndepărtat cu un pas. Ceea ce nu a durat mult – eram prea presaţi să ne purtăm altfel –, dar ne-a oferit o scuză pentru a fi ceva mai rezervaţi decât la Capitoliu. Şi poate e posibil să fie de folos ca scuză pentru prea puţinul timp pe care l-am petrecut alături de Peeta după plecarea camerelor de luat vederi.

Urc la etaj, în baie, unde mă aşteaptă o cadă aburindă. Mama a presărat şi câteva flori uscate dintr-o mică punguţă, şi asta înmiresmează aerul. Nici una dintre noi nu e obişnuită cu luxul de a deschide un robinet, având oricând la îndemână o rezervă nelimitată de apă caldă. În casa noastră din Filon nu aveam decât apă rece, iar baia însemna s-o încălzim pe foc. Mă dezbrac şi mă afund în apa mătăsoasă – mama a turnat şi un soi de ulei – şi mă străduiesc să iau lucrurile sub control.

Prima întrebare este cui să-i povestesc, dacă e să-i povestesc cuiva. Evident că nu mamei şi lui Prim; s-ar îmbolnăvi de grijă. Nu lui Gale. Chiar dacă reuşesc să stau de vorbă cu el. Oricum, la ce i-ar folosi informaţia asta? Dacă ar fi singur pe lume, aş putea încerca să-l conving să fugă. Ar supravieţui cu siguranţă în pădure. Dar nu e singur şi nu şi-ar abandona niciodată familia. Sau pe mine. Când o să mă întorc acasă, o să fiu nevoită să-i spun de ce duminicile noastre sunt de domeniul trecutului, dar nu mă pot gândi la asta acum. Nu mă pot gândi decât la următoarea mea mutare. În plus, Gale e deja atât de furios şi de frustrat din cauza Capitoliului încât uneori mă tem că va pune el însuşi la cale o revoltă. Un imbold e ultimul lucru de care are nevoie. Nu, nu-i pot spune nimănui dintre cei pe care îi las în urmă, în Districtul 12.

Mai există totuşi trei oameni în care m-aş putea încrede, începând cu Cinna, stilistul meu. Dar bănuiesc că el s-ar putea afla deja în pericol şi nu vreau să-i fac mai multe necazuri legându-l mai strâns de mine. Pe urmă e Peeta, care îmi va fi partener în această înşelătorie, dar cum să-ncep discuţia? Ei, Peeta, îţi aduci aminte cum ţi-am povestit că, într-un fel, mă prefăceam că sunt îndrăgostită de tine?

Ei bine, acum am cu adevărat nevoie să dai totul uitării şi să pretinzi că mă iubeşti şi mai mult, fiindcă altfel preşedintele o să-l ucidă pe Gale. Nu pot s-o fac. În plus, Peeta o să-şi interpreteze foarte bine rolul, indiferent dacă ştie sau nu ce e în joc. Asta nu mi-l lasă decât pe Haymitch. Beţivul, irascibilul şi ostilul Haymitch, căruia tocmai i-am turnat în cap o cană cu apă rece ca gheaţa. În calitate de mentor al meu în cadrul Jocurilor, e datoria lui să mă păstreze în viaţă. Nu pot decât să sper că mai e încă dispus să-şi accepte rolul.

Mă afund mai tare în apă, lăsând-o să mă despartă de toate sunetele din jur. Aş vrea să se extindă cada, să pot înota, aşa cum făceam în zilele fierbinţi de vară, petrecute în pădure, alături de tata. Zilele acelea erau un deliciu aparte. Plecam dimineaţa, devreme, şi mergeam prin pădure, ajungând mai departe decât de obicei, la micul lac descoperit de el în timp ce vâna. Nici măcar nu-mi aduc aminte cum m-am deprins să înot, când m-a învăţat eram prea mică. Nu-mi amintesc decât că mă scufundam, făceam tumbe, înotam ca un câine. Îmi amintesc de fundul mâlos de sub degetele picioarelor. De mirosul florilor şi al frunzişului. Pluteam pe spate, aşa cum stau acum, fixând cu privirea cerul albastru, cu urechile afundate în apă, surde la trilurile pădurii. Tata vâna păsările care cuibăreau pe mal, eu căutam ouă în iarbă şi săpam amândoi în apa puţin adâncă după rădăcini de katniss, planta al cărei nume l-a ales pentru mine. Noaptea, când ne întorceam acasă, mama se făcea că nu mă recunoaşte, fiindcă eram atât de curată. Apoi ne pregătea o cină uimitoare, cu friptură de raţă şi tuberculi de katniss copţi cu sos de carne.

Pe Gale nu l-am dus niciodată la lac. Aş fi putut. E nevoie de mult timp ca să ajungi acolo, dar păsările de apă sunt o pradă atât de uşoară încât compensează timpul de vânătoare pierdut. Însă e un loc pe care nu mi-am dorit niciodată să-l împart cu altcineva, un loc care ne aparţinea numai mie şi tatei. După Jocuri, când nu prea am avut cu ce să-mi ocup timpul, am mers acolo de vreo două ori. Înotul

încă mi-a mai făcut plăcere, dar, în cea mai mare parte, vizita mi s-a părut deprimantă. Chiar şi după cinci ani, lacul e uluitor de neschimbat, însă eu am devenit aproape de nerecunoscut.

Aud zarva chiar şi de sub apă. Urletele claxoanelor, ţipete de bun venit, uşi trântite. Nu poate însemna decât că mi-a sosit escorta. Abia am timp să mă şterg şi să-mi pun un halat când echipa mea de experţi dă buzna în baie. Nici urmă de intimitate. Când e vorba despre trupul meu, eu şi aceşti trei oameni nu avem nici un secret.

— Katniss, sprâncenele tale! ţipă imediat Venia şi, chiar şi cu norul negru care atârnă asupra mea, trebuie să-mi înăbuş râsul.

Părul ei albastru-verzui a fost aranjat astfel încât vârfurile împung spre exterior pe tot capul.

Iar tatuajele aurii care înainte nu îi coborau sub sprâncene i se curbează acum în jurul ochilor şi sub ei, totul întărindu-mi impresia că am şocat-o literalmente.

Octavia se apropie şi o linişteşte, bătând-o uşurel pe spate, trupul ei cu rotunjimi bogate părând mai rotofei decât de obicei alături de al Veniei, colţuros şi subţire.

— Gata, gata. Le poţi repara cât ai clipi. Dar ce mă fac eu cu unghiile astea?

Îmi înhaţă palma şi mi-o întinde între mâinile ei verzi ca mazărea. Nu, pielea ei nu mai are acum chiar nuanţa asta de verde. E, mai degrabă, verdele deschis al plantelor perene. Schimbarea e, fără îndoială, o încercare de a se menţine în ton cu tendinţele capricioase ale modei din Capitoliului.

— Zău, Katniss, ai fi putut să-mi laşi ceva cu care să lucrez! se văicăreşte ea.

Are dreptate. Mi-am muşcat unghiile până la carne în ultimele două luni. M-am gândit să mă dezbar de obiceiul ăsta, dar n-am găsit nici un motiv destul de bun.

— Îmi pare rău, murmur eu.

E adevărat că nu mi-am petrecut prea mult timp întrebându-mă cum va afecta asta echipa mea pregătitoare.

Flavius saltă câteva şuviţe ale părului meu ud şi încâlcit. Clatină dezaprobator din cap, ceea ce face să-i tresalte buclele ca nişte tirbuşoane portocalii.

— S-a atins cineva de tine de când ne-am văzut ultima oară? întreabă el, cu asprime. Sper că-ţi aduci aminte, ţi-am cerut în mod deosebit să-ţi laşi părul aşa cum e.

— Da! răspund, recunoscătoare fiindcă le pot demonstra că nu îi desconsider. Adică nu, nu l-a tăiat nimeni. Am ţinut minte.

Nu, n-am ţinut. Numai că problema asta nu s-a pus niciodată. De când m-am întors acasă, n-am făcut nimic altceva decât să-l împletesc în vechea mea coadă lăsată pe spate.

Asta pare să-i calmeze şi mă sărută cu toţii, mă instalează pe un scaun din dormitorul meu şi, ca de obicei, încep să vorbească întruna, fără a se obosi să vadă dacă îi ascult sau nu. În timp ce Venia îmi recreează sprâncenele, Octavia îmi pune unghii false şi Flavius îmi masează rădăcina părului, aflu totul despre Capitoliu. Ce succes au avut Jocurile, cât de plictisitor a fost totul de atunci încoace, cum aşteaptă toată lumea cu nerăbdare ca eu şi Peeta să-i vizităm din nou la sfârşitul Turneului Triumfal. Pe urmă n-o să mai dureze mult până ce vor începe să se pregătească pentru Jubileul Pacificării.

— Nu e incitant?

— Nu te simţi norocoasă?

— În primul tău an ca învingătoare, o să fii mentor la un Jubileu al Pacificării!

Cuvintele li se contopesc, pierzându-se într-un val de entuziasm.

— O, da, le răspund eu, cu nepăsare.

E cel mai bun lucru pe care-l pot face. Într-un an obişnuit, a fi mentorul tributurilor e un prilej de coşmaruri. Acum nu pot trece pe lângă şcoală fără să mă întreb ce copiliţă voi fi nevoită să antrenez. Dar, ca să înrăutăţească lucrurile, acesta e anul celei de-a Şaptezeci şi cincea Ediţii a Jocurilor Foamei, ceea ce înseamnă că este, totodată, un

Jubileu al Pacificării. Au loc o dată la fiecare douăzeci şi cinci de ani, marcând aniversarea înfrângerii districtelor printr-o sărbătorire extraordinară şi, pentru mai multă distracţie, aduc nişte modificări neprevăzute, cumplite pentru tributuri. Bineînţeles că până acum n-am prins nici unul. Dar îmi amintesc cum ni s-a povestit la şcoală că, pentru cel de-al doilea, Capitoliul a cerut să fie trimis în arenă un număr dublu de tributuri. Profesorii n-au intrat în prea multe amănunte, ceea ce e surprinzător, pentru că în anul acela coroana a fost câştigată de Haymitch Abernathy, din districtul nostru.

— Haymitch ar face bine să se pregătească, fiindcă o să i se acorde foarte multă atenţie! strigă Octavia.

Haymitch nu mi-a povestit niciodată despre experienţa lui personală din arenă, dar nici eu nu l-am întrebat. Şi, chiar dacă am văzut vreodată o reluare televizată a Jocurilor de atunci, probabil că nu eram destul de mare ca să mi-o pot aduce aminte. Însă, anul ăsta, Capitoliul nu-l va mai lăsa să uite. Într-un anume fel, e bine că atât eu, cât şi Peeta vom fi disponibili ca mentori în timpul Pacificării, fiindcă nu există nici o îndoială că Haymitch va pierde timpul cu altceva.

După ce epuizează subiectul Jubileului, echipa mea pregătitoare se lansează într-o vorbărie interminabilă despre vieţile lor de o stupiditate de neînţeles. Cine şi ce a spus despre altcineva, despre care eu nu am auzit niciodată, ce soi de pantofi şi-au cumpărat de curând şi o lungă istorisire a Octaviei despre greşeala pe care făcut-o îngăduind ca toată lumea să poarte pene la petrecerea organizată pentru ziua ei de naştere.

În curând, sprâncenele mă ustură, părul îmi e descâlcit şi mătăsos, şi unghiile îmi sunt gata pentru a fi pictate. Se pare că au primit instrucţiuni să-mi pregătească numai mâinile şi faţa, probabil fiindcă orice altceva va fi acoperit din cauza vremii răcoroase. Flavius ţine morţiş să-mi dea pe buze cu propriul lui ruj violet, dar cedează în favoarea unuia roz când încep să-mi coloreze faţa şi unghiile. Îmi dau

seama, după paleta de culori aleasă de Cinna, că voi arăta copilăreşte, nu sexi. E bine. N-o să conving niciodată pe nimeni de nimic dacă încerc să fiu provocatoare. Haymitch mi-a explicat-o foarte clar în timp ce mă pregătea pentru interviul dinaintea Jocurilor.

Intră mama, oarecum timidă, şi spune că a fost rugată de Cinna să le arate experţilor cum mi-a aranjat părul în ziua extragerii. Ei reacţionează cu entuziasm şi apoi o privesc, cu o atenţie deplină, în timp ce ea le explică toate etapele acelei împletituri complicate. Văd în oglindă expresiile serioase cu care îi urmăresc fiecare mişcare, zelul de care dau dovadă când le vine rândul să încerce unul dintre paşi. De fapt, toţi trei sunt aşa de sincer respectuoşi şi de amabili cu mama, încât mă simt jenată fiindcă am senzaţia că le sunt atât de superioară. Cine ştie cum aş fi ajuns sau despre ce-aş fi vorbit dacă aş fi fost crescută în Capitoliu? Poate cel mai cumplit dintre regretele mele ar fi fost tot costumele cu pene de la aniversarea zilei de naştere.

După ce mi se aranjează părul, îl găsesc pe Cinna la parter, în camera de zi, şi simpla lui vedere îmi dă mai multe speranţe. Arată la fel ca întotdeauna, haine simple, păr castaniu tuns scurt, nimic altceva decât o umbră de machiaj auriu care evidenţiază ochii. Ne îmbrăţişăm şi abia îmi reţin şuvoiul vorbelor prin care aş vrea să-i povestesc episodul cu preşedintele Snow. Dar am hotărât să-i spun mai întâi lui Haymitch. El să ştie mai bine pe cine să împovărez cu asta. Însă îmi vine atât de uşor să discut cu Cinna. În ultima vreme am vorbit o mulţime la telefonul primit odată cu casa. E un soi de glumă, fiindcă, dintre toate cunoştinţele noastre, aproape nimeni nu mai are aşa ceva. Ar fi Peeta, dar evident că pe el nu-l sun. Haymitch l-a smuls pe al lui din perete cu ani în urmă. Prietena mea Madge, fiica primarului, are telefon acasă, dar, dacă vrem să stăm de vorbă, o facem prin viu grai. La început, obiectul ăsta era folosit extrem de rar. Pe urmă a început să mă sune Cinna, ca să ne ocupăm de talentul meu.

Se presupune că fiecare învingător are unul. Prin talent se înţelege acea activitate care îţi ocupă timpul de când nu mai ai de lucru nici la şcoală, nici în industria din districtul tău. Poate fi realmente orice, orice lucru despre care poţi da un interviu. S-a dovedit că Peeta are cu adevărat unul, şi acela e pictura. În brutăria familiei, a împodobit ani de zile cu glazură prăjiturile şi biscuiţii. Însă acum, când e bogat, îşi poate permite să facă tablouri adevărate, pe pânză. Eu n-am nici un talent, dacă nu pui la socoteală vânătoarea ilegală, de care nu se ţine cont, sau poate înclinaţia spre muzică, dar n-aş cânta pentru Capitoliu nici de-acum într-un milion de ani. Mama a încercat să-mi trezească interesul faţă de o serie de alternative corespunzătoare, de pe lista trimisă de Effie Trinket. Gătitul, aranjamentele florale, cântatul la flaut. Nici una dintre ele n-a mers, deşi Prim e pricepută la toate trei. În cele din urmă a intervenit Cinna, oferindu-mi o mână de ajutor ca să-mi educ pasiunea pentru designul vestimentar, un talent ce ar trebui într-adevăr educat, fiindcă e inexistent. Dar am spus da pentru că asta însemna să stau de vorbă cu Cinna, iar el a promis să facă totul în locul meu.

Acum aranjează în camera de zi lucrurile aduse: haine, materiale, blocuri de desen cu schiţele făcute de el. Iau unul dintre blocuri şi studiez o rochie, o presupusă creaţie de-a mea.

— Ştii, cred că talentul meu e foarte promiţător, comentez.

— Îmbracă-te, creatură de două parale, spune el, îndesându-mi în braţe un pachet cu haine.

Poate că nu manifest nici un interes faţă de designul vestimentar, dar ador vestimentaţia creată de Cinna pentru mine. Cum e cea de acum. Pantaloni negri, cu linii fluide, dintr-un material gros, călduros. O cămaşă albă, comodă. Un pulover din lână verde, albastră şi gri, catifelat ca blana unui pisoi. Cizme din piele, cu şireturi, care nu-mi strivesc degetele.

— Eu mi-am creat costumul? îl întreb.

— Nu, tu aspiri să ţi-l creezi şi să ajungi ca mine, eroul tău în materie de modă, răspunde Cinna. Îmi întinde un mic pachet de cartonaşe. Le citeşti din afara cadrului, în timp ce sunt filmate hainele. Ai grijă să laşi impresia că eşti interesată.

Effie Trinket soseşte chiar în acest moment, cu o perucă portocalie ca un dovleac.

— Avem un program de respectat! ne reaminteşte tuturor.

Mă sărută pe amândoi obrajii în timp ce îşi flutură mâna către echipa de cameramani, apoi îmi ordonă să-mi ocup locul. Effie e singurul motiv care ne-a făcut să fim punctuali când ne-am aflat la Capitoliu, aşa că mă străduiesc să mă adaptez cerinţelor ei. Încep să ţopăi de colo-colo ca o marionetă, ridicând în aer haine şi spunând absurdităţi de genul: „Nu vă place la nebunie?” Echipa de sunet mă înregistrează citind de pe cartonaşe cu voce vioaie, astfel încât să mă poată insera mai târziu, apoi sunt scoasă din încăpere ca să poată filma în linişte schiţele creaţiilor mele /ale lui Cinna.

Prim a scăpat mai devreme de la şcoală cu ocazia evenimentului. Acum e în bucătărie, intervievată de o altă echipă. Arată încântător într-o rochiţă azurie, care îi scoate în evidenţă ochii şi părul blond, prins la spate cu o panglică asortată. Se apleacă uşor în faţă, stând pe vârfurile ghetelor ei de un alb strălucitor, de parcă ar fi gata să-şi ia zborul, ca…

Bum! E ca şi cum cineva mi-ar trage un pumn în plex. Bineînţeles că n-a făcut-o nimeni, dar durerea e atât de reală, încât mă retrag cu un pas. Strâng din ochi cu putere şi n-o mai văd pe Prim – o văd pe Rue, fetiţa de doisprezece ani din Districtul 11 care mi-a fost aliată în arenă. Putea să zboare, ca o pasăre, din copac în copac, agăţându-se de cele mai subţiri crengi. Rue, pe care n-am salvat-o. Pe care am lăsat-o să moară. O văd zăcând la pământ, cu suliţa încă înfiptă în stomac…

Pe cine altcineva nu voi reuşi să salvez de răzbunarea Capitoliului? Cine altcineva o să moară dacă preşedintele Snow nu va fi mulţumit?

Mă trezesc din visare când Cinna încearcă să mă îmbrace cu un palton, aşa că îmi ridic braţele. Simt blana, în interior şi pe exterior, acoperindu-mă. Nu e a niciunui animal pe care să-l fi văzut vreodată.

— Hermină, îmi spune el, în timp ce mângâi mâneca albă.

Mânuşi din piele. O eşarfă de un roşu strălucitor. Ceva din blană îmi acoperă urechile.

— Relansezi moda acoperitoarelor pentru urechi.

Le detest, îmi spun eu. Te fac să auzi cu greutate şi îmi displac încă şi mai mult de când o explozie m-a făcut să surzesc de o ureche în arenă. Capitoliul mi-a refăcut urechea după ce am câştigat, dar încă mă mai pomenesc punând-o la încercare.

Mama vine în grabă, aducând ceva în căuşul palmei.

— Ca să-ţi poarte noroc, îmi spune.

E broşa pe care mi-a dat-o Madge înainte de a pleca la Jocuri. O gaiţă-zeflemitoare într-un cerc de aur. Am încercat să i-o dau lui Rue, dar ea n-a vrut s-o primească. A spus că broşa era motivul care o făcuse să se-ncreadă în mine. Cinna mi-o prinde de nodul eşarfei.

Effie Trinket e alături de noi, bătând din palme.

— Atenţie, toată lumea! Suntem gata să facem primul instantaneu în exterior, unde învingătorii se salută la începutul minunatei lor călătorii. Foarte bine, Katniss, zâmbeşte larg, eşti foarte entuziasmată, da?

Nu exagerez spunând că mă-mpinge pe uşă afară.

Pentru o clipă, nu văd prea bine din cauza zăpezii, fiindcă a început să ningă zdravăn. Pe urmă îl desluşesc pe Peeta, ieşind pe uşa din faţă a casei sale. Aud în minte instrucţiunea preşedintelui Snow: „Convinge-mă pe mine”. Şi ştiu că trebuie s-o fac.

Un zâmbet enorm îmi împarte în două chipul şi o pornesc spre Peeta. Apoi încep să alerg, ca şi cum n-aş mai putea aştepta nici o secundă în plus. El mă prinde în braţe, mă

învârteşte, apoi alunecă – încă nu reuşeşte să-şi controleze pe deplin piciorul artificial, cădem în zăpadă, eu deasupra lui, şi acolo ne sărutăm pentru prima oară, după luni de zile. Totul e numai blană, fulgi de zăpadă şi ruj, dar, dincolo de ele, simt stabilitatea pe care o aduce Peeta oriunde. Şi ştiu că nu sunt singură. Deşi l-am rănit atât de rău, n-o să mă demaşte în faţa aparatelor de filmat. N-o să mă denunţe cu un sărut lipsit de entuziasm. Încă mă mai protejează. Exact aşa cum a făcut în arenă. Gândul mă îndeamnă cumva să plâng. În loc s-o fac, îl ridic în picioare, îmi îndes mănuşa în scobitura braţului lui şi îl trag veselă după mine.

Restul zilei e o nebuloasă în care ajungem la gară, ne luăm rămas-bun de la toată lumea, trenul se pune în mişcare, vechea echipă – eu şi Peeta, Effie şi Haymitch, Cinna şi Porţia, stilista lui Peeta – ne delectăm cu o cină indescriptibil de delicioasă, pe care nu mi-o aduc aminte. Apoi sunt înfăşurată în pijama şi într-un halat gros, stând în compartimentul meu luxos şi aşteptând să adoarmă ceilalţi. Ştiu că Haymitch o să rămână treaz ore-ntregi. Nu-i place să doarmă când e întuneric afară.

Când trenul pare cufundat în linişte, îmi pun papucii şi mă furişez până la uşa lui. Trebuie să bat de mai multe ori înainte de a-mi deschide, încruntându-se, de parcă ar fi sigur că aduc veşti rele.

— Ce vrei? întreabă, aproape doborându-mă cu un damf de vin.

— Trebuie să stăm de vorbă, şoptesc.

— Acum? face el.

Eu dau din cap.

— Atunci ar fi bine să fie ceva plăcut. Rămâne în aşteptare, dar eu sunt sigură că fiecare cuvânt rostit într-un tren al Capitoliului e înregistrat.

— Ei? se răsteşte el.

Trenul frânează şi, pentru o clipă, mă gândesc că preşedintele Snow mă urmăreşte şi nu e de acord cu încrederea pe care i-o acord lui Haymitch, aşa că se decide

să meargă mai departe şi să mă ucidă chiar acum. Însă nu ne-am oprit decât pentru realimentare.

— În tren e un aer atât de închis, spun eu.

E o frază inofensivă, dar văd ochii lui Haymitch îngustându-se când o înţelege.

— Ştiu de ce ai nevoie.

Trece pe lângă mine şi străbate culoarul clătinându-se, până ajunge la o uşă. Face eforturi s-o deschidă şi, când reuşeşte, suntem izbiţi de o rafală de zăpadă. El coboară din tren. O însoţitoare de la Capitoliu se grăbeşte să ne ajute, dar Haymitch o alungă cu o fluturare veselă a mâinii, clătinându-se pe picioare.

— Vrem o gură de aer curat. Nu durează decât un minut.

— Îmi pare rău. E beat, spun eu, cerând scuze. O să-l aduc înapoi.

Sar jos şi mă împleticesc pe urmele lui, de-a lungul şinei, udându-mi leoarcă papucii în zăpadă în timp ce mă conduce dincolo de capătul trenului, unde nu putem fi auziţi. Apoi se întoarce spre mine.

— Ce e?

Îi povestesc totul. Despre vizita preşedintelui, despre Gale, îi spun că o să murim cu toţii dacă dau greş.

Capătă o expresie sobră şi pare să îmbătrânească în lumina roşie a farurilor din spate.

— Atunci nu trebuie să dai greş.

— Dacă m-ai putea ajuta să trec de călătoria asta…, încep eu.

— Nu, Katniss, nu e doar călătoria asta, zice el.

— Cum adică?

— Chiar dacă reuşeşti, se vor întoarce peste câteva luni, să ne ia pe toţi la Jocuri. Tu şi Peeta veţi fi mentori în fiecare an de acum înainte. Şi în fiecare an vor regăsi idila voastră şi vor difuza amănuntele vieţii voastre intime, şi n-o să poţi niciodată, absolut niciodată, să faci altceva decât să trăieşti fericită alături de băiatul ăsta, până la adânci bătrâneţi.

Întregul impact al vorbelor lui mă izbeşte în plin. N-o să am niciodată o viaţă alături de Gale, chiar dacă mi-o voi

dori. Şi n-o să mi se îngăduie niciodată să trăiesc de una singură. Trebuie să fiu îndrăgostită de Peeta pe vecie. Capitoliul insistă în privinţa asta. Pentru că acum nu am decât şaisprezece ani, o să mai am poate la dispoziţie alţi câţiva, în care să stau cu mama şi cu Prim. Şi apoi... apoi...

— Înţelegi ce vreau să spun? mă presează el. Dau din cap. Vrea să spună că, dacă vreau să-i păstrez în viaţă pe cei dragi şi să supravieţuiesc eu însămi, nu există decât un singur viitor. Trebuie să mă mărit cu Peeta.

Capitolul 4

NE ÎNTOARCEM ÎN TREN înaintând cu greu şi în tăcere. Pe culoar, în faţa uşii mele, Haymitch mă bate pe umăr, spunând:

— Ştii, ai fi putut s-o nimereşti cu mult mai rău. Pleacă spre compartimentul lui, luând cu sine izul de vin. Ajunsă în camera mea, îmi scot papucii îmbibaţi de apă, halatul ud şi pijamaua. Mai sunt altele în sertare, dar mă strecor între cuverturile patului în lenjeria de corp. Mă holbez în întuneric, cu gândul la discuţia cu Haymitch. E adevărat tot ce-a spus despre aşteptările Capitoliului, despre viitorul meu alături de Peeta, e adevărat chiar şi ultimul lui comentariu. Bineînţeles că aş fi putut avea parte de ceva mult mai rău decât Peeta. Dar ăsta nu e totuşi miezul problemei, nu-i aşa? Una dintre puţinele libertăţi pe care le avem în Districtul 12 este aceea de a ne căsători cu cine vrem sau de a nu ne căsători deloc. Iar acum nu mi se mai îngăduie nici măcar atât. Mă întreb dacă preşedintele Snow va insista să avem copii. În cazul ăsta, vor fi expuşi extragerii în fiecare an. Şi nu-i aşa că ar fi ceva să fie ales pentru arenă un copil care nu e doar al unui învingător, ci are drept părinţi doi câştigători ai Jocurilor? Copiii învingătorilor au mai ajuns în competiţie. E întotdeauna foarte incitnat şi dă naştere multor discuţii despre sorţii care nu sunt în favoarea familiei respective. Însă se întâmplă mult prea des ca să fie vorba doar despre noroc. Judecând după convingerea lui Gale, Capitoliul o face înadins, măsluieşte extragerea, pentru ca spectacolul să fie mai dramatic. Date fiind toate necazurile pe care le-am provocat, probabil că oricare dintre copii mei va avea un loc garantat ca participant la Jocuri.

Mă gândesc la Haymitch, necăsătorit, fără familie, rupându-se de lume prin băutură. Ar fi putut alege orice femeie din district. Şi a ales singurătatea. Nu singurătate este cuvântul potrivit. Mai degrabă o detenţie în solitudine.

Pentru că, odată ce a fost în arenă, ştie că e mai bine decât să rişte alternativa? Am simţit gustul acelei alternative când a fost strigat numele lui Prim în ziua extragerii şi am privit-o mergând spre scenă şi spre moarte. Dar, ca soră, i-am putut lua locul, o opţiune interzisă mamei noastre.

Mintea mea caută nebuneşte o cale de scăpare. Nu-l pot lăsa pe preşedintele Snow să mă condamne la aşa ceva. Chiar dacă ar fi nevoie să-mi iau viaţa. Dar, înainte de a ajunge aici, aş putea încerca să fug. Ce-ar spune dacă aş dispărea pur şi simplu? Să dispar în pădure şi să nu mai apar niciodată? Aş putea oare izbuti să-i iau cu mine pe toţi cei care-mi sunt dragi, să încep o viaţă nouă în inima sălbăticiei? Puţin probabil, dar nu imposibil.

Scutur din cap, limpezindu-mi gândurile. Nu e momentul potrivit să fac planuri nebuneşti de evadare. Trebuie să mă concentrez asupra Turneului Triumfal. De reuşita spectacolului pe care îl voi oferi depinde soarta prea multor oameni.

Zorile sosesc înaintea somnului, şi Effie îmi bate la uşă. Îmi pun la nimereală hainele care se află în vârful teancului din sertar şi mă târăsc spre vagonul restaurant. De vreme ce ziua asta e rezervată doar pentru călătorie, nu văd ce importanţă are ora la care mă trezesc, dar se dovedeşte că machiajul de ieri a fost numai pentru drumul până la tren. Astăzi o să dau de belea cu echipa de experţi.

— De ce? E prea frig ca să pot arăta ceva, bodogănesc.

— Nu şi în Districtul 11, spune Effie. Districtul 11. Prima noastră oprire. Pentru că acolo a fost căminul lui Rue, aş fi preferat să încep de oriunde altundeva. Dar aşa e organizat Turneul Triumfal. De obicei porneşte din Districtul 12, trecând prin celelalte în ordine descrescătoare, până ce ajunge în 1, care este urmat de Capitoliu. Districtul învingătorului este omis, fiind lăsat pentru final. Deoarece Districtul 12 organizează o sărbătorire aflată cel mai departe de o festivitate fabuloasă – în majoritatea cazurilor doar un dineu pentru tributuri şi o adunare festivă în piaţa oraşului, unde nimeni nu pare să se distreze – e probabil

mai bine să fim daţi deoparte cât mai curând cu putinţă. Pentru prima oară după victoria lui Haymitch, ultima oprire din Tur va fi anul acesta în 12, iar Capitoliul va plăti festivităţile.

Încerc să savurez mâncarea, aşa cum mi-a spus Hazelle. E limpede că personalul de la bucătărie vrea să-mi facă pe plac. Printre alte delicatese, au pregătit preferata mea, tocana de miel cu prune uscate. Sucul de portocale şi un vas aburind cu ciocolată fierbinte aşteaptă pe masă, în dreptul scaunului ce-mi este rezervat. Aşa că mănânc o grămadă şi mâncarea e mai presus de orice reproş, dar nu pot spune că sunt în stare să o savurez. Şi mă deranjează faptul că, în afară de Effie, n-a mai apărut nimeni altcineva.

— Unde sunt toţi ceilalţi? întreb.

— Oh, cine poate ştii unde e Haymitch, spune ea.

De fapt, nu mă aştept să apară Haymitch, fiindcă probabil la ora asta tocmai se bagă în pat.

— Cinna a stat până târziu, punând în ordine vagonul cu garderoba ta. Cred că are peste o sută de costume pentru tine. Hainele tale de seară sunt atât de rafinate. Iar echipa lui Peeta probabil că nu s-a trezit încă.

— El n-are nevoie de pregătire? întreb.

— Nu aşa ca tine, răspunde Effie.

Ce înseamnă asta? Înseamnă că toată dimineaţa mi se smulge părul de pe corp, în vreme ce Peeta îşi continuă somnul. Nu m-am gândit prea mult la asta, dar, în arenă, unii dintre băieţi îşi pot măcar păstra părul de pe trup, în vreme ce nici o fată n-o poate face. Acum îmi aduc aminte de părul lui Peeta, din momentul când l-am spălat în pârâu. Foarte blond în lumina soarelui, odată ce apa a îndepărtat noroiul şi sângele. Numai faţa îi rămăsese fără nici un fir. Nici unuia dintre băieţi nu-i creştea barbă, deşi unii erau destul de mari pentru asta. Mă întreb ce le-or fi făcut.

Dacă eu mă simt maltratată, echipa mea pregătitoare pare într-o stare şi mai proastă, dând peste cap cafele şi împărţind între ei pilule mici, strălucitor colorate. Din câte ştiu eu, nu se trezesc niciodată înainte de amiază, dacă nu

apare vreun soi de urgenţă naţională, de genul părului meu de pe picioare. M-am simţit atât de fericită când a crescut din nou. De parcă ar fi fost un semn că lucrurile puteau reveni la normal. Îmi plimb degetele peste părul moale şi creţ de pe pulpe şi mă dau pe mâna echipei. Nici unul dintre ei nu e dispus să pălăvrăgească, aşa cum o fac de obicei, şi aud fiecare fir smuls din rădăcină. Trebuie să mă umezesc într-o cadă plină cu o soluţie vâscoasă, urât mirositoare, în timp ce faţa şi părul îmi sunt acoperite cu creme. Urmează alte două băi în soluţii mai puţin agresive. Sunt jumulită, spălată, masată şi unsă până când mă simt jupuită.

Flavius îmi saltă bărbia şi oftează.

— Cinna a spus să nu-ţi facem nici o modificare, dar asta e o ruşine.

— Da, am fi putut într-adevăr să te transformăm în ceva deosebit, spune Octavia.

— Când o să mai îmbătrânească, spune Venia, aproape cu înverşunare. Atunci va trebui să ne-o permită.

Ce să le permit? Să-mi dilate buzele ca pe ale preşedintelui Snow? Să-mi tatueze sânii? Să-mi cioplească faţa în modele decorative? Să-mi implanteze gheare curbate? Sau mustăţi de pisică? Am văzut toate astea şi multe altele la oamenii din Capitoliu. Oare chiar n-au idee cât de caraghios arată în ochii noştri, ai celorlalţi?

Gândul de a fi lăsată la bunul plac al fanteziilor echipei mele pregătitoare în ceea ce priveşte moda se adaugă pe lista suferinţelor care concurează ca să-mi monopolizeze atenţia – corpul meu chinuit, lipsa somnului, căsătoria impusă şi spaima că nu voi fi în stare să satisfac cerinţele preşedintelui Snow. Când ajung la masa de prânz, pe care Effie, Cinna, Porţia, Haymitch şi Peeta au început-o fără mine, sunt prea împovărată de griji ca să mai am chef de vorbă. Ceilalţi ridică în slăvi mâncarea şi somnul bun de care ai parte în trenuri. Toţi sunt entuziasmaţi de tur. Ei, toţi în afară de Haymitch. El se luptă cu o mahmureală şi ciuguleşte dintr-o brioşă. Nici mie nu mi-e cu adevărat

foame, poate fiindcă m-am îndopat prea mult dimineaţă sau poate fiindcă mă simt atât de nefericită. Îmi fac de lucru cu un castron cu supă, mâncând doar o lingură sau două. Nici măcar nu mă pot uita la Peeta – viitorul meu soţ desemnat –, deşi nu e vinovat pentru nimic din toate astea.

Ceilalţi observă, încearcă să mă atragă în conversaţie, dar îi ignor. La un moment dat, trenul se opreşte. Slujitorul nostru ne anunţă că nu e vorba despre alimentare – o anumită componentă funcţionează defectuos şi trebuie înlocuită. O să fie nevoie de cel puţin o oră. Ceea ce o îngrijorează pe Effie. Îşi scoate desfăşurătorul şi începe să studieze modul în care va fi afectat de întârziere fiecare eveniment din restul vieţilor noastre. În cele din urmă, nu mai suport s-o ascult.

— Effie, nimeni nu se sinchiseşte de asta! mă răstesc.

Toţi cei din jurul mesei se holbează la mine, inclusiv Haymitch, despre care ai crede că e de partea mea în privinţa asta, fiindcă Effie îl înnebuneşte. Intru imediat în defensivă.

— Ei bine, nu-i pasă nimănui! spun, mă ridic şi părăsesc vagonul-restaurant.

Trenul pare să fornăie pe neaşteptate, şi acum mă simt evident îngreţoşată. Găsesc uşa care dă în afară, o deschid forţat – activând un soi de alarmă, pe care o ignor – şi sar jos, aşteptându-mă să aterizez în zăpadă. Dar simt pe piele atingerea caldă şi blândă a aerului. Copacii încă mai au frunze verzi. Cât de departe spre sud am ajuns într-o singură zi? Merg de-a lungul şinei, cu ochii mijiţi din pricina strălucirii soarelui, regretând deja vorbele adresate lui Effie. Nu pot da vina pe ea pentru situaţia mea cumplită. Ar trebui să mă-ntorc şi să-i cer scuze. Izbucnirea mea a fost culmea proastelor maniere, iar manierele au pentru ea o importanţă deosebită. Dar continui să merg pe lângă tren, ajung la capătul lui şi îl las în urmă. O întârziere de o oră. Pot să merg douăzeci de minute într-o direcţie şi să mă întorc, având timp de rezervă din belşug. Dar, după vreo două sute de metri, mă las să cad pe pământ şi rămân

acolo, cu privirea pierdută în depărtare. Dacă aş fi avut arcul şi săgeţile, aş fi mers pur şi simplu mai departe?

După o vreme, aud paşi în spatele meu. Trebuie să fie Haymitch, a venit să mă certe. Nu că n-aş merita-o, dar tot nu vreau să-i aud dojenile.

— N-am dispoziţia necesară ca s-ascult o prelegere, avertizez pâlcul de buruieni de lângă pantofii mei.

— Încerc să fiu scurt.

Peeta se aşază alături de mine.

— Credeam că e Haymitch, spun eu.

— Nu, el încă se mai luptă cu brioşa aia.

Îl privesc pe Peeta cum încearcă să-şi găsească o poziţie confortabilă pentru piciorul lui artificial.

— O zi proastă, ei?

— Nu e nimic, răspund. El respiră adânc.

— Uite ce e, Katniss, vreau să-ţi vorbesc despre purtarea mea din tren. Vreau să spun, din celălalt tren. Cel care ne-a adus acasă. Ştiam că e ceva între tine şi Gale. Eram gelos pe el încă dinainte de a te cunoaşte oficial. Şi n-a fost corect să te fac răspunzătoare pentru tot ce s-a petrecut în timpul Jocurilor. Îmi pare rău.

Scuzele lui mă iau prin surprindere. E adevărat că Peeta m-a respins după ce i-am mărturisit că dragostea pe care i-am arătat-o în timpul Jocurilor a fost un fel de înscenare. Dar nu-i reproşez asta. În arenă, am mers pe scenariul idilei de dragul tuturor avantajelor pe care le oferea. Au fost momente când, cinstit vorbind, n-am ştiut exact ce simţeam pentru el. De fapt, nu ştiu nici acum.

— Şi mie îmi pare rău, spun.

Nu sunt sigură pentru ce. Poate fiindcă e cu adevărat posibil să fiu pe punctul de a-l distruge.

— N-are de ce să-ţi pară rău. N-ai făcut altceva decât să ne asiguri supravieţuirea. Dar nu vreau să continuăm aşa, ignorându-ne în viaţa reală şi căzând în zăpadă ori de câte ori e o cameră de luat vederi în apropiere. De aceea m-am gândit că, dacă n-o să mai fiu aşa, ştii tu, rănit, o să putem face o încercare de a fi prieteni, spune el.

Toţi prietenii mei vor sfârşi, probabil, prin a fi ucişi, dar refuzându-l pe Peeta n-o să-l ţin la adăpost.

— OK, încuviinţez.

Oferta lui mă face să mă simt mai bine. Mai puţin duplicitară, într-un anume fel.

Ar fi fost frumos dacă mi-ar fi făcut propunerea asta mai devreme, înainte de a afla că preşedintele Snow are alte planuri şi că a fi doar prieteni nu mai e pentru noi o opţiune. Însă, oricum ar fi, mă bucur că vorbim din nou.

— Aşadar, ce e atât de rău?

Nu pot să-i spun. Jumulesc pâlcul de bălării.

— Să începem cu ceva mai elementar. Nu e ciudat să te ştiu gata să-ţi rişti viaţa ca s-o salvezi pe a mea… dar să n-am habar care e culoarea ta preferată? spune el.

Pe buze mi se furişează un surâs.

— Verdele. Dar a ta?

— Portocaliul, răspunde el.

— Portocaliul? Ca părul lui Effie?

— Ceva mai discret. Mai asemănător cu… apusurile de soare.

Apusul. Îl pot privi imediat, coroana soarelui în coborâre, brăzdând cerul cu numeroase nuanţe de portocaliu. Superb. Îmi aduc aminte de fursecul cu crinul-tigru şi acum, când Peeta îmi vorbeşte iarăşi, e tot ce pot face ca să nu-i povestesc de-a fir a păr despre preşedintele Snow. Dar ştiu că asta n-ar fi pe placul lui Haymitch. E mai bine să vorbesc despre fleacuri.

— Ştii, toată lumea e înnebunită după tablourile tale. Îmi pare rău că nu le-am văzut, îi spun.

— Ei, am aici un vagon întreg. Se ridică şi-mi întinde mâna. Haide.

E bine să-i simt degetele împletindu-se din nou cu ale mele, nu pentru public, ci într-un gest real de prietenie. Ne întoarcem în tren mână în mână. La uşă îmi aduc aminte.

— Trebuie să-i cer mai întâi scuze lui Effie.

— Exagerează fără teamă, mă sfătuieşte Peeta. Aşa că ne întoarcem în vagonul-restaurant unde ceilalţi sunt încă la

masă, îi cer lui Effie scuze într-un mod care mi se pare exagerat, dar care, în mintea ei, reuşeşte probabil să ofere exact compensaţia necesară pentru încălcarea etichetei. Spre meritul său, le acceptă cu eleganţă. Spune că mă aflu evident sub presiune. Iar comentariile ei despre necesitatea de a se ocupa cineva cu toată seriozitatea de orar nu durează decât vreo cinci minute. Scap într-adevăr uşor.

După ce termină Effie, Peeta mă conduce către tablourile lui, străbătând câteva vagoane. Nu ştiu la ce să mă aştept. Poate la versiuni mărite ale florilor de pe biscuiţi. Dar e cu totul altceva. Peeta a pictat Jocurile.

O parte dintre imagini nu pot fi înţelese imediat dacă n-ai fost tu însuţi în arenă, alături de el. Apă picurând prin crăpăturile grotei noastre. Fundul secat al iazului. O pereche de mâini, mâinile lui, săpând după rădăcini. Pe altele le-ar recunoaşte orice privitor. Cornul de aur numit al Abundenţei. Clove aranjându-şi cuţitele în interiorul hainei. Unul dintre mutanţi, fără nici o îndoială cel blond, cu ochii verzi, menit să fie Glimmer, mârâind când se îndreaptă spre noi. Şi eu. Sunt pretutindeni. Sus, într-un copac. Frecând o cămaşă de pietrele din pârâu. Zăcând, inconştientă, într-o baltă de sânge. Şi o imagine pe care n-o pot plasa nicăieri – poate aşa mă vedea când îi crescuse febra – ieşind dintr-o ceaţă gri-argintie, o culoare care se potriveşte perfect cu ochii mei.

— Ce părere ai? mă întreabă.

— Le detest, îi răspund.

Aproape că pot simţi mirosul sângelui, al nămolului, al respiraţiei nefireşti a mutantului.

— Eu nu fac altceva decât să încerc să trec peste ele, să dau uitării arena, iar tu o readuci la viaţă. Cum de-ţi aminteşti toate astea cu atâta exactitate?

— Le văd în fiecare noapte, spune el.

Ştiu despre ce vorbeşte. Coşmarurile – care nu îmi erau străine nici înainte de Jocuri – mă torturează acum ori de câte ori mă fură somnul. Dar cel vechi, care mă bântuia de obicei, cu tata făcut fărâme de explozia din mină, revine

rareori. În schimb, retrăiesc versiuni ale întâmplărilor din arenă. Încercarea mea inutilă de a o salva pe Rue. Peeta sângerând de moarte. Trupul puhav al lui Glimmer dezintegrându-se în mâinile mele. Sfârşitul oribil al lui Cato în ghearele mutanţilor. Ăştia sunt oaspeţii cei mai frecvenţi.

— Şi eu. Te ajută? Ţi-e mai bine dacă le pictezi?

— Nu ştiu. Cred că îmi e ceva mai puţin teamă să dorm noaptea sau cel puţin îmi spun că e aşa, zice el. Însă coşmarurile n-au plecat nicăieri.

— Poate nu dispar. Ale lui Haymitch n-au făcut aşa.

El n-o spune, dar sunt sigură că ăsta e motivul pentru care nu-i place să doarmă pe întuneric.

— Nu. Însă pentru mine e mai bine să mă trezesc cu o pensulă în mână, nu cu un cuţit, comentează el. Deci chiar le deteşti?

— Da. Dar sunt extraordinare. Sincer.

Şi chiar aşa e. Însă eu nu-mi doresc deloc să le mai privesc.

— Vrei să vezi cum e cu talentul meu? Cinna a făcut o treabă foarte bună.

Peeta râde.

— Mai târziu.

Trenul porneşte clătinându-se şi pe fereastră zăresc câmpul alunecând pe lângă noi.

— Haide, aproape c-am ajuns în Districtul 11. S-aruncăm o privire.

Mergem în ultimul vagon al trenului. E plin de scaune şi de canapele confortabile, dar partea minunată sunt geamurile din spate, care se retrag către plafon, aşa că faci călătoria ca şi cum ai fi afară, în aerul proaspăt, şi ai o vedere largă, panoramică, a peisajului. Câmpii imense, deschise, pe care pasc turme de vaci de lapte. Atât de deosebite de căminul nostru, cu pădurile lui dese. Viteza se reduce treptat şi mă gândesc că s-ar putea să ne oprim din nou, când în faţa noastră apare un gard. Se înalţă la cel puţin zece metri, cu bucle imense de sârmă ghimpată în vârf, făcând ca gardul nostru din Districtul 12 să pară o

jucărie pentru copii. Ochii mei îi cercetează grăbiţi baza, care e dublată de plăci metalice imense. Nu poţi săpa pe sub ele, n-ai cum să scapi, cum să pleci la vânătoare. Pe urmă văd turnurile de pază, plasate la intervale egale şi pline cu gardieni înarmaţi, părând atât de nelalocul lor printre florile de câmp din jur.

— Uite ceva deosebit, spune Peeta.

Rue mi-a creat impresia că în Districtul 11 legile sunt impuse cu mai multă asprime. Dar nu mi-am imaginat niciodată aşa ceva.

Acum încep lanurile, întinzându-se cât vezi cu ochii. Bărbaţi, femei şi copii apăraţi de soare de pălării din paie îşi înalţă capetele, se răsucesc către noi, îşi permit să-şi îndrepte spatele pentru o clipă, privind trenul nostru. Zăresc în depărtare livezile şi mă întreb dacă acolo o fi lucrat Rue, culegând fructe de pe cele mai subţiri ramuri din vârfurile copacilor. Pâlcuri de colibe – prin comparaţie, casele din Filon sunt luxoase – răsar ici şi colo, dar toate sunt goale. Probabil că e nevoie de orice om apt de muncă pentru recoltare.

Ţinutul se întinde mai departe, tot mai departe. Nu-mi vine să cred cât de mare e Districtul 11.

— Câţi oameni crezi c-or fi locuind aici? întreabă Peeta.

Clatin din cap. La şcoală ni se spune că e un district mare, atât şi nimic mai mult. Nimic despre numărul populaţiei. Dar copiii pe care îi surprind camerele aşteptând în fiecare an extragerea nu pot fi decât o selecţie dintre cei care trăiesc aici. Cum procedează? Fac trageri la sorţi preliminare? Îi aleg pe câştigători din timp şi se asigură că se află în mulţime? Cum a nimerit de fapt Rue pe scenă, fără ca nimeni şi nimic, în afară de vânt, să se ofere să-i ia locul?

Vastitatea acestui loc parcă fără margini începe să mă obosească. Nu obiectez când apare Effie, cerându-ne să ne îmbrăcăm. Mă duc în compartimentul meu şi las echipa pregătitoare să-mi aranjeze părul şi machiajul. Intră Cinna, aducând o rochiţă frumoasă, portocalie, al cărei model

înfăţişează frunze ruginii. Mă gândesc cât de mult o să-i placă lui Peeta culoarea.

Effie ne adună pe amândoi şi trece pentru o ultimă oară în revistă programul zilei. În unele districte, învingătorii străbat oraşul în uralele locuitorilor. Însă în 11 – poate din cauză că nu există cu adevărat un oraş ca punct de plecare, locuinţele fiind atât de împrăştiate, sau poate fiindcă nu vor ca atât de mulţi oameni să piardă timpul când culesul e în toi – apariţia în public se desfăşoară numai în piaţă. Are loc în faţa clădirii Justiţiei din districtul lor, o construcţie imensă, din marmură. Cândva trebuie să fi fost o minunăţie, dar timpul şi-a luat tributul. Până şi la televizor se văd şi iedera care pune stăpânire pe faţada dărăpănată, şi acoperişul lăsat. Piaţa însăşi e înconjurată de vitrinele unor prăvălii în ruină, cele mai multe fiind abandonate. Indiferent unde ar locui oamenii cu stare din Districtul 11, locul acela nu e aici.

Întreaga noastră reprezentaţie publică se va derula în exterior, având drept scenă ceea ce numeşte Effie veranda, un spaţiu pavat cu dale situat între uşile din faţă şi scări şi umbrit de un acoperiş susţinut de coloane. Eu şi Peeta vom fi prezentaţi, primarul din Unsprezece va citi un discurs în onoarea noastră, iar noi vom răspunde cu mulţumirile din scenariul pregătit de Capitoliu. Dacă învingătorul a avut aliaţi deosebiţi printre tributurile moarte, adăugarea unor comentarii personale este considerată un aspect pozitiv. Eu ar trebui să spun într-adevăr ceva despre Rue, dar şi despre Thresh, însă acasă, ori de câte ori am încercat să-mi scriu discursul, am sfârşit cu o foaie goală înaintea ochilor. Mi-e greu să vorbesc despre ei fără să devin sentimentală. Din fericire, Peeta a încropit ceva care, cu unele mici modificări, se poate lua în considerare pentru noi amândoi. La sfârşitul ceremoniei vom primi în dar un soi de plăcuţă memorială, după care ne vom putea retrage în clădirea Justiţiei, unde ni se va servi un dineu special.

În timp ce trenul trage în gara Districtului 11, Cinna dă tuşele finale ale costumaţiei mele, schimbându-mi panglica

portocalie din păr cu una aurie şi prinzându-mi de rochie broşa cu gaiţa-zeflemitoare pe care am purtat-o în arenă. Pe peron nu există nici un comitet de întâmpinare, ci doar un grup de opt Apărători ai Păcii care ne conduc în partea din spate a unui camion blindat. Effie strâmbă din nas când uşa se închide zăngănind în urma noastră.

— Ai zice că suntem cu toţii nişte criminali, zău aşa.

Nu toţi, Effie. Numai eu, îi răspund în gând.

Camionul ne lasă în spatele clădirii Justiţiei. Suntem zoriţi să mergem înăuntru. Simt mirosurile cinei excelente care se pregăteşte, dar asta nu acoperă izul de mucegai şi de putreziciune. Nu ni se lasă timp să ne uităm în jur. Când ne îndreptăm spre intrarea principală pe drumul cel mai scurt, aud imnul începând să răsune în piaţă. Cineva îmi prinde un microfon de haine. Peeta mă ia de mâna stângă. Primarul ne prezintă în timp ce uşile masive se deschid cu un geamăt.

— Zâmbete largi! spune Effie şi ne dă un ghiont. Picioarele noastre prind să înainteze.

Asta e. Ăsta e locul unde trebuie să conving pe toată lumea cât de mult îl iubesc pe Peeta, cuget eu. Ceremonia solemnă are un plan foarte rigid, aşa că nu ştiu sigur cum o s-o fac. Nu e un moment potrivit pentru sărutări, dar poate reuşesc să strecor una.

Avem parte de aplauze sonore, dar de nici una dintre celelalte reacţii pe care le stârneam la Capitoliu, aclamaţiile, ţipetele şi fluierăturile. Străbatem veranda umbrită până când ieşim de sub acoperiş şi stăm în vârful unei scări uriaşe de marmură, sub soarele orbitor. După ce mi se obişnuiesc ochii, văd că de toate clădirile din piaţă au fost agăţate bannere care ajută la mascarea înfăţişării lor neglijate. Piaţa e ticsită de oameni, dar, încă o dată, nu e vorba decât despre o parte a locuitorilor de aici.

La baza scenei a fost construită, ca de obicei, o platformă specială pentru familiile tributurilor moarte. Din partea lui Thresh nu se află decât o femeie bătrână, cocoşată, şi o fată înaltă, musculoasă, despre care presupun că îi e soră. Din

partea lui Rue… nu sunt pregătită să dau ochii cu familia ei. Părinţii ei, cu durerea încă vie pe chipuri. Cei cinci fraţi şi surori mai mici, care îi seamănă atât de bine. Trupurile zvelte, ochii căprui, luminoşi. Alcătuiesc un stol de păsări mici, întunecate.

Aplauzele se sting, şi primarul îşi ţine discursul în cinstea noastră. Două fetiţe urcă pe scenă, cu buchete imense de flori. Peeta îşi spune partea lui din răspunsul pregătit, şi eu mă pomenesc cu buzele mişcându-se, pentru a-l încheia. Din fericire, mama şi Prim m-au pregătit, aşa că aş putea s-o fac şi în somn.

Peeta şi-a scris comentariile personale pe un cartonaş, dar nu-l scoate. În schimb, vorbeşte în stilul lui simplu, fermecător, povestind cum au ajuns Thresh şi Rue printre cei opt finalişti şi cum m-au ajutat amândoi să supravieţuiesc – ajutându-l aşadar şi pe el să rămână în viaţă – şi spunând că o astfel de datorie nu poate fi plătită niciodată. Pe urmă ezită şi adaugă ceva care n-a fost scris pe cartonaş. Poate fiindcă s-a temut că Effie i-ar fi putut cere să sară peste asta.

— Ştiu că astfel nu îi putem înlocui pe cei pe care i-aţi pierdut, dar, ca semn al recunoştinţei, am dori ca fiecare dintre familiile tributurilor din Districtul 11 să primească veniturile noastre pe o lună, în fiecare an, atât cât vom trăi.

Mulţimea nu se poate împiedica să răspundă cu icnete şi murmure. Gestul lui Peeta e fără precedent. Nici măcar nu ştiu dacă e legal. Probabil că nici el nu ştie şi nici nu cred că a întrebat pe cineva. Cât despre membrii celor două familii, se mulţumesc să ne fixeze cu priviri şocate. Vieţile li s-au schimbat pentru totdeauna când i-au pierdut pe Thresh şi Rue, însă acest dar le va schimba încă o dată. Veniturile unui tribut pe o lună îi ajung cu uşurinţă unei familii pentru un an întreg. Cât trăim noi, nu vor mai răbda niciodată de foame.

Mă uit la Peeta, şi el îmi adresează un zâmbet trist. Aud vocea lui Haymitch: „Ai fi putut s-o nimereşti cu mult mai rău.” În clipa de faţă, mi-e imposibil să-mi imaginez că, în

privinţa asta, aş fi putut găsi ceva mai nimerit. Darul… e perfect. Aşa că mă pot sălta pe vârfuri ca să-l sărut, şi gestul nu pare nicidecum forţat.

Primarul face un pas înainte şi oferă fiecăruia câte o plăcuţă memorială atât de mare încât trebuie să-mi las buchetul de flori jos ca s-o pot ţine. Ceremonia e pe punctul de a se încheia când observ că una dintre surorile lui Rue mă fixează cu privirea. Trebuie să aibă vreo nouă ani şi e aproape o copie identică a lui Rue, începând cu poziţia în care stă, cu braţele uşor depărtate de corp. În ciuda veştii bune despre venituri, nu e fericită. Privirea ei e, de fapt, plină de reproşuri. Oare din cauză că n-am salvat-o pe Rue?

Nu. Din cauză că încă nu i-am mulţumit, îmi spun.

Ruşinea mă potopeşte ca un val. Fata are dreptate. Cum pot să stau aici, pasivă şi mută, lăsându-l pe Peeta să vorbească pentru amândoi? Dacă ar fi câştigat, Rue nu ar fi lăsat niciodată moartea mea să se piardă în uitare. Îmi aduc aminte că în arenă am avut grijă s-o acopăr cu flori, să mă asigur că pierderea ei nu trece neobservată. Dar gestul acela nu va mai însemna nimic dacă nu îl susţin acum.

— Aşteptaţi!

Înaintez împleticindu-mă, apăsându-mi plăcuţa memorială pe piept. Timpul care mi-a fost alocat pentru discurs a venit şi a trecut, dar trebuie să spun ceva, sunt datoare măcar pentru atât. Şi, chiar dacă le-aş dărui familiilor toate veniturile mele, asta n-ar fi o scuză pentru tăcerea mea de azi.

— Aşteptaţi, vă rog.

Nu ştiu cum să încep, dar, odată ce o fac, cuvintele îmi ţâşnesc de pe buze de parcă le-aş fi formulat în adâncul minţii cu mult timp înainte.

— Vreau să le mulţumesc tributurilor din Districtul 11, spun. Mă uit spre cele două femei din partea lui Thresh. Cu Thresh nu am vorbit decât o singură dată. A fost de-ajuns pentru ca el să-mi cruţe viaţa. Nu l-am cunoscut, dar l-am respectat întotdeauna. Pentru puterea lui. Pentru refuzul lui de a participa la Jocuri altfel decât în condiţiile stabilite de

el. Profesioniştii au vrut să se alieze cu el de la bun început, dar i-a refuzat. L-am respectat pentru asta.

Bătrâna cocoşată – oare e bunica lui Thresh? – îşi ridică pentru prima oară capul, şi pe buze îi joacă umbra unui zâmbet.

Mulţimea a amuţit, e atâta linişte încât mă întreb cum reuşesc s-o păstreze. Probabil că îşi ţin răsuflarea.

Mă întorc spre familia lui Rue.

— Dar simt că am cunoscut-o cu adevărat pe Rue, şi ea va fi întotdeauna alături de mine. Tot ce e frumos mi-o readuce în minte. O văd în florile galbene care cresc pe Pajişte, lângă casa mea. O văd în gaiţele-zeflemitoare care cântă în copaci. Dar, mai presus de toate, o văd în sora mea, Prim.

Nu-mi mai pot stăpâni vocea, dar am ajuns aproape la sfârşit.

— Vă mulţumesc pentru copiii voştri. Îmi înalţ bărbia, adresându-mă mulţimii: Şi vă mulţumesc tuturor pentru pâine.

Stau acolo, simţindu-mă zdrobită şi neînsemnată, cu mii de ochi aţintiţi asupra mea. Urmează o pauză îndelungată. Pe urmă, de undeva, din mulţime, cineva fluieră melodia de patru note pe care le-o cânta Rue gaiţelor-zeflemitoare. Melodia care anunţa sfârşitul zilei de muncă în livezi. Melodia care, în arenă, însemna că locul e sigur. În clipa când se încheie, l-am identificat pe cel care o fluieră, un bătrân stafidit, cu o cămaşă roşie decolorată şi salopetă. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

Ceea ce se petrece apoi nu e o întâmplare. Totul e prea bine executat ca să fie spontan, pentru că mulţimea se mişcă la unison. Fiecare om în parte îşi lipeşte cele trei degete din mijloc ale mâinii stângi de buze şi le întinde apoi către mine. E semnul nostru din Districtul 12, ultimul rămas-bun pe care i l-am adresat lui Rue în arenă.

Dacă n-ar fi fost discuţia cu preşedintele Snow, gestul m-ar fi mişcat până la lacrimi. Dar, cu ordinele lui recente de a calma districtele încă răsunându-mi în urechi, mă umple de

groază. Ce-o să creadă despre acest salut public adresat fetei care a sfidat Capitoliul?

Întregul efect al faptei mele mă izbeşte în plin. N-a fost intenţionat – n-am vrut decât să-mi exprim mulţumirile, dar am stârnit ceva periculos. Un act de disidenţă din partea oamenilor din Districtul 11. Adică exact genul de manifestare pe care ar fi trebuit s-o înlătur!

Încerc să mă gândesc ce-aş putea să spun ca să subminez cele abia întâmplate, să neg totul, dar aud bâzâitul firav al paraziţilor care mă înştiinţează că microfonul meu a fost deconectat şi că primarul a preluat controlul. Eu şi Peeta acceptăm o ultimă rundă de aplauze. El mă conduce înapoi, către uşă, fără să ştie că n-a mers totul aşa cum ar fi trebuit.

Mă simt ciudat şi trebuie să mă opresc o clipă. În faţa ochilor îmi joacă fărâme strălucitoare de soare.

— Nu te simţi bine? mă întreabă Peeta.

— Sunt doar ameţită. Soarele a fost atât de puternic, spun eu. Îi văd buchetul. Mi-am uitat florile, murmur apoi.

— Ţi le-aduc eu, se oferă el.

— Mă descurc, îi răspund.

Dacă nu m-aş fi oprit şi nu mi-aş fi uitat florile, acum am fi fost în siguranţă, în Clădirea Justiţiei. În schimb, din umbra densă a verandei, văd tot ce se petrece.

Doi Apărători ai Păcii târându-l în vârful scărilor pe bătrânul care a fluierat. Silindu-l să îngenuncheze în faţa mulţimii şi trăgându-i un glonţ în cap.

Capitolul 5

BĂTRÂNUL ABIA A CĂZUT grămadă la pământ când un zid de Apărători ai Păcii în uniforme albe ne blochează vederea. Mai mulţi soldaţi îşi ţin armele automate întinse înainte în timp ce ne împing către uşă.

— Plecăm! spune Peeta, îmbrâncindu-l pe Apărătorul Păcii care mă împinge. Am înţeles, bine? Haide, Katniss.

Mă cuprinde cu braţul şi mă conduce înapoi, în clădirea Justiţiei. Apărătorii Păcii merg cu un pas sau doi în urma noastră. Uşa se trânteşte imediat ce intrăm şi le auzim zgomotul cizmelor când se îndreaptă din nou spre mulţime.

Sub un ecran pe care joacă paraziţi, montat pe perete, ne aşteaptă Haymitch, Effie, Porţia şi Cinna, cu feţele crispate de îngrijorare.

— Ce s-a-ntâmplat? se grăbeşte Effie să întrebe. Am pierdut legătura imediat după minunatul discurs al lui Katniss, şi lui Haymitch i s-a părut c-aude un foc de armă, iar eu i-am spus că e ridicol, dar cine poate şti? Lunaticii există pretutindeni!

— Nu s-a-ntâmplat nimic, Effie. Un camion vechi a dat un rateu, o lămureşte Peeta, cu calm.

Încă două împuşcături. Uşa nu le amortizează prea mult. Cine a fost? Bunica lui Thresh? Una dintre micile surori ale lui Rue?

— Veniţi cu mine. Amândoi, spune Haymitch.

Eu şi Peeta ne supunem, lăsându-i pe ceilalţi în urmă. Acum, când suntem în siguranţă înăuntru, Apărătorii Păcii plasaţi în toată clădirea nu manifestă prea mult interes faţă de mişcările noastre. Urcăm pe o scară curbată de marmură, de-a dreptul magnifică. Sus e un coridor lung, cu covoare uzate pe podea. Uşile duble sunt deschise, primindu-ne cu dragă inimă în prima cameră peste care dăm. Înălţimea tavanului trebuie să fie de vreo şase metri. Pe cornişă sunt gravate fructe şi flori şi de pe fiecare latură se uită în jos, spre noi, copilaşi grăsulii, înaripaţi. Vazele cu

flori răspândesc un miros greţos, înţepător şi încep să mă mănânce ochii. Hainele noastre de seară sunt agăţate de cuierele din perete. Încăperea a fost pregătită pentru noi, dar abia dacă stăm acolo atât cât e necesar ca să ne lăsăm cadourile. Pe urmă Haymitch ne smulge microfoanele prinse în piept, le îndeasă sub pernele de pe o canapea şi ne face semn să-l urmăm.

Din câte ştiu, Haymitch n-a mai fost aici decât o singură dată, cu decenii în urmă, în timpul propriului său Turneu Triumfal. Dar are, probabil, o memorie remarcabilă sau un instinct pe care se poate bizui, pentru că ne călăuzeşte în susul unui labirint de scări spiralate şi de coridoare din ce în ce mai înguste. Din când în când, trebuie să se oprească şi să forţeze câte o uşă. Scârţâitul de protest al balamalelor depune mărturie că n-a mai deschis-o nimeni, de multă vreme. În cele din urmă ne cocoţăm pe o scară care urcă spre o trapă. Când Haymitch o împinge într-o parte, ne pomenim în domul clădirii Justiţiei. E un spaţiu imens, înţesat cu mobilă stricată, cu stive de cărţi şi de registre şi cu arme ruginite. Stratul de praf care acoperă totul e atât de gros încât e limpede că n-a mai fost atins de mulţi ani. Lumina se străduieşte să se strecoare prin patru ferestre pătrate, soioase, plasate în părţile laterale. Haymitch închide trapa cu o lovitură de picior şi se întoarce spre noi.

— Ce s-a-ntâmplat? ne întreabă.

Peeta îi povesteşte cele petrecute în piaţă. Fluieratul, salutul, oprirea noastră pe verandă, uciderea bătrânului.

— Ce-nseamnă toate astea, Haymitch?

— O să fie mai bine dacă vine din partea ta, îmi spune acesta.

Nu sunt de acord. Cred c-o să fie de-o sută de ori mai rău. Dar îi povestesc lui Peeta, cu tot calmul de care sunt în stare. Despre preşedintele Snow, despre tulburările din districte. Nu omit nici măcar sărutul cu Gale. Îi spun că suntem cu toţii în pericol, că întreaga ţară e în pericol din cauza trucului meu cu fructele de pădure.

— Trebuia să repar lucrurile în turul ăsta. Să-i fac pe toţi cei care aveau vreun dubiu să creadă că am acţionat din dragoste. Să liniştesc spiritele. Dar e evident că astăzi n-am făcut nimic altceva decât să aduc moartea a trei oameni, şi acum toţi cei din piaţă vor fi pedepsiţi.

Mă simt atât de rău încât trebuie să mă aşez pe o canapea, în ciuda faptului că i se văd arcurile şi umplutura.

— Atunci şi eu am înrăutăţit lucrurile. Fiindcă am oferit banii, spune Peeta.

Dă pe neaşteptate cu piciorul într-o lampă aşezată în echilibru precar pe o ladă, şi lovitura o aruncă de-a curmezişul încăperii, după care se face bucăţi izbindu-se de podea.

— Asta trebuie să înceteze. Imediat. Acest… acest… joc pe care-l jucaţi voi doi, spunându-vă unul altuia secretele, dar ferindu-le de mine, de parcă aş fi prea lipsit de logică sau prea prost ca să le pot face faţă.

— Nu e aşa, Peeta…, încep eu.

— Ba e exact aşa, se răsteşte el. Şi eu ţin la nişte oameni, Katniss! La rudele şi la prietenii de-acasă, din Districtul 12, care vor fi tot atât de morţi ca ai tăi dacă dăm greş. Carevasăzică, după toate cele prin care am trecut împreună în arenă, nu merit nici măcar să-mi spui adevărul?

— Pe tine ne putem baza întotdeauna, Peeta, eşti atât de bun, zice Haymitch. Te prezinţi cu atâta abilitate în faţa aparatelor de filmat. N-am vrut să-ntrerup asta.

— Ei bine, m-ai supraestimat. Pentru că azi am făcut-o cu adevărat latră. Ce crezi c-o să se întâmple cu familiile lui Rue şi Thresh? Crezi că-şi vor primi partea din veniturile noastre? Crezi că le-am oferit un viitor strălucit? Fiindcă, după părerea mea, sunt norocoşi dacă mai văd ziua de mâine!

Peeta trimite altceva în zbor, o statuie! Nu l-am mai văzut niciodată aşa.

— Are dreptate, Haymitch. Am greşit fiindcă nu i-am spus. Chiar şi înainte, la Capitoliu.

— Voi doi aţi avut până şi în arenă un soi de schemă care a dat rezultate, nu-i aşa? întreabă Peeta. Vocea îi e acum mai calmă. Ceva din care eu am fost exclus.

— Nu. Nu oficial. Doar că-mi puteam da seama ce anume voia Haymitch de la mine în funcţie de ceea ce îmi trimitea sau nu, zic eu.

— Ei, mie nu mi s-a oferit niciodată o asemenea ocazie. Fiindcă mie nu mi-a trimis nimic înainte de a-ţi face tu apariţia, spune Peeta.

Nu m-am gândit prea mult la asta. Nu m-am întrebat cum arătau lucrurile din perspectiva lui Peeta când am apărut în faţa lui, în arenă, după ce primisem un medicament pentru arsuri şi pâine în timp ce el, care se afla în pragul morţii, nu căpătase nimic. Ca şi cum mentorul m-ar fi ţinut în viaţă pe socoteala lui.

— Uite ce e, băiete…, dă să spună Haymitch.

— Nu te osteni. Ştiu că trebuia să-l alegi pe unul dintre noi. Şi eu voiam să fie ea. Dar acum e cu totul altceva. Acolo, afară, sunt morţi. Vor urma şi alţii, dacă nu suntem foarte buni. Ştim cu toţii că, în faţa camerelor, sunt mai bun decât Katniss. Nu trebuie să mă-nveţe nimeni ce să spun. Dar trebuie să ştiu în ce mă bag, zice Peeta.

— De-acum înainte o să primeşti toate informaţiile, promite Haymitch.

— Aţi face bine s-aveţi grijă de asta, ripostează Peeta.

Nici măcar nu se oboseşte să-mi arunce vreo privire înainte de a pleca.

Praful pe care l-a stârnit se înalţă tălăzuind şi caută noi locuri unde să aterizeze. Părul meu, ochii mei, broşa mea strălucitoare de aur.

— Chiar m-ai ales pe mine, Haymitch? întreb.

— Da, îmi răspunde.

— De ce? El îţi place mai mult, zic eu.

— E adevărat. Dar, nu uita, înainte de a se schimba regulile, nu puteam spera să-l scot de acolo viu decât pe unul dintre voi, îmi explică. De vreme ce el era hotărât să te

protejeze, ei bine, m-am gândit că toţi trei am fi putut reuşi să te aducem înapoi, acasă.

— Oh – asta e tot ce-mi dă prin minte să spun.

— O să vezi ce alegeri eşti nevoită să faci. Dacă supravieţuim turului, spune el. O să-nveţi.

Ei bine, astăzi am învăţat ceva. Locul ăsta nu e o versiune mai mare a Districtului 12. Gardul nostru e nepăzit şi rareori electrificat. Apărătorii Păcii de la noi nu sunt acceptaţi cu braţele deschise, dar nici nu sunt atât de brutali. Greutăţile noastre ţin mai degrabă de munca istovitoare decât de violenţă. Aici, în Unsprezece, suferinţele sunt mai mari, şi disperarea mai puternică. Preşedintele Snow are dreptate. O scânteie ar fi suficientă ca s-aprindă focul.

Toate se petrec prea repede ca să le pot trece prin filtrul raţiunii. Avertizarea, împuşcăturile, recunoaşterea faptului că e posibil ca eu să fi pus în mişcare ceva cu urmări de amploare. Toată povestea pare atât de neverosimilă. Şi măcar dacă intenţia mea ar fi fost să aţâţ lucrurile, dar, date fiind împrejurările… cum de-am putut să aduc atâtea necazuri?

— Haide. Ne aşteaptă un dineu, zice Haymitch.

Stau sub duş atât de mult cât mi se îngăduie înainte de a trebui să ies pentru a fi pregătită. Echipa pare să fie oarbă în privinţa evenimentelor zilei. Sunt excitaţi cu toţii din cauza cinei. În districte sunt consideraţi destul de importanţi ca să ia parte, dar la Capitoliu nu sunt aproape niciodată invitaţi la evenimentele de mare prestigiu. În timp ce încearcă să ghicească felurile de mâncare, continui să văd înaintea ochilor cum e spulberat capul bătrânului. Nici măcar nu acord atenţie activităţii generale care mă are drept obiect până în clipa când sunt gata să plec şi mă privesc în oglindă. Tivul unei rochii fără bretele, de un roz palid, îmi atinge pantofii. Părul îmi e prins, dezgolindu-mi chipul, şi mi se revarsă pe spate într-o cascadă de bucle.

Cinna vine în spatele meu şi îmi aranjează în jurul umerilor un şal argintiu, strălucitor. Îmi întâlneşte privirea

în oglindă.

— Îţi place?

— E superbă. Ca de obicei, răspund.

— Să vedem cum se asortează cu un zâmbet, îmi spune el cu blândeţe.

E modul lui de a-mi aduce aminte că, peste un minut, vor reapărea camerele de luat vederi. Reuşesc să-mi salt colţurile buzelor.

— Asta e.

Când ne întâlnim ca să mergem cu toţii la dineu, îmi dau seama că Effie nu e în apele ei. Sunt sigură că Haymitch nu i-a povestit ce s-a întâmplat în piaţă. N-aş fi surprinsă dacă Porţia şi Cinna ar şti, dar se pare că există înţelegerea nerostită de a o ţine pe Effie în afara veştilor proaste. Însă nu durează mult până aflu despre ce e vorba.

Effie trece în revistă orarul serii, apoi îl aruncă într-o parte.

— Şi apoi, slavă Domnului, o să ne putem urca din nou cu toţii în tren, ca să plecăm de-aici, spune ea.

— E ceva în neregulă, Effie? o întreabă Cinna.

— Nu-mi place cum suntem trataţi. Înghesuiţi în camioane şi izolaţi de scenă. Iar acum vreo oră m-am hotărât să dau un ocol clădirii Justiţiei. Ştiţi, sunt un fel de expert în design arhitectural, adaugă ea.

— O, da, am auzit despre asta, spune Porţia, înainte ca tăcerea să se prelungească prea mult.

— Aşa că tocmai aruncam o privire în jur, fiindcă ruinele din districte vor fi ultimul răcnet al modei anul ăsta, când au apărut doi Apărători ai Păcii care mi-au ordonat să mă-ntorc în cartierul nostru general. Unul dintre ei m-a împins efectiv cu ţeava armei! povesteşte Effie.

Nu pot să nu mă gândesc că asta a fost urmarea directă a dispariţiei lui Haymitch, a lui Peeta şi a mea de mai devreme. Însă e într-adevăr liniştitor gândul că e posibil ca Haymitch să fi avut dreptate. Că nimeni n-a monitorizat domul plin de praf în timpul discuţiei noastre. Deşi fac pariu că acum îl monitorizează.

Effie pare atât de nefericită încât o cuprind într-o îmbrăţişare spontană.

— E îngrozitor, Effie. Poate n-ar trebui să mergem deloc la dineu. Cel puţin nu înainte de a-şi cere scuze.

Ştiu că ea n-o să fie niciodată de acord cu aşa ceva, dar chipul i se luminează vizibil la auzul propunerii, al confirmării nemulţumirii sale.

— Nu, mă descurc. Ţine de slujba mea să fac faţă valurilor vieţii. Şi nu pot permite ca voi doi să vă rataţi cina, spune ea. Dar îţi mulţumesc pentru ofertă, Katniss.

Effie ne aranjează în formaţie în vederea intrării. Mai întâi echipele pregătitoare, pe urmă ea, stiliştii, Haymitch. Eu şi Peeta încheiem cortegiul.

Undeva, sub noi, orchestra începe să cânte. Când primul rând al micii noastre procesiuni o porneşte în josul treptelor, eu şi Peeta ne luăm de mână.

— Haymitch spune că n-am avut nici un drept să ţip la tine. N-ai făcut nimic altceva decât să asculţi instrucţiunile lui, zice Peeta. Şi nu se poate afirma că eu nu ţi-am ascuns nimic în trecut.

Îmi aduc aminte ce şocată am fost când l-am auzit pe Peeta mărturisindu-şi dragostea pentru mine în faţa întregului Panem. Haymitch ştiuse şi nu-mi spusese nimic.

— Cred că şi eu am făcut praf câteva lucruri după interviul ăla.

— Numai o vază, spune el.

— Şi mâinile tale. Însă nu mai are sens s-o facem, nu-i aşa? Să nu fim sinceri unul cu altul? răspund eu.

— Nici un sens, încuviinţează Peeta.

Stăm în capul scărilor, lăsându-i lui Haymitch un avans de cincisprezece trepte, aşa cum ne-a instruit Effie.

— Aceea a fost într-adevăr singura dată când l-ai sărutat pe Gale?

Sunt atât de uimită încât îi răspund.

— Da.

După toate cele petrecute azi, îl chinuieşte cu adevărat întrebarea asta?

— Sunt cincisprezece. Haide, spune el.

Un reflector cade asupra noastră şi afişez cel mai strălucitor zâmbet de care sunt în stare.

Coborâm treptele şi suntem absorbiţi de ceea ce devine o succesiune confuză de dineuri, ceremonii şi călătorii cu trenul. Toate zilele sunt la fel. Trezeşte-te. Îmbracă-te. Treci prin mijlocul mulţimii care aclamă. Ascultă discursul în cinstea noastră. Răspunde printr-un discurs de mulţumire, redus acum la cel impus de Capitoliu, fără nici o adăugire personală. Uneori un tur rapid: o întrezărire a mării în unele districte, păduri impunătoare în altele, fabrici hidoase, lanuri de grâu, rafinării urât mirositoare. Pune-ţi hainele de seară. Participă la dineu. Trenul.

În timpul ceremoniilor avem un aer solemn şi respectuos, dar suntem întotdeauna uniţi, ţinându-ne de mână sau de braţ. La dineuri ne arătăm dragostea frizând delirul. Ne sărutăm, dansăm, suntem surprinşi când încercăm să ne furişăm afară ca să fim singuri. În tren ne simţim de-a dreptul mizerabil încercând să evaluăm efectele atitudinii noastre.

Chiar şi fără ca adaosurile noastre personale la discursuri să declanşeze disidenţa – nu e nevoie să mai spun că acelea din Districtul 11 au fost cenzurate înainte ca evenimentul să fie difuzat – se poate simţi ceva în aer, zgomotul fierturii în clocot înainte de a da în foc. Nu peste tot. Unele mulţimi par animale de povară istovite, o senzaţie pe care ştiu că o stârneşte de obicei Districtul 12 în timpul ceremoniilor dedicate învingătorilor. Dar în alte districte – mai ales în 8, 4 şi 3 – apariţia noastră aşterne pe chipurile oamenilor o sinceră exaltare, iar sub exaltare e mânia. Îmi scandează numele ca şi cum ar fi mai degrabă un strigăt de răzbunare decât o ovaţie. Când Apărătorii Păcii pătrund într-o mulţime nesupusă, încercând s-o liniştească, lumea se înghesuie către ei în loc să se retragă. Şi ştiu că nu pot face nimic pentru a schimba asta. Nici o demonstraţie de dragoste, oricât de credibilă, nu va abate acest val. Dacă

am luat în mână acele bobiţe otrăvite într-un act de nebunie temporară, atunci şi oamenii aceştia vor adopta nebunia.

Cinna începe să-mi strâmteze hainele pe talie. Echipa pregătitoare îşi face griji din cauza cearcănelor de sub ochii mei. Effie se apucă să-mi dea somnifere, dar n-au nici un efect, sau nu au un efect mulţumitor. Adorm numai ca să fiu trezită de coşmarurile ce au sporit în număr şi în intensitate. Peeta îşi petrece o mare parte a nopţii cutreierând prin tren şi mă aude ţipând când încerc să mă smulg din confuzia stârnită de medicamentele care îmi prelungesc pur şi simplu visele cumplite. Reuşeşte să mă trezească şi să mă calmeze. Pe urmă se urcă în pat şi mă ţine în braţe până ce adorm din nou. După aceea, refuz pastilele. Reuşim să facem faţă întunericului aşa cum ne-am descurcat în arenă, unul în braţele celuilalt, păzindu-ne de pericolele ce pot apărea în orice clipă. Nu se mai întâmplă nimic altceva, dar aranjamentul nostru devine în curând subiect de bârfă în tren.

Perfect. Poate ajunge şi la urechile preşedintelui Snow, mă gândesc când aflu asta de la Effie. Îi spun că vom face eforturi ca să fim mai discreţi, dar nu mişcăm nici un deget.

Apariţiile consecutive din districtele 2 şi 1 sunt cumplite, în felul lor aparte. Atât Cato, cât şi Clove, tributurile din 2, ar fi reuşit să se întoarcă acasă dacă eu şi Peeta am fi dat greş. Şi i-am ucis eu însămi pe Glimmer, pe fata din Unu şi pe băiatul din acelaşi district. În timp ce mă străduiesc să nu-i privesc familia, aflu că se numea Marvel. Cum de n-am ştiut-o niciodată? Presupun că înainte de Jocuri n-am dat atenţie, iar după aceea n-am vrut s-o aflu.

În momentul când ajungem la Capitoliu, suntem disperaţi. Apariţiile în faţa mulţimii care ne adoră nu se mai sfârşesc. Nu există nici un pericol de a stârni o revoltă aici, printre privilegiaţi, printre oamenii ale căror nume nu sunt niciodată plasate în bolurile pentru extragere, ai căror copii nu mor niciodată pentru presupusele crime comise cu generaţii în urmă. Nu trebuie să convingem pe nimeni din Capitoliu de dragostea noastră, dar păstrăm speranţa firavă

că încă am mai putea ajunge la unii dintre cei pe care n-am reuşit să-i convingem în districte. Indiferent ce-am face pare să fie prea puţin şi să vină prea târziu.

Când ne întoarcem în vechilul nostru sediu din Centrul de Antrenament, eu sunt cea care sugerează o cerere în căsătorie în public. Peeta e de acord, însă dispare apoi în camera lui vreme îndelungată. Haymitch mă sfătuieşte să-l las singur.

— M-am gândit că şi-o dorea oricum, spun eu.

— Nu aşa, zice el. Voia să fie de-adevăratelea. Mă întorc în camera mea şi zac sub pături, încercând să nu mă gândesc nici la Gale şi nici la nimic altceva.

În noaptea aceea, pe scena din faţa Centrului de Antrenament, ne croim cu efervescenţă drumul printr-un şir de întrebări. Caesar Flickerman – în costumul lui pâlpâitor, de un albastru întunecat, cu părul, pleoapele şi buzele vopsite într-un bleu palid – ne călăuzeşte ireproşabil de-a lungul interviului. Când ne întreabă despre viitor, Peeta se lasă într-un genunchi, îşi deschide inima şi mă imploră să ne căsătorim. Eu accept, fireşte. Caesar e copleşit, spectatorii din Capitoliu sunt isterici, instantaneele mulţimilor din întreg Panemul arată o ţară îmbătată de fericire.

Preşedintele Snow în persoană ne face o vizită surpriză şi ne felicită. Strânge mâna lui Peeta şi îl bate aprobator pe umăr. Pe mine mă îmbrăţişează, învăluindu-mă în mirosul de sânge şi de trandafiri şi îmi depune pe obraz un sărut pufos. Pe urmă se retrage, cu degetele înfipte în braţele mele, cu chipul zâmbitor privind către mine. Îndrăznesc să ridic din sprâncene. Ele întreabă ceea ce buzele nu sunt în stare. Am reuşit? A fost suficient? A fost de-ajuns că am abandonat totul, că am intrat în joc, că am făgăduit să mă mărit cu Peeta?

Îmi răspunde cu o clătinare aproape imperceptibilă a capului.

Capitolul 6

ÎN ACEA UNICĂ MIŞCARE FIRAVĂ văd pierirea speranţei, începutul distrugerii a tot ce îmi e drag pe lume. Nu pot ghici ce formă va lua pedeapsa mea, cât de amplă va fi plasa azvârlită, dar, totul odată încheiat, probabil că nu va mai rămâne nimic. Aşa stând lucrurile, s-ar putea crede că în clipa de faţă ar trebui să mă aflu în cea mai neagră disperare. Iată partea stranie. Cea mai puternică senzaţie pe care o am e de uşurare. Fiindcă pot renunţa la acest joc. Fiindcă întrebarea dacă voi avea sau nu succes în această aventură şi-a primit răspunsul, deşi e vorba despre un nu răsunător. Dacă vremurile disperate cer măsuri disperate, atunci sunt liberă să acţionez cu toată disperarea pe care o doresc.

Numai că nu aici, nu încă. E esenţial să mă întorc în Districtul 12, fiindcă partea cea mai importantă a oricărui plan le va include pe mama şi pe sora mea alături de Gale şi de familia lui. Şi de Peeta, dacă îl pot convinge să vină cu noi. Îl adaug pe Haymitch pe listă. Aceştia sunt oamenii pe care trebuie să-i iau cu mine când fug în sălbăticie. Cum o să-i conving, unde o să mergem în toiul iernii, de ce-o să fie nevoie ca să scăpăm din captivitate sunt întrebări la care n-am răspuns. Dar cel puţin acum ştiu ce am de făcut.

Aşa că, în loc să cad la pământ şi să plâng, mă pomenesc stând cu capul mai sus şi având mai multă încredere în mine decât în ultimele săptămâni. Deşi oarecum dement, zâmbetul meu nu e silit. Şi intru fără nici o dificultate în postura fetei – aproape – catatonice – de – încântare când Preşedintele cere să se facă linişte şi întreabă:

— Ce-aţi zice dacă le-am face nunta chiar aici, la Capitoliu?

Caesar Flickerman e curios dacă s-a gândit la o dată anume.

— Oh, înainte de a stabili data, am face bine să lămurim lucrurile cu mama ei, răspunde preşedintele. Spectatorii

izbucnesc în hohote de râs, şi el mă cuprinde cu braţul. Poate, dacă toată ţara şi-o pune în gând, reuşim să te măritǎm înainte de-a împlini treizeci de ani.

— Probabil va trebui să daţi o nouă lege, spun eu, chicotind.

— Dacă de asta e nevoie, ripostează el, binedispus, căpătând un aer conspirativ.

Oh, ce bine ne distrăm noi doi împreună!

Organizată în sala de banchete a vilei preşedintelui Snow, petrecerea n-are egal. Tavanul înalt de doisprezece metri a fost transformat într-un cer al nopţii, iar stelele arată exact ca acasă. Îmi închipui că se văd la fel când le priveşti din Capitoliu, dar cine ar putea şti? În oraş e întotdeauna atât de multă lumină încât de aici nu poţi zări niciodată stelele. Muzicanţii plutesc la jumătatea distanţei dintre podea şi plafon – pe ceea ce seamănă cu nişte nori albi, pufoşi –, dar nu reuşesc să văd ce îi susţine în aer. Tradiţionalele mese pentru cină au fost înlocuite cu nenumărate canapele şi scaune capitonate, unele înconjurând o serie de şeminee, iar altele aflându-se alături de grădini cu flori înmiresmate sau de iazuri pline cu peşti exotici, aşa că oaspeţii pot mânca, bea şi face orice le este pe plac bucurându-se de cel mai desăvârşit confort. În centrul încăperii se află o zonă întinsă, acoperită de dale, care serveşte drept orice, de la ring de dans sau scenă pe care se perindă actorii până la un simplu alt loc unde se învălmăşesc petrecăreţii în costume flamboaiante.

Dar adevărata vedetă a serii e mâncarea. De-a lungul pereţilor se înşiră mese încărcate cu delicatese. Toate lucrurile la care te-ai putea gândi, plus altele, care nu ţi-au trecut niciodată prin minte, stau în aşteptare. Vaci întregi, fripte, şi porci, şi capre încă învârtindu-se în proţap. Platouri imense cu carne împănată cu fructe aromate şi cu miez de nucă. Creaturi ale oceanului înotând în suc de fructe sau implorând să fie înmuiate în fierturi cu mirodenii. Nenumărate soiuri de brânză, de pâine, de legume, de

dulciuri, cascade de vinuri şi râuri de alcool care pâlpâie în flăcări.

Apetitul mi-a revenit odată cu dorinţa de a riposta. După săptămâni întregi în care m-am simţit prea îngrijorată ca să pot mânca, sunt moartă de foame.

— Vreau să gust din tot ce e în încăpere, îi spun lui Peeta.

Îl văd încercând să-mi desluşească expresia feţei, să-mi înţeleagă schimbarea. De vreme ce nu ştie că preşedintele Snow e de părere c-am dat greş, nu poate presupune decât că, după părerea mea, am reuşit. Poate şi că sunt cu adevărat fericită de logodna noastră. Ochii îi reflectă nedumerirea, dar numai pentru o scurtă clipă, fiindcă suntem filmaţi.

— Atunci ar fi bine s-o faci cu măsură, îmi spune.

— OK, o să iau numai câte o înghiţitură din fiecare fel, zic eu.

De hotărârea mea se alege aproape imediat praful, chiar la prima masă, pe care sunt vreo douăzeci de feluri de supă şi unde dau peste o licoare cremoasă de dovleac fiert, împestriţată cu nucă tăiată felii şi cu seminţe mici, negre.

— Aş fi în stare să mănânc numai asta toată noaptea! exclam.

Dar nu e aşa. Cedez din nou în faţa unei supe de un verde limpede, pe care n-o pot descrie decât ca având gust de primăvară şi apoi, încă o dată, când gust o alta, de un roz spumos, presărată cu zmeură.

Apar chipuri, sunt rostite nume, se fac fotografii, sărutările ating uşor obrajii. După toate aparenţele, broşa mea cu gaiţa-zeflemitoare a făcut senzaţie, ajungând la modă, fiindcă mai multe persoane vin să-mi arate podoabele lor. Pasărea mea a fost reprodusă pe cataramele curelelor, brodată pe revere de mătase sau chiar tatuată în părţile intime. Toată lumea vrea să poarte însemnul învingătorului. Îmi pot imagina în ce hal îl înnebuneşte asta pe preşedintele Snow. Dar ce pot face eu? Jocurile au fost un succes aici, unde fructele de pădure n-au reprezentat decât

simbolul unei fete disperate, care încerca să-şi salveze iubitul.

Eu şi Peeta nu facem nici un efort pentru a căuta companie, dar suntem căutaţi fără încetare. Suntem acea parte a petrecerii pe care nu vrea s-o scape nimeni. Mă port ca şi cum aş fi încântată, dar aceşti oameni din Capitoliu nu mă interesează câtuşi de puţin. Nu fac altceva decât să mă distragă de la mâncare.

Fiecare masă scoate la iveală tentaţii noi şi, în ciuda regimului meu restrictiv de o-înghiţitură-din-fiecare-fel, stomacul începe să mi se umple cu repeziciune. Iau o mică pasăre friptă, muşc din ea, şi limba îmi e inundată de suc de portocale. Delicios. Dar îl fac pe Peeta să mănânce restul, fiindcă vreau să continui doar să gust şi îmi repugnă ideea de a arunca mâncarea, aşa cum văd că fac atât de mulţi, cu atâta nepăsare. După vreo zece mese sunt ghiftuită, şi n-am luat decât câte o îmbucătură din doar câteva dintre felurile de mâncare disponibile.

Tocmai atunci dă peste noi echipa mea pregătitoare, incoerentă din cauza alcoolului consumat şi a extazului de a lua parte la un eveniment atât de important.

— De ce nu mănânci? mă întreabă Octavia.

— Am mâncat, dar nu mai încape nici măcar o înghiţitură.

Râd cu toţii, de parcă aş fi spus cea mai mare prostie pe care au auzit-o vreodată.

— Nimeni nu lasă asta să-l oprească! spune convins Flavius.

Ne conduc la o masă pe care sunt pahare cu picior minuscule, pline cu un lichid transparent.

— Beţi asta!

Peeta ia unul, dând să soarbă, şi ei îşi pierd cumpătul.

— Nu aici! ţipă Octavia.

— Trebuie s-o faci acolo, spune Venia, arătând uşa care dă spre toalete. Sau o să verşi totul pe podea!

Peeta se uită din nou la pahar pune totul cap la cap.

— Vrei să spui că asta o să mă facă să vomit?

Echipa mea pregătitoare râde isteric.

— Bineînţeles, ca să poţi mânca în continuare, spune Octavia. Eu am fost deja de două ori acolo. Toată lumea o face, altfel cum s-ar putea distra la un ospăţ?

Rămân fără grai, holbându-mă la paharele frumoase, cu gândul la toate implicaţiile lor. Peeta îl pune pe al lui înapoi, pe masă, cu atâta precizie încât ai crede că ar putea detona vreun explozibil.

— Haide, Katniss, vino să dansăm. Melodia coboară strecurându-se printre nori, şi el mă conduce departe de echipă şi departe de masă, pe ringul de dans. Acasă nu ştim decât foarte puţine dansuri, dintre cele care se potrivesc cu muzica de vioară şi de flaut şi pentru care e nevoie de mult loc. Dar Effie ne-a învăţat altele, care se bucură de popularitate în Capitoliu. Melodia e lentă – ca dintr-un vis –, aşa că Peeta mă cuprinde în braţe şi ne învârtim fără să facem, practic, nici un fel de paşi. Am putea dansa pe un platou pentru plăcinte. Păstrăm o vreme tăcerea. Pe urmă Peeta vorbeşte cu voce nefirească:

— Intri în jocul lor, te gândeşti că poţi face faţă, că poate nu sunt chiar atât de răi, şi apoi îţi dai seama…

Se întrerupe.

Singurul lucru care îmi vine în minte sunt trupurile vlăguite ale copiilor de pe masa noastră din bucătărie, când mama le prescrie ceea ce părinţii nu le pot da. Mai multă mâncare. Acum, când suntem bogaţi, îi poate trimite acasă oferindu-le câteva alimente. Dar în trecut se întâmpla adesea să nu aibă ce îi da copilului care, oricum, nu mai putea fi salvat. Iar aici, la Capitoliu, vomită pentru plăcerea de a-şi umple burţile iarăşi şi iarăşi. Nu din cauza unei boli a trupului sau a minţii, nici a mâncării alterate. Asta face toată lumea la o petrecere. E de aşteptat. Ţine de distracţie.

Într-o zi, când am trecut pe la Hazelle să-i las vânatul, Vick era acasă, bolnav, cu o tuse urâtă. Fiind din familia lui Gale, puştiul mănâncă mai bine decât nouăzeci la sută din restul Districtului 12. Însă a petrecut totuşi mai bine de cincisprezece minute povestind că au desfăcut o cutie cu

sirop de porumb primită de Ziua Pachetelor, că şi-a pus fiecare câte o lingură plină peste pâine şi că probabil vor mai căpăta câte o porţie mai târziu, în cursul săptămânii. Şi că Hazelle a spus că ar putea pune un strop în cana cu ceai, ca să-i potolească tusea, dar că lui nu i se pare corect dacă nu primesc şi ceilalţi câte un pic. Dacă asta se întâmplă la Gale, cum e în celelalte case?

— Peeta, ne-au adus aici să ne luptăm pe viaţă şi pe moarte pentru plăcerea lor, spun. Prin comparaţie, asta nu e, de fapt, nimic.

— Ştiu. Ştiu. Numai că uneori nu mai pot suporta. Ajung în punctul în care… nu mai ştiu sigur ce-o să fac. Tace o clipă, apoi îmi şopteşte: Poate-am greşit, Katniss.

— Când?

— Când am încercat să liniştim spiritele în celelalte districte.

Capul mi se întoarce rapid dintr-o parte într-alta, dar se pare că n-a auzit nimeni. Echipa de cameramani s-a dus pe două cărări la masa cu moluşte, iar cuplurile care dansează în jurul nostru sunt fie prea bete, fie prea preocupate de ele însele ca să ne dea vreo atenţie.

— Îmi pare rău, spune el.

Ar fi cazul. Nu e locul potrivit pentru a da glas unor asemenea gânduri.

— Păstrează asta pentru acasă, îl sfătuiesc.

Chiar atunci apare Porţia, însoţită de un bărbat voinic, cu o înfăţişare vag familiară. Îl prezintă drept Plutarch Heavensbee, noul şef al creatorilor-de-joc. Plutarch îl întreabă pe Peeta dacă mă poate răpi pentru un dans. Peeta îşi regăseşte expresia destinată camerelor şi mă cedează politicos, avertizându-l pe celălalt să nu se ataşeze prea mult.

Nu vreau să dansez cu Plutarch Heavensbee. Nu vreau să-i simt mâinile, una lipită de a mea şi cealaltă pe şoldul meu. Nu sunt obişnuită să fiu atinsă de cineva, cu excepţia lui Peeta şi a familiei mele, şi, când e vorba despre creaturile pe care le doresc în contact cu pielea, îi situez pe

creatorii-de-joc undeva mai prejos decât viermii. Dar el pare să simtă asta şi mă ţine aproape la o lungime de braţ distanţă în timp ce ne rotim pe podea.

Pălăvrăgim despre petrecere, despre distracţii, despre mâncare, iar el face apoi o glumă despre evitarea punciului de când cu ultimele antrenamente. N-o înţeleg, dar pe urmă îmi dau seama că e chiar bărbatul care a dat înapoi, căzând în vasul cu punci, când am tras săgeata spre creatorii-de-joc, în timpul sesiunii de antrenament. Ei, n-a fost chiar aşa, am tras în mărul din gura purcelului lor fript. Dar i-am făcut să sară-n sus.

— Oh, dumneata eşti cel care…

Râd, amintindu-mi cum a căzut pe spate, împroşcând punciul din vas.

— Da. Şi-o să fii încântată aflând că nu mi-am revenit niciodată, zice Plutarch.

Vreau să subliniez că nici douăzeci şi două de tributuri nu-şi vor mai reveni vreodată de pe urma jocurilor la a căror creare a contribuit. Dar mă mulţumesc să spun altceva.

— Bun. Anul ăsta eşti, aşadar, şeful creatorilor-de-joc? Trebuie să fie o mare onoare.

— Între noi fie vorba, n-au fost prea mulţi amatori, răspunde el. După cum au evoluat Jocurile, s-a dovedit că răspunderea e prea mare.

Da, ultimul tip care-a avut funcţia asta e mort, cuget eu.

Probabil ştie despre Seneca Crane, dar nu pare câtuşi de puţin îngrijorat.

— Pregăteşti deja Jocurile Jubileului Pacificării? îl întreb.

— Oh, da. Ei, la asta se lucrează, fireşte, de ani întregi. Arenele nu se construiesc într-o singură zi. Dar, ca să spunem aşa, s-a stabilit deja în ce va consta savoarea Jocurilor. Nu ştiu dacă mă crezi sau nu, dar în seara asta avem o întrunire pentru stabilirea strategiei, spune el.

Face un pas în spate şi scoate din buzunarul vestei un ceas de aur cu lanţ. Îi saltă capacul, vede cât e ora şi se încruntă.

— Va trebui să plec în curând. Răsuceşte ceasul astfel încât să-i pot zări cadranul. Începe la miezul nopţii.

— Pare c-am târziu pentru…, încep să spun, însă ceva îmi distrage atenţia.

Plutarch îşi plimbă degetul pe suprafaţa de cristal a geamului ceasului şi apare o imagine, pentru o singură clipă, strălucind ca în lumina unui bec. E o altă gaiţă-zeflemitoare. Aidoma celei de pe broşa prinsă de rochia mea. Numai că asta dispare. El închide ceasul cu un pocnet.

— E foarte frumos, zic eu.

— Oh, e mai mult decât frumos. E unicat, răspunde el. Dacă întreabă cineva de mine, spune că am plecat la culcare. Întrunirile trebuie să fie secrete, dar m-am gândit că nu risc nimic dacă-ţi spun.

— Da. Îţi păstrez secretul în siguranţă. Când ne strângem mâinile, se înclină uşor, un gest obişnuit aici, la Capitoliu.

— Ei, Katniss, ne vedem la vară, la Jocuri. Cele mai bune urări cu ocazia logodnei şi mult noroc cu mama ta!

— O să-mi prindă bine, spun.

Plutarch dispare, şi eu rătăcesc prin mulţime, căutându-l pe Peeta, în timp ce oameni necunoscuţi mă felicită: pentru logodnă, pentru câştigarea Jocurilor, pentru alegerea rujului. Le răspund, dar gândul îmi e la Plutarch şi la ceasul lui frumos, unicat. Avea ceva straniu. Aproape clandestin. Dar de ce? Poate se teme c-o să-i fure cineva ideea de a pune pe cadranul unui ceas o gaiţă-zeflemitoare care se face nevăzută. Da, probabil că l-a costat o avere, şi acum nu poate arăta ceasul nimănui, de frică să nu facă altcineva vreo copie ieftină. Numai în Capitoliu.

Îl găsesc pe Peeta admirând o masă cu prăjituri sofisticat împodobite. Cofetarii au venit din bucătărie special ca să stea de vorbă cu el despre glazură şi aproape călcându-se unii pe alţii pe picioare şi înghesuindu-se să-i răspundă la întrebări. La cererea lui, ambalează un sortiment de prăjiturele pe care să le ia în Districtul 12, unde le poate studia munca în linişte.

— Effie spunea că trebuie să fim în tren la ora unu. Mă întreb cât o fi ceasul, zice el, privind în jur.

— E aproape miezul nopţii, îi răspund.

Iau cu degetele floarea de ciocolată de pe o prăjitură şi ciugulesc din ea, simţindu-mă cu mult deasupra preocupării pentru bunele maniere.

— E timpul pentru mulţumiri şi urări de bun rămas, ciripeşte Effie alături de mine.

În asemenea momente o ador pentru punctualitatea ei maniacală. Îi luăm pe Cinna şi pe Porţia, şi ea ne însoţeşte în jurul sălii – pentru a le spune la revedere tuturor persoanelor importante –, apoi ne mână către uşă.

— N-ar trebui să-i mulţumim preşedintelui Snow? întreabă Peeta. E casa lui.

— Oh, el nu e mare amator de petreceri. E prea ocupat, spune Effie. Am avut deja grijă să-i fie trimise mâine scrisorile şi darurile necesare. Aici eraţi!

Effie îşi flutură uşor mâna către doi servitori din Capitoliu între care e proptit un Haymitch beat criţă.

Călătorim pe străzile oraşului într-o maşină cu geamuri întunecate. În spatele nostru, o alta aduce echipele pregătitoare. Mulţimea în sărbătoare e atât de deasă încât înaintăm cu încetineală. Dar Effie a făcut din toate astea o ştiinţă, aşa că, exact la ora unu, urcăm din nou în trenul care părăseşte gara.

Haymitch e depus în camera lui. Cinna comandă ceai şi ne aşezăm cu toţii în jurul mesei, în timp ce Effie îşi foşneşte hârtiile cu programul şi ne reaminteşte că turul nu s-a încheiat încă.

— Trebuie să mai avem în vedere şi Festivalul Recoltei din Districtul 12. Aşa că propun să ne bem ceaiul şi să mergem direct în pat.

Nimeni nu obiectează.

Când deschid ochii, suntem în primele ore ale după-amiezii. Capul mi se odihneşte pe braţul lui Peeta. Nu-mi aduc aminte când a venit azi-noapte. Mă răsucesc având grijă să nu-l deranjez, dar el s-a trezit deja.

— Nici un coşmar, spune.

— Ce? întreb eu.

— N-ai avut nici un coşmar, îmi răspunde.

Are dreptate. Pentru întâia oară după mai multe ore, am dormit întreaga noapte.

— Am avut totuşi un vis, spun, aducându-mi aminte. Urmăream o gaiţă-zeflemitoare prin pădure. Vreme îndelungată. Era Rue, de-adevăratelea. Adică, atunci când a cântat, vocea era a ei.

— Unde te-a dus? întreabă el, îndepărtându-mi părul de pe frunte.

— Nu ştiu. N-am ajuns niciodată, spun eu. Dar mă simţeam fericită.

— Păi, dormeai ca şi cum ai fi fost fericită.

— Peeta, cum se face că eu nu ştiu niciodată când ai tu coşmaruri? întreb.

— Habar n-am. Cred că nici nu ţip, nici nu mă zvârcolesc, nici nu fac altceva. Mă trezesc pur şi simplu, paralizat de groază, zice el.

— Ar trebui să mă trezeşti, spun, gândindu-mă cum îi stric eu somnul de două sau trei ori într-o noapte proastă şi cât timp îi trebuie ca să mă liniştească cu adevărat.

— Nu e nevoie. În coşmaruri te pierd de obicei pe tine, povesteşte el. Sunt OK imediat ce-mi dau seama că eşti aici.

Uf. Peeta rosteşte astfel de lucruri cu atâta nonşalanţă şi e ca şi cum aş primi o lovitură în stomac. Nu face altceva decât să-mi răspundă cu sinceritate. Nu mă presează ca să reacţionez la fel, ca să-i fac vreo declaraţie de iubire, dar eu mă simt totuşi groaznic, ca şi cum m-aş fi folosit de el într-un mod îngrozitor. Oare am făcut-o? Nu ştiu. Nu ştiu decât că, pentru prima oară, mă simt imorală fiindcă e aici, în patul meu. Ceea ce e o ironie, de vreme ce acum suntem logodiţi oficial.

— O să fie mai rău acasă, când o să dorm din nou singur, spune el.

Are dreptate, aproape c-am ajuns.

Programul din Districtul 12 include dineul din seara asta, organizat în casa primarului Undersee, şi o întrunire în piaţă, în cinstea victoriei, în timpul Festivalului Recoltei de mâine. Sărbătorim întotdeauna Ziua Recoltei în ultima zi a Turneului Triumfal, dar asta înseamnă, de obicei, să iei masa acasă împreună cu câţiva prieteni, dacă ţi-o poţi permite. Anul ăsta o să fie o petrecere publică şi, cum este organizată din fondurile Capitoliului, toată lumea din district va avea burta plină.

Cea mai mare parte a pregătirilor noastre se va desfăşura în casa primarului, de vreme ce ne întoarcem înfăşuraţi în blănuri în vederea apariţiei din exterior. Ne vom arăta în gară, pentru scurt timp, zâmbind şi făcând cu mâna în timp ce ne vom îngrămădi în maşină. N-o să reuşim nici măcar să ne vedem familiile înainte de dineu.

Mă bucur că mergem în vila primarului, şi nu în clădirea Justiţiei, locul unde s-a ţinut comemorarea tatei şi unde m-au dus după extragere, pentru a-mi lua acel sfâşietor rămas-bun de la familie. În clădirea Justiţiei e mult prea multă tristeţe.

Însă casa primarului Undersee îmi place, mai ales acum, când sunt prietenă cu fiica lui, Madge. Într-un anume fel, am fost prietene dintotdeauna. Prietenia e oficială de când a venit să-şi ia rămas-bun de la mine înainte de plecarea la Jocuri. Atunci mi-a dat broşa cu gaiţa-zeflemitoare, ca să-mi poarte noroc. După ce m-am întors acasă, am început să ne petrecem timpul împreună. S-a dovedit că şi Madge are de umplut o mulţime de ore. La început a fost oarecum stânjenitor, fiindcă nu ştiam ce să facem. Le-am auzit pe alte fete de vârsta noastră vorbind despre băieţi sau despre celelalte fete, sau despre haine. Eu şi Madge nu suntem bârfitoare, iar discuţiile despre îmbrăcăminte mă plictisesc de moarte. Dar, după câteva încercări ratate, am descoperit că îşi dorea din tot sufletul să meargă în pădure, aşa că am dus-o de vreo două ori şi i-am arătat cum se trage cu arcul. Ea se străduieşte să-mi dea lecţii de pian, dar mie îmi place cel mai adesea s-o ascult cântând. Uneori mâncăm

împreună, în casa uneia dintre noi. Lui Madge îi place mai mult la mine. Părinţii ei par de treabă, dar cred că nu-i vede prea des. Tatăl trebuie să conducă Districtul 12, iar mama are migrene înfiorătoare, care o ţintuiesc în pat zile-n şir.

— Poate ar trebui s-o duceţi la Capitoliu, i-am spus, în timpul uneia dintre crize.

În ziua aceea nu cânta la pian, pentru că, deşi ne despărţeau două etaje, sunetul îi provoca dureri de cap mamei ei.

— Fac pariu că acolo o pot vindeca.

— Da, dar la Capitoliu nu mergi decât dacă eşti invitat, a spus Madge, cu un aer nefericit. Până şi privilegiile primarului sunt limitate.

Când ajungem în casa tatălui ei, abia am timp să-mi îmbrăţişez prietena în grabă, fiindcă Effie mă zoreşte să urc la etajul doi, unde trebuie să mă pregătesc. După ce sunt dichisită şi îmbrăcată într-o rochie lungă, argintie, mai am totuşi o oră de pierdut înainte de începerea dineului, aşa că plec în căutarea lui Madge.

Îşi are dormitorul la primul etaj, alături de mai multe camere de oaspeţi şi de biroul tatălui ei. Îmi strecor capul pe uşă vrând să-l salut pe primar –, dar încăperea e goală. Se aude sonorul monoton al televizorului şi mă opresc să văd imagini cu mine şi Peeta de la petrecerea de aseară, din Capitoliu. Dansând, mâncând, sărutându-ne. Asta rulează acum în fiecare casă din Panem. Probabil că publicul s-a plictisit de moarte de îndrăgostiţii din Districtul 12, născuţi sub o stea potrivnică. Sunt sigură că eu m-am plictisit.

Dau să ies din cameră când un sunet de avertizare îmi atrage atenţia. Mă întorc şi zăresc ecranul televizorului întunecându-se. Pe urmă văd licărind cuvintele „EVENIMENTE LA ZI DIN DISTRICTUL 8”. Ştiu, instinctiv, că asta nu e pentru ochii mei, că e o transmisie specială, numai pentru primar. Ar trebui să plec. Repede. Însă mă pomenesc apropiindu-mă de televizor.

Apare o prezentatoare pe care n-am mai văzut-o niciodată. E o femeie cu părul cărunt şi cu voce răguşită,

autoritară. Avertizează asupra continuei înrăutăţiri a situaţiei şi a lansării unei alerte de Gradul 3. În Districtul 8 sunt trimise forţe suplimentare, şi producţia de materiale textile a fost întreruptă.

Imaginea femeii e înlocuită de cea a pieţei centrale din Districtul 8. O recunosc fiindcă abia am fost acolo, săptămâna trecută. De acoperişuri încă mai sunt agăţate bannere pe care flutură chipul meu. Sub ele se desfăşoară o scenă de masă. Piaţa e ticsită de oameni, cu feţele ascunse de bucăţi de pânză sau de măşti artizanale, care urlă şi aruncă cu pietre. Clădirile sunt în flăcări. Apărătorii Păcii trag în mulţime, omorând la întâmplare.

N-am mai văzut niciodată ceva asemănător, dar pot depune mărturie pentru un singur lucru. Asta e ceea ce numeşte preşedintele Snow o revoltă.

Capitolul 7

O TOLBĂ DE PIELE plină cu mâncare şi o sticlă cu ceai fierbinte. O pereche de mănuşi căptuşite cu blană uitate de Cinna. Trei rămurele rupte din copacii golaşi zăcând în zăpadă şi indicând direcţia în care mă îndrept. Asta las pentru Gale la locul nostru obişnuit de întâlnire în prima duminică de după Festivalul Recoltei.

Îmi continui drumul prin frigul şi prin ceaţa pădurii, croind o cărăruie care nu-i va fi familiară lui Gale, însă picioarele mele găsesc drumul cu uşurinţă. Duce spre lac. Nu mai cred că vechiul nostru loc de întâlnire oferă intimitate şi am nevoie de asta şi de mai mult decât atât ca să-i pot dezvălui lui Gale secretele mele. Şi dacă nici măcar n-o să vină? Atunci n-o să am de ales şi o să risc să merg la el acasă în toiul nopţii. Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le ştie… anumite lucruri pe care nu le pot înţelege fără ajutorul lui…

Imediat ce am fost izbită de implicaţiile celor văzute la televizorul primarului Undersee, m-am îndreptat spre uşă şi am pornit-o de-a lungul coridorului. Exact la timp, pentru că el a urcat scările o clipă mai târziu. I-am făcut cu mâna.

— O cauţi pe Madge? m-a întrebat, vorbindu-mi pe un ton prietenos.

— Da, am răspuns, vreau să-i arăt rochia mea.

— Ei, ştii unde o găseşti.

Din biroul lui s-a auzit, chiar atunci, un alt semnal de avertizare. Faţa primarului a căpătat o expresie serioasă.

— Scuză-mă, a spus.

A intrat în birou şi a închis bine uşa.

Am aşteptat pe culoar până când m-am liniştit. Mi-am amintit că trebuie să mă port normal. Pe urmă am găsit-o pe Madge în camera ei, în faţa măsuţei de toaletă, periindu-şi părul ondulat, blond. Purta aceeaşi rochie albă, frumoasă, din ziua extragerii. Mi-a văzut reflexia în spatele ei şi a zâmbit.

— Uită-te la tine. Parcă ai veni direct de pe străzile Capitoliului.

M-am apropiat mai mult. Am atins cu degetele gaiţa-zeflemitoare.

— Până şi broşa mea vine acum tot de-acolo. Mulţumită ţie, gaiţele-zeflemitoare sunt ultimul răcnet al modei din Capitoliu. Eşti sigură că n-o vrei înapoi? am întrebat-o.

— Nu fi prostuţă, a fost un dar, a răspuns ea. Şi-a strâns părul la spate, legându-l cu o panglică festivă, aurie.

— Oricum, de unde o ai? m-am interesat.

— A fost a mătuşii mele, dar cred că e de mult timp în familie.

— Gaiţa-zeflemitoare e o alegere stranie, am comentat. Adică, din cauza celor întâmplate în timpul revoltei. Cu gaiţele-limbute întorcându-se apoi împotriva Capitolului şi aşa mai departe.

Gaiţele-limbute erau mutanţi, păsări mascul modificate genetic create de Capitoliu ca arme, pentru a-i spiona pe rebelii din districte. Puteau să memoreze şi să repete pasaje lungi din vorbirea omenească, aşa că erau trimise în zonele ocupate de rebeli ca să le reţină cuvintele şi să le redea apoi la Capitoliu. Răzvrătiţii şi-au dat seama şi le-au întors împotriva Capitoliului, trimiţându-le acasă încărcate cu minciuni. Când asta a ieşit la lumină, gaiţele-limbute au fost lăsate să moară. În câţiva ani, au dispărut din ţinuturile sălbatice, dar nu înainte de a se împerechea cu femele de sturz-zeflemitor, dând naştere unei specii cu totul diferite.

— Dar gaiţele-zeflemitoare n-au fost niciodată o armă, a spus Madge. Nu sunt decât nişte păsări cântătoare. Nu-i aşa?

— Da, cred că da, am răspuns.

Dar nu e adevărat. Sturzul-zeflemitor e doar o pasăre cântătoare. Capitoliul nu a intenţionat niciodată ca să existe o creatură precum gaiţa-zeflemitoare. Nu s-a ţinut cont de capacitatea de adaptare la traiul în sălbăticie a gaiţei-limbute, de posibilitatea de a-şi lăsa moştenire codul

genetic, de a prospera într-o nouă formă. Nu i s-a anticipat dorinţa de a trăi.

Acum, când înaintez cu greu prin zăpadă, văd gaiţele-zeflemitoare ţopăind pe crengile din jur în timp ce ascultă cântecele altor păsări, le copiază şi le transformă apoi în altceva. Aşa cum se întâmplă întotdeauna, au darul de a-mi aduce aminte de Rue. Mă gândesc la visul pe care l-am avut în ultima noapte petrecută în tren, când am urmat-o, şi ea avea înfăţişarea unei gaiţe-zeflemitoare. Îmi doresc să mai fi dormit încă puţin, ca să aflu unde încerca să mă ducă.

Până la lac e ceva de mers, fără îndoială. Dacă se hotărăşte să vină pe urmele mele, Gale n-o să-şi folosească excesiv energia, care poate fi cheltuită cu mai mult folos în timpul vânătorii. A lipsit intenţionat de la dineul din casa primarului, cu toate că restul familiei a venit. Hazelle a spus că zăcea acasă, bolnav, ceea ce era evident o minciună. N-am reuşit să dau de el nici la Festivalul Recoltei. Vick mi-a povestit că plecase la vânătoare. Ceea ce era probabil adevărat.

După vreo două ore, ajung la vechea casă de la marginea lacului. Poate „casă” e prea mult spus. E vorba despre o singură încăpere, un pătrat cu latura de vreo trei metri. După părerea tatei, cu mult timp în urmă existau o mulţime de clădiri – o parte dintre fundaţii mai sunt încă vizibile – şi oamenii veneau aici pentru distracţie sau ca să pescuiască. Casa asta a rezistat mai mult decât altele fiindcă totul e făcut din beton: podeaua, acoperişul, plafonul. Geamurile uneia dintre cele patru ferestre au rămas la locul lor, vălurite şi îngălbenite de scurgerea vremii. Nu există nici un soi de instalaţie de apă şi nici electricitate, dar şemineul e încă utilizabil, şi într-un colţ se află o stivă de lemne, adunate de tata cu ani în urmă.

Aprind un mic foc, contând pe ceaţa care poate ascunde orice şuviţă de fum trădător. În timp ce se înteţeşte focul, dau deoparte zăpada strânsă sub ferestrele sparte folosindu-mă de mătura din nuiele pe care mi-a făcut-o tata când aveam vreo opt ani şi mă jucam acolo de-a gospodina,

pe urmă mă aşez pe minusculul şemineu de beton, dezgheţându-mă lângă foc şi aşteptându-l pe Gale.

Apare după un timp surprinzător de scurt. Are un arc pe umăr şi de centură îi atârnă un curcan sălbatic peste care a dat probabil pe drum. Stă în cadrul uşii, parcă întrebându-se dacă să intre sau nu. Ţine în mână punga de piele cu mâncare, nedesfăcută, sticla şi mănuşile lui Cinna. Daruri pe care n-o să le accepte, fiind furios din cauza mea. Ştiu exact ce simte. Eu nu i-am făcut acelaşi lucru mamei?

Îl privesc în ochi. Sângele rece nu-i poate ascunde suferinţa, faptul că se simte trădat de logodna mea cu Peeta. Asta, întâlnirea noastră de astăzi, va fi ultima mea şansă de a face ceva ca să nu-l pierd pentru totdeauna. Ar fi nevoie de ore întregi ca să încerc să-i explic, dar chiar şi atunci s-ar putea să mă refuze. În schimb, intru direct în miezul apărării mele.

— Preşedintele Snow m-a ameninţat personal că va pune să fii ucis, îi spun.

Gale ridică uşor din sprâncene, dar nu-şi arată cu adevărat teama sau uimirea.

— Mai are în vedere şi pe altcineva?

— Ei, adevărul e că nu mi-a dat o copie a listei. Dar nu greşeşti presupunând că include ambele noastre familii.

E suficient ca să-l aducă lângă foc. Se ghemuieşte în faţa şemineului, încălzindu-se.

— În afara cazului când?

— Acum în afara nici unui caz, răspund.

E evident că asta cere mai multe explicaţii, dar n-am idee de unde să încep, aşa că mă mulţumesc să stau acolo, holbându-mă posomorâtă la foc.

După aproximativ un minut, Gale rupe tăcerea.

— Ei, mulţumesc pentru avertizare.

Mă întorc spre el, gata să mă răstesc, dar îi surprind licărul din privire. Mă detest fiindcă surâd. Nu e un moment amuzant, dar presupun că e vorba despre prea multe ca să i le arunci cuiva pe cap dintr-odată. O să fim distruşi cu toţii, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Ştii, eu am un plan.

— Da, şi fac pariu că e extraordinar, zice el. Îmi azvârle mănuşile în poală. Poftim. Nu vreau mănuşile vechi ale logodnicului tău.

— Nu e logodnicul meu. Asta face parte din scenariu. Şi mănuşile nu sunt ale lui. Sunt ale lui Cinna, îi spun.

— Atunci dă-mi-le înapoi, zice el. Şi le pune, îşi îndoaie degetele şi dă aprobator din cap. Măcar o să mor bucurându-mă de confort.

— Asta-i o variantă optimistă. Fireşte, tu nu ştii ce s-a-ntâmplat.

— S-auzim, spune el.

Mă hotărăsc să-ncep cu noaptea încoronării mele şi a lui Peeta ca învingători în Jocurile Foamei, când m-a avertizat Haymitch în privinţa furiei Capitoliului. Îi povestesc despre neliniştea care s-a ţinut scai de mine chiar şi după întoarcerea acasă, despre vizita preşedintelui Snow, despre oamenii ucişi în Districtul 11, despre tensiunea din mijlocul mulţimilor, despre ultimul efort care a fost logodna, despre semnul dat de preşedinte că nu fusese suficient, despre certitudinea mea că va trebui să plătesc.

Gale nu mă întrerupe nici măcar o singură dată. În timp ce vorbesc, îşi îndeasă mănuşile în buzunar şi îşi face de lucru pregătind o masă pentru noi doi din mâncarea adusă în punga de piele. Prăjeşte pâinea peste care pune apoi brânză, curăţă merele de seminţe, pune castanele pe foc să se rumenească. Îi privesc mâinile, degetele frumoase, îndemânatice. Pline de cicatrice – aşa cum erau şi ale mele înainte de a-mi fi şters Capitoliul toate semnele de pe piele –, dar puternice şi iuţi. Mâini care au puterea de a extrage cărbunele, dar cărora nu le lipseşte precizia necesară pentru instalarea unei capcane delicate. Mâini în care am încredere.

Mă întrerup şi iau o înghiţitură de ceai înainte de a-i povesti despre întoarcerea acasă.

— Ei, chiar c-ai încurcat lucrurile, spune el.

— Nici măcar nu ţi-am povestit tot.

— Am auzit destule pentru moment. Hai să sărim la planul ăla al tău.

Respir adânc.

— Fugim.

— Ce? mă întreabă.

Asta l-a luat într-adevăr prin surprindere.

— Plecăm în pădure şi fugim ca să ne salvăm vieţile, spun eu.

Expresia feţei lui e indescifrabilă. O să râdă de mine, o să-mi respingă propunerea, considerând-o o prostie. Mă ridic, agitată, pregătindu-mă pentru o ceartă.

— Şi tu ai spus că ne-am putea descurca! În dimineaţa extragerii. Ai spus…

Face un pas spre mine şi mă simt săltată de la pământ. Încăperea se învârteşte şi trebuie să-mi strâng braţele în jurul gâtului lui Gale ca să am un punct de sprijin. El râde, fericit.

— Hei! protestez, dar râd şi eu.

Gale mă lasă jos, dar nu-mi dă drumul din strânsoare.

— OK, să fugim, spune el.

— Serios? Nu crezi că sunt nebună? O să vii cu mine?

O parte din greutatea zdrobitoare începe să se ridice, mutându-se pe umerii lui Gale.

— Cred că eşti nebună, şi totuşi o să vin cu tine, îmi răspunde.

Vorbeşte serios. Nu numai că vorbeşte serios, dar ideea i se pare bine-venită.

— O putem face. Ştiu că putem. Să plecăm de aici şi să nu ne mai întoarcem niciodată!

— Eşti sigur? îl întreb. Pentru că o să fie greu, cu copiii şi tot restul. Nu vreau să merg opt kilometri prin pădure şi să…

— Sunt sigur. Sunt complet, pe de-a-ntregul, sută la sută sigur.

Îşi apleacă fruntea, sprijinindu-şi-o de a mea, şi mă trage mai aproape. Pielea lui, întreaga lui fiinţă radiază, dogoritoare, fiindcă e atât de aproape de foc, şi eu închid

ochii, impregnându-mă de căldura lui. Respir sorbind mirosul de piele umezită de zăpadă, de fum şi de mere, mirosul zilelor friguroase de iarnă pe care le-am trăit împreună înainte de Jocuri. Nu încerc să mă îndepărtez. Oricum, de ce aş face-o? Vocea lui coboară până la o şoaptă.

— Te iubesc. De asta.

Pentru mine, astfel de lucruri vin întotdeauna pe neprevăzute. Totul se petrece atât de repede. Acum propui un plan de evadare şi, o clipă mai târziu…, ţi se cere să te descurci într-o asemenea situaţie. Răspunsul meu e, probabil, cel mai cumplit cu putinţă:

— Ştiu.

Sună groaznic. Ca şi cum aş afirma că el nu se poate împiedica să mă iubească, dar eu nu simt, în schimb, nimic. Gale dă să se retragă, dar întind mâna şi îl reţin.

— Ştiu! Şi tu… tu ştii ce-nsemni pentru mine. Nu e suficient. Se desprinde din strânsoarea mea.

— Gale, acum nu mă pot gândi la nimeni în felul ăsta. De când a fost strigat numele lui Prim la extragere, în fiecare zi şi în fiecare minut în care sunt trează mă gândesc doar cât îmi e de frică. Şi nu pare să mai rămână loc pentru nimic altceva. Poate o să fie altfel dacă reuşim să ajungem într-un loc unde să ne simţim în siguranţă.

Îl văd ascunzându-şi dezamăgirea.

— Atunci o să plecăm. Şi vom afla.

Se întoarce din nou spre foc, unde castanele încep să se ardă. Le scoate din vatră cu câte un bobârnac.

— O să fie nevoie de ceva timp ca s-o conving pe mama.

Cred că, oricum, Gale încă mai vrea să plece. Dar fericirea a zburat, lăsând în urmă o încordare mult prea familiară.

— Aşa o să fie şi cu mama. Va trebui s-o fac să vadă motivul. S-o duc pe un drum lung. Să mă asigur că-nţelege că nu vom supravieţui altminteri.

— O să-nţeleagă. M-am uitat mult la Jocuri împreună ce ea şi cu Prim. N-o să te refuze, spune Gale.

— Sper.

Temperatura din încăpere pare să fi scăzut cu zece grade în câteva secunde.

— Adevărata problemă o să fie Haymitch.

— Haymitch? Gale lasă baltă castanele. Doar n-o să-i ceri să vină cu noi?

— Trebuie, Gale. Nu-i pot lăsa aici pe el şi pe Peeta, pentru că… Fruntea lui încruntată îmi taie vorba. Ce e?

— Scuză-mă. Nu mi-am dat seama cât de mare e grupul nostru, se răsteşte el.

— Îi vor tortura până la moarte, încercând să afle unde sunt eu, spun.

— Dar familia lui Peeta? Ai lui nu vor veni nicidecum. De fapt, probabil că vor fi nerăbdători să ne toarne. Şi sunt sigur că el e destul de inteligent ca să-şi dea seama de asta. Dacă se hotărăşte să rămână pe loc? ripostează el.

Încerc să par indiferentă, dar vocea mi se frânge.

— Atunci o să rămână.

— L-ai lăsa în urmă? întreabă Gale.

— Da, ca să le salvez pe Prim şi pe mama, răspund. Adică, nu! O să-l conving să vină.

— Dar pe mine, pe mine m-ai abandona? Chipul lui Gale e acum dur ca o stâncă. Dacă, de exemplu, n-o s-o pot convinge pe mama să-i târască pe cei trei copii în sălbăticie, în toiul iernii.

— Hazelle n-o să refuze. O să-şi dea seama care e raţiunea, spun eu.

— Să presupunem că n-o să priceapă, Katniss. Ce-o să facem atunci? insistă el.

— Atunci va trebui s-o sileşti, Gale. Crezi c-am inventat toată povestea asta?

Acum ridic şi eu vocea, plină de furie.

— Nu. Nu ştiu. Poate preşedintele nu face altceva decât să te manipuleze. Adică pune la cale nunta ta. Ai văzut cum a reacţionat mulţimea din Capitoliu. Nu cred că-şi poate permite să te ucidă. Nici pe Peeta. Cum ar scăpa cu faţa curată din asta?

— Ei, cu o revoltă în Districtul 8, nu cred că pierde prea mult timp alegând tortul meu de nuntă! strig eu.

Vreau să-mi retrag cuvintele chiar în clipa când mi se dezlipesc de buze. Îşi fac imediat efectul asupra lui Gale – năvala sângelui în obraji, strălucirea din ochii lui cenuşii.

— E o revoltă în Opt? mă întreabă pe şoptite.

Încerc să dau înapoi.

— Nu ştiu dacă e într-adevăr o revoltă. E mai degrabă agitaţie. Oamenii sunt ieşiţi în stradă…, încep eu.

Gale mă înşfacă de umeri.

— Ce-ai mai văzut?

— Nimic! Nu personal. Am auzit doar câte ceva. Dar e târziu, e prea târziu, ca de obicei. Cedez şi îi povestesc.

— Am văzut ceva la televizorul primarului. N-ar fi trebuit să văd eu. Era multă lume, şi flăcări, şi Apărătorii Păcii trăgeau în oameni, dar ei ripostau…

Îmi muşc buzele şi mă străduiesc să continui descrierea scenei. În schimb, rostesc cu voce tare cuvintele care mă rod pe dinăuntru.

— Şi e vina mea, Gale. Din cauza gestului meu din arenă. Dacă m-aş fi sinucis cu fructele alea, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Peeta s-ar fi întors acasă şi ar fi supravieţuit, şi toţi ceilalţi ar fi fost în siguranţă.

— În siguranţă ca să ce? întreabă el, pe un ton mai blând. Ca să moară de foame? Ca să muncească precum sclavii? Ca să-şi trimită copiii la extragere? N-ai făcut nici un rău nimănui – le-ai oferit tuturor o ocazie. N-au nevoie decât de un dram de curaj ca s-o poată folosi. În mină se vorbeşte deja despre asta. Oamenii vor să lupte. Nu înţelegi? Se întâmplă! Se întâmplă în sfârşit! Dacă e o revoltă în Districtul 8, de ce n-ar fi şi aici? De ce n-ar fi pretutindeni? Asta s-ar putea petrece, lucrul pe care îl…

— Încetează! Nu-ţi dai seama ce spui! Apărătorii Păcii din afara Districtului 12 nu sunt ca Darius, sunt mai răi chiar şi decât Cray! Vieţile oamenilor din district – pentru ei înseamnă mai puţin decât nimic! exclam eu.

— De-aia trebuie să ne alăturăm luptei! îmi răspunde, cu asprime.

— Nu! Trebuie să plecăm de aici, înainte de a fi uciși, noi și mulți alții!

Strig din nou, dar nu înțeleg de ce face asta. De ce nu vede inevitabilul?

Gale mă împinge, îndepărtându-mă brutal.

— Atunci pleacă. Eu n-o să vin nici într-un milion de ani.

— Adineauri erai încântat să pleci. Nu pricep cum poate fi o revoltă din Districtul 8 mai importantă decât plecarea noastră. Ești pur și simplu înnebunit pentru că… Nu, nu i-l pot arunca pe Peeta în față. Și cum rămâne cu familia ta?

— Cum rămâne cu toate celelalte familii, Katniss? Cele care nu pot fugi. Nu înțelegi? Acum nu mai poate fi vorba să ne salvăm pe noi. Nu și dacă a început revolta! Gale scutură din cap, fără să-și ascundă dezgustul față de mine. Ai putea să faci măcar atât. Îmi aruncă la picioare mănușile lui Cinna. M-am răzgândit. Nu mai vreau nimic fabricat la Capitoliu.

Și pleacă.

Îmi cobor privirea spre mănuși. Nimic fabricat la Capitoliu? Asta se referea la mine? Crede că acum nu mai sunt decât un alt produs al Capitoliului și, prin urmare, ceva care nu trebuie atins? Nedreptatea unei asemenea idei mă umple de furie, dar e amestecată cu teamă când mă gândesc ce nebunie aș putea săvârși în continuare.

Mă las să cad lângă foc, căutând disperată confortul ca să-mi pot plănui următoarea mișcare.

Mă liniștesc cugetând că rebeliunile nu se pun la cale într-o singură zi. Gale nu poate vorbi cu minerii până mâine. Dacă reușesc să ajung între timp la Hazelle, ea l-ar putea aduce pe calea cea bună. Dar nu pot s-o fac acum. Dacă el e acolo, o să-mi încuie ușa în nas. Poate la noapte, după ce adorm toți ceilalți… Hazelle muncește adesea până târziu, punând la punct rufăria. M-aș putea duce atunci, aș putea să bat la fereastră și să-i povestesc cum stau lucrurile, ca să-l împiedice pe Gale să facă vreo prostie.

În minte îmi revine discuţia cu preşedinte Snow din biroul nostru.

— Consilierii mei se temeau c-o să fii dificilă, dar n-ai o asemenea intenţie, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Asta le-am spus şi eu. O fată care merge atât de departe ca să-şi salveze viaţa nu e interesată să se lepede de ea cu amândouă mâinile.

Mă gândesc cum a trudit Hazelle din greu ca să-şi ţină familia în viaţă. În privinţa asta o să fie de partea mea, cu siguranţă, sau n-o să fie?

Probabil că acum se apropie amiaza, iar zilele sunt atât de scurte. Dacă ai de ales, n-are rost să rămâi în pădure după lăsarea întunericului. Calc în picioare ce-a mai rămas din micul meu foc, strâng resturile de mâncare şi îmi îndes mănuşile lui Cinna în centură. Cred c-o să mă mai agăţ de ele o vreme. Pentru cazul că Gale îşi schimbă părerea. Mă gândesc la expresia feţei lui din clipa când le-a aruncat la pământ. Era atât de dezgustat de ele, de mine…

Înaintez cu greu prin pădure şi ajung la fosta mea casă încă pe lumină. Discuţia cu Gale a fost, evident, o întâmplare nefericită, care îmi va pune piedici, dar sunt încă hotărâtă să-mi duc la îndeplinire planul de fugă din Districtul 12. Decid să-l caut acum pe Peeta. E straniu, dar, de vreme ce a văzut o parte din ceea ce am văzut şi eu în timpul turului, s-ar putea să fie mai uşor de convins decât Gale. Dau peste el chiar la ieşirea din Cartierul Învingătorilor.

— Ai fost la vânătoare? mă întreabă.

Nu e greu să-ţi dai seama că nu i se pare o idee bună.

— Nu tocmai. Mergi în oraş? îl iscodesc.

— Da. În seara asta sunt aşteptat să cinez cu familia mea.

— Ei, aş putea să te-nsoţesc până acolo.

Drumul din Cartierul Învingătorilor până în piaţă nu e prea circulat. E un loc destul de sigur ca să stăm de vorbă, dar se pare că nu izbutesc să scot nici un sunet. Propunea făcută lui Gale a fost un dezastru. Îmi muşc buzele crăpate.

Fiecare pas ne aduce tot mai aproape de piaţă. S-ar putea să nu mai am prea curând o altă ocazie. Răsuflu adânc şi las cuvintele să ţâşnească.

— Peeta, dacă te-aş ruga să fugi din district împreună cu mine, ai face-o?

El mă prinde de braţ, oprindu-mă locului. Nu trebuie să-mi privească faţa ca să-şi dea seama că vorbesc serios.

— Depinde de ce mi-o ceri.

— N-am reuşit să-l conving pe preşedintele Snow. În Districtul 8 e o revoltă. Trebuie să plecăm, îi răspund.

— Când spui „să plecăm” te referi doar la noi doi? Nu. Cine altcineva ar mai trebui să vină? mă întreabă.

— Familia mea. Ai tăi, dacă vor. Poate şi Haymitch.

— Dar Gale? adaugă el.

— Nu ştiu. S-ar putea să aibă alte planuri, îi spun.

Peeta clatină din cap şi îmi adresează un zâmbet plin de milă.

— Pariez că are. Sigur că da, Katniss. O să vin. Simt o uşoară tresărire de speranţă.

— O să vii?

— Da, dar nu cred nici măcar pentru o clipă că tu o să fugi, zice el.

Îmi eliberez braţul cu o smucitură.

— Atunci nu mă cunoşti. Fii pregătit. Am putea pleca oricând.

Mă pun din nou în mişcare, şi Peeta mă urmează la doi paşi distanţă.

— Katniss!

Nu mă opresc. Dacă el e de părere că ideea nu e bună, nu vreau s-o aflu, fiindcă nu mai am alta.

— Katniss, opreşte-te!

Dau cu piciorul într-o bucată murdară de zăpadă îngheţată din mijlocul potecii şi aştept să mă ajungă din urmă. Totul arată deosebit de urât din pricina prafului de cărbune.

— O să vin într-adevăr, dacă aşa vrei tu. Mă gândesc c-ar fi mai bine să discutăm de-a fir a păr cu Haymitch. Să fim

siguri că nu înrăutăţim lucrurile pentru toată lumea. Îşi saltă capul. Ce-i asta?

Îmi înalţ bărbia. Am fost atât de mistuită de propriile mele griji încât n-am remarcat zgomotul straniu care vine din piaţă. Un şuierat, zgomotul unor lovituri, răsuflarea unei mulţimi.

— Haide, spune Peeta, cu chipul brusc înăsprit. Nu ştiu de ce, nu pot identifica sunetul, nu pot nici măcar să ghicesc ce se petrece. Dar, pentru el, înseamnă ceva rău.

Când ajungem în piaţă, e clar că se întâmplă ceva, fiindcă oamenii sunt prea înghesuiţi ca să priveşti printre ei. Peeta se urcă pe o ladă sprijinită de peretele cofetăriei şi îmi întinde mâna în timp ce-şi plimbă privirea pe deasupra pieţei. M-am cocoţat pe jumătate când mi se pune brusc în cale.

— Dă-te jos. Pleacă de-aici!

Vorbeşte în şoaptă, dar cu atâta insistenţă încât vocea îi e stridentă.

— Ce e? întreb, încercând să urc cu forţa.

— Du-te acasă, Katniss! Vin şi eu într-un minut, jur! spune el.

Indiferent ce-ar fi, e groaznic. Mă smulg din mâna lui şi încep să-mi fac loc prin mulţime. Oamenii mă văd, îmi recunosc chipul, apoi par să intre în panică. Mâinile mă trag înapoi. Vocile şuieră.

— Pleacă de-aici, fetiţo!

— O să-nrăutăţeşti lucrurile!

— Ce-ai de gând? Vrei să-l omoare?

Dar, în clipa asta, inima îmi bate atât de tare şi cu atâta sălbăticie încât abia dacă-i aud. Nu ştiu decât că, indiferent ce-ar aştepta în mijlocul pieţei, e pentru mine. Când reuşesc în sfârşit să pătrund în spaţiul gol, văd că am dreptate. Şi Peeta a avut dreptate. Şi vocile.

Gale are încheieturile mâinilor legate de un stâlp de lemn. Curcanul sălbatic ucis mai devreme atârnă deasupra lui, cu un cui bătut în gât. Haina lui e aruncată alături, pe caldarâm, cămaşa îi e sfâşiată. E inconştient, căzut în

genunchi, susţinut numai de frânghiile din jurul încheieturilor. Spatele lui nu mai e decât o bucată de carne, jupuită şi însângerată.

Lângă el stă un bărbat pe care nu l-am mai văzut niciodată, dar îi recunosc uniforma. E a şefului Apărătorilor Păcii din district. Numai că el nu e bătrânul Cray. E un bărbat înalt, musculos, în pantaloni călcaţi la dungă.

Fragmentele tabloului nu se leagă până când nu-i văd braţul ridicând un bici.

Capitolul 8

— NU! strig, făcând un salt înainte.

E prea târziu ca să împiedic braţul să coboare şi ştiu, instinctiv, că nu voi avea puterea să-l opresc. În schimb, mă arunc direct între bici şi Gale. Mi-am azvârlit braţele în lături ca să protejez o cât mai mare parte a trupului mutilat, aşa că nu am cum să deviez lovitura. O primesc în plin pe obrazul stâng.

Durerea e orbitoare şi instantanee. În faţa ochilor mi se încrucişează străfulgerări zigzagate de lumină şi cad în genunchi. O mână îmi cuprinde obrazul, iar cealaltă mă împiedică să mă prăbuşesc. Simt deja rana inflamându-se, simt umflătura închizându-mi ochiul. Dalele de sub mine sunt ude de sângele lui Gale, al cărui miros îngreunează aerul.

— Opreşte-te! urlu. O să-l omori! Întrezăresc faţa agresorului. Dură, riduri adânci, o gură plină de cruzime. Păr cărunt ras aproape cu desăvârşire, ochii atât de negri încât par doar pupile, nas lung, drept, înroşit de aerul rece. Braţul puternic se înalţă iarăşi, cu privirea pironită asupra mea. Mâna îmi zboară la umăr, căutând cu sete o săgeată, dar armele mele sunt ascunse în pădure, fireşte. Strâng din dinţi în aşteptarea loviturii următoare.

— Stai! latră o voce.

Apare Haymitch, păşind peste un Apărător al Păcii căzut la pământ. E Darius. Din părul roşu de pe frunte îi iese un cucui imens, vineţiu. E fără cunoştinţă, dar respiră. Ce s-a întâmplat? A încercat să vină în ajutorul lui Gale înainte de sosirea mea?

Haymitch îl ignoră şi mă saltă cu brutalitate în picioare.

— Oh, excelent! Mâna i se înţepeneşte sub bărbia mea, ridicându-mi-o. Are o şedinţă foto săptămâna viitoare, pentru prezentarea rochiei de mireasă. Ce-o să-i spun stilistului ei?

O sticlire de recunoaştere în ochii bărbatului cu biciul. Înfofolită din cauza frigului, cu faţa fără nici un fel de machiaj, cu părul îndesat neglijent sub haină, nu poate fi prea uşor s-o recunoşti în mine pe câştigătoarea ultimei ediţii a Jocurilor Foamei. Mai ales cu jumătate din faţă umflându-mi-se. Dar Haymitch a apărut la televizor ani de-a rândul şi trebuie să fie greu să-l dai uitării. Bărbatul îşi sprijină biciul pe şold.

— A întrerupt pedepsirea unui infractor care şi-a recunoscut vina.

La omul ăsta, totul – vocea lui poruncitoare, accentul ciudat – atrage atenţia asupra unei ameninţări periculoase, necunoscute. De unde-a venit? Din Districtul 11? Din Trei? Chiar din Capitoliu?

— Nu mi-ar păsa nici dacă ar fi aruncat în aer blestemăţia aia de clădire a Justiţiei. Uită-te la obrazul ei! Crezi c-o să fie bun pentru aparatul de fotografiat peste o săptămână? mârâie Haymitch.

Vocea celuilalt e încă rece, dar simt o uşoară umbră de îndoială.

— Asta nu e problema mea.

— Nu? Ei bine, amice, e gata să devină. Imediat ce ajung acasă, prima mea convorbire telefonică o să fie cu Capitoliul, spuse Haymitch. Ca să aflu cine te-a autorizat să faci praf faţa frumoasă a învingătoarei!

— Tipul se ocupă de braconaj. Ce treabă are ea cu asta, oricum? întreabă Apărătorul Păcii.

— E vărul ei – Peeta mă prinde acum de celălalt braţ, dar o face cu blândeţe –, iar ea e logodnica mea, aşa că, dacă vrei să ajungi la el, trebuie să treci peste noi amândoi.

Poate suntem exact ceea ce trebuie. Singurii trei oameni din district care se pot opune astfel. Deşi e sigur că reuşita e temporară. Vor urma repercusiunile. Dar, pe moment, unicul lucru de care îmi pasă e să-l păstrez pe Gale în viaţă. Noul şef al oamenilor legii aruncă o privire spre echipa care îl susţine. Văd, uşurată, că au chipuri familiare, sunt

prieteni vechi din Vatră. Judecând după expresiile lor, poţi spune că nu savurează spectacolul.

Purnia, una dintre ei, care ia masa cu regularitate la Sae Unsuroasa, face băţoasă un pas înainte.

— Domnule, cred că a primit numărul de lovituri impus pentru o primă infracţiune. În afara cazului când sentinţa pronunţată de dumneavoastră e moartea, care va fi dusă la îndeplinire de plutonul de execuţie.

— Ăsta e protocolul standard aici? întreabă comandantul Apărătorilor Păcii.

— Da, domnule, răspunde Purnia, şi mai mulţi dintre oamenii legii dau din cap, încuviinţând.

Sunt sigură că, de fapt, nici unul dintre ei nu ştie, pentru că, în Vatră, ori de câte ori apare cineva cu un curcan sălbatic protocolul standard impune ca toată lumea să liciteze pentru un copan.

— Foarte bine. Atunci ia-ţi vărul de-aici, fătuco. Şi, când îşi revine, aminteşte-i că data viitoare când mai vânează fără autorizaţie pe terenurile Capitoliului o să alcătuiesc eu însumi plutonul de execuţie.

Şeful Apărătorilor Păcii şterge biciul cu mâna pe întreaga lungime, împroşcându-ne cu sânge. Pe urmă îl strânge rapid, înfăşurându-l în bucle ordonate, şi părăseşte piaţa.

Majoritatea celorlalţi Apărători se aliniază în spatele lui, într-o formaţie dizgraţioasă. Un mic grup rămâne şi saltă trupul lui Darius, prinzându-l de mâini şi de picioare. Prind privirea Purniei şi mimez cuvântul „mulţumesc” înainte de plecarea ei. Nu-mi răspunde, dar sunt sigură c-a înţeles.

— Gale!

Mă răsucesc, şi mâinile mele încearcă, stângace, să-i dezlege nodurile din jurul încheieturilor. Cineva ne întinde un cuţit, şi Peeta taie frânghiile. Gale se prăbuşeşte la pământ.

— Mai bine să-l ducem imediat la mama ta, propune Haymitch.

Nu există nici un fel de targă, dar bătrâna de la taraba cu haine ne vinde scândura care-i serveşte drept tejghea.

— Numai să nu spuneţi de unde-o aveţi, ne cere, împachetându-şi în grabă restul lucrurilor.

Cea mai mare parte a pieţei s-a golit, frica fiind mai puternică decât mila. Dar, după cele întâmplate, nu-i pot reproşa nimănui nimic.

Când reuşim să-l întindem pe Gale cu faţa-n jos pe scândură, n-au mai rămas decât o mână de oameni care să-l transporte. Haymitch, Peeta şi doi mineri din echipa lui îl ridică.

Leevy, o fată care stă la câteva case distanţă de locuinţa mea din Filon, mă prinde de braţ. Mama i-a ţinut fratele mai mic în viaţă anul trecut, când s-a molipsit de pojar.

— Aveţi nevoie de ajutor ca să-l salvaţi? Ochii ei cenuşii sunt plini de spaimă, dar are o privire hotărâtă.

— Nu, dar poţi s-ajungi la Hazelle? S-o trimiţi la noi? o întreb.

— Da, îmi răspunde, răsucindu-se pe călcâie.

— Leevy! strig eu. N-o lăsa să-i aducă pe copii.

— Nu. O să rămân eu cu ei, spune fata.

— Mulţumesc!

Înşfac haina lui Gale şi mă grăbesc să-i ajung din urmă pe ceilalţi.

— Pune nişte zăpadă pe rana aia, îmi porunceşte Haymitch peste umăr.

Îmi umplu căuşul palmei şi îmi apăs zăpada pe obraz, amorţind o parte a durerii. Ochiul stâng îmi lăcrimează acum puternic şi, în lumina tot mai slabă, nu pot decât să merg pe urmele de cizme din faţa mea.

Pe drum îi aud pe Bristel şi Thom, colegii lui Gale, punând cap la cap povestea celor întâmplate. Gale trebuie să se fi dus acasă la Cray, aşa cum a mai făcut de alte o sută de ori, ştiind că îi plătea întotdeauna bine pentru un curcan sălbatic. În loc de asta, a dat peste noul şef al Apărătorilor Păcii, al cărui nume trebuie să fie Romulus Thread, fiindcă au auzit pe cineva spunându-i astfel. Nimeni nu ştie ce s-a

întâmplat cu Cray. A cumpărat votcă din Vatră chiar în dimineaţa asta, părând să fie încă la conducerea districtului, însă acum nu e de găsit nicăieri. Thread l-a arestat imediat pe Gale şi, fiindcă stătea acolo ţinând în braţe un curcan mort, bineînţeles că n-a putut spune prea multe ca să se apere. Vestea despre beleaua peste care dăduse s-a răspândit repede. A fost adus în piaţă, silit să-şi recunoască vinovăţia şi condamnat la biciuire, sentinţă care trebuia executată imediat. Când am apărut eu, primise cel puţin patruzeci de bice. Leşinase după vreo treizeci.

— Noroc că n-avea la el decât curcanul, spune Bristel. Dac-ar fi avut tot ce aduce de obicei, ar fi fost mult mai rău.

— I-a spus lui Thread că l-a găsit când cutreiera prin Filon. A spus c-a sărit peste gard, şi el l-a străpuns cu un băţ. Şi asta e tot o infracţiune. Dar, dacă ar fi ştiut că a fost în pădure, cu arme, l-ar fi omorât cu siguranţă, povesteşte Thom.

— Ce s-a-ntâmplat cu Darius? întreabă Peeta.

— După vreo douăzeci de bice, a ieşit în faţă, spunând că e de-ajuns. Numai că n-a făcut-o cu isteţime şi oficial, ca Purnia. L-a înşfăcat pe Thread de braţ şi el l-a pocnit în cap cu coada biciului. Nu-l aşteaptă nimic bun, zice Thom.

— Nu sună prea bine pentru nici unul dintre noi, comentează Haymitch.

Începe ninsoarea, deasă şi umedă, îngreunând şi mai mult vederea. Mă împleticesc pe aleea către casa mea în urma celorlalţi, orientându-mă mai degrabă cu ajutorul auzului decât cu al văzului. Când se deschide uşa, o lumină aurie dă culoare zăpezii. Intră în scenă mama, care mă aştepta fără îndoială după o zi îndelungată de inexplicabilă absenţă.

— Comandant nou, spune Haymitch şi ea îi răspunde dând scurt din cap, ca şi cum n-ar mai fi nevoie de nici o altă explicaţie.

Sunt plină de veneraţie, aşa cum mi se întâmplă întotdeauna, când o văd transformându-se dintr-o femeie care mă cheamă pe mine să omor un păianjen într-o femeie

imună la spaimă. Când îi este adus un bolnav sau un muribund… numai atunci mă gândesc că mama ştie cine este ea cu adevărat. Masa lungă din bucătărie e eliberată în câteva clipe, e acoperită cu o pânză albă, sterilă, şi Gale e săltat deasupra. Mama toarnă apă dintr-un ceainic într-un lighean, timp în care îi cere lui Prim să-i aducă leacurile din dulapul cu doctorii. Ierburi uscate, tincturi şi flacoane cumpărate de la magazin. Îi privesc mâinile, degetele ascuţite la vârfuri fărâmiţând ceva, adăugând picături din altceva, punând totul în lighean. Înmoaie o bucată de pânză în lichidul fierbinte, dându-i lui Prim instrucţiuni ca să pregătească o a doua fiertură.

Mama aruncă o privire spre mine.

— Ţi-a spintecat ochiul?

— Nu, nu e decât închis din cauza umflăturii, spun eu.

— Pune mai multă zăpadă pe el, mă învaţă.

Dar e evident că nu sunt o prioritate.

— Îl poţi salva? o întreb.

Ea păstrează tăcerea în timp ce stoarce pânza şi o lasă să atârne în aer, să se răcească într-un fel.

— Nu-ţi face griji, zice Haymitch. Înainte de Cray, erau biciuiţi o grămadă de oameni. Îi aduceam întotdeauna la ea.

Nu-mi amintesc vremurile de dinainte de Cray, când exista un comandant al Apărătorilor Păcii care abuza de bici. Dar mama trebuie să fi fost de vârsta mea şi să fi lucrat încă la spiţerie, împreună cu părinţii ei. Probabil că avea mâni de vindecătoare încă de pe-atunci.

Începe să spele carnea mutilată de pe spatele lui Gale, dar o face atingându-l cu foarte mare delicateţe. Mi-e greaţă, mă simt inutilă, şi zăpada rămasă îmi picură din mănuşă, formând o băltoacă pe podea. Peeta mă aşază pe un scaun şi îmi ţine o bucată de pânză umplută cu zăpadă proaspătă lipită de obraz.

Haymitch le spune lui Bristel şi Thom să se ducă acasă şi îl văd îndesându-le monede în palmă înainte de plecare.

— Nu ştiţi ce s-a-ntâmplat cu colegul vostru de echipă, le spune.

Ei dau din cap şi acceptă banii.

Soseşte Hazelle, cu răsuflarea tăiată şi cu obrajii aprinşi, cu zăpadă în păr. Fără nici un cuvânt, se aşază pe un taburet de lângă masă, ia mâna lui Gale şi o duce la buze. Mama nu e conştientă nici măcar de prezenţa ei. A intrat într-o lume aparte, care îi cuprinde numai pe ea şi pe pacient şi, din când în când, pe Prim. Noi, ceilalţi, putem aştepta.

Chiar şi pentru mâinile ei experte e nevoie de mult timp ca să cureţe rănile să pună la locul ei pielea zdrenţuită care mai poate fi salvată, s-o ungă cu o alifie şi să aplice bandaje lejere. Pe măsură ce e îndepărtat sângele, văd unde a căzut fiecare lovitură de bici şi o simt rezonând cu singura tăietură de pe faţa mea. Îmi multiplic durerea o dată, de două ori, de patruzeci de ori şi nu pot decât să sper că Gale va rămâne inconştient. Dar cer prea mult, fireşte. Când îi sunt puse ultimele bandaje, printre buze i se strecoară un geamăt. Hazelle îi mângâie părul şi îi şopteşte ceva în timp ce mama şi Prim caută prin rezerva lor săracă de calmante, de genul celor accesibile numai doctorilor. Sunt greu de procurat, sunt scumpe şi întotdeauna solicitate. Mama trebuie să le păstreze pe cele mai puternice pentru cele mai cumplite dureri, dar care sunt acestea? Pentru mine e întotdeauna cumplit când apare durerea. Dacă ar fi pe mâna mea, toate calmantele ar dispărea într-o singură zi, pentru că nu sunt în stare să privesc suferinţa. Mama încearcă să le ţină pentru cei aflaţi într-adevăr pe moarte, ca să le uşureze plecarea din lume.

De vreme ce Gale şi-a recăpătat cunoştinţa, ele aleg o fiertură dintr-un amestec de plante medicinale, pe care o poate bea.

— N-o să fie de-ajuns, spun eu.

Se holbează amândouă la mine.

— N-o să fie de-ajuns. Ştiu cum se simte. Aia abia dacă te poate scăpa de-o durere de cap.

— O s-o amestecăm cu sirop somnifer, Katniss, şi el o să reziste. Plantele sunt mai mult pentru inflamaţie…, dă

mama să-mi explice, cu mult calm.

— Dă-i medicamentul! Ţip la ea. Dă-i-l! Oricum, cine eşti tu ca să hotărăşti câtă durere poate suporta acum?

Când îmi aude vocea, Gale începe să se agite, încercând să întindă mâna spre mine. Mişcarea îi umple bandajele de sânge proaspăt, şi printre buze îi scapă un sunet agonizant.

— Luaţi-o de-aici, spune mama.

Haymitch şi Peeta mă cară literalmente afară din încăpere în timp ce zbier obscenităţi la adresa ei. Mă ţintuiesc pe un pat, într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi, până când încetez să mai lupt.

Zac acolo, suspinând, cu lacrimile străduindu-se să mi se strecoare prin deschiderea îngustă a ochiului, şi îl aud pe Peeta povestindu-i în şoaptă lui Haymitch despre preşedintele Snow, despre revolta din Districtul 8.

— Ea vrea să fugim cu toţii, îi spune, dar, chiar dacă are vreo părere în privinţa asta, Haymitch nu şi-o dezvăluie.

Mama apare după o vreme şi îmi tratează faţa. Pe urmă mă ţine de mână, mângâindu-mi braţul, iar Haymitch o pune la curent, istorisindu-i ce s-a întâmplat cu Gale.

— Carevasăzică începe iarăşi? întreabă ea. La fel ca înainte?

— Aşa s-ar părea, răspunde el. Cine s-ar fi gândit c-o să-l regretăm vreodată pe bătrânul Cray?

Cray ar fi fost oricum detestat din cauza uniformei pe care o purta, dar mai avea şi obiceiul de a-şi folosi banii pentru a momi în patul lui femei tinere şi înfometate, ceea ce a dezgustat întregul district. În momentele cu adevărat grele, cele mai înfometate femei se adunau la uşa lui la căderea nopţii, concurând pentru şansa de a-şi vinde trupul, câştigând astfel câţiva bănuţi pentru hrana familiilor lor. Dacă aş fi fost mai mare când a murit tata, aş fi putut ajunge printre ele. În schimb, am învăţat să vânez.

Nu ştiu exact la ce se referă mama spunând că va începe iarăşi, dar sunt prea furioasă şi prea îndurerată ca să-ntreb. Înregistrez totuşi ideea întoarcerii unor vremuri mai rele, fiindcă sar din pat când aud soneria. Cine ar putea fi, la ora

asta din noapte? Nu există decât un singur răspuns. Apărătorii Păcii.

— Nu-l pot lua, spun.

— S-ar putea să fi venit după tine, îmi reaminteşte Haymitch.

— Sau după tine, zic eu.

— Nu e casa mea, subliniază el. Dar mă duc să deschid.

— Nu, mă duc eu, spune mama, cu voce scăzută. Însă ne ducem cu toţii, urmând-o de-a lungul coridorului către ţârâitul insistent al soneriei. Când deschide, nu dăm cu ochii de un detaşament de Apărători ai Păcii, ci de o singură siluetă pudrată cu zăpadă. Madge. Îmi întinde o cutie de carton, mică şi umedă.

— Foloseşte astea pentru prietenul tău, mă îndeamnă.

Ridic capacul, dând la iveală o jumătate de duzină de fiole cu un lichid limpede.

— Sunt ale mamei. A spus că le pot lua. Foloseşte-le, te rog.

Fuge înapoi, în viscol, înainte de a o putea opri.

— Fată nebună, bombăne Haymitch când intrăm după mama în bucătărie.

Am avut dreptate, indiferent ce i-ar fi administrat mama lui Gale, nu e de ajuns. Scrâşneşte din dinţi, şi pielea îi luceşte de sudoare. Ea umple o seringă cu lichidul transparent dintr-o fiolă şi i-l injectează în braţ. Chipul lui începe să se relaxeze aproape instantaneu.

— Ce-i chestia asta? întreabă Peeta.

— E de la Capitoliu. Se numeşte morfină, răspunde mama.

— Nici măcar nu ştiam că Madge îl cunoaşte pe Gale, spune Peeta.

— Obişnuiam să-i vindem fragi, îi explic eu, aproape furioasă.

Totuşi, de ce m-am înfuriat? Cu siguranţă nu fiindcă a adus medicamentul.

— Probabil ei îi plac la nebunie, zice Haymitch.

Asta mă enervează. Aluzia că între Gale şi Madge ar fi ceva. Şi nu-mi place.

— E prietena mea. E tot ce spun.

Acum, când Gale a adormit datorită calmantului, toată lumea pare să-şi piardă puterile. Prim ne convinge să mâncăm cu toţii puţină tocană cu pâine. Lui Hazelle i se oferă o cameră, dar trebuie să se-ntoarcă la ceilalţi copii. Atât Haymitch, cât şi Peeta vor să mai stea, dar mama îi trimite acasă, la culcare. Ştie că n-are rost să-ncerce acelaşi lucru cu mine, aşa că mă lasă să am grijă de Gale cât se odihnesc ea şi Prim.

Rămasă singură cu el în bucătărie, mă aşez pe taburetul lui Hazelle, ţinându-l de mână. După o vreme, degetele mele îi descoperă faţa. Îi ating părţi pe care n-am avut ocazia să le ating până atunci. Sprâncenele dese şi negre, curba obrajilor, adâncitura de la baza gâtului. Îi urmăresc conturul bărbii mijite pe maxilare şi, în cele din urmă, găsesc drumul către buze. Moi şi pline, uşor crăpate. Răsuflarea lui îmi încălzeşte pielea îngheţată.

Oare toţi părem mai tineri în somn? Pentru că, în clipa asta, ar putea fi băiatul peste care am dat în pădure cu ani în urmă, băiatul care m-a acuzat că fur din capcanele lui. Ce mai pereche eram – orfani de tată, înspăimântaţi, dar şi hotărâţi, cu înverşunare, să ne păstrăm familiile în viaţă. Disperaţi, însă, începând din ziua aceea, niciodată singuri, fiindcă ne găsiserăm unul pe celălalt. Mă gândesc la sute de astfel de momente din pădure, la după-amiezile când trândăveam la pescuit, la ziua în care l-am învăţat să înoate, la cea în care mi-am scrântit genunchiul, şi el m-a cărat până acasă. Contam unul pe celălalt, ne păzeam unul altuia spatele, ne impuneam unul altuia să fim curajoşi.

Pentru prima oară, inversez în gând poziţiile noastre. Mă imaginez privindu-l pe Gale oferindu-se voluntar ca să-l salveze de Rory de extragere, fiind smuls din viaţa mea, devenind iubitul unei fete stranii ca să rămână în viaţă, apoi întorcându-se acasă împreună cu ea. Trăind în vecinătatea ei. Promiţând s-o ia de nevastă.

Ura faţă de el, faţă de fata-fantomă, faţă de toţi şi toate e atât de reală şi de instantanee încât mă sufocă. Gale e al meu. Eu sunt a lui. Orice altceva e de neconceput. De ce a fost nevoie să fie aproape omorât în bătaie ca să-mi dau seama?

Pentru că sunt egoistă. Sunt laşă. Sunt genul de fată care, atunci când ar putea fi într-adevăr de folos, o rupe la fugă ca să rămână în viaţă şi îi lasă pe cei care n-o pot urma să sufere şi să moară. Cu fata asta s-a întâlnit Gale azi, în pădure.

Nu-i de mirare că am câştigat Jocurile. Nici o persoană decentă nu le câştigă vreodată.

L-ai salvat pe Peeta, îmi spun, fără convingere.

Dar pun la îndoială până şi asta. Ştiam foarte bine că viaţa mea în Districtul 12 ar fi fost de netrăit dacă îl lăsam pe băiatul ăsta să moară.

Îmi odihnesc capul pe marginea mesei, copleşită de repulsie faţă de mine însămi. Dorindu-mi să fi murit în arenă. Dorindu-mi ca Seneca Crane să mă fi făcut fărâme, aşa cum spunea preşedintele Snow că ar fi trebuit, când am arătat fructele otrăvite.

Fructele. Îmi dau seama că în acel pumn de bobiţe otrăvite se află răspunsul la întrebarea cum sunt. Dacă le-am arătat publicului ca să-l salvez pe Peeta fiindcă ştiam că toată lumea m-ar fi ocolit după ce m-aş fi întors acasă fără el, atunci sunt vrednică de dispreţ. Dacă am făcut-o fiindcă-l iubeam, sunt totuşi egoistă, deşi pot fi iertată. Iar dacă am vrut să sfidez Capitoliul, sunt un om de valoare. Necazul e că nu ştiu exact ce s-a petrecut în mintea mea în clipele alea.

E posibil ca oamenii din Districte să aibă dreptate? Să fi fost un act de rebeliune, chiar dacă a fost inconştient? Pentru că undeva, în adâncul fiinţei mele, ştiu că nu e suficient să fug, salvând viaţa mea, a rudelor sau a prietenilor. Chiar dacă aş putea. N-aş rezolva nimic. N-aş putea suporta ca oamenii să fie făcuţi să sufere, aşa cum s-a întâmplat azi cu Gale.

Viaţa din Districtul 12 nu e, de fapt, prea diferită de viaţa din arenă. La un moment dat, trebuie să nu mai fugi, să te răsuceşti pe călcâie şi să înfrunţi pe oricine îţi doreşte moartea. Partea dificilă e să găseşti curajul de a o face. Ei, pentru Gale nu e greu. El s-a născut rebel. Eu sunt cea care face un plan de evadare.

— Îmi pare atât de rău, şoptesc. Mă aplec şi îl sărut.

Pleoapele i se zbat şi mă priveşte prin ceaţa narcoticelor.

— Salut, Catnip.

— Salut, Gale.

— Credeam c-ai plecat deja, spune el.

Opţiunile mele sunt simple. Pot muri în pădure, ca o pradă hăituită, sau pot muri aici, alături de Gale.

— Nu plec nicăieri. Am de gând să rămân locului şi să stârnesc o droaie de necazuri.

— Şi eu, zice Gale.

Reuşeşte să zâmbească înainte ca medicamentele să-l atragă înapoi, în puterea lor.

Capitolul 9

CINEVA MĂ ZGÂLŢÂIE DE UMĂR şi îmi îndrept spatele. Am adormit cu capul pe masă. Pânza albă şi-a imprimat cutele pe obrazul meu nevătămat. Celălalt obraz, cel care a primit lovitura biciului lui Thread, zvâcneşte dureros. Gale e rupt de lume, dar degetele lui sunt încleştate de ale mele. Simt miros de pâine proaspătă şi îmi întorc gâtul înţepenit, dând cu ochii de Peeta, care mă fixează cu o expresie atât de tristă. Simt că ne priveşte de ceva vreme.

— Du-te sus să te culci, Katniss. Am eu grijă de el acum.

— Peeta. În legătură cu ceea ce am spus ieri, despre fugă…, încep eu.

— Ştiu, răspunde el. Nu e nimic de explicat.

Văd franzelele de pe masă în lumina palidă, fulguită, a dimineţii. Umbrele vineţii de sub ochii lui. Mă întreb dacă a dormit vreun pic. N-avea cum să doarmă prea mult. Îmi aduc aminte cum a acceptat ieri să fugă cu mine, cum a ieşit în faţă, alături de mine, ca să-l apere pe Gale, mă gândesc la dispoziţia necondiţionată de a-şi lega soarta de a mea când eu îi dau atât de puţin în schimb. Indiferent ce-aş face, rănesc pe cineva.

— Peeta…

— Du-te odată să te culci, OK?

Orbecăiesc în susul treptelor, mă strecor sub pături şi adorm imediat. La un moment dat, în visele mele pătrunde Clove, fata din Districtul Doi. Mă hăituieşte, mă ţintuieşte la pământ şi scoate un cuţit ca să-mi taie faţa. Sapă adânc în obrazul meu, făcând o deschidere largă. Pe urmă începe să se transforme, faţa i se lungeşte într-un bot, din piele îi răsar firele unei blăni întunecate, unghiile îi cresc, transformându-se în gheare lungi, dar ochii îi rămân neschimbaţi. Devine o versiune mutantă a ei înseşi, acea creaţie a Capitoliului, asemănătoare unui lup, care ne-a terorizat în ultima noapte din arenă. Îşi azvârle capul pe spate şi sloboade un urlet prelung, nepământesc, preluat de

ceilalţi mutanţi din preajmă. Clove începe să lingă sângele care îmi curge din rană şi fiecare atingere a limbii ei îmi provoacă un nou val de durere. Scot un ţipăt sugrumat şi mă trezesc cu o tresărire, asudând şi tremurând în acelaşi timp. Îmi duc mâna la obrazul vătămat şi îmi aduc aminte că rana nu mi-a fost făcută de Clove, ci de Thread. Aş vrea să fi fost Peeta aici, să mă ia în braţe, dar mă dezmeticesc şi îmi dau seama că n-ar trebui să-mi mai doresc asta niciodată. L-am ales pe Gale, am ales revolta, iar viitorul alături de Peeta e planul Capitoliului, nu al meu.

Umflătura din jurul ochiului a început să mi se retragă şi îl pot deschide puţin. Dau deoparte draperiile şi văd că ninsoarea s-a transformat într-un viscol în toată puterea cuvântului. Totul e alb, şi urletul vântului seamănă izbitor de mult cu al mutanţilor.

Îi urez bun venit viscolului, cu vânturile lui puternice şi cu ninsoarea deasă, învârtejită. Ar putea fi suficient ca să-i ţină departe de uşa mea pe adevăraţii lupi, numiţi şi Apărători ai Păcii.

Câteva zile de gândire. Cu Gale, Peeta şi Haymitch la-ndemână. Viscolul ăsta e mană cerească.

Înainte de a coborî din camera mea ca să înfrunt această nouă viaţă, îmi ofer totuşi un timp în care să meditez la posibilele urmări. Ieri eram pregătită să mă îndrept spre inima ţinuturilor sălbatice, în toiul iernii, împreună cu toţi cei dragi, eventualitatea de a fi urmăriţi de Capitoliu fiind extrem de reală. O aventură primejdioasă, în cel mai bun caz. Dar acum mă angajez în ceva încă şi mai riscat. Lupta împotriva Capitoliului garantează răzbunarea lui rapidă. Trebuie să accept faptul că aş putea fi arestată în orice clipă. Va fi o bătaie în uşă, aidoma celei din noaptea trecută, apoi un detaşament de Apărători ai Păcii mă va târî de-acasă. Ar putea urma tortura. Mutilarea. Un glonţ în ţeastă în piaţa oraşului, dacă voi fi destul de norocoasă ca să-l primesc cât mai repede. Capitoliul nu are limite când e vorba să născocească noi moduri de a ucide. Îmi imaginez toate astea şi sunt îngrozită, dar trebuie să recunosc:

stăteau oricum la pândă în adâncurile minţii mele. Am fost tribut în timpul Jocurilor. Am fost ameninţată de preşedinte. Am primit o lovitură de bici peste obraz. Sunt deja o ţintă.

Acum vine partea cea mai grea. Trebuie să înfrunt ideea că familia şi prietenii mei mi-ar putea împărtăşi soarta. Prim. E suficient să mă gândesc la ea şi hotărârea mi se spulberă cu desăvârşire. Datoria mea e s-o apăr. Îmi trag pătura peste cap, şi respiraţia mi se accelerează într-o asemenea măsură încât rămân fără oxigen şi, sufocându-mă, caut o gură de aer. Nu pot lăsa Capitoliul să-i facă rău lui Prim.

Şi apoi mă izbeşte adevărul. A făcut-o deja. I-a ucis tatăl în minele alea dărăpănate. N-a mişcat nici un deget când era aproape moartă de foame. A ales-o drept tribut, apoi a obligat-o să-şi privească sora luptându-se pe viaţă şi pe moarte în timpul Jocurilor. A fost rănită mult mai rău decât eram eu la vârsta de doisprezece ani. Dar până şi asta păleşte în comparaţie cu viaţa lui Rue.

Arunc pătura şi trag în piept aerul rece strecurat prin îmbinarea dintre geamuri.

Prim… Rue… nu sunt ele însele motivul pentru care încerc să lupt? Pentru că tot ceea ce li s-a făcut este atât de răuvoitor, atât de nejustificat, atât de diabolic încât nu-mi lasă nici o altă opţiune? Pentru că nimeni n-are dreptul să le trateze aşa cum au fost tratate?

Da. De asta trebuie să-mi aduc aminte când frica ameninţă să mă ia în stăpânire. Indiferent ce va fi silit să îndure oricare dintre noi, ceea ce am de gând să fac e pentru ele. E prea târziu ca s-o mai ajut pe Rue, dar poate nu e prea târziu pentru cele cinci feţişoare care şi-au ridicat ochii spre mine din piaţa Districtului 11. Nu e prea târziu pentru Rory, Vick şi Posy. Nu e prea târziu pentru Prim.

Gale are dreptate. Dacă oamenii ar avea curaj, asta ar putea fi o şansă. Are dreptate şi când spune că, de vreme ce eu sunt cea care a pus totul în mişcare, aş putea face atât de multe. Deşi n-am idee ce anume. Dar decizia de a nu fugi e un prim pas de o importanţă crucială.

Fac un duş şi, în dimineaţa asta, creierul meu nu alcătuieşte o listă a proviziilor necesare în sălbăticie, ci încearcă să-şi dea seama cum a fost organizată revolta din Districtul 8. Atât de mulţi, sfidând atât de evident Capitoliul. A fost pusă la cale sau a izbucnit, pur şi simplu, după ani întregi de ură şi de resentimente? Cum am putea face acelaşi lucru aici? Oare oamenii din districtul nostru ni s-ar alătura s-au şi-ar încuia uşile? Ieri, după biciuirea lui Gale, piaţa s-a golit atât de repede. Dar n-a fost oare din cauză că ne simţim cu toţii atât de neputincioşi şi n-avem idee ce e de făcut? Ne trebuie cineva care să ne îndrume şi să ne asigure că revolta e posibilă. Nu mă gândesc că acea persoană sunt eu. Poate am fost catalizatorul revoltei, dar un lider trebuie să fie un om cu putere de convingere, iar eu abia dacă mă pot convinge pe mine însămi. Un om de un curaj neabătut, iar eu încă mă mai străduiesc să mi-l găsesc. Un om care să vorbească limpede şi elocvent, iar eu devin atât de uşor incoerentă.

Cuvintele. Mă gândesc la cuvinte şi mă gândesc la Peeta. Cum adoptă oamenii tot ce spune el. Pariez că, dacă vrea, el poate pune mulţimea în mişcare. Va găsi ce să spună. Dar sunt sigură că ideea asta nu i-a trecut niciodată prin minte.

La parter le găsesc pe mama şi pe Prim ocupându-se de un Gale docil. Îmi dau seama, după expresia feţei lui, că efectul medicamentului e pe sfârşite. Îmi fac curaj pentru o nouă înfruntare, dar încerc să-mi păstrez calmul vocii.

— Nu-i poţi face încă o injecţie?

— O să i-o fac, dacă va fi necesar. Ne-am gândit să încercăm mai întâi haina-de-zăpadă, îmi răspunde mama.

I-a îndepărtat bandajele. Fierbinţeala radiată de spatele lui e practic vizibilă. Mama întinde o pânză curată peste carnea inflamată şi face un semn din cap către Prim.

Sora mea se apropie, agitând ceea ce pare să fie un vas cu zăpadă. Dar are o tentă verde deschis şi răspândeşte o mireasmă dulce, pătrunzătoare. Haina-de-zăpadă. Aproape că aud sfârâitul pielii chinuite la contactul cu amestecul

acela. Pleoapele lui Gale flutură şi ochii i se deschid, uluiţi, apoi lasă să-i scape un suspin de uşurare.

— E un noroc c-avem zăpadă, spune mama. Mă gândesc ce trebuie să-nsemne refacerea după o biciuire în miezul verii, cu arşiţa mistuitoare şi cu apa călduţă de la robinet.

— Ce ai fi făcut dacă acum era vară? întreb.

Între sprâncenele mamei apare o cută când se încruntă.

— Aş fi încercat să ţin muştele departe.

Ideea îmi întoarce stomacul pe dos. Ea umple o batistă cu amestecul numit haina-de-zăpadă şi mi-o aşază pe rana de pe obraz. Durerea se retrage brusc. E răceala zăpezii, da, dar, indiferent ce sucuri de plante o fi adăugat mama, amestecul lor amorţeşte, de asemenea, locul.

— Oh. E minunat! De ce nu i-ai pus asta azi-noapte?

— Trebuia să i se liniştească mai întâi rana, spune ea.

Nu ştiu exact ce înseamnă asta, dar, atâta vreme cât dă rezultate, cine sunt eu ca s-o iau la întrebări? Mama ştie ce face. Simt împunsătura remuşcării pentru ziua de ieri, pentru lucrurile cumplite pe care i le-am strigat în timp ce Peeta şi Haymitch mă trăgeau afară din bucătărie.

— Îmi pare rău c-am ţipat ieri la tine.

— Am auzit şi mai rele, spune ea. Ai văzut cum sunt oamenii când cineva iubit e în suferinţă.

Cineva pe care-l iubesc. Cuvintele îmi amorţesc limba de parcă ar fi împachetată în haina-de-zăpadă. Îl iubesc pe Gale, firește. Dar la ce fel de dragoste se referă ea? Ce vreau eu să spun când susţin că îl iubesc pe Gale? Nu ştiu. L-am sărutat noaptea trecută, într-un moment când emoţiile mele erau atât de intense. Dar sunt sigură că el nu-şi aminteşte. Sau o fi ţinând minte? Sper că nu. Fiindcă altminteri totul s-ar complica mai tare şi eu chiar nu mă pot gândi la sărutări când am de aţâţat o revoltă. Scutur uşor din cap, ca să-mi limpezesc gândurile.

— Unde e Peeta?

— A plecat când te-a auzit foindu-te. Nu vrea să-şi lase casa nesupravegheată pe timpul viforniţei, spune mama.

— O fi ajuns cu bine? întreb eu.

Pe viscol te poţi rătăci după câţiva metri, cutreierând pe lângă drum, neştiut de nimeni.

— De ce nu-i dai un telefon ca să te convingi? zice ea.

Mă duc în birou, încăperea pe care am evitat-o într-o foarte mare măsură după întâlnirea cu preşedintele Snow, şi formez numărul lui Peeta. Răspunde după ce telefonul sună de câteva ori.

— Salut! Voiam să mă asigur c-ai ajuns cu bine, spun.

— Katniss, stau la trei case distanţă de tine, răspunde el.

— Ştiu, dar cu vremea asta şi cu tot restul…

— Ei, sunt bine. Îţi mulţumesc de grijă.

Urmează o pauză îndelungată.

— Ce face Gale?

— E bine. Mama şi Prim îi pun acum haina-de-zăpadă, îi povestesc eu.

— Şi faţa ta? se interesează el.

— Am primit şi eu ceva zăpadă, îi spun. L-ai văzut azi pe Haymitch?

— Am trecut pe la el. E beat mort. Dar i-am făcut focul şi i-am lăsat nişte pâine.

— Voiam să vorbesc cu… cu voi amândoi. Nu îndrăznesc să spun mai multe, aici, la telefonul meu, care e cu siguranţă urmărit.

— Probabil va trebui s-aştepţi până se domoleşte vremea, zice el. Oricum, până atunci n-o să se-ntâmple mai nimic.

— Da, mai nimic, încuviinţez eu.

E nevoie de două zile ca să se liniştească viscolul, care a lăsat în urma lui troiene mai înalte decât mine. Mai e nevoie de încă o zi ca să fie făcută o potecă din Cartierul Învingătorilor până în piaţă. În timpul ăsta ajut la îngrijirea lui Gale, îmi aplic haina-de-zăpadă pe obraz, încerc să-mi amintesc tot ce pot despre revolta din Districtul 8, pentru cazul că ne-ar putea fi de folos. Umflătura de pe faţă mi se retrage, lăsându-mă cu o rană pe cale de vindecare, care îmi dă mâncărimi, şi cu un ochi foarte vânăt. Dar, imediat ce se iveşte prima ocazie, îl sun pe Peeta şi-l întreb dacă vrea să meargă cu mine în oraş.

Îl trezim pe Haymitch şi-l târâm după noi. El se plânge, dar mai puţin decât de obicei. Ştim cu toţii că trebuie să stăm de vorbă despre cele întâmplate şi că nicăieri nu poate fi atât de periculos ca în casele noastre. De fapt, nu scoatem nici o vorbă înainte de a lăsa bine în urmă Cartierul Învingătorilor. Eu îmi petrec timpul studiind mormanele de zăpadă înalte de trei metri de pe ambele părţi ale potecii înguste, întrebându-mă dacă nu se vor prăvăli peste noi. În cele din urmă, Haymitch rupe tăcerea.

— Deci plecăm cu toţii în marele necunoscut, nu-i aşa? mă întreabă.

— Nu, spun eu. Nu mai plecăm.

— Ai văzut care sunt hibele planului, nu-i aşa, iubito? Ceva idei noi?

— Vreau să stârnesc o revoltă.

Haymitch se mulţumeşte să râdă. Nu e un râs răutăcios, ceea ce mi se pare cu atât mai supărător. Demonstrează că nici măcar nu mă poate lua în serios.

— Ei, eu mă duc să beau ceva. Să mă ţii totuşi la curent cu rezultatele obţinute, zice el.

— Atunci care e planul tău? ripostez, scuipând cuvintele.

— Planul meu e să ne asigurăm că totul merge perfect în privinţa nunţii voastre, răspunde Haymitch. Am sunat şi am reprogramat şedinţa foto, fără să dau prea multe amănunte.

— Tu nici măcar n-ai telefon, zic eu.

— Effie a rezolvat asta, îmi explică el. Ştii că m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să te conduc la altar? I-am spus că e cu atât mai bine cu cât se întâmplă mai curând.

— Haymitch!

Aud cum mi se strecoară în voce tonul rugător.

— Katniss! El îmi imită intonaţia. N-o să ţină.

Amuţim când trece pe lângă noi o echipă de bărbaţi cu lopeţi, mergând spre Cartierul Învingătorilor. Sper să poată face ceva în privinţa mormanelor de trei metri. Când se îndepărtează destul de mult ca să nu poată trage cu

urechea, deja ne aflăm mult prea aproape de piaţă. Intrăm şi ne oprim toţi în acelaşi timp.

Cât ţine viscolului n-o să se întâmple mai nimic. În privinţa asta, eu şi Peeta am fost de acord. Dar nici că ne-am fi putut înşela mai mult. Piaţa a fost transformată. De acoperişul clădirii Justiţiei atârnă un stindard imens, cu stema Panemului. Pe pavajul bine curăţat mărşăluiesc Apărători ai Păcii, în uniforme de un alb imaculat. Alţii sunt înşiraţi pe acoperişuri, în cuiburile de mitraliere. Dar cel mai descurajant lucru e şirul noilor construcţii – un stâlp oficial pentru biciuire, mai mulţi butuci şi o spânzurătoare – ridicate în centrul pieţei.

— Thread lucrează repede, spune Haymitch.

Văd izbucnind un foc, cu câteva străzi mai încolo de piaţă. Nu e nevoie s-o spună nici unul dintre noi. Ceea ce explodează fumegând nu poate fi decât Vatra. Mă gândesc la Sae Unsuroasa, la Ripper, la toţi prietenii mei care îşi câştigau acolo traiul.

— Haymitch, crezi că mai era cineva înăuntru... Nu reuşesc să-mi închei fraza.

— Nu, sunt prea inteligenţi pentru asta. Şi tu ai fi, dacă ai fi stat mai mult prin preajmă, zice el. Ei, mai bine m-aş duce să văd de cât spirt medicinal se poate lipsi spiţerul.

Traversează piaţa târşâindu-şi picioarele, şi eu mă uit la Peeta.

— Pentru ce-i trebuie?

Apoi îmi dau seama care e răspunsul.

— Nu-l putem lăsa să-l bea. O să-şi găsească moartea sau o să orbească, în cel mai bun caz. Am pus deoparte nişte votcă acasă.

— Şi eu. Poate o să-i ajungă până reuşeşte Ripper să se apuce din nou de afaceri, spune Peeta. Trebuie să văd ce fac ai mei.

— Eu trebuie să mă duc la Hazelle.

Sunt îngrijorată. Credeam c-o să apară la uşa noastră imediat după curăţarea zăpezii, dar n-a dat nici un semn de viaţă.

— Vin şi eu. Trec pe la brutărie în drum spre casă, spune Peeta.

— Mulţumesc.

Gândindu-mă ce aş putea găsi, mă cuprinde brusc spaima.

Străzile sunt aproape pustii, ceea ce n-ar fi atât de neobişnuit la ora asta a zilei, dacă adulţii ar fi în mină, iar copiii la şcoală. Dar nu sunt. Văd feţe privindu-ne pe furiş de dincolo de pragurile uşilor şi prin crăpăturile obloanelor.

O revoltă, îmi spun. Ce idioată sunt. Planul nostru a fost de la început conceput defectuos, dar atât eu, cât şi Gale am fost prea orbi ca s-o vedem. O revoltă implică încălcarea legii, contestarea autorităţii. Noi am făcut asta toată viaţa sau au făcut-o familiile noastre. Am trăit din braconaj şi din negoţul pe piaţa neagră, am luat Capitoliul în râs în pădure. Dar, pentru majoritatea oamenilor din Districtul 12, un drum până în Vatră, ca să cumpere ceva, e un risc prea mare. Iar eu mă aştept să se adune în piaţă, cu cărămizi şi torţe? Până şi apariţia mea şi a lui Peeta e suficientă ca să-şi ia copiii de lângă ferestre şi să tragă bine draperiile.

O găsim pe Hazelle acasă, îngrijind-o pe Posy care e foarte bolnavă. Recunosc petele specifice pojarului.

— N-am putut să plec de lângă ea, ne spune. Ştiam că Gale e pe cele mai bune mâini cu putinţă.

— Desigur. Se simte mult mai bine. Mama spune c-o să se-ntoarcă-n mină peste două săptămâni.

— Oricum s-ar putea să n-o deschidă până atunci, zice Hazelle. Se zvoneşte că e închisă până la noi dispoziţii.

Aruncă o privire nervoasă spre albia ei goală.

— Şi tu ai încetat lucrul? o întreb.

— Oficial nu. Dar toată lumea se teme acum să apeleze la mine.

— Poate e din cauza zăpezii, spune Peeta.

— Nu, Rory a făcut un scurt tur în dimineaţa asta. După cum s-ar părea, nu e nimic de spălat, răspunde ea.

Rory îşi înfăşoară braţele în jurul ei.

— O să ne descurcăm.

Scot un pumn de bani din buzunar şi îi las pe masă.

— Mama o să trimită ceva pentru Posy.

După ce ieşim, mă întorc spre Peeta.

— Tu du-te înapoi. Eu vreau să fac o plimbare prin preajma Vetrei.

— Vin cu tine, spune el.

— Nu, te-am târât deja în destule necazuri.

— Şi evitarea unei plimbări pe lângă Vatră… o să-mi rezolve toate problemele?

Zâmbeşte şi mă ia de mână. Ne învârtim împreună pe străzile din Filon, până ce ajungem lângă clădirea în flăcări. Nu s-au ostenit nici măcar să lase nişte Apărători ai Păcii în jurul ei. Sunt siguri că n-o să încerce nimeni s-o salveze.

Căldura focului topeşte zăpada din jur, şi peste ghete mi se prelinge un firicel de lichid negru.

— Ăsta e praf de cărbune, spun, din vremurile de demult.

Era în toate crăpăturile. Încastrat în scândurile podelei. E uimitor că locul ăsta n-a sărit în aer până acum.

— Vreau să văd ce e cu Sae Unsuroasa.

— Nu azi, Katniss. Nu cred că-i suntem cuiva de vreun ajutor dacă-i facem o vizită, zice Peeta.

Ne întoarcem în piaţă. Cumpăr nişte prăjituri de la tatăl lui Peeta, în timp ce ei doi pălăvrăgesc despre vreme. Nici unul nu pomeneşte de instrumentele ameninţătoare de tortură aflate la numai câţiva metri de uşa din faţă. Ultimul lucru pe care-l observ când părăsim piaţa e că nu recunosc nici măcar unul dintre chipurile Apărătorilor Păcii.

Pe măsura trecerii zilelor, lucrurile merg din rău în mai rău. Minele rămân închise două săptămâni, timp în care jumătate din Districtul 12 rabdă de foame. Numărul copiilor care se înscriu pentru tesere creşte vertiginos, dar adesea nu îşi primesc grânele. Lipsa alimentelor îi face până şi pe aceia care au bani să se întoarcă de la magazine cu mâinile goale. Când se redeschid minele, salariile sunt micşorate, orele de lucru sporesc, oamenii sunt trimişi în locuri de muncă strigător la cer de periculoase. Mâncarea promisă pentru Ziua Pachetelor, aşteptată cu nerăbdare, soseşte

gata alterată şi atacată de rozătoare. Noile maşinării ale torturii instalate din piaţă funcţionează din plin, oamenii fiind târâţi către ele şi pedepsiţi pentru infracţiuni atât de multă vreme trecute cu vederea încât au uitat că sunt ilegale.

Gale se întoarce acasă fără să mai vorbim despre revoltă. Dar nu pot să nu mă gândesc că tot ce vede îi va întări hotărârea de a riposta.

Greutăţile din mină, trupurile torturate din piaţă, foamea întipărită pe feţele membrilor familiei sale. Rory s-a înscris pentru tesere, lucru despre care Gale nu poate suporta nici măcar să vorbească, dar tot nu e de ajuns acum, când alimentele nu sunt întotdeauna disponibile, şi preţul lor creşte întruna.

Singurul lucru bun e faptul că îl conving pe Haymitch s-o angajeze pe Hazelle ca menajeră, ceea ce aduce nişte bani în plus pentru ea şi îmbunătăţirea stilului lui de viaţă. E ciudat să intru în casa lui şi s-o găsesc curată, cu mâncare caldă pe sobă. El abia dacă bagă de seamă, fiindcă duce o luptă întru totul diferită. Eu şi Peeta am încercat să raţionalizăm alcoolul pe care-l aveam, dar e pe terminate, şi ultima dată când am văzut-o pe Ripper era în butuci.

Ori de câte ori trec pe stradă mă simt o paria. În public mă evită acum toată lumea, dar acasă nu duc lipsă de companie. Bolnavii şi răniţii sunt depuşi în flux constant pe masa din bucătărie, în faţa mamei, care a încetat de mult să mai ceară plată pentru serviciile ei. Însă rezervele de leacuri i se împuţinează şi în curând nu-şi va mai putea trata pacienţii decât cu zăpadă.

Pădurea e un loc interzis, fireşte. Nici măcar Gale nu mai contestă asta. Dar, într-o bună dimineaţă, eu o fac. Şi pe sub gard nu mă fac să mă strecor nici casa plină de bolnavi şi de muribunzi, nici spinările sângerânde, nici copiii cu feţe supte, nici răsunetul cizmelor în marş, nici sărăcia omniprezentă. O face lada cu rochii de mireasă sosită într-o noapte, alături de un bilet prin care Effie mă anunţă că au fost aprobate de preşedintele Snow în persoană.

Nunta. Are într-adevăr de gând s-o facă? Ce îşi închipuie raţiunea lui distorsionată c-o să obţină astfel? E în folosul locuitorilor Capitoliului? Li s-a promis o nuntă, vor primi o nuntă. Şi pe urmă ne va ucide? Ca lecţie pentru districte? Nu ştiu. Totul mi se pare lipsit de sens. Mă sucesc şi mă răsucesc în pat până când nu mai pot suporta. Trebuie să ies de-aici. Măcar pentru câteva ore.

Mâinile mele cotrobăiesc prin dulap până când găsesc echipamentul etanş de iarnă făcut de Cinna pentru momentele de relaxare din Turneul Triumfal. Cizme impermeabile, un costum de schi care mă acoperă din cap până-n călcâie, mănuşi termice. Ador vechiul meu costum de vânătoare, dar aceste haine de înaltă tehnologie sunt mult mai potrivite pentru drumeţia pe care am de gând s-o fac astăzi. Cobor scările în vârful picioarelor, îmi umplu sacul de vânătoare cu de-ale gurii şi mă furişez afară din casă. Mă strecor pe străzi lăturalnice şi pe alei dosnice, îndreptându-mă către acel punct slab al gardului aflat cel mai aproape de măcelăria lui Rooba. Drumul ăsta e traversat de mulţi lucrători în drum spre mină, aşa că zăpada e ciuruită de urme. Ale mele vor trece neobservate. În ciuda tuturor noilor măsuri de securitate. Thread dă foarte puţină atenţie gardului, simţind probabil că frigul şi animalele sălbatice sunt suficiente ca să ţină pe toată lumea în siguranţa din interior. Chiar şi aşa, odată ce ajung sub gardul de plasă îmi acopăr urmele până când mi le ascund copacii.

Abia se crapă de ziuă când îmi recuperez un arc şi setul lui de săgeţi şi încep să-mi croiesc o potecă prin zăpada troienită din pădure. Dintr-un anumit motiv, sunt hotărâtă să ajung la lac. Poate ca să-mi iau rămas-bun de la locul acela, de la tata şi de la clipele fericite petrecute acolo, fiindcă ştiu că nu mă voi mai întoarce probabil niciodată. Poate aşa o să reuşesc să răsuflu din nou uşurată. O parte din mine nu se sinchiseşte cu adevărat dacă voi fi sau nu prinsă, atâta timp cât mai pot vedea o dată lacul.

Drumul durează de două ori mai mult decât de obicei. Hainele făcute de Cinna păstrează foarte bine căldura şi ajung scăldată în sudoare sub costumul de schi, dar cu faţa amorţită de frig. Zăpada strălucind sub soarele iernii i-a jucat feste vederii mele, aşa că sunt atât de obosită şi de prinsă în gânduri lipsite de speranţă, încât nu observ indiciile. Şuviţa subţire de fum care iese din coş, urmele recente, mirosul de ace umede de pin. Mă aflu literalmente la câţiva metri de uşa casei de beton când mă opresc brusc. Şi nu din cauza fumului, a urmelor sau a mirosului. Din cauza păcănitului inconfundabil al unei arme, care se aude din spatele meu.

A doua natură. Instinct. Mă întorc, încordând arcul, deşi ştiu deja că sorţii nu îmi sunt favorabili. Văd uniforma albă a Apărătorilor Păcii, bărbia ascuţită, irisul căprui-deschis unde îşi va găsi locul săgeata mea. Dar arma cade la pământ şi femeia neînarmată îşi întinde mâna înmănuşată, arătându-mi ceva.

— Opreşte-te! îmi strigă.

Ezit, nereuşind să înţeleg o asemenea întorsătură a evenimentelor. Poate au primit ordin să mă prindă vie, ca să mă poată tortura până când o să dau vina pe toate persoanele pe care le-am cunoscut vreodată. Da, vă doresc noroc cu asta, îmi trece prin gând. Degetele mele sunt hotărâte să lanseze săgeata când văd obiectul din mănuşă.

E un cerc mic, alb, de pâine nedospită. Mai degrabă un biscuit. Cenuşiu şi umed pe margini. Dar în mijlocul lui e întipărită o imagine clară. E gaiţa mea zeflemitoare.

Partea a doua

PACIFICAREA

Capitolul 10

E LIPSIT DE SENS.

Pasărea mea, coaptă, sub formă de pâine. Spre deosebire de reproducerile elegante pe care le-am văzut la Capitoliu, asta nu are, cu siguranţă, nimic de-a face cu moda.

— Ce e? Ce înseamnă? întreb cu voce aspră, încă pregătită să ucid.

— Înseamnă că suntem de partea ta, spune o voce tremurătoare din spatele meu.

N-am văzut-o când am venit. Trebuie să fi fost în casă. Nu-mi iau ochii de la actuala mea ţintă. Probabil că nou-venita e înarmată, dar ştie că, dacă ar lăsa să-mi ajungă la urechi declicul armei, anunţând moartea mea iminentă, i-aş ucide instantaneu însoţitoarea.

— Vino aici, să te văd! poruncesc.

— Nu poate, e… dă să spună femeia cu biscuitul.

— Vino aici! ţip.

Urmează zgomotul unui pas şi un sunet târşâit. Aud efortul impus de mişcare. O altă femeie sau mai bine zis o fată, fiindcă pare cam de vârsta mea, îşi face apariţia şchiopătând. E îmbrăcată într-o uniformă de Apărător al Păcii completă, cu mantia de blană albă, numai că nu-i vine bine, e cu câteva numere prea mare pentru silueta ei subţire. Nu are nici o armă vizibilă. Mâinile îi sunt ocupate, strâng ferm o cârjă rudimentară, făcută dintr-o creangă bifurcată. Nu-şi poate ridica vârful cizmei stângi din zăpadă, de aceea îl târăşte.

Îi studiez faţa, strălucitor de roşie din cauza frigului. Are dinţii strâmbi şi un semn din naştere, ca o căpşună, deasupra unuia dintre ochii săi căprui, de culoarea ciocolatei. Nu e o Apărătoarea Păcii. Nici o cetăţeancă a Capitolului.

— Cine sunteţi? întreb, cu prudenţă, dar mai puţin războinică.

— Numele meu e Twill, răspunde femeia. E mai vârstnică. Pare de vreo treizeci şi cinci de ani. Şi ea e Bonnie. Am fugit din Districtul 8.

Districtul 8! Probabil că ştiu despre revoltă!

— Unde-aţi găsit uniformele? întreb.

— Le-am furat din fabrică, îmi povesteşte Bonnie. Noi le facem, acolo. Dar am crezut că asta o să fie... pentru altcineva. De-aia îmi vine atât de rău.

— Arma e a unui Apărător al Păcii mort, spune Twill, urmărindu-mi privirea.

— Biscuitul din mâna ta. Cu pasărea. Ce e cu el? o întreb.

— Nu ştii, Katniss?

Bonnie pare sincer nedumerită.

M-au recunoscut. Bineînţeles că m-au recunoscut. Am faţa descoperită şi stau aici, în afara Districtului 12, îndreptând către ele o săgeată. Cine altcineva aş putea fi?

— Ştiu că seamănă cu broşa pe care-am purtat-o în arenă.

— Nu ştie, spune Bonnie, cu voce scăzută. Poate nu ştie absolut nimic.

Simt brusc nevoia să dau impresia că am totul sub control.

— Ştiu că aţi avut o revoltă în Opt.

— Da, de asta am fost nevoite să plecăm, spune Twill.

— Ei, acum aţi ajuns foarte departe. Ce-aveţi de gând? întreb.

— Ne îndreptăm spre Districtul 13, mă informează Twill.

— Treisprezece? fac eu. Nu mai există nici un Treisprezece. A fost ras de pe faţa pământului.

— Acum şaptezeci şi cinci de ani, subliniază Twill.

Bonnie îşi schimbă poziţia cârjei şi se crispează de durere.

— Ce-ai păţit la picior? o întreb.

— Mi-am scrântit glezna. Cizmele sunt prea mari, spune ea.

Îmi muşc buza. Instinctul mă asigură că femeile spun adevărul. Iar în spatele acelui adevăr sunt o mulţime de

informaţii pe care aş vrea să le obţin. Totuşi, înainte de a-mi lăsa arcul jos fac un pas înainte şi recuperez arma lui Twill. Pe urmă ezit o clipă, cu gândul la o altă zi din această pădure, când eu şi Gale am văzut o aeronavă apărând din senin şi capturând doi evadaţi din Capitoliu. Băiatul a fost ucis, străpuns cu o suliţă. Pe fata cu părul roşu am regăsit-o când am ajuns la Capitoliu, mutilată şi transformată într-o servitoare mută, numită avox.

— V-a urmărit cineva?

— Credem că nu. Probabil şi-au închipuit c-am fost ucise într-o explozie din fabrică, spune Twill. Am scăpat numai printr-un noroc.

— Bine, haideţi înăuntru, spun, arătând către casa din beton.

Intru în urma lor, aducând arma.

Bonnie se duce drept la şemineu şi se aşază pe o mantie de Apărător al Păcii aflată în faţa lui.

Îşi întinde mâinile spre flacăra plăpândă care arde la capătul unui buştean carbonizat. Are pielea atât de palidă încât e translucidă, şi prin carnea ei văd strălucirea focului. Twill încearcă să strângă mantia, probabil a ei, în jurul fetei care tremură.

O cutie de tablă de un galon a fost tăiată în jumătate, şi buza e periculos de zimţată. Stă în cenuşă, umplută cu apă în care pluteşte o mână de ace de pin.

— Faceţi ceai? întreb.

— De fapt, nu suntem sigure. Îmi amintesc că am văzut pe cineva făcând asta cu ace de pin la Jocurile Foamei, cu câţiva ani în urmă. Cel puţin, cred că erau ace de pin, spune Twill, încruntându-se.

Îmi aduc aminte de Districtul 8, un oraş urât, îmbâcsit de duhoarea fumului din coşurile fabricilor, cu oamenii adăpostiţi în case şubrede. Abia dacă poţi zări câte un fir de iarbă. Un loc unde n-ai niciodată ocazia să înveţi câte ceva despre natură. E un miracol că aceste două femei au ajuns atât de departe.

— Aţi rămas fără mâncare?

Bonnie dă din cap.

— Am luat ce-am putut, dar alimentele erau atât de puţine! S-au terminat de ceva vreme.

Tremurul din vocea ei îmi topeşte ultimele rezerve. Nu e decât o fată lihnită de foame şi rănită, care fuge de Capitoliu.

— Ei, atunci asta-i ziua voastră norocoasă, spun, lăsând sacul de vânătoare să-mi cadă pe podea.

Oamenii flămânzesc în tot districtul şi noi încă avem mai mult decât suficientă mâncare. Aşa că împart câte ceva. Am priorităţile mele: familia lui Gale, Sae Unsuroasa, câţiva dintre ceilalţi negustori din Vatră cărora le-au fost închise tarabele. Mama are alţi oameni, mai ales pacienţi de-ai ei, pe care vrea să-i ajute. În dimineaţa asta mi-am îndesat înadins în sac mai multe provizii decât mi-ar fi trebuit, ştiind că mama o să vadă cămara golită şi-o să-şi închipuie că-mi fac rondul obişnuit, pe la prietenii flămânzi. De fapt, mi-am asigurat un răgaz, vrând să pot ajunge la lac fără ca ea să-şi facă griji. Aveam de gând să împart mâncarea seara, la întoarcere, dar acum îmi dau seama că n-o să fie aşa.

Scot din sac două checuri proaspete, cu un strat de brânză rumenită deasupra. Am întotdeauna o provizie, de când şi-a dat Peeta seama că sunt preferatele mele. Îi arunc unul lui Twill, dar traversez încăperea şi îl pun pe celălalt în poala lui Bonnie, căci coordonarea mişcărilor ei pare oarecum îndoielnică şi n-aş vrea ca obiectul să aterizeze în foc.

— Oh, spune ea. Oh, ăsta tot e numai pentru mine?

În sufletul meu se frânge ceva când îmi amintesc o altă voce. Rue. În arenă. Când i-am dat un picior de gâsculiţă.

— Oh, până acum n-am mai primit niciodată un copan întreg numai pentru mine.

Neîncrederea omului întotdeauna chinuit de foame.

— Da, mănâncă, răspund.

Bonnie ţine checul de parcă nu i-ar veni să creadă că e real, apoi îşi afundă dinţii în el iarăşi şi iarăşi, incapabilă să se oprească.

— E mai bun când îl mesteci.

Ea dă din cap, străduindu-se să-şi domolească pofta, dar ştiu ce greu îţi e când ai stomacul atât de gol.

— Cred că e gata ceaiul vostru.

Scot cutia de tablă din cenuşă cu o mişcare rapidă. Twill găseşte în rucsacul ei două căni de tinichea, şi eu las ceaiul jos, aşezându-l pe podea ca să se răcească. Ele se strâng una într-alta, mâncând, suflând în căni şi sorbind puţin câte puţin din ceaiul fierbinte în timp ce eu fac focul. Aştept până când îşi ling degete unsuroase, apoi întreb:

— Aşadar, care e povestea voastră?

Şi ele mi-o spun.

Încă de la sfârşitul Jocurilor Foamei, nemulţumirea din Districtul 8 a fost în continuă creştere. Bineînţeles că existase dintotdeauna, într-o anumită măsură. Dar acum vorbele nu mai erau de ajuns, şi ideea de a trece la acţiune s-a transformat din dorinţă în faptă. În fabricile de textile care lucrează pentru Panem zgomotul maşinilor e puternic şi permite ca vorbele să circule în siguranţă, o pereche de buze în apropierea unei urechi, cuvinte care trec neobservate, necenzurate. Twill preda la şcoală, Bonnie se număra printre elevele ei şi amândouă munceau, vreme de patru ore, la o fabrică specializată în confecţionarea uniformelor pentru Apărătorii Păcii. Bonnie, care lucra pe platforma friguroasă de control, a avut nevoie de câteva luni ca să pună deoparte două uniforme, azi o pereche de cizme, mâine una de pantaloni. Erau pregătite pentru Twill şi soţul ei, căci vestea despre revolta odată stârnită trebuia să ajungă în afara districtului, pentru a se răspândi şi a avea succes.

Ziua când eu şi Peeta am ajuns acolo, făcându-ne apariţia în Turneul Triumfal, a fost un soi de repetiţie generală. Mulţimea s-a adunat formând echipe în preajma clădirilor alese drept ţinte pentru începerea rebeliunii. Ăsta era planul: să preia controlul asupra unor centre ale puterii din oraş, cum sunt clădirea Justiţiei, Cartierul General al Apărătorilor Păcii şi Centrul de Comunicaţii din piaţă. Şi al

altor zone din district: calea ferată, hambarele, uzina electrică şi cea de armament.

Noaptea logodnei mele, noaptea când Peeta a căzut în genunchi şi şi-a declarat dragostea nepieritoare în faţa camerelor de luat vederi din Capitoliu a fost noaptea începerii revoltei. Aveau o acoperire ideală. Erau obligaţi să urmărească interviul pe care ni-l lua Caesar Flickerman în cadrul Turneului Triumfal. Ceea ce le oferea locuitorilor Districtului 8 un motiv de a se afla pe străzi după căderea întunericului, adunându-se fie în piaţă, fie în diverse centre comunitare pentru a ne privi. În mod obişnuit, o asemenea activitate ar fi stârnit prea multe suspiciuni, însă cu această ocazie toată lumea s-a aflat la locul stabilit la ora întâlnirii, opt seara, când măştile au căzut şi s-a dezlănţuit Iadul.

Luaţi prin surprindere şi copleşiţi numericeşte, Apărătorii Păcii au fost iniţial înfrânţi de mulţime. Centrul de Comunicaţii, hambarele şi uzina electrică au intrat pe mâini sigure. Pe măsură ce cădeau Apărătorii Păcii, rebelii le luau armele în stăpânire. Exista speranţa că nu săvârşiseră un act de nebunie, că, într-un fel sau altul, dacă puteau lua legătura cu celelalte districte, ar fi fost realmente posibilă o răsturnare a guvernului de la Capitoliu.

Însă apoi a căzut securea. Apărătorii Păcii au început să vină cu miile. Aeronavele au bombardat punctele de rezistenţă ale rebelilor, transformându-le în cenuşă. În haosul deplin care a urmat, oamenii n-au mai putut face altceva decât să încerce să ajungă vii acasă. A fost nevoie de mai puţin de patruzeci şi opt de ore pentru a supune oraşul. Pe urmă, totul a fost blocat, vreme de o săptămână. Nici mâncare, nici cărbune, şi tuturor le-a fost interzis să-şi părăsească locuinţele. Singurul moment când televiziunea a emis altceva în afară de paraziţi a fost cel al spânzurării oamenilor bănuiţi de instigare, în piaţa oraşului. Apoi, într-o noapte, când întregul district era la un pas de moartea prin înfometare, a sosit ordinul de a se întoarce la lucru, ca de obicei.

Ceea ce, pentru Twill şi Bonnie, însemna să meargă la şcoală. O stradă blocată în urma bombardamentului le-a făcut să întârzie la intrarea în schimbul de la fabrică şi încă se mai aflau la o sută de metri distanţă când clădirea a sărit în aer, ucigându-i pe toţi cei dinăuntru – printre care se aflau soţul lui Twill şi întreaga familie a lui Bonnie.

— Cineva trebuie să fi anunţat Capitoliul că ideea revoltei a pornit de acolo, îmi spune Twill, cu voce slabă.

Cele două femei au fugit înapoi, la Twill acasă, unde încă se mai aflau la păstrare uniformele de Apărători ai Păcii. Au adunat toate proviziile pe care le-au putut găsi, furând nestingherite de la vecinii despre care ştiau acum că muriseră, şi au reuşit să ajungă la gară. Au îmbrăcat costumele de Apărători ai Păcii într-un depozit din apropierea şinelor şi, odată deghizate, au reuşit să se urce într-un vagon de marfă plin cu stofe al unui tren care pleca spre Districtul 6. Au fugit din tren când s-a oprit pentru alimentare şi şi-au continuat drumul pe jos. Au mers la adăpostul pădurii, folosindu-se totuşi de calea ferată pentru orientare, şi au ajuns la marginea Districtului 12 cu două zile în urmă, când au fost nevoite să se oprească pentru că şi-a scrântit Bonnie glezna.

— Am înţeles de ce-aţi fugit, dar ce vă aşteptaţi să găsiţi în Districtul 13? le întreb.

Ele schimbă o privire nervoasă.

— Nu suntem foarte sigure, îmi răspunde Twill.

— Nu e nimic altceva decât moloz, spun eu. Am văzut cu toţii filmul.

— Tocmai asta e. Se folosesc de acelaşi film de când îşi poate aduce aminte oricare dintre locuitorii Districtului 8, zice Twill.

— Da?

Încerc să mă întorc cu gândul în urmă, să-mi aduc aminte toate imaginile din Districtul 13 prezentate la televizor.

— Ştii că arată întotdeauna clădirea Justiţiei? continuă Twill.

Dau din cap. Am văzut-o de o mie de ori.

— Dacă te uiţi cu foarte mare atenţie, o s-o zăreşti. La margine, în colţul din dreapta sus.

— Ce-o să zăresc? întreb.

Twill ridică din nou biscuitul cu pasărea.

— O gaiţă-zeflemitoare. Se întrevede în zbor. E întotdeauna aceeaşi.

— Noi, acasă, credem că folosesc acelaşi film vechi fiindcă nu pot arăta ceea ce se află de fapt acum acolo, spune Bonnie.

Scot un mormăit, nevenindu-mi să cred.

— Vă duceţi în Districtul 13 bazându-vă pe asta! Pe un cadru de film cu o pasăre? Credeţi că veţi găsi un oraş nou, cu oameni plimbându-se în voie? Şi că aşa ceva e acceptat de Capitoliu?

— Nu, îmi răspunde Twill, cu toată seriozitatea. Credem că oamenii s-au mutat sub pământ când tot ce se afla la suprafaţă a fost distrus. Credem că au reuşit să supravieţuiască. Şi că sunt lăsaţi în pace de Capitoliu pentru că, înainte de Zilele Negre, principala industrie din Districtul 13 era cea nucleară.

— Aveau mine de grafit, spun eu, apoi ezit, fiindcă asta e o informaţie primită de la Capitoliu.

— Da, aveau câteva mine mici. Dar nu destul de multe ca să justifice o populaţie atât de numeroasă. Cred că ăsta e singurul lucru sigur pe care-l ştim, spune Twill.

Inima îmi bate prea repede. Şi dacă au dreptate? Ar putea fi adevărat? Ar putea exista şi un alt loc în care să fugi, în afara ţinuturilor sălbatice? Un loc sigur? Dacă în Districtul 13 există o comunitate, n-ar fi mai bine să plec acolo, unde aş putea realiza ceva, în loc să stau aici, aşteptându-mi moartea? Dar… dacă în Districtul 13 sunt oameni, cu arme redutabile…

— De ce nu ne-au ajutat? întreb, furioasă. Dacă e adevărat, de ce ne lasă să trăim aşa? Cu foamea, cu omorurile şi cu Jocurile?

Şi încep dintr-odată să urăsc acest oraş subteran imaginar din Districtul 13 şi pe cei care stau acolo, fără să intervină, privind cum murim. Nu sunt cu nimic mai buni decât Capitoliul.

— Nu ştim, şopteşte Bonnie. În clipa asta, nu facem decât să ne agăţăm de speranţa că există.

Vorbele ei mă fac să-mi vin în fire. Toate astea sunt amăgiri. Districtul 13 nu există, Capitoliul nu i-ar îngădui niciodată să existe. Probabil că ele se înşală în privinţa cadrului din film. Gaiţele-zeflemitoare nu sunt mai puţine decât pietrele. Şi sunt tot atât de rezistente. Dacă au putut supravieţui după bombardamentele iniţiale din Treisprezece, probabil că acum le merge mai bine decât oricând.

Bonnie nu mai are casă. Familia ei a murit. Îi este imposibil să se întoarcă în Districtul 8 sau să fie asimilată în alt district. Bineînţeles că ideea unui District 13 independent şi prosper o atrage. Nu mă pot hotărî să-i spun că aleargă după un vis tot atât de lipsit de substanţă precum o dâră de fum. Poate că ea şi Twill îşi vor putea făuri, cumva, o viaţă în pădure. Mă îndoiesc, dar îmi inspiră atâta milă încât trebuie să-ncerc să le ajut.

Mai întâi le dau toată mâncarea pe care o am în sac – mai ales cereale şi fasole uscată –, dar e destul de multă ca să le ajungă o vreme, dacă fac economie. Pe urmă o duc pe Twill în pădure şi încerc să-i explic principiile de bază ale vânătorii. Are o armă care, dacă e necesar, converteşte energia solară în raze electrice letale, aşa că ar putea fi folosită la nesfârşit. Când reuşeşte să împuşte prima ei veveriţă, biata creatură e aproape o masă informă, carbonizată, pentru că a primit o lovitură directă, în corp. Dar îi arăt cum s-o jupoaie şi cum s-o cureţe. Cu ceva exerciţiu, o să se descurce. Tai o cârjă nouă pentru Bonnie. Când ajungem înapoi, în casă, scot o pereche de şosete de rezervă şi i le dau fetei, sfătuind-o să şi le îndese în vârfurile cizmelor ca să poată merge şi să le poarte noaptea. În cele din urmă, le învăţ cum să facă un foc ca lumea.

Mă imploră să le dau detalii despre situaţia din Districtul 12 şi le povestesc despre viaţa sub Thread. Îmi dau seama că ele consideră asta o informaţie importantă, pe care le-o pot oferi conducătorilor Districtului 13, şi intru în joc ca să nu le distrug speranţele. Dar, când lumina soarelui îmi dă de ştire că se apropie sfârşitul după-amiezii, îmi dau seama că nu mai am timp să le aduc într-o stare sufletească mai bună.

— Acum trebuie să plec.

Mă copleşesc cu mulţumiri şi mă îmbrăţişează. Din ochii lui Bonnie izvorăsc lacrimi.

— Nu-mi vine să cred că te-am întâlnit cu adevărat. Despre tine vorbeşte, practic, toată lumea, de când…

— Ştiu. Ştiu. De când am scos fructele alea de pădure, spun eu, obosită.

La întoarcere, abia dau atenţie drumului, deşi începe să cadă o ninsoare apoasă. Gândurile gravitează în jurul noilor informaţii despre revolta din Districtul 8 şi despre neverosimila, dar aţâţătoarea posibilitate a existenţei Districtului 13.

Spusele lui Bonnie şi Twill mi-au confirmat un singur lucru: preşedintele Snow m-a făcut să trec drept o proastă. Toate sărutările şi dezmierdările din lume n-ar fi putut schimba sensul forţei care se acumula în Districtul 8. Da, fructele mele au fost scânteia, dar nu aveam cum să ţin focul sub control. El trebuie să fi ştiut asta. Şi atunci de ce m-a vizitat acasă, de ce mi-a ordonat să conving mulţimile de dragostea mea pentru Peeta? A fost, evident, un şiretlic, ca să-mi distragă atenţia şi să mă împiedice să fac orice altceva care să instige districtele la revoltă. Şi ca să-i distreze pe locuitorii Capitoliului, fireşte. Presupun că nunta e, pur şi simplu, o prelungire necesară a spectacolului.

Am ajuns aproape de gard când o gaiţă-zeflemitoare coboară pe o creangă, şi trilurile ei par să mi se adreseze. Văzând-o, îmi aduc aminte că n-am primit o explicaţie

completă în privinţa păsării de pe biscuit şi a semnificaţiei sale.

— Înseamnă că suntem de partea ta.

Asta a spus Bonnie. Am oameni de partea mea? Care parte? Sunt, fără s-o ştiu, imaginea mult-aşteptatei rebeliuni? Gaiţa-zeflemitoare de pe broşa mea a devenit un simbol al împotrivirii? Dacă e aşa, partea mea n-o duce foarte bine. E suficient să iau în seamă ceea ce s-a petrecut în Opt ca să ştiu asta.

Îmi ascund armele în buşteanul scorburos cel mai apropiat de fosta mea casă din Filon şi mă îndrept spre gard. Mă ghemuiesc, lăsându-mă într-un genunchi şi pregătindu-mă să mă întorc pe Pajişte, dar sunt încă prea preocupată de evenimentele zilei şi e nevoie de ţipătul neaşteptat al unei bufniţe ca să-mi revin.

În lumina tot mai palidă, gardul de plasă pare la fel de inofensiv ca de obicei, însă ceea ce mă face să-mi retrag mâna cu o tresărire e un sunet aidoma bâzâitului dintr-un copac plin de cuiburi ale viespoilor-copoi care îmi dă de ştire că gardul e încărcat cu electricitate.

Capitolul 11

PICIOARELE MĂ POARTĂ ÎNAPOI de la sine şi mă pierd printre copaci. Îmi acopăr gura cu mănuşa pentru a dispersa aburul alb al răsuflării în aerul îngheţat. Adrenalina îmi aleargă prin vene, ştergându-mi din minte toate grijile zilei în timp ce mă concentrez asupra ameninţării imediate care-mi stă înainte. Ce se petrece? Thread a activat gardul ca măsură suplimentară de precauţie? Sau a aflat cumva că i-am scăpat azi din plasă? E hotărât să mă lase în afara Districtului 12 până când reuşeşte să mă prindă şi să mă aresteze? Vrea să mă târască în piaţă ca să fiu pusă în butuci sau biciuită, sau spânzurată?

Calmează-te, îmi poruncesc. Nu e prima dată când sunt blocată în afara districtului de gardul electrificat. De-a lungul anilor, s-a mai întâmplat de vreo câteva ori, dar Gale a fost întotdeauna cu mine. Am ales împreună un copac în care să stăm confortabil până la întreruperea curentului, ceea ce s-a întâmplat întotdeauna până la urmă. Prim căpătase chiar obiceiul de a se duce pe Pajişte când întârziam, ca să vadă dacă gardul era electrificat, pentru ca mama să nu-şi facă griji.

Însă astăzi familia mea nici măcar n-o să-şi imagineze că aş putea fi în pădure. Am luat măsuri ca să le induc în eroare. Aşa că se vor îngrijora dacă nu apar. Şi o parte din mine e îngrijorată, fiindcă nu sunt sigură că recuplarea la curent tocmai în ziua când am plecat în pădure e o coincidenţă. Credeam că nu m-a văzut nimeni furişându-mă pe sub gard, dar cine poate şti? Se găseşte întotdeauna cineva dispus să se angajeze ca spion. Cineva a raportat când m-a sărutat Gale, exact în locul ăsta. Dar asta s-a întâmplat totuşi pe lumină şi înainte de a începe să am mai multă grijă cum mă port. Ar fi posibil să existe camere de supraveghere? Aşa a aflat preşedintele Snow despre sărut? Când am trecut pe sub gard era întuneric şi aveam faţa

acoperită cu o eşarfă. Dar lista persoanelor bănuite de încălcarea hotarelor pădurii e, probabil, foarte scurtă.

Ochii mei cutreieră printre copaci, pe Pajiştea din partea cealaltă a gardului. Nu reuşesc să zăresc decât zăpada umedă, strălucind ici şi colo în lumina ferestrelor de la marginea Filonului. Nici un Apărător al Păcii la vedere, nimic care să sugereze că aş fi urmărită. Îmi dau seama că, indiferent dacă Thread ştie sau nu că am ieşit azi din district, trebuie să acţionez în acelaşi mod: să mă întorc dincolo de gard fără să fiu văzută şi să pretind că n-am ieşit niciodată.

Orice contact cu gardul de plasă sau cu buclele de sârmă ghimpată de deasupra ar însemna electrocutarea instantanee. Nu cred că pot săpa o ieşire sub gard fără riscul de a fi observată şi, oricum, pământul îngheţat e tare. Ceea ce îmi lasă o singură opţiune. Trebuie să trec, cumva, pe deasupra lui.

Încep să merg de-a lungul lizierei, în căutarea unui copac cu o creangă suficient de înaltă şi de lungă pentru a se potrivi cu nevoile mele. După vreun kilometru şi jumătate, dau de un arţar bătrân care ar putea fi ceea ce îmi trebuie, însă trunchiul e prea gros şi prea plin de gheaţă ca să mă pot urca, iar în partea de jos nu are nici o creangă. Mă urc într-un copac de alături şi fac un salt periculos către arţar, cu mâinile cât pe ce să mi se desprindă de scoarţa alunecoasă. Dar reuşesc să găsesc ceva de care să mă prind şi încep să înaintez centimetru cu centimetru pe creanga care atârnă deasupra sârmei ghimpate.

Când mă uit în jos, îmi aduc aminte de ce eu şi Gale preferam întotdeauna să aşteptăm în pădure în loc de a încerca să sărim peste gard. Dacă te urci destul de sus ca să nu fii prăjit, înseamnă că ajungi la cel puţin şase metri înălţime. Cred că ramura pe care sunt eu trebuie să fie la vreo şapte şi jumătate. E o distanţă primejdioasă chiar şi pentru cineva care practică de ani de zile căţăratul în copaci. Dar ce altceva am de ales? Aş putea căuta o altă

creangă, însă acum e aproape întuneric. Ninsoarea o s-ascundă lumina lunii. Aici pot cel puţin să văd că există un troian de zăpadă care să-mi amortizeze aterizarea. Chiar dacă o să găsesc un alt copac, ceea ce e îndoielnic, cine ştie în ce s-ar putea să sar? Îmi agăţ de gât sacul gol pentru vânat şi mă las încet în jos, până ce ajung să atârn de mâini. Mă opresc o clipă, adunându-mi curajul. Apoi îmi desfac degetele.

Urmează senzaţia de cădere, după care izbesc solul simţind cum mi se propagă zdruncinătura pe şira spinării. O secundă mai târziu, mă lovesc cu fundul de pământ. Stau întinsă pe zăpadă, încercând să-mi apreciez vătămările. Fără să mă ridic, pot spune, după durerea din călcâiul stâng şi din noadă, că sunt rănită. Singura întrebare e cât de rău. Sper că totul se rezumă la vânătăi, dar, când îmi impun să mă salt în picioare, bănuiesc că am şi ceva rupt. Pot totuşi să merg, aşa că mă pun în mişcare, încercând să-mi ascund şchiopătatul cât mai bine cu putinţă.

Mama şi Prim nu trebuie să afle c-am fost în pădure. E necesar să-mi pregătesc un soi de alibi, indiferent cât de firav. Câteva dintre prăvăliile din piaţă sunt încă deschise, aşa că intru în una şi cumpăr pânză albă, pentru bandaje. Oricum nu mai aveam prea multă. Din alta cumpăr o pungă cu dulciuri pentru Prim. Îmi vâr una dintre bomboane în gură, simţind cum mi se topeşte menta pe limbă, şi îmi dau seama că e primul lucru pe care-l mănânc pe ziua de astăzi. Am avut de gând să-mi pregătesc o masă lângă lac, dar, când am văzut în ce stare erau Bonnie şi Twill, era păcat să le lipsesc fie şi de o singură îmbucătură.

În momentul când ajung acasă, călcâiul meu stâng nu mai poate susţine nici cea mai mică greutate. Mă hotărăsc să-i spun mamei că am încercat să repar o gaură din acoperişul vechii noastre case şi am alunecat. Cât despre mâncarea lipsă, o să dau explicaţii cât mai vagi în privinţa celor cărora le-am împărţit-o. Mă târăsc dincolo de uşă, gata să mă prăbuşesc în faţa focului. În schimb, am parte de un alt şoc.

În cadrul uşii de la bucătărie stau doi Apărători ai Păcii, un bărbat şi o femeie. Femeia rămâne impasibilă, dar observ tresărirea de surprindere de pe faţa bărbatu-lui. Nu mă aşteptau. Ştiu că am fost în pădure şi că acum ar trebui să fiu blocată acolo.

— Bună, spun, cu voce neutră.

Mama apare în spatele celor doi, dar păstrând distanţa faţă de ei.

— Iat-o, exact la timp pentru cină, spune, ceva cam prea încântată.

Am întârziat foarte mult la cină. Mă gândesc dacă să-mi scot cizmele, aşa cum aş face în mod firesc, dar mă îndoiesc că aş izbuti să nu-mi trădez rănile. Mă mulţumesc să-mi las pe spate gluga udă şi să-mi scutur zăpada din păr.

— Vă pot ajuta cu ceva? îi întreb pe Apărătorii Păcii.

— Comandantul Thread ne-a trimis să vă aducem un mesaj, spune femeia.

— Te aşteaptă de ore întregi, adaugă mama.

Aşteaptă să nu reuşesc să mă-ntorc. Să se confirme că am fost electrocutată de gard sau blocată în pădure, ca să-mi poată ridica familia pentru interogatoriu.

— Trebuie să fie un mesaj important, comentez.

— Pot să vă întreb unde aţi fost, domnişoară Everdeen? spune femeia.

— E mai simplu dacă mă întrebaţi unde n-am fost, îi răspund, cu o notă de exasperare în glas.

Traversez încăperea către bucătărie, străduindu-mă să-mi folosesc piciorul ca de obicei, deşi fiecare pas e un chin. Trec printre Apărătorii Păcii şi reuşesc să ajung cu bine lângă masă. Îmi arunc sacul jos şi mă întorc spre Prim, care stă, băţoasă, lângă şemineu. Haymitch şi Peeta sunt şi ei aici, aşezaţi pe două balansoare identice şi jucând o partidă de şah. Au venit din întâmplare sau i-au „invitat” Apărătorii Păcii? Oricum ar fi, mă bucur să-i văd.

— Şi unde n-ai fost? zice Haymitch plictisit.

— Ei bine, n-am fost să vorbesc cu Moş Capră despre ducerea caprei lui Prim la un ţap, fiindcă am primit

informaţii complet greşite despre locul unde locuieşte, îi spun lui Prim, cu vehemenţă.

— Nu, nu e aşa, ripostează ea. Eu ţi-am explicat cu exactitate.

— Ai zis că stă lângă intrarea dinspre vest a minei.

— Intrarea dinspre est, mă corectează ea.

— Ai spus clar vest, pentru că, pe urmă, te-am întrebat: „Lângă mormanul de zgură?”, iar tu ai zis „Da”.

— Mormanul de zgură e alături de intrarea dinspre est, spune Prim, cu răbdare.

— Nu. Când ai zis asta? întreb eu.

— Aseară, se amestecă Haymitch.

— A fost clar vorba despre est, adaugă Peeta.

Se uită la Haymitch şi râd amândoi. Îl privesc cu asprime, şi el se străduieşte să pară plin de remuşcări.

— Îmi pare rău, dar chiar asta am spus. Nu asculţi când îţi vorbesc oamenii.

— Fac pariu că ţi s-a spus şi azi că nu stă acolo, şi tu iar n-ai ascultat, zice Haymitch.

— Tacă-ţi fleanca, Haymitch! fac eu, demonstrând limpede că are dreptate.

El şi Peeta nu-şi stăpânesc râsul, iar Prim îşi permite un zâmbet.

— Perfect. N-are decât să se ocupe altcineva de umflatul burţii caprei ăleia proaste, spun, stârnindu-le şi mai tare râsul. De-asta s-au descurcat până acum Haymitch şi Peeta, cuget eu. Nimic nu-i poate deruta.

Mă uit la Apărătorii Păcii. Bărbatul zâmbeşte, dar femeia nu pare convinsă.

— Ce e în sac? mă întreabă, cu voce tăioasă. Ştiu că speră să găsească vânat sau plante de câmp. Ceva care să mă încrimineze fără dubiu. Răstorn conţinutul pe masă.

— Uitaţi-vă singuri.

— O, ce bine, se bucură mama, examinând pânza. Mai aveam foarte puţine bandaje.

Peeta se apropie de masă şi deschide punga cu dulciuri.

— Ooh, bomboane de mentă! spune, azvârlindu-şi una în gură.

— Sunt ale mele.

Dau să înşfac punga. El i-o aruncă lui Haymitch care îşi îndeasă în gură un pumn de dulciuri înainte de a-i da punga lui Prim care chicoteşte.

— Nici unul dintre voi nu merită dropsuri! spun.

— De ce, fiindcă avem dreptate?

Peeta mă cuprinde cu braţele. Scot un mic scâncet de durere când noada mea protestează, încerc să-l transform într-un sunet care trădează indignarea, dar el nu ştie că sunt rănită, i-o citesc în ochi.

— OK, Prim a spus vest. Eu am auzit-o spunând clar vest. Suntem cu toţii nişte idioţi. Cum îţi sună asta?

— Mai bine, răspund, lăsându-l să mă sărute.

Pe urmă mă uit la Apărătorii Păcii şi-mi amintesc brusc ce caută aici.

— Aveţi un mesaj pentru mine?

— De la comandantul Thread, spune femeia. Vrea să ştiţi că, de acum înainte, gardul care înconjoară Districtul 12 va fi electrificat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Nu era deja? întreb, cu poate cam prea multă inocenţă.

— S-a gândit că aţi putea fi interesată să-i transmiteţi informaţia vărului dumneavoastră, adaugă femeia.

— Mulţumesc. O să-i spun. Sunt sigură c-o să dormim cu toţii ceva mai liniştiţi acum, după ce securitatea a reparat această neglijenţă.

Ştiu că împing prea departe lucrurile, dar comentariul îmi oferă o anumită satisfacţie.

Fălcile femeii se crispează. Nimic n-a mers conform planului, dar ea nu mai are alte ordine. Mă salută dând scurt din cap şi se îndepărtează, cu bărbatul pe urmele ei. Când închide mama uşa în urma lor, mă prăbuşesc, sprijinindu-mă de masă.

— Ce e? întreabă Peeta, susţinându-mă ca să-mi păstrez echilibrul.

— Oh, m-am lovit la piciorul stâng. La călcâi. Şi noada mea a avut o zi proastă.

El mă ajută să ajung lângă unul dintre balansoare şi mă las pe suprafaţa capitonată. Mama îmi scoate cizmele.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am alunecat şi-am căzut.

Patru perechi de ochi mă privesc cu neîncredere.

— Pe gheaţă.

Ştim cu toţii că în casă s-ar putea să fie microfoane şi că nu e sigur să vorbim deschis. Nu aici şi nu acum.

După ce mi-a scos şoseta, degetele mamei îmi cercetează oasele din călcâiul stâng şi tresar de durere.

— S-ar putea să fie o fractură, spune ea. Îmi verifică şi celălalt picior. Ăsta pare teafăr.

E de părere că noada mea are vânătăi urâte. Prim e trimisă să-mi aducă pijamaua şi halatul. După ce mă schimb, mama pregăteşte un pacheţel cu zăpadă pentru călcâiul meu stâng şi îl fixează cu o perniţă. Mănânc trei farfurii cu tocană şi o jumătate de pâine. Ceilalţi iau cina stând la masă. Mă holbez la foc, cu gândul la Bonnie şi Twill, sperând că zăpada grea şi umedă mi-a şters urmele.

Prim vine să se aşeze pe podea, lângă mine, sprijinindu-şi capul de genunchiul meu. Sugem bomboane de mentă, şi eu îi mângâi părul blond, mătăsos, dându-i-l după ureche.

— Cum a fost la şcoală? o întreb.

— Bine. Am învăţat despre produsele secundare obţinute odată cu cărbunele, răspunde ea.

O vreme rămânem amândouă cu ochii la foc.

— Ai de gând să-ţi probezi rochiile de mireasă?

— Nu azi. Probabil mâine, îi răspund.

— Să aştepţi până ajung şi eu acasă, OK? îmi cere ea.

— Sigur.

Dacă nu mă arestează între timp.

Mama îmi dă o cană cu ceai de muşeţel în care a strecurat o doză de sirop-somnifer, şi ochii încep imediat să mi se închidă. Ea îmi bandajează piciorul rănit, şi Peeta se oferă să mă ducă în pat. La început mă sprijin de umărul lui,

dar şchiopătez atât de rău încât mă saltă pe braţe şi mă duce la etaj. Mă înveleşte şi îmi spune noapte bună, dar îl prind de mână şi îl ţin locului. Ca efect secundar, siropul-somnifer te scapă de inhibiţii, ca şi votca, şi ştiu că va trebui să-mi ţin limba sub control. Dar nu vreau să plece Peeta. De fapt, aş vrea să se urce în pat, lângă mine, să fie acolo la noapte, când încep coşmarurile. Dar, dintr-un anumit motiv, pe care nu sunt în stare să-l exprim, ştiu că nu-mi e permis să-i cer asta.

— Nu pleca încă. Nu înainte să adorm, spun.

Peeta se aşază pe marginea patului, încălzindu-mi mâna într-ale lui.

— Astăzi am fost cât pe ce să cred că te-ai răzgândit. Când ai întârziat la cină.

Am mintea înceţoşată, dar intuiesc ce vrea să spună. Cu gardul conectat la curent, cu întârzierea mea şi cu Apărătorii Păcii aşteptându-mă, a crezut c-am fugit, poate împreună cu Gale.

— Nu, ţi-aş fi spus, îi răspund.

Îi trag mâna în sus şi îmi sprijin obrazul de dosul palmei lui, trăgând în nări mirosul vag de scorţişoară şi de mărar al pâinilor pe care trebuie să le fi copt azi. Vreau să-i povestesc despre Twill şi Bonnie, despre revoltă şi despre fantezia cu Districtul 13, dar n-ar fi prudent şi simt cum mă fură somnul, aşa că abia mai reuşesc să rostesc o singură propoziţie.

— Stai cu mine.

Îl aud şoptindu-mi o vorbă de răspuns în vreme ce tentaculele siropului mă afundă în somn, dar nu reuşesc s-o pricep.

Mama mă lasă să dorm până la amiază, apoi mă trezeşte ca să-mi examineze călcâiul. Îmi cere să mă odihnesc o săptămână, rămânând în pat, şi nu obiectez, fiindcă mă simt atât de mizerabil. Nu e vorba doar despre călcâi şi despre noadă. Mă doare tot trupul şi sunt istovită. Aşa că o las pe mama să mă doftoricească, să-mi aducă micul dejun la pat şi să mai pună pe mine încă o pătură. Pe urmă mă

mulţumesc să zac acolo, cu ochii pironiţi de cerul iernii de dincolo de geamuri, cugetând asupra întorsăturii pe care o vor lua lucrurile. Mă gândesc îndelung la Bonnie şi la Twill şi la mormanul de rochii de mireasă de la parter, întrebându-mă dacă Thread o să descopere cum m-am întors şi o să mă aresteze. E ciudat, fiindcă oricum m-ar putea aresta în baza infracţiunilor din trecut, dar, fiindcă sunt o învingătoare, are poate nevoie de o dovadă incontestabilă. Mă întreb şi dacă preşedintele Snow ţine legătura cu Thread. Mă gândesc că e puţin probabil ca el să fi ştiut vreodată de existenţa bătrânului Cray, dar, în momentul de faţă, când eu am devenit o asemenea problemă naţională, are oare grijă să-i dea instrucţiuni lui Thread? Sau comandantul Apărătorilor Păcii acţionează din proprie iniţiativă? În orice caz, nu mă îndoiesc că sunt amândoi de acord să folosească gardul ca să mă ţină în interiorul districtului. Chiar dacă aş găsi o cale de evadare – poate să agăţ o frânghie de creanga aia de arţar şi să mă caţăr – acum nu mai pot fugi împreună cu familia şi cu prietenii. Şi, oricum, i-am promis lui Gale c-o să rămân şi-o să lupt.

În următoarele zile, tresar ori de câte ori se aude o bătaie la uşă. Totuşi, nu apare nici un Apărător al Păcii care să mă aresteze, aşa că, în cele din urmă, încep să mă calmez. Sunt şi mai liniştită când Peeta îmi povesteşte, cu nepăsare, că în anumite zone ale gardului e întrerupt curentul fiindcă se lucrează la fixarea bazei plasei de sârmă de pământ. Thread îşi închipuie, probabil, că am trecut cumva pe sub gard, chiar şi când era străbătut de curentul letal. Districtul se bucură de un moment de respiro, Apărătorii Păcii având încă o ocupaţie pe lângă maltratarea locuitorilor.

Peeta vine în fiecare zi, îmi aduce checuri cu brânză şi începe să-mi dea o mână de ajutor la cartea familiei. E un caiet vechi, din pergament legat în piele. A fost începută cu ere în urmă, de nişte botanişti specializaţi în plante medicinale din familia mamei. Pagină după pagină, cartea

conţine desene în cerneală ale unor plante, alături de descrierea întrebuinţării lor medicale. Tata a adăugat o parte cu plante comestibile care mi-a folosit drept ghid, ajutându-ne să supravieţuim după moartea lui. Vreau de mult să-mi notez în ea propriile cunoştinţe. Lucruri pe care le-am învăţat din experienţă sau de la Gale şi informaţiile pe care le-am primit în timpul antrenamentului pentru Jocuri. N-am făcut-o, pentru că nu sunt artistă şi exactitatea detaliilor fiecărui desen are o importanţă crucială. Aici intră în joc Peeta. Unele plante îi sunt deja cunoscute, din altele am mostre uscate, iar pe restul trebuie să i le descriu. Face schiţe pe bucăţi de hârtie până sunt satisfăcută de acurateţea lor şi îl las să le deseneze în carte. Pe urmă scriu, cu grijă, tot ce ştiu despre planta respectivă.

E o activitate captivantă, făcută în tăcere, care mă ajută să nu mă gândesc la problemele mele. Îmi place să-i privesc mâinile când desenează, făcând o pagină albă să înflorească în linii de cerneală, adăugând tuşe de culoare cărţii până acum doar cu schiţe negre pe filele gălbui. Când se concentrează, chipul lui capătă o înfăţişare aparte. Obişnuita lui expresie degajată e înlocuită de ceva mult mai intens şi mai îndepărtat, care sugerează o întreagă lume zăvorâtă înlăuntrul lui. Am mai întrezărit câte ceva din ea şi înainte: în arenă sau când s-a adresat unei mulţimi de oameni sau când a îndepărtat armele Apărătorilor Păcii de mine, în Districtul 11. Nu ştiu exact ce să înţeleg din asta. Şi capăt o uşoară obsesie pentru genele lui, care nu prea se observă de obicei, pentru că sunt atât de blonde. Însă, privite de aproape, în lumina soarelui care pătrunde pieziş pe fereastră, au o culoare aurie şi sunt atât de lungi încât nu pricep cum de nu se încâlcesc când clipeşte.

Într-o după-amiază, Peeta se întrerupe dintr-odată în timp ce adaugă umbre desenului unei flori şi îşi ridică privirea atât de brusc încât tresar, ca şi cum aş fi fost prinsă spionându-l, ceea ce poate că şi fac, într-un mod oarecum bizar.

Dar el nu spune decât:

— Ştii, cred că asta e prima dată când facem ceva normal împreună.

— Da, încuviinţez eu.

Relaţia noastră a fost alterată, în totalitate, de Jocuri. N-a inclus niciodată normalitatea.

— E o schimbare plăcută.

În fiecare după-amiază, Peeta mă duce la parter pentru o variaţie de decor, şi eu enervez pe toată lumea deschizând televizorul. De obicei nu ne uităm decât atunci când e obligatoriu, pentru că amestecul de propagandă şi etalări ale puterii Capitoliului – inclusiv clipurile din cei şaptezeci şi patru de ani de Jocuri ale Foamei – e atât de odios. Dar acum caut ceva aparte. Gaiţa-zeflemitoare pe care se bazează speranţele lui Bonnie şi Twill. Ştiu că e probabil o prostie, dar, dacă e aşa, vreau s-o pot exclude. Şi să-mi scot definitiv din minte ideea unui District 13 înfloritor.

O zăresc pentru prima dată într-un reportaj despre Zilele Negre. Văd ruinele clădirii Justiţiei arzând mocnit şi întrezăresc partea interioară, albă cu negru, a aripii unei gaiţe-zeflemitoare care traversează în zbor colţul din dreapta sus. Dar adevărul e că asta nu demonstrează absolut nimic. E doar un film vechi, care însoţeşte o poveste veche.

Totuşi, peste câteva zile, atenţia îmi e atrasă de altceva. Reporterul citeşte o ştire despre criza de grafit care afectează fabricile din Districtul 3. E întrerupt pentru a se difuza ceea ce ar trebui să fie un reportaj în direct, prezentat de o femeie în costum de protecţie, aflată în faţa ruinelor clădirii Justiţiei din Treisprezece. Prin mască, relatează că, din nefericire, un studiu tocmai a demonstrat că în minele din Districtul 13 mediul rămâne în continuare prea toxic pentru a putea fi utilizate. Sfârşitul reportajului. Dar, chiar înainte de a reveni cu transmisia la reporterul din studio, văd fâlfâirea inconfundabilă a aceleiaşi aripi de gaiţă-zeflemitoare.

Reportera a fost pur şi simplu încorporată în vechiul film. Nu se află nicidecum în Districtul 13. Ceea ce ridică o

întrebare: atunci ce se află acolo?

Capitolul 12

DUPĂ ACEST EPISOD nu mai pot să stau liniştită în patul meu. Vreau să fac ceva, să aflu mai multe despre Districtul 13 sau să le dau o mână de ajutor celor care şi-au ales drept cauză înfrângerea Capitolului. În loc de asta, stau cu braţele încrucişate, îndopându-mă cu checuri cu brânză şi uitându-mă cum desenează Peeta. Haymitch vine din când în când să-mi aducă veşti din oraş, întotdeauna rele. Mai mulţi oameni pedepsiţi sau doborâţi de foame.

În momentul când piciorul meu e decretat apt de folosinţă, iarna a început deja să bată în retragere. Mama îmi spune ce exerciţii să fac şi mă lasă să merg câte puţin de una singură. Într-o seară mă duc la culcare hotărâtă să plec a doua zi în oraş, dar mă trezesc ca să-i văd pe Venia, Octavia şi Flavius zâmbind, cu privirile coborâte către mine.

— Surpriză! strigă ei, cu glasuri stridente. Am venit mai devreme!

După ce am primit lovitura de bici peste faţă, Haymitch a reuşit să amâne vizita lor cu câteva luni, ca să mă pot vindeca. Nu mă aşteptam să-i văd mai devreme de trei săptămâni de acum încolo. Dar încerc să par încântată fiindcă a sosit în sfârşit momentul şedinţei mele foto în rochie de mireasă. Mama a pus toate rochiile pe umeraşe, aşa că sunt gata să fie îmbrăcate, dar, ca să fiu sinceră, n-am încercat nici măcar una dintre ele.

După exclamaţiile melodramatice despre starea de decădere a frumuseţii mele, cei trei trec direct la treabă. Cel mai mult îi îngrijorează faţa mea, deşi eu sunt de părere că mama a făcut o treabă extraordinară vindecând-o. Nu mai am decât o dungă de un roz palid de-a curmezişul obrazului. Biciuirea nu e un fapt cunoscut de toată lumea, aşadar le spun că am căzut pe gheaţă şi m-am tăiat. Pe urmă îmi dau seama că am folosit aceeaşi scuză pentru piciorul rănit, care o să transforme mersul pe tocuri înalte

într-o problemă. Dar Flavius, Octavia şi Venia nu sunt suspicioşi, aşa că, dinspre partea asta, sunt în siguranţă.

Pentru că părul de pe corp trebuie să-mi dispară doar pentru câteva ore în loc de câteva săptămâni, sunt rasă în loc să fiu epilată cu ceară. Trebuie totuşi să intru într-o cadă plină cu ceva, dar nu e nimic scârbos şi, până să mă dezmeticesc, am ajuns deja la coafură şi la machiaj. Echipa e plină de nemulţumiri, ca de obicei, fapt pe care mă străduiesc cel mai adesea să-l ignor. Însă unul dintre comentariile Octaviei îmi atrage atenţia. De fapt, nu e decât o remarcă spusă în treacăt despre imposibilitatea de a face rost de fructe de mare pentru o petrecere, dar îmi atinge o coardă sensibilă.

— Cum adică n-ai putut găsi? Nu e sezonul lor? o întreb.

— Oh, Katniss, n-am putut să facem rost de fructe de mare vreme de câteva săptămâni, spune ea. Ştii, din cauză că vremea a fost atât de rea în Districtul 4.

Mintea mea începe să se agite. Nici un fel de fructe de mare. Pentru câteva săptămâni. Din Districtul 4. Furia cu greu ascunsă a mulţimii din timpul Turneului nostru Triumfal. Şi, dintr-odată, sunt absolut sigură că Districtul 4 s-a revoltat.

Încep să mă interesez, cu nepăsare, despre celelalte greutăţi pe care iarna aceasta le-a mai adus. Nu sunt obişnuiţi cu lipsurile, aşa că orice întrerupere a aprovizionării, oricât de neînsemnată, are impact asupra lor. Când sunt pregătită să fiu îmbrăcată, plângerile lor despre dificultatea de a face rost de diferite produse – de la carnea de crab până la cipuri muzicale şi panglici – îmi dau indicii asupra districtelor care e posibil să se fi revoltat. Fructe de mare din Districtul 4. Gadgeturi electronice din Districtul 3. Şi, bineînţeles, materiale textile din Districtul 8. Gândul la o revoltă atât de larg răspândită mă face să mă-nfior de spaimă şi de excitare.

Vreau să-i întreb mai multe, dar apare Cinna, ca să mă-mbrăţişeze şi să-mi verifice machiajul. Atenţia i se îndreaptă direct spre cicatricea de pe obraz. Am cumva impresia că

nu crede povestea cu alunecatul pe gheaţă, dar nu pune întrebări. Se mulţumeşte să-mi dozeze cantitatea de pudră, şi puţinul care se mai putea zări din urma lăsată de bici dispare.

La parter, camera de zi a fost golită şi luminată pentru şedinţa foto. Effie se simte foarte bine dându-le comenzi tuturor celor din jur şi având grijă să ne încadrăm în programul stabilit. Probabil că face o treabă bună, fiindcă sunt şase rochii şi pentru fiecare e nevoie de alt voal, alţi pantofi, alte bijuterii, altă coafură, alt decor, alt mod de iluminare. Dantelă crem, trandafiri roz şi zulufi. Satin ivoriu, tatuaje aurii şi verdeaţă. O rochie cu diamante, un voal plin de nestemate şi lumină de Lună. O rochie albă, de mătase grea, cu mâneci care îmi atârnă de la încheieturile mâinilor până la podea, şi perle. În momentul când o fotografie a fost aprobată, trecem imediat la pregătirea pentru următoarea. Mă simt ca un aluat, frământat şi remodelat iarăşi şi iarăşi. Mama reuşeşte să-mi dea câte o îmbucătură de mâncare şi câte o sorbitură de ceai în timp ce sunt aranjată, dar, în momentul încheierii şedinţei foto, sunt moartă de foame şi de oboseală. Sper că acum o să pot petrece ceva timp împreună cu Cinna, dar Effie zoreşte pe toată lumea către uşă şi trebuie să mă mulţumesc cu promisiunea unui telefon.

S-a lăsat seara, şi picioarele mă dor din cauza tuturor pantofilor dementiali, aşa că renunţ la orice intenţie de a merge în oraş. Mă urc în schimb la etaj şi mă spăl de toate straturile de machiaj, cremă şi vopsea, apoi cobor la parter şi îmi usuc părul lăsându-mă dogorită de foc. Prim, care s-a întors de la şcoală la timp ca să vadă ultimele două rochii, pălăvrăgeşte cu mama despre ele. Amândouă par nespus de încântate de şedinţa foto. Când mă las să cad pe pat, îmi dau seama că o consideră o dovadă a faptului că sunt în siguranţă. Că la Capitoliu a fost trecut cu vederea amestecul meu în pedeapsa prin biciuire, fiindcă, oricum, nimeni nu se agită şi nu face atâtea cheltuieli pentru cineva pe care are de gând să-l ucidă. Şi asta cam aşa e.

În coşmar, port rochia de mireasă din mătase, dar e ferfeniţită şi plină de noroi. Mânecile lungi se tot agaţă de spini şi de crengi în timp ce fug prin pădure. O haită de tributuri mutante se apropie tot mai mult şi mai mult, până când mă copleşesc cu răsuflările lor fierbinţi şi cu colţii picurând de salivă şi mă trezesc ţipând.

Zorile sunt prea aproape ca să mă străduiesc s-adorm din nou. În plus, azi trebuie să ies neapărat în oraş şi să stau de vorbă cu cineva. La Gale, în mină, n-o să pot ajunge. Dar am nevoie de Haymitch sau de Peeta, sau de altcineva cu care să împart povara tuturor celor întâmplate de la vizita mea la lac. Proscrişi fugari, garduri electrificate, un District 13 independent, lipsuri în Capitoliu. Totul.

Iau micul dejun cu mama şi cu Prim şi plec în căutarea unui confident. Aerul e cald şi plin de speranţe, prevestind primăvara. Un moment potrivit pentru o revoltă, îmi spun eu. Toată lumea se simte mai puţin vulnerabilă după ce a scăpat de iarnă. Peeta nu e acasă. Îmi închipui c-a plecat deja în oraş. Însă sunt surprinsă să-l văd pe Haymitch foindu-se atât de devreme prin bucătărie. Intru în casa lui fără să bat la uşă. O aud pe Hazelle la etaj, măturând podelele casei acum curată lună. Haymitch nu e beat criţă, dar nici nu pare prea sigur pe picioare. Cred că zvonurile care spun că Ripper s-ar fi apucat din nou de afaceri sunt adevărate. Mă gândesc că e poate mai bine să-l las să se bage în pat, când el propune să facem o plimbare prin oraş.

Eu şi Haymitch avem acum un soi de limbaj prescurtat. În câteva minute, îl pun la curent, iar el îmi povesteşte că sunt zvonuri şi despre revolte în Districtele 7 şi 11. Dacă intuiţia nu mă înşală, asta ar însemna că aproape jumătate dintre districte au făcut măcar câte o încercare de revoltă.

— Încă mai eşti de părere că aici n-o să meargă? îl întreb.

— Încă nu e momentul. Toate aceste alte districte sunt mult mai mari. Chiar dacă jumătate dintre locuitori se ascund de frică în casele lor, rebelii au o şansă. Aici, în

Doisprezece, trebuie să fim toţi sau nici unul, îmi răspunde el.

Nu m-am gândit la asta. Că ne lipseşte puterea pe care o dă numărul.

— Dar, poate, la un moment dat? insist.

— Poate. Dar suntem prea puţini, prea slabi şi nu avem arme nucleare, zice el, cu o umbră de sarcasm.

N-a fost prea entuziasmat de povestea mea despre Districtul 13.

— Ce crezi că le vor face, Haymitch? Districtelor rebele?

— Ei, ai auzit ce-au făcut în Opt. Şi ai văzut ce-au făcut aici, fără ca nici măcar să fi fost provocaţi. Dacă lucrurile or să le scape într-adevăr din mână, cred că nu vor vedea nici o problemă în distrugerea altui district, aşa cum s-a întâmplat cu Treisprezece. Îl vor transforma într-un exemplu, înţelegi?

— Aşadar, tu crezi că Treisprezece a fost distrus cu adevărat? Bonnie şi Twill aveau totuşi dreptate în privinţa filmului cu gaiţa-zeflemitoare, spun eu.

— OK, dar ce dovedeşte asta? De fapt, nimic. Există o mulţime de motive pentru care ar putea folosi un film vechi. Probabil că arată mai impresionant. Şi e mult mai uşor, nu-i aşa? Nu e mai simplu să apeşi câteva butoane în camera de montaj decât să zbori până acolo pentru o filmare? Ideea că Treisprezece a renăscut cumva, şi Capitoliul ignoră asta pare genul de zvon de care se agaţă oamenii disperaţi.

— Ştiu. Nu făceam altceva decât să sper.

— Excelent, fiindcă eşti într-adevăr disperată, spune Haymitch.

Nu mai aduc alte argumente pentru că, fireşte, el are dreptate.

Prim se întoarce de la şcoală spumegând de entuziasm. Profesorii au anunţat că e obligatoriu să urmărim programul tv din seara asta.

— Cred c-o să fie şedinţa ta foto!

— Nu se poate, Prim. Fotografiile au fost făcute abia ieri, obiectez eu.

— Ei, aşa a auzit toată lumea, zice ea.

Sper că se înşală. N-am avut timp să-l pregătesc pe Gale pentru nimic din toate astea. De când cu biciuirea, îl întâlnesc doar când ajunge pe la noi ca să vadă mama cum i se vindecă rănile. E adesea programat să lucreze în mină câte şapte zile pe săptămână. În cele câteva minute de intimitate de care am avut parte în vreme ce îl conduceam înapoi în oraş, am aflat că începutul unei revolte în Doisprezece a fost înăbuşit de interdicţiile lui Thread. Gale ştie că n-am de gând să fug, dar mai ştie şi că, dacă districtul nostru nu se revoltă, sunt menită să devin mireasa lui Peeta. Să mă vadă pe ecran pierzând vremea îmbrăcată în rochiile alea superbe… ce-o să înţeleagă de aici?

La şapte şi jumătate, când ne adunăm în jurul televizorului, descopăr că dreptatea a fost de partea lui Prim. Cum era de aşteptat, iată-l pe Caesar Flickerman, adresându-se unei mulţimi numeroase, care ocupă toate locurile din tribunele aflate în faţa Centrului de Antrenament, anunţând acel public favorabil că va urma vizionarea rochiilor mele de mireasă. Îl prezintă pe Cinna, devenit vedetă peste noapte datorită costumelor pe care mi le-a creat pentru Jocuri, şi, după un minut de conversaţie veselă, suntem sfătuiţi să ne îndreptăm atenţia către un ecran enorm.

Acum înţeleg cum a fost posibil să mă fotografieze ieri şi să prezinte spectacolul special în seara asta. Cinna a conceput, iniţial, două duzini de rochii de mireasă. De atunci s-a desfăşurat procesul restrângerii numărului de desene, al confecţionării rochiilor, al alegerii accesoriilor. S-ar părea că, în Capitoliu, spectatorilor li s-au oferit ocazii de a-şi vota preferinţele în fiecare stadiu. Totul a culminat cu fotografierea mea în ultimele şase rochii rămase şi sunt sigură că inserarea imaginilor în spectacol s-a făcut cât ai clipi. Publicul întâmpină fiecare fotografie reacţionând puternic. Oamenii ţipă şi îşi ovaţionează favoritele, huiduindu-le pe cele care nu le sunt pe plac. Fiindcă au votat şi au făcut probabil pariuri, spectatorii au investit

foarte mult în rochiile mele de mireasă. E straniu să îi privesc gândindu-mă că eu nu m-am ostenit nici măcar să probez vreuna înainte de sosirea aparatelor de fotografiat. Caesar anunţă că toţi cei interesaţi trebuie să-şi dea votul final până a doua zi la amiază.

— Să-i pregătim lui Katniss Everdeen o nuntă în stil mare! strigă el către mulţime.

Sunt pe punctul de a închide televizorul, dar Caesar ne spune să rămânem în faţa ecranelor pentru un alt mare eveniment al serii.

— Chiar aşa, anul acesta avem cea de-a Şaptezeci şi cincea Ediţie a Jocurilor Foamei, ceea ce înseamnă că a sosit momentul celui de-al treilea Jubileu al Pacificării!

— Ce-au de gând? întreabă Prim. Până atunci mai sunt câteva luni.

Ne întoarcem amândouă spre mama, a cărei figură e solemnă şi distantă, ca şi cum ar retrăi amintiri din trecut.

— Probabil că vor citi cartonaşul.

Începe imnul şi mă simt sugrumată de repulsie când preşedintele Snow ia în stăpânire scena. E urmat de un băieţel în costum alb, care aduce o cutie simplă, de lemn. Imnul se încheie, şi preşedintele Snow începe să vorbească, reamintindu-ne de Zilele Negre care au dat naştere Jocurilor Foamei. Când au fost stabilite regulile Jocului, s-a hotărât ca, la fiecare douăzeci şi cinci de ani, aniversarea să fie marcată de un Jubileu al Pacificării. Ceea ce impune crearea unei versiuni glorioase a Jocurilor, pentru a păstra vie amintirea celor ucişi ca urmare a revoltei districtelor.

Cuvintele lui nu ar putea fi mai bine ţintite, de vreme ce eu una bănuiesc că mai multe districte se revoltă chiar acum.

Preşedintele Snow continuă povestindu-ne ce s-a întâmplat la precedentele Jubilee ale Pacificării.

— Cu ocazia celei de-a douăzeci şi cincea aniversări, pentru ca rebelilor să li se aducă aminte că moartea copiilor lor e urmarea propriei lor decizii de a apela la violenţă,

fiecare district a trebuit să organizeze alegeri şi să voteze tributurile care aveau să-l reprezinte.

Mă întreb ce-or fi simţit. Alegându-i pe copiii care trebuiau să plece. Mă gândesc că e mult mai cumplit să fii trimis la Jocuri de vecinii tăi decât să ţi se extragă numele dintr-o urnă.

— La a cincizecea aniversare, continuă preşedintele, spre a se reaminti faptul că pentru fiecare cetăţean al Capitoliului au murit câte doi rebeli, districtelor li s-a cerut să trimită de două ori mai multe tributuri.

Îmi imaginez cum e să înfrunţi un lot de patruzeci şi cinci de concurenţi în loc de douăzeci şi trei. Şanse mai mici, mai puţină speranţă şi, în final, mai mulţi copii morţi. În anul acela a câştigat Haymitch…

— Am avut o prietenă care s-a dus atunci la Jocuri, spune mama, cu voce scăzută. Maysilee Donner. Părinţii ei erau proprietarii cofetăriei. După aceea mi-au dat pasărea ei. Un canar.

Schimb o privire cu Prim. E prima oară când auzim de Maysilee Donner. Poate fiindcă mama ştia că am fi vrut să aflăm cum a murit.

— Iar acum sărbătorim cel de-al treilea Jubileu al Pacificării, spune preşedintele.

Băieţelul în alb face un pas înainte, întinzând cutia în vreme ce îi deschide capacul. Putem vedea şirurile ordonate de plicuri îngălbenite, aşezate pe verticală. Indiferent cine o fi născocit Jubileele Pacificării s-a pregătit pentru secole întregi de Jocuri ale Foamei. Preşedintele ia plicul marcat clar cu un 75. Îşi strecoară un deget pe sub clapetă şi scoate un pătrăţel de hârtie. Citeşte fără nici o ezitare:

— La a şaptezeci şi cincea aniversare, pentru a li se reaminti rebelilor că nici cei mai puternici dintre ei nu pot înfrânge puterea Capitoliului, tributurile de sex bărbătesc şi femeiesc vor fi extrase din totalul învingătorilor în viaţă.

Mama scoate un ţipăt slab, şi Prim îşi îngroapă faţa în palme, dar eu mă simt mai degrabă ca oamenii pe care îi

zăresc în mulţimea de pe ecran. Uşor nedumerită. Ce vrea să spună? Totalul învingătorilor în viaţă?

Apoi pricep, înţeleg ce înseamnă. Cel puţin pentru mine. În Districtul 12 nu există decât trei învingători dintre care se poate alege. Doi bărbaţi. O femeie…

Mă întorc în arenă.

Capitolul 13

TRUPUL MEU REACŢIONEAZĂ înaintea minţii şi ies în fugă pe uşă, traversez peluzele din Cartierul Învingătorilor şi mă reped în întunericul de dincolo de ele. Umezeala din pământul mustind de apă îmi îmbibă şosetele şi sunt conştientă de muşcătura tăioasă a vântului, dar nu mă opresc. Unde? Unde să mă duc? În pădure, fireşte. Ajung lângă gard înainte ca bâzâitul să-mi aducă aminte cât de încolţită sunt. Mă retrag gâfâind, mă răsucesc pe călcâie şi o rup din nou la fugă.

Următorul lucru pe care-l ştiu e că sunt în patru labe, în pivniţa unei case nelocuite din Cartierul Învingătorilor. Prin deschiderea ferestrei de deasupra capului pătrund razele palide ale Lunii. Mi-e frig, sunt udă şi mi s-a tăiat răsuflarea, dar încercarea de evadare n-a reuşit să înfrângă isteria care izvorăşte din interiorul meu, răzbătând la suprafaţă. O să mă sufoce dacă nu e eliberată.

Strâng grămadă partea din faţă a cămăşii, mi-o îndes în gură şi încep să ţip. Nu ştiu cât timp o fac. Dar, când încetez, aproape că nu mai am glas.

Mă ghemuiesc pe o parte şi mă holbez la petele de lumină pe care Luna le aruncă pe podea.

Înapoi în arenă. Înapoi în lumea coşmarurilor. Acolo mă duc. Trebuie să recunosc că n-am prevăzut asta, că am anticipat doar o multitudine de alte lucruri. Umilirea publică, tortura, execuţia. Fuga prin ţinuturile sălbatice, cu Apărătorii Păcii şi cu aeronavele pe urmele mele. Căsătoria cu Peeta şi copiii noştri obligaţi să intre în arenă. Dar niciodată reîntoarcerea mea la Jocuri, printre competitori. De ce? Pentru că nu există nici un precedent. Învingătorii nu mai iau parte la extragere, toată viaţa lor. Asta e înţelegerea dacă învingi. Asta a fost până acum.

Văd un soi de pânză, de genul celei care se pune pe jos când zugrăveşti. O trag peste mine, ca pe o pătură. Undeva, departe, mă strigă cineva. Dar, pe moment, îmi îngădui să

nu mă gândesc nici măcar la oamenii pe care îi iubesc cel mai mult, mă gândesc numai la mine. Şi la ceea ce mi se aşterne înainte.

Pânza e ţeapănă, dar ţine de cald. Muşchii mi se relaxează, bătăile inimii încetinesc. Văd cutia de lemn din mâinile băieţelului, îl văd pe preşedintele Snow scoţând plicul îngălbenit. E posibil ca acesta să fi fost adevăratul Jubileu al Pacificării, scris pe foaia de hârtie acum şaptezeci şi cinci de ani? Pare puţin probabil. E o rezolvare prea perfectă a tulburărilor cărora trebuie să le facă faţă Capitoliul în prezent. Scapă de mine şi supun districtele, primind totul cadou, într-un singur pacheţel frumos ambalat.

Vocea preşedintelui Snow îmi răsună în minte.

— La a şaptezeci şi cincea aniversare, pentru a li se reaminti rebelilor că nici cei mai puternici dintre ei nu pot înfrânge puterea Capitoliului, tributurile de sex bărbătesc şi femeiesc vor fi extrase din totalul învingătorilor în viaţă.

Da, învingătorii sunt cei mai puternici dintre noi. Au supravieţuit în arenă şi au scăpat din laţul sărăciei, care îi strangulează pe ceilalţi. Sunt sau ar trebui să spun suntem întruchiparea speranţei acolo unde nu există speranţă. Iar acum douăzeci şi trei dintre noi vor fi ucişi, pentru a demonstra că până şi speranţa nu e decât o amăgire.

Mă bucur că am câştigat abia anul trecut. Altminteri i-aş cunoaşte pe toţi ceilalţi învingători, nu numai pentru că i-am văzut la televizor, ci şi fiindcă sunt oaspeţi la fiecare ediţie a Jocurilor. Chiar dacă nu sunt mentori, aşa cum trebuie să fie Haymitch de fiecare dată, au obligaţia de a se întoarce în fiecare an la Capitoliu, cu ocazia evenimentului. Cred că o mare parte dintre ei sunt prieteni. În timp ce singurul prieten pe care mă voi teme eu să nu fiu nevoită să-l ucid o să fie Peeta sau Haymitch. Peeta sau Haymitch!

Mă ridic în capul oaselor, aruncând cât colo pânza. Ce-mi trece prin minte? Nu există nici o situaţie în care aş putea să-i ucid vreodată pe Peeta sau pe Haymitch. Dar unul dintre ei o să fie cu mine în arenă, asta e sigur. Ar putea

chiar să hotărască, între ei, cine va fi. Indiferent al cui nume va fi extras, celălalt va putea să se ofere voluntar, luându-i locul. Ştiu deja ce-o să se-ntâmple. Peeta o să-i ceară lui Haymitch să-l lase pe el în arenă, indiferent ce s-ar întâmpla. Pentru binele meu. Ca să mă protejeze.

Mă împleticesc prin pivniţă în căutarea unei ieşiri. Cum am pătruns în locul ăsta? Găsesc pe bâjbâite drumul în susul treptelor către bucătărie şi văd că partea de sticlă a uşii a fost spartă. Probabil de-asta îmi sângerează mâna. Mă grăbesc să ies din nou în noapte şi o iau drept spre casa lui Haymitch. Stă singur la masa din bucătărie, strângând o sticlă de votcă pe jumătate goală într-o mână şi cuţitul în cealaltă. Beat ca un porc.

— Ah, uite-o şi pe ea. Dărâmată. În cele din urmă ai făcut calculul, nu-i aşa, iubito? Ai înţeles că n-o să pleci singură-n arenă? Şi ai venit să mă rogi… ce? întreabă el.

Nu-i răspund. Fereastra e larg deschisă, şi vântul mă pătrunde de parcă aş fi afară.

— Recunosc c-a fost mai uşor pentru băiat. A ajuns aici înainte de a apuca să desigilez sticla. Implorându-mă să-i dau o altă şansă de a ajunge înăuntru. Dar tu ce-ai putea să-mi ceri? Îmi imită vocea. Ia-i locul, Haymitch, pentru că, nimic altceva neavând cum să se schimbe, aş prefera ca şansa de a-şi trăi restul vieţii să-i fie oferită mai degrabă lui Peeta decât ţie?

Îmi muşc buzele fiindcă, odată ce a spus-o, mă tem că e ceea ce doresc. Să trăiască Peeta, chiar dacă asta înseamnă moartea lui Haymitch. Nu, nu e adevărat. Bineînţeles că Haymitch e nesuferit, dar el e acum familia mea. De ce-am venit? mă întreb. Ce anume aş putea căuta aici?

— Am venit să beau ceva, răspund.

El izbucneşte în râs şi trânteşte sticla pe masă, în faţa mea. Îi şterg gura cu mâneca şi iau două înghiţituri înainte de a simţi că mă sufoc. Am nevoie de câteva minute ca să-mi revin, dar continuă să-mi curgă ochii şi nasul. Însă simt în mine alcoolul ca pe un foc, şi asta-mi place.

— Poate ar trebui să fii tu, spun, pe un ton pragmatic, trăgându-mi un scaun. Oricum urăşti viaţa.

— Cât se poate de adevărat, zice el. Şi, de vreme ce data trecută am încercat să te ţin pe tine în viaţă… se pare că de data asta sunt obligat să-l salvez pe băiat.

— Încă un punct corect de vedere, apreciez eu, ştergându-mi nasul şi ridicând din nou sticla.

— Argumentul lui Peeta a fost că, de vreme ce te-am ales pe tine, acum îi sunt dator lui. Trebuie să-i dau orice vrea. Iar ceea ce îşi doreşte e şansa de a ajunge din nou în arenă, ca să te protejeze, îmi povesteşte Haymitch.

Ştiam. În privinţa asta, Peeta e previzibil. În timp ce eu mă tăvăleam pe podeaua pivniţei, gândindu-mă numai la mine, el era aici, gândindu-se numai la mine. Ruşine nu e un cuvânt destul de dur pentru ceea ce simt.

— Ştii, ai putea trăi o sută de vieţi fără s-ajungi să-l meriţi, spune Haymitch.

— Da, da, mă răstesc eu. Fără îndoială că, din acest trio, el e cel mai bun. Aşa că, ce-ai de gând?

— Nu ştiu, oftează Haymitch. Să mă întorc în arenă cu tine, dacă s-o putea. Dacă o să fie extras numele meu, n-o să aibă nici o importanţă. El o să se ofere voluntar ca să-mi ia locul.

Stăm o vreme în tăcere.

— Pentru tine ar fi cumplit în arenă, nu-i aşa? Fiindcă îi cunoşti pe toţi ceilalţi? îl întreb.

— Oh, cred că putem conta pe faptul c-o să fie de nesuportat, oriunde m-aş afla. Arată spre sticlă cu o înclinare a capului. Acum pot s-o iau înapoi?

— Nu, răspund, înconjurând-o cu braţele.

Haymitch scoate alta de sub masă şi îi deşurubează dopul. Însă eu realizez că n-am venit aici doar ca să beau. Mai vreau şi altceva de la Haymitch.

— OK, mi-am dat seama ce vreau să-ţi cer. Dacă la Jocuri luăm parte eu şi Peeta, de data asta încercăm să-l ţinem în viaţă pe el.

În ochii lui injectaţi pâlpâie ceva. Durerea.

— Aşa cum spuneai, o să fie cumplit, oricum ai întoarce lucrurile. Dar, indiferent ce vrea Peeta, e rândul lui să fie salvat. I-o datorăm amândoi. Vocea mea capătă un ton implorator. În plus, Capitoliul mă urăşte atât de mult, încât sunt ca şi moartă. El ar putea avea o şansă. Te rog, Haymitch. Spune c-o să m-ajuţi.

El se încruntă la sticlă, cântărindu-mi vorbele.

— Foarte bine, răspunde în cele din urmă.

— Mulţumesc.

Acum ar trebui să trec pe la Peeta, dar nu vreau. Mi se învârteşte capul din cauza băuturii şi mă simt atât de dărâmată, încât cine ştie cu ce m-ar putea convinge să fiu de acord. Nu, acum trebuie să mă duc acasă, să dau ochii cu mama şi cu Prim.

În timp ce mă îndrept clătinându-mă spre treptele casei mele, uşa din faţă se deschide, şi braţele lui Gale mă trag la pieptul lui.

— Am greşit. Trebuia să fi plecat când ai spus tu, îmi şopteşte.

— Nu, îl contrazic.

Nu-mi pot focaliza privirea, şi alcoolul mi se varsă din sticlă, prelingându-se pe haina lui Gale, în josul spatelui, dar el nu pare să se sinchisească.

— Nu e prea târziu, spune.

Peste umărul lui, le văd pe mama şi pe Prim agăţându-se una de alta în pragul uşii. Fugim. Ele mor. Iar acum trebuie să-l protejez pe Peeta. Discuţie încheiată.

— Ba da, este.

Genunchii îmi cedează, şi el mă susţine. În timp ce alcoolul îmi ia mintea în stăpânire, aud sticla spărgându-se de podea. Ceea ce pare firesc, de vreme ce mă lasă toate puterile şi nu mai pot ţine în mână nimic.

Când mă trezesc, abia reuşesc să ajung la toaletă înainte ca votca să-şi facă din nou apariţia. Când mi se urcă în gât, arde la fel de tare ca la coborâre şi e de două ori mai rău la gust. Când termin de vomitat tremur şi sunt transpirată, dar cea mai mare parte a băuturii mi-a ieşit măcar din

organism. Însă în sânge mi-a ajuns o cantitate suficientă ca să-mi dea dureri de cap, să am gura uscată şi să-mi clocotească stomacul.

Deschid duşul şi stau sub jetul cald vreme de un minut înainte de a-mi da seama că sunt încă în lenjeria de corp. Mama trebuie să-mi fi scos numai hainele soioase de deasupra şi să mă fi vârât în pat. Îmi arunc hainele ude în chiuvetă şi îmi torn şampon pe cap. Simt înţepături în mâini şi aşa observ zgârieturile, mici şi egale, înşirate de-a lungul unei palme şi în susul celeilalte mâini, pe partea laterală. Îmi amintesc vag că am spart un geam noaptea trecută. Mă frec din cap până-n picioare, oprindu-mă numai ca să vărs din nou, acolo, sub duş. E mai ales fiere şi se prelinge în josul scurgerii făcând bulbuci cu miros dulceag.

În sfârşit curată, îmi pun halatul şi mă întorc în pat, ignorându-mi părul ud, din care picură apa. Mă bag sub pături, convinsă că aşa trebuie să te simţi după ce ai fost otrăvit. Paşii care urcă scările îmi reînnoiesc panica de azi-noapte. Nu sunt pregătită să dau ochii cu mama şi cu Prim. Trebuie să mă adun ca să pot fi calmă şi încrezătoare, aşa cum am fost când ne-am luat rămas-bun, în ziua ultimei extrageri. Trebuie să fiu puternică. Mă străduiesc să mă ridic în capul oaselor, îmi îndepărtez părul ud de pe tâmplele care zvâcnesc şi mă întăresc ca să pot face faţă întâlnirii.

Ele apar în cadrul uşii, aducând ceai şi pâine prăjită, cu feţele pline de îngrijorare. Deschid gura, cu intenţia de a începe cu un soi de glumă, şi izbucnesc în lacrimi.

Şi cu asta s-a zis cu puterea.

Mama se aşază pe o margine a patului, Prim se strecoară lângă mine şi amândouă mă iau în braţe, scoţând sunete încete, liniştitoare, până când mă opresc din plâns. Pe urmă Prim aduce un prosop şi îmi şterge părul, pieptănându-mi buclele, în timp ce mama mă convinge să mănânc pâine cu ceai. Mă îmbracă într-o pijama călduroasă, mă învelesc cu mai multe pături şi adorm din nou.

Când mă trezesc pot spune, după lumina soarelui, că e după-amiaza târziu. Pe noptiera mea e un pahar cu apă şi o înghit lacomă, cu sete. Încă mai am impresia că mi se clatină capul şi stomacul, dar amândouă sunt într-o stare mult mai bună decât înainte. Mă ridic, mă îmbrac, îmi împletesc din nou părul. Înainte de a coborî, mă opresc în vârful scărilor, simţindu-mă uşor ruşinată de modul în care am reacţionat la aflarea veştilor despre Jubileul Pacificării. Fuga mea fără ţintă, băutura în compania lui Haymitch, plânsul. Date fiind circumstanţele, cred că merit o zi în care să mi se tolereze slăbiciunile. Însă mă bucur că aparatele de filmat n-au fost aici cu ocazia asta.

La parter, mama şi Prim mă îmbrăţişează din nou, dar nu par copleşite de sentimente. Ştiu că şi le reţin, ca să-mi fie mie mai uşor. Privesc chipul lui Prim şi mi-e greu să-mi imaginez că e aceeaşi fetiţă plăpândă pe care am lăsat-o în urmă în ziua extragerii, acum nouă luni. Combinaţia între acel supliciu şi cele ce au urmat – cruzimea din district, cortegiul de bolnavi şi de răniţi pe care acum îi îngrijeşte ea însăşi dacă mama e prea ocupată – toate astea au maturizat-o. A mai şi crescut puţin; acum suntem, practic, la fel de înalte, dar nu asta o face să pară cu mult mai vârstnică.

Mama îmi pune un polonic de supă într-o cană şi eu cer încă una, ca să i-o duc lui Haymitch. Pe urmă traversez peluza către casa lui. Abia s-a trezit şi acceptă cana fără comentarii. Stăm acolo, într-o pace aproape deplină, sorbindu-ne supa şi privind apusul soarelui prin fereastra camerei lui de zi. Aud pe cineva foindu-se la etaj şi presupun că e Hazelle, dar peste câteva minute coboară Peeta şi, cu un gest hotărât, aruncă pe masă o cutie de carton cu sticle de votcă, goale.

— Uite, s-a făcut, ne spune.

Haymitch trebuie să-şi adune toate puterile ca să-şi poată concentra privirea asupra sticlelor, aşa că de vorbit vorbesc eu:

— Ce s-a făcut?

— Am vărsat tot alcoolul în scurgerea din baie, răspunde Peeta.

Asta pare să-l zdruncine pe Haymitch, scoţându-l din apatie, şi bate neîncrezător cu palma în cutia de carton.

— Ce-ai făcut?

— Am aruncat rezervele de băutură, zice Peeta.

— O să cumpere pur şi simplu alta, spun eu.

— Nu, n-o să cumpere, mă contrazice el. În dimineaţa asta am dat de Ripper şi i-am spus c-o denunţ în secunda când îi vinde ceva unuia dintre voi. În plus, am şi despăgubit-o, dar nu cred că e nerăbdătoare să se întoarcă în custodia Apărătorilor Păcii.

Haymitch îşi repede cuţitul înspre el, dar Peeta deviază lovitura cu atâta uşurinţă încât pare patetică. Pe mine mă cuprinde furia.

— Nu-i treaba ta ce face el.

— Ba e, întru totul. Indiferent cum cad sorţii, doi dintre noi vor merge din nou în arenă, având-l pe celălalt ca mentor. Nu putem permite să existe un beţiv învederat în echipa asta. Mai ales tu nu poţi fi beţivă, Katniss, îmi spune Peeta.

— Ce? scuip eu, indignată.

Aş fi mult mai convingătoare dacă n-aş fi atât de mahmură.

— Nu m-am îmbătat decât azi-noapte, în toată viaţa mea.

— Da, şi uite în ce hal eşti, spune Peeta.

Nu ştiu ce mă aşteptam să se-ntâmple la prima noastră întâlnire de după anunţ. Câteva îmbrăţişări şi sărutări. Poate puţină alinare. Dar nu asta. Mă întorc spre Haymitch.

— Nu-ţi face griji, o să-ţi aduc eu mai multă votcă.

— Atunci vă denunţ pe amândoi. Ca să vă treziţi din beţie în butuci, spune Peeta.

— Care-i şpilul poveştii? întreabă Haymitch.

— Şpilul e că doi dintre noi se întorc acasă de la Capitoliu. Un mentor şi un învingător, răspunde Peeta. Effie îmi trimite înregistrările tuturor învingătorilor în viaţă. O să privim Jocurile la care au luat parte şi-o să aflăm tot ce se

poate despre stilul lor de luptă. O să câştigăm în greutate şi-o să devenim mai puternici. O să ne purtăm ca profesionişti. Şi unul dintre noi o să fie din nou învingător, indiferent dacă vouă vă place sau nu!

Iese în grabă din încăpere, trântind uşa din faţă.

Eu şi Haymitch ne crispăm la auzul bufniturii.

— Nu-mi plac oamenii convinşi că numai ei au dreptate, spun.

— Ce-i de plăcut aici? face el, începând să scurgă resturile din sticlele golite.

— Tu şi cu mine. La noi doi se gândeşte când face planuri pentru întoarcerea acasă, zic eu.

— Ei, atunci el este cel care se păcăleşte, comentează Haymitch.

Dar, peste câteva zile, suntem de acord să ne purtăm ca profesionişti, pentru că e cea mai bună metodă de a-l face şi pe Peeta să se antreneze. În fiecare seară urmărim vechile reluări ale Jocurilor câştigate de învingătorii încă în viaţă. Ne dăm seama că nu l-am întâlnit pe nici unul dintre ei în timpul Turneului Triumfal, ceea ce pare ciudat dacă priveşti în urmă. Când aduc asta în discuţie, Haymitch spune că apariţia lui Peeta şi a mea – mai ales a mea – intrând în legătură cu alţi învingători în districtele potenţial rebele era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit preşedintele Snow. Învingătorii au un statut special şi, din punct de vedere politic, ar fi fost periculos dacă lăsau impresia că susţin sfidarea mea la adresa Capitoliului. Calculându-le vârsta, ne dăm seama că unii dintre adversarii noştri ar putea fi bătrâni, ceea ce e trist şi liniştitor deopotrivă. Peeta ia o mulţime de notiţe, Haymitch se oferă să ne dea informaţii despre personalităţile învingătorilor şi, încet-încet, începem să ne cunoaştem rivalii.

În fiecare dimineaţă facem exerciţii care să ne fortifice trupurile. Alergăm, ridicăm greutăţi şi ne încordăm muşchii. În fiecare după-amiază ne perfecţionăm deprinderile războinice, aruncând cuţite şi luptându-ne corp la corp; îi învăţ chiar şi să se urce în copaci. Din punct

de vedere oficial, tributurile n-au voie să se antreneze, dar nimeni nu încearcă să ne împiedice. Chiar şi în anii obişnuiţi, tributurile din Districtele 1, 2 şi 4 se dovedesc capabile să mânuiască suliţe şi săbii. Prin comparaţie, ceea ce facem noi nu înseamnă nimic.

După anii de abuzuri, organismul lui Haymitch se opune îmbunătăţirilor. E încă remarcabil de puternic, dar cea mai scurtă alergare îi taie răsuflarea. Şi ai crede că un tip care doarme în fiecare noapte cu un cuţit în mână e în stare să nimerească peretele unei case când îl aruncă, dar mâinile îi tremură într-un asemenea hal încât e nevoie de câteva săptămâni până să reuşească măcar atâta lucru.

Totuşi, eu şi Peeta ne depăşim pe noi înşine ca urmare a noului stil de viaţă. Îmi oferă ceva de făcut. Ne dă tuturor o altă ocupaţie, în afară de a ne accepta înfrângerea. Mama ne supune unui regim special, ca să câştigăm în greutate. Prim ne tratează muşchii îndureraţi. Madge ne aduce pe furiş ziarele primite de tatăl ei de la Capitoliu.

Pronosticurile asupra învingătorului învingătorilor ne situează printre favoriţi. Până şi Gale intră în scenă duminica, deşi nu-i îndrăgeşte nici pe Peeta, nici pe Haymitch, şi ne învaţă tot ce ştie despre capcane. Pentru mine e ciudat să stau de vorbă cu Peeta şi Gale în acelaşi timp, dar ei par să fi lăsat deoparte toate disensiunile pe care le-ar putea avea din pricina mea.

— M-aş simţi mai bine dacă ar fi un tip pe care să-ţi fie uşor să-l urăşti, recunoaşte Gale într-o noapte, în timp ce îl conduc înapoi, în oraş.

— Mie-mi spui, zic eu. Dacă l-aş fi putut urî în arenă, acum n-am fi dat cu toţii de beleaua asta. El ar fi fost mort, iar eu aş fi fost, de una singură, micuţa învingătoare.

— Şi noi doi unde-am fi fost, Katniss? întreabă Gale imediat.

Amuţesc pentru o clipă, fiindcă nu ştiu ce să spun. Unde aş fi ajuns cu pretinsul meu văr, care nu mi-ar fi fost văr dacă n-ar fi existat Peeta? M-ar mai fi sărutat şi eu i-aş mai fi răspuns la sărut dacă am fi fost liberi s-o facem? În alte

circumstanţe, mi-aş fi îngăduit să-mi dau frâu liber sentimentelor în privinţa lui, amăgită de siguranţa oferită de bani şi de hrană şi de iluzia că, fiind o învingătoare, nu mă paşte nici o primejdie? Dar pericolul extragerii ar fi planat totuşi întotdeauna asupra noastră, asupra copiilor noştri. Indiferent ce aş fi vrut eu…

— La vânătoare. Ca în fiecare duminică, răspund.

Ştiu că întrebarea lui nu trebuia luată ca atare, dar asta e tot ce-i pot spune cu sinceritate. Gale ştie că l-am preferat pe el, nu pe Peeta, pe vremea când nu mă confruntam cu singura posibilitate de a-mi găsi astfel scăparea. Pentru mine e lipsit de sens să discutăm despre ceea ce ar fi putut fi. Chiar dacă l-aş fi ucis pe Peeta în arenă, tot nu mi-aş fi dorit să mă mărit cu nimeni. M-am logodit numai ca să salvez nişte vieţi, ceea ce s-a dovedit a fi un eşec desăvârşit.

Mi-e oricum teamă că orice scenă sentimentală cu Gale l-ar putea împinge la un gest extrem. Cum ar fi aţâţarea unei revolte în mină. Şi, aşa cum spune Haymitch, Districtul 12 nu e pregătit pentru asta. Ba încă şi mai rău, e mai puţin pregătit decât înainte de anunţarea Jubileului Pacificării, pentru că încă o sută de Apărători ai Păcii au sosit cu trenul din dimineaţa următoare.

Deoarece nu-mi fac planuri ca să supravieţuiesc pentru a doua oară, e cu atât mai bine cu cât Gale mă lasă să plec mai repede. Am de gând să-i dezvălui câte ceva după extragere, când ni se acordă o oră ca să ne luăm rămas-bun. Să-i spun cât de mult a însemnat pentru mine în toţi aceşti ani.

Cu cât a fost mai bună viaţa mea pentru că l-am cunoscut. Pentru că îl iubesc, deşi doar în acel fel limitat de care sunt în stare.

Dar nu mi se oferă ocazia.

Ziua extragerii e toridă şi posomorâtă. Asudaţi şi tăcuţi, locuitorii Districtului 12 aşteaptă în piaţă, cu mitralierele aţintite asupra lor. Eu stau singură într-o mică porţiune delimitată cu frânghii, cu Peeta şi Haymitch într-un ţarc similar, în dreapta mea. Extragerea nu durează decât un

minut. Strălucitoare cu peruca de un auriu metalic, Effie e lipsită de obişnuita ei vervă. E nevoită să zgârie o vreme pereţii bolului de extragere pentru fete ca să poată pescui singura bucăţică de hârtie pe care toată lumea ştie deja că e scris numele meu. Pe urmă înhaţă biletul cu numele lui Haymitch. El abia dacă are timp să-mi arunce o privire nefericită înainte ca Peeta să se ofere voluntar pentru a-i lua locul.

Suntem duşi imediat şi în grabă în clădirea Justiţiei, pentru a-l găsi pe Thread, comandantul Apărătorilor Păcii, aşteptându-ne.

— Procedură nouă, ne spune el, zâmbind.

Suntem călăuziţi spre uşa din spate, urcaţi într-o maşină şi transportaţi la gară. Pe peron nu e nici o cameră de luat vederi şi nici urmă de mulţimea care ar fi trebuit să ne conducă. Apar Haymitch şi Effie, escortaţi de gărzi. Apărătorii Păcii ne zoresc să ne urcăm cu toţii în tren şi trântesc uşa în urma noastră. Roţile se pun în mişcare.

Şi, cu toate vorbele de rămas-bun încă pe buze, rămân cu ochii lipiţi de fereastră, privind cum dispare Districtul 12.

Capitolul 14

STAU LA GEAM încă multă vreme după ce pădurea a înghiţit tot ce se mai putea întrezări din locul meu de baştină. De data asta nu am nici cea mai vagă speranţă că mă voi reîntoarce. Înaintea primelor mele Jocuri, i-am promis lui Prim că aveam să fac tot ce-mi era cu putinţă ca să înving, iar acum mi-am jurat mie însămi să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-l ţin pe Peeta în viaţă. N-o să mă întorc niciodată.

De fapt, mă gândisem care voiam să fie ultimele mele cuvinte adresate celor dragi. Plănuisem cum să închid şi să zăvorăsc cel mai bine toate uşile, lăsându-i în urmă trişti, dar în siguranţă. Iar acum Capitoliul mi-a furat până şi asta.

— O să scriem scrisori, Katniss, spune Peeta, din spatele meu. Oricum, aşa o să fie mai bine. O să le oferim o fărâmă din noi, de care să se agaţe. Haymitch o să le înmâneze în locul nostru, dacă… va fi nevoie să o facă.

Încuviinţez din cap şi mă duc direct în camera mea. Mă aşez pe pat, ştiind că n-o să scriu niciodată scrisorile alea. Vor fi ca discursul pe care am încercat să-l compun ca omagiu pentru Rue şi Thresh, în Districtul 11. Lucrurile par să-mi fie clare în minte, ba chiar şi atunci când vorbesc în faţa unei mulţimi, dar în urma peniţei cuvintele nu mi se înşiră niciodată aşa cum ar trebui. În plus, erau menite să însoţească îmbrăţişările şi sărutările, o mângâiere a părului lui Prim, o alta pe obrazul lui Gale, o strângere a mâinii lui Madge. Nu pot sosi alături de cutia de lemn care va conţine trupul meu rece şi ţeapăn.

Cu inima prea îndurerată ca să plâng, nu îmi doresc decât să mă ghemuiesc în pat şi să dorm până mâine-dimineaţă, la sosirea în Capitoliu. Dar am o misiune. Nu, e mai mult decât o misiune. E ultima mea dorinţă. Ţine-l pe Peeta în viaţă. Şi, deşi pare atât de puţin probabil să reuşesc când sunt nevoită să înfrunt furia Capitoliului, e important să-mi pot controla jocul. Ceea ce n-o să se

întâmple dacă-i jelesc pe toţi cei dragi de acasă. Lasă-i în pace, îmi spun. Ia-ţi rămas-bun şi uită-i. Mă străduiesc, gândindu-mă la ei pe rând, să-i eliberez ca pe nişte păsări din coliviile protectoare aflate în inima mea, încuindu-le ca să nu se poată întoarce.

În clipa când Effie îmi bate la uşă, chemându-mă la cină, sufletul meu a rămas pustiu. Dar uşurarea nu e pe de-a-ntregul neplăcută.

Cina e tristă. De fapt, suntem atât de abătuţi încât tăcerile se prelungesc o vreme, întrerupte doar de îndepărtarea unui fel de mâncare şi de aducerea altuia. Supă rece de legume pasate. Peşte mărunţit cu piure de cartofi şi pastă cremoasă de lămâie ca garnitură. Păsăruici umplute cu sos de portocale, cu orez indian şi creson. Cremă de ciocolată presărată cu cireşe.

Peeta şi Effie fac din când în când câte o încercare de a începe o conversaţie, care moare cu repeziciune.

— Îmi place noul tău păr, Effie.

— Mulţumesc. Am cerut special să-mi fie făcut aşa, ca să se asorteze cu broşa lui Katniss. Mă gândeam că ţie ţi-am putea face rost de un lanţ de aur pentru gleznă, iar lui Haymitch i-am putea găsi o brăţară de aur sau altceva în genul ăsta, ca să arătăm ca o echipă, spune ea.

Evident, Effie nu ştie că broşa mea cu gaiţă-zeflemitoare e acum un simbol folosit de rebeli. Cel puţin în Districtul 8. La Capitoliu continuă să fie un memento amuzant al unor Jocuri deosebit de captivante. Ce altceva ar putea fi? Adevăraţii rebeli nu plasează un simbol secret pe ceva atât de durabil cum e o bijuterie. Îl pun pe un biscuit, ca să poată fi mâncat cât ai clipi dacă e necesar.

— Cred că e o idee excelentă, spune Peeta. Ce părere ai, Haymitch?

— Da, cum vreţi voi, vine răspunsul.

Haymitch nu bea, dar pot spune că şi-ar dori.

Effie şi-a dat deoparte propriul pahar cu vin când i-a remarcat eforturile. Dacă ar fi fost tribut, nu i-ar fi datorat nimic lui Peeta şi s-ar fi putut îmbăta oricât de tare ar fi

vrut. Acum o să se străduiască din răsputeri să-l ţină în viaţă într-o arenă plină cu vechii lui prieteni şi probabil va da greş.

— Poate ţi-am putea face şi ţie o perucă, spun eu, într-o încercare de frivolitate.

El se mulţumeşte să-mi arunce o privire care îmi cere să-l las în pace şi ne mâncăm cu toţii crema în tăcere.

— Ne uităm la reluările extragerilor? întreabă Effie, tamponându-şi colţurile gurii cu un şervet alb de olandă.

Peeta se duce să-şi ia carnetul cu învingătorii în viaţă şi ne adunăm în compartimentul care găzduieşte televizorul, să vedem pe cine vom avea ca adversari în arenă. După ce fiecare s-a aşezat la locul lui, se aude imnul şi începe reluarea anuală a ceremoniilor de extragere din cele douăsprezece districte.

În toată istoria Jocurilor, au existat şaptezeci şi cinci de învingători. Cincizeci şi nouă sunt încă în viaţă. Recunosc chipurile multora, fie pentru că i-am văzut ca învingători sau mentori la Jocurile precedente, fie din înregistrările pe care le-am urmărit de curând. Unii sunt atât de bătrâni sau de mistuiţi de boli, de droguri sau de băutură încât nu ştiu de unde să-i iau. Aşa cum era de aşteptat, grupurile de învingători din Districtele 1,2 şi 4 sunt cele mai numeroase. Dar fiecare district a reuşit să adune măcar câte un învingător şi o învingătoare.

Extragerile se derulează cu repeziciune. Peeta pune cu sârguinţă asteriscuri pe carnetul lui, în dreptul numelor tributurilor alese. Cu faţa golită de emoţii, Haymitch îşi priveşte prietenii care ies în faţă şi urcă pe scenă. Cu un aer nefericit, Effie face comentarii şoptite, cum ar fi: „Oh, nu Cecelia” sau „Ei, Chaff n-a fost niciodată în stare să nu se amestece într-o luptă”, şi oftează des.

Cât despre mine, încerc să-mi întipăresc în minte câte ceva despre celelalte tributuri, dar, aşa cum s-a întâmplat şi anul trecut, numai câteva îmi rămân cu adevărat în memorie. Fratele şi sora de o frumuseţe clasică din Districtul 1, care, în copilăria mea, au câştigat Jocurile în

doi ani consecutiv. Brutus, un voluntar din Districtul 2, care trebuie să aibă cel puţin patruzeci de ani şi care pare că abia aşteaptă să se întoarcă în arenă. Finnick, bărbatul frumos, cu părul de culoarea bronzului, din Districtul 4, care a fost încoronat cu un deceniu în urmă, la vârsta de paisprezece ani. În Districtul 4 e strigată şi o tânără isterică şi cu părul castaniu despletit, dar e înlocuită imediat de o voluntară, o femeie de optzeci de ani care ajunge pe scenă sprijinindu-se într-un baston. Pe urmă e Johanna Mason, singura femeie învingătoare din Districtul 7, care a câştigat acum câţiva ani, pretinzând că e o papă-lapte. Femeia din Districtul 8 pe care Effie o numeşte Cecelia şi care pare să aibă vreo treizeci de ani trebuie să se desprindă din mâinile a trei copii care aleargă să se agaţe de ea. E extras şi Chaff, un bărbat din Districtul 11, despre care ştiu că este prietenul lui Haymitch.

E strigat numele meu. Pe urmă al lui Haymitch. Şi Peeta se oferă voluntar. Una dintre prezentatoare începe efectiv să plângă, fiindcă se pare că sorţii nu vor fi niciodată în favoarea noastră, îndrăgostiţii din Districtul 12 născuţi sub o stea potrivnică. Pe urmă îşi vine în fire şi adaugă, fiind gata să şi parieze, că „acestea vor fi cele mai reuşite Jocuri din istorie”.

Haymitch părăseşte compartimentul fără nici o vorbă, iar Effie ne urează noapte bună după câteva comentarii confuze despre un tribut sau altul. Eu mă mulţumesc să stau locului, privind cum rupe Peeta paginile despre învingătorii care n-au fost aleşi.

— De ce nu te duci să dormi puţin? spune el.

Pentru că nu pot face faţă coşmarurilor. Nu fără tine, mă gândesc. În noaptea asta vor fi cu siguranţă cumplite. Dar nu-i pot cere să doarmă cu mine. Abia dacă ne-am mai atins din noaptea biciuirii lui Gale.

— Tu ce-ai de gând? îl întreb.

— Doar să-mi revizuiesc puţin notiţele. Să-mi fac o idee clară asupra pericolului pe care-l avem de înfruntat. Dar o

să recapitulez totul împreună cu tine, mâine-dimineaţă. Du-te la culcare, Katniss, mă îndeamnă el.

Aşa că mă urc în pat şi, cum era de aşteptat, mă trezesc peste câteva ore dintr-un coşmar în care bătrâna din Districtul 4 se transformă într-un rozător imens şi îmi devorează faţa. Ştiu că ţip, dar nu vine nimeni. Nici Peeta, nici măcar unul dintre însoţitorii de la Capitoliu. Îmi pun un halat şi încerc să mă liniştesc, scăpând de fiorii care-mi cuprind trupul. Mi-e imposibil să rămân în compartimentul meu, aşa că mă hotărăsc să plec în căutarea cuiva care să-mi facă un ceai sau o ciocolată caldă, sau ce-o fi. Poate Haymitch nu s-a culcat. Sigur nu doarme.

Îi cer unui însoţitor să-mi aducă lapte cald, cel mai calmant aliment care îmi vine în minte. Aud voci în compartimentul televizorului, intru şi îl găsesc pe Peeta. Pe canapea, alături de el, e cutia cu înregistrările vechilor Jocuri, trimise de Effie. Recunosc episodul în care câştigă Brutus.

Când mă vede, Peeta se ridică şi opreşte banda cu un gest scurt.

— N-ai putut să dormi?

— Nu pentru prea mult timp, răspund.

Îmi aduc aminte de bătrâna transformată în rozătoare şi îmi strâng mai tare halatul, căutând mai multă siguranţă.

— Vrei să-mi povesteşti? mă întreabă Peeta.

Uneori nu mă pot împiedica să o fac, dar acum mă mulţumesc să scutur din cap, simţindu-mă nevolnică fiindcă visele îmi sunt deja bântuite de oameni cu care nu m-am luptat niciodată.

Când Peeta îşi întinde braţele, mă duc direct spre ele. De când s-a anunţat Jubileul Pacificării, nu mi-a arătat nici un fel de afecţiune. A fost mai degrabă un antrenor foarte pretenţios, întotdeauna trăgând de noi, insistând ca eu şi Haymitch să alergăm mai repede, să mâncăm mai mult, să ne cunoaştem mai bine adversarii. Iubit? Nici gând. A abandonat orice pretenţie de a-mi fi fost vreodată prieten. Îmi înfăşor braţele strâns în jurul gâtului lui, înainte de a-mi

cere să fac flotări sau altceva de felul ăsta. Însă el mă trage mai aproape şi îşi îngroapă faţa în părul meu. Căldura radiază din locul unde tocmai îmi atinge gâtul cu buzele, răspândindu-se încet şi cuprinzându-mă cu totul. E atât de bine, atât de imposibil de bine, încât ştiu că nu voi fi eu prima care să se desprindă.

Şi de ce aş face-o? I-am spus adio lui Gale. N-o să-l mai revăd niciodată, asta e sigur. Nici unul dintre gesturile mele de acum nu-l mai poate răni. N-o să vadă sau o să creadă că joc teatru în faţa aparatelor de filmat. Măcar asta e o greutate care mi s-a luat de pe umeri.

Ne întrerupe îmbrăţişarea sosirea însoţitorului de la Capitoliu care îmi aduce laptele. Pune pe masă o tavă pe care se află un urcior de lut cu lapte aburind şi două căni.

— Am adus o ceaşcă în plus, ne spune.

— Mulţumesc, îi răspund.

— Şi am adăugat puţină miere în lapte. Ca să fie mai dulce. Şi doar un strop de mirodenii, precizează el.

Ne priveşte ca şi cum ar vrea să mai spună ceva, apoi clatină uşor din cap şi iese de-a-ndăratelea din încăpere.

— Ce e cu el? întreb.

— Cred că-i pare rău pentru noi, spune Peeta.

— Cum să nu, fac eu, turnând laptele.

— Vorbesc serios. Nu cred că toţi oamenii din Capitoliu vor fi fericiţi fiindcă ne întoarcem în arenă. Sau fiindcă se-ntorc ceilalţi învingători. Se ataşează de campionii lor.

— Cred că vor trece peste asta imediat ce începe să curgă sângele, spun, cu voce plată.

Adevărul e că, dacă există un singur lucru la care n-am timp să meditez prea mult, acela este de a-mi face griji pentru modul în care va afecta Jubileul Pacificării buna dispoziţie a locuitorilor Capitoliului.

— Prin urmare te uiţi iar la toate înregistrările?

— Nu tocmai. E un soi de selecţie, ca să văd diferite tehnici de luptă, zice Peeta.

— Cine urmează?

— Alege tu, mă îndeamnă, întinzându-mi cutia.

Pe casete e notat anul Jocurilor şi numele câştigătorilor. Caut printre ele şi mă pomenesc dintr-odată că ţin în mână una pe care n-am mai văzut-o. Anul Jocurilor e cincizeci. Ceea ce înseamnă că e vorba despre al doilea Jubileu al Pacificării. Iar numele învingătorului e Haymitch Abernathy.

— Nu ne-am uitat niciodată la asta, spun.

Peeta clatină din cap.

— Nu. Ştiam că Haymitch nu vrea. Aşa cum n-am vrut nici noi să scoatem în evidenţă Jocurile noastre. Şi, fiind în aceeaşi echipă, m-am gândit că n-are prea mare importanţă.

— Câştigătorul din douăzeci şi cinci e aici? întreb.

— Nu cred. Indiferent cine-o fi fost, trebuie să fi murit între timp şi Effie nu mi-a trimis decât învingătorii pe care era posibil să-i înfruntăm. Peeta cântăreşte caseta cu Haymitch în mână. De ce? Crezi că ar trebui s-o urmărim?

— E singurul Jubileu pe care-l avem. Am putea spicui câte ceva important despre modul în care sunt organizate, îi răspund.

Dar mă simt ciudat. Pare o încălcare gravă a intimităţii lui Haymitch. Nu ştiu de ce, fiindcă totul a fost public. Dar aşa este. Trebuie să recunosc şi că sunt extrem de curioasă.

— Nu este nevoie să-i spunem lui Haymitch că noi am văzut-o.

— OK, încuviinţează Peeta.

Pune caseta în aparat şi eu mă ghemuiesc pe canapea, alături de el, cu cana cu lapte, care e cu adevărat delicios în amestec cu mierea şi cu mirodeniile, şi mă las captivată de a cincizecea ediţie a Jocurilor Foamei. După imn, apare preşedintele Snow scoţând plicul pentru al doilea Jubileu al Pacificării. Arată mai tânăr, dar la fel de dezgustător. Citeşte de pe pătrăţelul de hârtie cu aceeaşi voce apăsătoare de care s-a folosit şi în cazul nostru, informând Panemul că, în cinstea Jubileului Pacificării, numărul tributurilor va fi dublu. Scena a fost întreruptă la montaj, trecându-se direct la extrageri, unde sunt strigate nume după nume.

În momentul când ajungem la Districtul 12, sunt pe deplin copleşită de numărul copiilor care merg la moarte sigură. Numele din Districtul 12 sunt strigate de o altă femeie, nu de Effie, dar şi ea începe tot spunând:

— Mai întâi domnişoarele!

Strigă numele unei fete din Filon, se vede după privirea ei, iar apoi o aud rostind „Maysilee Donner”.

— Oh! exclam eu. A fost prietena mamei.

Camera o descoperă în mulţime, agăţându-se de alte două fete. Toate blonde. Evident copii de negustori.

— Cred că aceea care o îmbrăţişează e mama ta, spune Peeta, cu voce scăzută.

Are dreptate. În timp ce Maysilee se desprinde curajoasă şi se îndreaptă spre scenă, o întrezăresc pe mama la vârsta mea şi îmi dau seama că nimeni n-a exagerat descriindu-i frumuseţea. O ţine de mână o altă fată, care plânge şi seamănă perfect cu Maysilee, dar şi cu altcineva care îmi e cunoscut.

— Madge, spun.

— E mama ei. Ea şi Maysilee erau gemene sau cam aşa ceva, zice Peeta. Tata a pomenit odată despre asta.

Mă gândesc la mama lui Madge, soţia primarului Undersee. Care îşi petrece jumătate de viaţă în pat, imobilizată de o durere cumplită, desprinsă de lume. Mă gândesc că niciodată n-am realizat ce legătură există între ea şi mama. Mă gândesc la Madge, apărând în toiul viscolului ca să aducă medicamentul calmant pentru Gale. Mă gândesc la broşa mea cu gaiţa-zeflemitoare şi la faptul că are o cu totul altă semnificaţie acum, când ştiu că i-a aparţinut cândva mătuşii lui Madge, Maysilee Donner, un tribut ucis în arenă.

Numele lui Haymitch e strigat ultimul. Sunt mai şocată văzându-l pe el decât am fost la vederea mamei. Tânăr. Puternic. E greu de admis, dar era chiar chipeş. Părul negru, ondulat, ochii oamenilor din Filon, cenuşii, strălucitori şi, chiar şi atunci, periculoşi.

— Oh, Peeta, nu crezi că el a ucis-o pe Maysilee, nu-i aşa? izbucnesc eu.

Nu ştiu de ce, dar nu pot suporta gândul ăsta.

— Cu patruzeci şi opt de jucători? Aş zice că erau slabe şanse, spune el.

Carele defilează – copiii din Districtul 12 fiind îmbrăcaţi în costume oribile de mineri – şi interviurile se derulează fulgerător. E prea puţin timp pentru a se focaliza asupra cuiva. Dar, de vreme ce Haymitch o să fie învingătorul, vedem întregul schimb de replici dintre el şi Caesar Flickerman, care arată exact ca întotdeauna în costumul său albastru – miez – de – noapte. Diferă numai părul, pleoapele şi buzele lui, toate de un verde închis.

— Aşadar, Haymitch, ce părere ai despre Jocurile cu sută la sută mai mulţi concurenţi decât de obicei? întreabă Caesar.

Haymitch ridică din umeri.

— Nu mi se pare că ar fi cine ştie ce diferenţă. Sunt, în proporţie de sută la sută, la fel de proşti ca de obicei şi, ca urmare, socotesc că şansele mele sunt cam aceleaşi.

Spectatorii izbucnesc în râs, şi Haymitch le adresează o jumătate de zâmbet. Sarcastic. Arogant. Indiferent.

— N-a fost nevoit să se străduiască prea mult pentru asta, nu-i aşa? spun eu.

Apoi e dimineaţă şi încep Jocurile. Privim din perspectiva uneia dintre fetele-tribut pe măsură ce e ridicată în cilindru din camera de lansare către arenă. Nu-mi pot împiedica un uşor icnet. Pe faţa jucătorilor se reflectă neîncrederea. Până şi pleoapele lui Haymitch se înalţă într-o expresie de încântare, deşi i se încreţesc aproape imediat şi îşi regăseşte privirea încruntată.

E cel mai frumos loc care se poate imagina, splendoarea îţi taie răsuflarea. Cornul de aur al Abundenţei se află în mijlocul unei pajişti verzi, cu pâlcuri de flori superbe. Cerul e azuriu, cu nori albi, pufoşi. Deasupra capetelor îşi fâlfâie aripile păsări strălucitoare. După cum adulmecă unele dintre tributuri, mirosurile trebuie să fie fantastice. O

vedere aeriană ne arată că pajiştea se întinde pe kilometri întregi. Într-una dintre direcţii pare să se contureze în depărtare o pădure, iar în partea opusă e un munte cu creştetul acoperit de zăpadă.

Frumuseţea îi dezorientează pe mulţi dintre jucători, fiindcă, în clipa când sună gongul, arată ca şi cum ar încerca să se dezmeticească dintr-un vis. Dar nu şi Haymitch. El e la Cornul Abundenţei, înarmat şi cu un rucsac plin cu provizii pe care şi l-a ales.

În baia de sânge din acea primă zi sunt ucise optsprezece tributuri. Altele încep să moară rând pe rând şi devine limpede că tot ce se află în locul acela superb – fructele savuroase care se leagănă în tufişuri, apa din pâraiele cristaline, până şi mireasma florilor inhalată – conţine o otravă letală. Numai apa de ploaie şi hrana oferită de Cornul Abundenţei pot fi consumate fără nici un pericol. Şi mai există şi un grup mare şi bine aprovizionat de zece profesionişti care cutreieră muntele în căutare de victime.

Haymitch are propriile sale necazuri în pădure, unde veveriţele aurii, pufoase, se dovedesc a fi carnivore şi atacă în haite, iar fluturii înţeapă, provocând suferinţe cumplite, dacă nu chiar moartea. Dar el se încăpăţânează să înainteze, având întotdeauna muntele îndepărtat în spate.

Pentru o fată care pleacă de la Cornul Abundenţei doar cu un mic rucsac, Maysilee Donner se dovedeşte plină de resurse. În rucsac găseşte un castron, nişte carne uscată de vită şi o sarbacană cu două duzini de săgeţi. Folosindu-se de otrăvurile aflate la-ndemână, o preschimbă în curând într-o armă mortală înmuind săgeţile în substanţele letale şi trimiţându-le în carnea adversarilor ei.

Peste patru zile, muntele pitoresc se transformă într-un vulcan care erupe, ştergând de pe suprafaţa pământului o altă duzină de jucători, inclusiv o parte dintre membrii grupului de profesionişti, din care nu mai rămân decât cinci. Cu muntele care scuipă foc lichid şi cu pajiştea care nu oferă nici o ascunzătoare, cele treisprezece tributuri rămase – printre care Haymitch şi Maysilee – nu au altceva

de făcut decât să se limiteze la a rămâne între hotarele pădurii.

Haymitch pare tentat să-şi continue drumul în aceeaşi direcţie, îndepărtându-se de vulcan, dar un labirint de tufişuri strâns împletite îl sileşte să facă un ocol, revenind în mijlocul pădurii, unde se întâlneşte cu trei dintre profesionişti şi îşi scoate cuţitul. Ceilalţi or fi fiind mult mai masivi şi mai puternici, dar mişcările lui sunt de o iuţeală remarcabilă şi abia după ce i-a ucis pe doi dintre ei e dezarmat de al treilea. Profesionistul e pe punctul de a-i tăia beregata când o săgeată îl doboară la pământ.

Maysilee Donner iese dintre copaci.

— O să trăim mai mult dacă suntem doi.

— Cred că tocmai ai dovedit-o, spune Haymitch, frecându-şi gâtul. Aliaţi?

Maysilee dă din cap, încuviinţând. Şi iată-i, transformaţi instantaneu într-unul dintre acele grupuri pe care trebuie neapărat să le desparţi dacă vrei să-ţi păstrezi speranţa de a te întoarce acasă şi de a da ochii cu oamenii din districtul tău.

Exact aşa cum s-a întâmplat cu mine şi cu Peeta, cei doi se descurcă mai bine împreună. Se odihnesc mai mult, pun la punct un sistem de a aduna mai multă apă potabilă, luptă ca o echipă şi împart mâncarea găsită în rucsacurile tributurilor moarte. Dar Haymitch e încă hotărât să-şi continue drumul.

— De ce? întreabă întruna Maysilee, şi el o ignoră până când ea refuză să meargă mai departe dacă nu primeşte un răspuns.

— Pentru că trebuie să se termine undeva, nu-i aşa? spune Haymitch. Arena nu se poate întinde la nesfârşit.

— Ce te-aştepţi să găseşti? întreabă Maysilee.

— Nu ştiu. Dar poate e ceva de care ne putem folosi, răspunde el.

Când reuşesc în sfârşit să treacă de hăţişul acela inimaginabil cu ajutorul unei lămpi de sudură luată din rucsacul unui profesionist mort, se pomenesc pe un teren

plat şi arid, care se întinde până la o margine stâncoasă. Departe, jos, se zăresc pietre zimţate.

— Asta-i tot, Haymitch. Să ne-ntoarcem.

— Nu, eu stau aici, zice el.

— Foarte bine. N-am mai rămas decât cinci. Oricum am putea să ne spunem de-acum adio, răspunde ea. Nu vreau să ajungem la o înfruntare directă.

— OK, încuviinţează Haymitch.

Asta e tot. Nu întinde mâna ca s-o strângă pe a ei şi nici măcar n-o priveşte. Şi ea pleacă.

Haymitch merge pe marginea stâncii, de parcă ar încerca să înţeleagă ceva. Piciorul lui dislocă o pietricică şi o vede alunecând în abis, părând să cadă la nesfârşit. Dar, un minut mai târziu, când se aşază să-şi tragă sufletul, pietricica e azvârlită înapoi, lângă el. Haymitch se holbează nedumerit, apoi chipul lui capătă o expresie de o intensitate stranie. Aruncă o piatră de dimensiunile pumnului lui peste buza stâncii şi aşteaptă. Când piatra zboară înapoi, aterizându-i exact în palmă, începe să râdă.

În clipa aceea aude primele ţipete ale lui Maysilee. Alianţa s-a încheiat, şi ea e cea care a rupt-o, aşa că nimeni nu l-ar putea învinui dacă ar ignora-o. Dar Haymitch aleargă oricum către ea. Ajunge la timp doar ca să vadă o pasăre, ultima dintr-un stol de zburătoare roz-bombon, cu ciocuri lungi şi subţiri, străpungându-i gâtul. O ţine de mână în timp ce îşi dă ultima suflare, şi nu mă pot gândi decât la Rue, amintindu-mi că şi eu am ajuns prea târziu când ar fi trebuit s-o salvez.

Către sfârşitul aceleiaşi zile, un alt tribut e ucis în luptă şi un al treilea e devorat de un grup de veveriţe pufoase, lăsându-i doar pe Haymitch şi pe o fată din Districtul 1 să concureze pentru coroană. E mai voinică decât el şi tot atât de iute şi, când soseşte momentul inevitabil al înfruntării, lupta e sângeroasă şi amândoi au răni care le-ar putea fi fatale când Haymitch e dezarmat în cele din urmă. Înaintează prin pădurea superbă clătinându-se pe picioare şi străduindu-se să-şi păstreze intestinele în trup, iar ea îl

urmăreşte împleticindu-se şi cărând o secure cu care ar trebui să-i dea lovitura de graţie. Haymitch se duce drept către stânca lui şi tocmai a ajuns la margine când ea aruncă securea. El se prăbuşeşte la pământ, şi arma zboară în abis. Acum dezarmată şi ea, fata rămâne pur şi simplu locului, încercând să oprească sângele care i se scurge din orbita goală. Poate se gândeşte c-o să-i supravieţuiască lui Haymitch, care începe să se zvârcolească pe pământ. Dar, spre deosebire de el, ea nu ştie că securea se va întoarce. Şi, când zboară înapoi peste muchie, el i-o înfige în cap. Se aude tunul, cadavrul ei e îndepărtat, şi sunetul trompetelor anunţă victoria lui Haymitch.

Peeta opreşte brusc banda şi stăm o vreme în tăcere.

— Câmpul ăla de forţă de la baza stâncii, spune el în cele din urmă, era ca acela de pe acoperişul Centrului de Antrenament. Cel care te azvârle înapoi dacă încerci să te sinucizi, sărind în gol. Haymitch a găsit un mod de a-l transforma într-o armă.

— Nu doar împotriva celorlalte tributuri, ci şi împotriva Capitoliului, adaug eu. Ştii că nu s-au aşteptat să se întâmple aşa ceva. Nu era menit să facă parte din arenă. N-au plănuit niciodată să fie folosit de cineva ca armă. I-a făcut să pară idioţi fiindcă a descoperit asta. Pariez că au avut parte de ceva bătăi de cap străduindu-se să răstălmăcească lucrurile. Şi că de asta nu-mi amintesc să fi văzut episodul la televizor. A fost aproape la fel de rău ca în cazul nostru, cu fructele de pădure!

Nu mă pot împiedica să râd, să râd cu adevărat pentru prima oară după luni de zile. Peeta se mulţumeşte să clatine din cap, ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile – şi poate că mi le-am şi pierdut într-o oarecare măsură.

— Aproape, dar nu întru totul, spune Haymitch, din spatele nostru.

Mă răsucesc brusc, temându-mă c-o să se înfurie fiindcă ne-am uitat la înregistrarea lui, dar el afişează un zâmbet atotcunoscător şi ia o înghiţitură dintr-o sticlă cu vin. S-a zis

cu abstinenţa. Presupun c-ar trebui să fiu supărată fiindcă a reînceput să bea, dar un alt sentiment nu-mi dă pace.

Mi-am petrecut toate aceste săptămâni încercând să-mi cunosc adversarii, fără să mă gândesc nici măcar o singură clipă că ar trebui să-mi cunosc coechipierii. În mine se aprinde acum un nou soi de încredere, fiindcă am reuşit în sfârşit să-l cunosc pe Haymitch. Şi am început să mă cunosc pe mine însămi. Iar doi oameni care i-au făcut Capitoliului atâtea necazuri vor fi cu siguranţă în stare să găsească o cale de a-l aduce pe Peeta viu acasă.

Capitolul 15

TRECÂND DE NENUMĂRATE ORI prin etapa de pregătire cu Flavius, Venia şi Octavia, supravieţuirea mea ar trebui să fie o veche rutină. Dar n-am anticipat supliciul sentimental care mă aşteaptă. Fiecare dintre ei izbucneşte în lacrimi într-un moment al pregătirii – şi asta de cel puţin două ori –, iar Octavia scânceşte neîntrerupt toată dimineaţa. Se dovedeşte că s-au ataşat cu adevărat de mine şi ideea întoarcerii mele în arenă i-a distrus. Suprapuneţi asta peste faptul că, pierzându-mă pe mine, îşi pierd biletul de intrare la tot felul de evenimente sociale majore, mai ales la nunta mea, şi totul devine de nesuportat. Ideea de a fi puternici de dragul altcuiva nu le-a pătruns niciodată în scăfârlii şi mă pomenesc în postura de a fi nevoită să-i consolez. Ceea ce e oarecum enervant, de vreme ce eu sunt aceea care urmează să fie măcelărită.

E interesant, totuşi, când mă gândesc la spusele lui Peeta despre însoţitorul din tren, nefericit fiindcă învingătorii trebuie să lupte iarăşi, despre oamenii din Capitoliu care nu privesc cu ochi buni toate acestea. Încă mai sunt de părere că totul va fi dat uitării la prima bătaie a gongului, dar ideea că locuitorii Capitoliului au sentimente legate de noi e un fel de revelaţie. Cu siguranţă că nu-şi fac probleme privindu-i pe copiii ucişi în fiecare an. Dar poate ştiu prea multe despre învingători, mai ales despre aceia care au fost celebri vreme îndelungată, pentru a mai putea să uite că şi noi suntem fiinţe umane. Mai degrabă e ca şi cum ţi-ai vedea prietenii murind. Acum poate că înţeleg mai mult din ceea ce înseamnă Jocurile pentru noi, cei din districte.

În momentul când apare Cinna, sunt nervoasă şi extenuată după încercările de a-mi încuraja echipa pregătitoare, mai ales fiindcă lacrimile lor neîncetate mă duc cu gândul la cele vărsate fără îndoială acasă. Stând acolo, în halatul meu subţire, cu pielea şi cu inima îndurerate, ştiu că nu mai suport nici măcar o singură

privire de regret. Aşa că mă răstesc încă din clipa când trece pragul:

— Dacă începi să plângi, jur că te ucid aici şi acum.

El se mulţumeşte să zâmbească.

— Ai avut o dimineaţă umedă?

— Ai putea să mă storci, îi răspund.

Îmi cuprinde umerii cu braţul şi mă conduce să luăm prânzul.

— Nu-ţi face griji. Îmi revărs întotdeauna emoţiile în muncă. Aşa nu fac rău nimănui, în afară de mine.

— Nu sunt în stare să trec din nou prin asta, îl avertizez.

— Ştiu. O să vorbesc cu ei, îmi promite. Mâncarea mă face să mă simt ceva mai bine.

Fazan cu o garnitură de aspic de toate culorile nestematelor, versiuni minuscule ale legumelor reale înotând în unt şi piure de cartofi cu pătrunjel. La desert, afundăm bucăţi de fructe într-un vas cu ciocolată topită, şi Cinna trebuie să mai comande încă unul, fiindcă eu încep să mănânc cu lingura din primul.

— Ei, ce-o să purtăm la ceremonia de deschidere? întreb într-un târziu, răzuind conţinutul celui de-a doilea vas până-l fac lună. Lămpaşe fixate de cască sau foc?

Ştiu că defilarea în car presupune ca eu şi Peeta să fim costumaţi în ceva înrudit cu cărbunele.

— Ceva pe linia asta, răspunde el.

Echipa mea pregătitoare îşi face apariţia când vine vremea să-mi pun costumul pentru ceremonia de deschidere, dar Cinna scapă de ei spunându-le că au făcut o treabă atât de minunată dimineaţă încât nu mai e nevoie de nimic altceva. Cei trei se îndepărtează încercând să-şi revină, lăsându-mă recunoscători pe mâinile lui. El îmi ridică mai întâi părul, împletindu-l în stilul pe care i l-a arătat mama, apoi trece la machiaj. Anul trecut a folosit foarte puţin, pentru ca spectatorii să mă recunoască după ce aveam să ajung în arenă. Însă acum faţa mea e aproape ascunsă de sublinieri spectaculoase şi de umbre întunecate. Sprâncene înalte, arcuite, pometi ascuţiţi, ochi mocnind,

buze de un purpuriu întunecat. La prima vedere, costumul pare dezamăgitor de simplu, doar un combinezon negru, mulat, dintr-o bucată, care mă acoperă de la gât până la glezne. Cinna îmi aşază pe cap o jumătate de coroană, ca aceea pe care am primit-o ca învingătoare, numai că asta e dintr-un metal negru, nu din aur. Pe urmă ajustează lumina din încăpere, simulând crepusculul, şi apăsă un buton aflat la încheietura mâinii mele, pe dosul materialului. Privesc în jos, fascinată, pe măsură ce costumul meu prinde viaţă, răspândind mai întâi o lumină blândă, aurie, care se transformă treptat în roşul-portocaliu al cărbunilor aprinşi. Arăt de parcă aş fi fost înfăşurată în tăciuni dogoritori – ba nu, ca şi cum aş fi eu însămi un tăciune scos direct din şemineul nostru. Culorile se ridică şi coboară, se preschimbă şi se contopesc, exact aşa cum se întâmplă cu tăciunii.

— Cum ai făcut asta? întreb, uluită.

— Eu şi Porţia ne-am petrecut o mulţime de ore privind focul, răspunde Cinna. Acum uită-te la tine.

Mă răsuceşte către o oglindă, ca să pot vedea întregul efect. Nu zăresc o fată, nici măcar o femeie, ci o făptură nepământeană, arătând pe parcă ar putea sălăşlui în vulcanul care a nimicit atât de mulţi oameni în Jubileul lui Haymitch. Coroana mea neagră, acum părând de un roşu incandescent, îmi aruncă umbre stranii pe faţa spectaculos fardată. Katniss, fata din foc, a lăsat în urmă flăcările pâlpâitoare, rochiile împodobite cu nestemate şi rochiţele suave ca lumina lumânărilor. E tot atât de letală precum focul însuşi.

— Cred… că exact de asta aveam nevoie ca să-i pot înfrunta pe ceilalţi, spun.

— Da, sunt de părere că zilele tale cu ruj roz şi panglici ţin de trecut, comentează Cinna. Îmi atinge din nou butonul de la încheietură, stingându-mi lumina. Să nu dăm gata curentul din baterii. De data asta, în car, nici o fluturare de mână, nici un zâmbet. Vreau doar să priveşti drept înainte. Ca şi cum întregul public ar fi nedemn de atenţia ta.

— În sfârşit ceva la care-o să mă pricep, spun eu.

Cinna trebuie să se mai ocupe de alte câteva lucruri, aşa că mă decid să cobor la parterul Centrului de Remodelare, care adăposteşte un loc imens de adunare a tributurilor şi a carelor lor înainte de ceremonia de deschidere. Sper să-i găsesc pe Peeta şi Haymitch, dar ei n-au sosit încă. Spre deosebire de anul trecut, când toate tributurile erau practic lipite de carele lor, scena are un aspect foarte monden. Învingătorii – atât tributurile din acest an, cât şi mentorii lor – stau de vorbă, adunaţi în grupuri mici. Bineînţeles că toţi se cunosc între ei, iar eu nu cunosc pe nimeni şi nu sunt genul care umblă de colo-colo, prezentându-se singur. Aşa că mă mulţumesc să mângâi coama unuia dintre caii noştri şi mă străduiesc să trec neobservată.

Ceea ce nu-mi reuşeşte.

Ronţăitul îmi izbeşte auzul chiar înainte de a-mi da seama că e cineva alături de mine şi, când întorc capul, faimoşii ochi verzi ca marea ai lui Finnick Odair sunt la numai câţiva centimetri distanţă. Îşi aruncă în gură un cub de zahăr şi se sprijină de calul meu.

— Salut, Katniss! îmi spune, de parcă ne-am cunoaşte de ani de zile, când de fapt nu ne-am întâlnit niciodată.

— Salut, Finnick! îi răspund, cu tot atâta nepăsare, deşi nu mă simt în largul meu în apropierea lui, mai ales când îşi expune o suprafaţă atât de mare de piele dezgolită.

— Vrei un cub de zahăr? mă întreabă, întinzându-şi mâna, cu o grămăjoară înaltă în palmă. Ar trebui să fie pentru cai, dar cui îi pasă? Au la dispoziţie ani întregi în care să mănânce zahăr, în timp ce tu şi cu mine… ei, dacă vedem ceva dulce, e bine să-l înhăţăm cât mai repede.

În Panem, Finnick Odair e un soi de legendă vie. De vreme ce a câştigat cea de-a Şaizeci şi cincea Ediţie a Jocurilor când nu avea decât paisprezece ani, se numără încă printre cei mai tineri învingători. Fiind din Districtul 4, a fost un profesionist, aşa că sorţii erau deja în favoarea lui, dar nici un antrenor nu poate pretinde că i-ar fi dat extraordinara lui frumuseţe. Înalt, atletic, cu piele aurie, cu

păr de culoarea bronzului şi cu ochii aceia incredibili. În vreme ce alte tributuri din anul respectiv aveau mare nevoie să primească în dar o mână de cereale sau nişte chibrituri, lui Finnick nu-i trebuia niciodată nimic, nici mâncare, nici medicamente, nici arme. A fost nevoie de vreo săptămână pentru ca rivalii lui să-şi dea seama că pe el trebuiau să-l ucidă mai întâi, dar era prea târziu. Devenise deja un luptător foarte bun cu suliţa şi cu cuţitele găsite în Cornul Abundenţei. Când a primit o paraşută argintie cu un trident – poate cel mai costisitor dar oferit vreodată în arenă –, s-a terminat totul. Industria Districtului 4 e pescuitul. Finnick îşi petrecuse toată viaţa în bărci. Tridentul era o extensie firească şi letală a braţului său. A găsit un soi de viţă şi şi-a împletit o plasă, în care şi-a prins apoi adversarii ca să-i poată străpunge cu tridentul, şi coroana a fost a lui peste numai câteva zile.

Cetăţenilor Capitoliului a început încă de pe atunci să le lase gura apă la vederea lui.

Fiind atât de tânăr, nu s-au putut atinge de el vreme de un an sau doi. Dar, de când a împlinit şaisprezece ani îşi petrece timpul, pe toată durata Jocurilor, fiind hăituit de persoanele îndrăgostite nebuneşte de el. Nimeni nu reuşeşte să-i păstreze favorurile prea mult. La fiecare vizită anuală are patru sau cinci aventuri. Bătrâni sau tineri, frumoşi sau urâţi, bogaţi sau foarte bogaţi, le ţine companie şi le acceptă cadourile scumpe, dar nu rămâne cu nimeni, niciodată, şi, odată ce a plecat, nu se mai întoarce.

Nu pot susţine că Finnick nu e unul dintre cei mai înnebunitori şi mai senzuali oameni de pe planetă. Dar pot spune, cu toată sinceritatea, că mie nu mi s-a părut niciodată atrăgător. Poate e prea frumos sau poate prea uşor de dobândit, sau poate cauza e în realitate faptul că e prea uşor să-l pierzi.

— Nu, mulţumesc, răspund, vorbind despre zahăr. Însă mi-ar plăcea să-ţi împrumut uneori echipamentul.

E drapat într-o plasă aurie de pescuit, înnodată strategic sub vintre, astfel încât nu se poate spune, practic, că ar fi

dezbrăcat, dar e atât de aproape de această stare pe cât e cu putinţă. Nu mă îndoiesc că, după părerea stilistului său, e cu atât mai bine cu cât publicul vede o mai mare parte din Finnick.

— În costumul ăsta îmi pari absolut înspăimântătoare. Ce s-a întâmplat cu rochiţele frumoase, de fetiţă? mă întreabă.

Îşi umezeşte uşor buzele cu vârful limbii. Probabil că asta înnebuneşte o grămadă de oameni. Dar, dintr-un anumit motiv, eu nu mă pot gândi decât la bătrânul Cray, salivând la vederea unei femei tinere, sărace şi înfometate.

— Am crescut prea mare pentru ele, îi spun.

Finnick prinde în mână colierul ataşat costumului meu şi îl plimbă printre degete.

— Mare păcat c-a apărut povestea asta, cu Jubileul. Ai fi putut fura inimile ca un bandit în Capitoliu. Bijuterii, banii, tot ce ţi-ai fi dorit.

— Nu-mi plac bijuteriile şi am mai mulţi bani decât îmi trebuie. Apropo, tu cum ţi-i cheltuieşti pe toţi, Finnick?

— Oh, n-am mai încheiat de ani de zile nici un târg în care să intre ceva atât de vulgar cum sunt banii.

— Atunci cum eşti plătit pentru plăcerea oferită de compania ta? îl întreb.

— Cu secrete, spune el, cu voce domoală. Îşi înclină capul, astfel încât buzele aproape că i se ating de ale mele. Dar tu, fată din foc? Ai vreun secret care să merite timpul meu?

Dintr-un motiv stupid, roşesc, dar îmi impun să rămân fermă.

— Nu, eu sunt o carte deschisă, îi şoptesc drept răspuns. Toată lumea pare să-mi cunoască secretele înainte de a le afla eu însămi.

El zâmbeşte.

— Din nefericire, cred că e adevărat. Ochii îi alunecă scurt într-o parte. Vine Peeta. Îmi pare rău c-a trebuit să vă anulaţi nunta. Ştiu cât de dezolant trebuie să fie pentru tine.

Îşi aruncă un alt cub de zahăr în gură şi se îndepărtează agale.

Peeta e alături de mine, îmbrăcat într-un costum identic cu al meu.

— Ce-a vrut Finnick Odair? mă întreabă.

Mă răsucesc, îmi apropii buzele de ale lui şi îmi cobor pleoapele, imitându-l pe Finnick.

— Mi-a oferit zahăr şi a vrut să-mi afle toate secretele, spun, cu cea mai seducătoare voce de care sunt în stare.

Peeta râde.

— Pfui. Glumeşti.

— Serios, zic eu. O să-ţi povestesc mai multe când n-o să mă mai furnice pielea.

— Crezi că am fi sfârşit tot aşa dacă ar fi câştigat numai unul dintre noi? întreabă el, rotindu-şi privirile asupra celorlalţi învingători. Ca o altă piesă dintr-o expoziţie de ciudăţenii?

— Sigur. Mai ales tu, îi răspund.

— Oh. Şi de ce mai ales eu? spune el, zâmbind.

— Pentru că tu ai o slăbiciune pentru lucrurile frumoase, pe care eu nu o am, îi explic, cu un aer de superioritate. Te-ar fi atras în modul lor de viaţă din Capitoliu şi te-ai fi pierdut pe de-a-ntregul.

— A avea ochi pentru frumuseţe nu e totuna cu o slăbiciune, subliniază Peeta. Poate cu excepţia cazului când e vorba despre tine.

Începe muzica şi văd uşile largi deschizându-se pentru primul car, aud strigătele mulţimii.

— Mergem?

Întinde mâna, ajutându-mă să urc în car. Mă cocoţ şi îl trag după mine.

— Nu te mişca, spun, şi-i aranjez coroana. Ai văzut costumele noastre activate? O să fim din nou fantastici.

— Absolut. Dar Porţia spune că trebuie să fim mai presus de orice. Fără fluturări de mână sau orice altceva. Oricum, ei unde sunt?

— Nu ştiu.

Privesc procesiunea carelor.

— Poate că e mai bine să pornim şi să ne aprindem costumele.

O facem şi, când începem să strălucim, vedem oamenii arătând către noi şi murmurând, şi ştiu că vom fi iarăşi senzaţia ceremoniei de deschidere.

Suntem aproape în pragul uşii. Îmi întind gâtul şi privesc în jur, dar nici Porţia, nici Cinna, care au stat anul trecut cu noi până în ultima clipă, nu se văd nicăieri.

— Anul ăsta trebuie să ne ţinem de mână? întreb.

— Cred c-au lăsat asta la alegerea noastră, spune Peeta.

Mă uit în ochii lui albaştri pe care nici un fel de machiaj, oricât de teatral, nu-i poate face să pară înspăimântători, şi îmi aduc aminte că, doar cu un an în urmă, eram pregătită să-l ucid. Convinsă că el încerca să mă ucidă. Acum totul s-a întors pe dos. Sunt hotărâtă să-l ţin în viaţă, ştiind că voi plăti cu viaţa mea, dar acea parte din mine care nu e atât de curajoasă cum mi-aş dori se bucură fiindcă alături nu îmi e Haymitch, ci Peeta. Mâinile noastre se întâlnesc fără alte cuvinte. Bine-înţeles că vom intra în asta amândoi ca unul.

Vocea mulţimii se înalţă într-un strigăt unanim în timp ce înaintăm în lumina tot mai palidă a înserării, dar nici unul dintre noi nu reacţionează. Îmi fixez pur şi simplu ochii într-un punct din depărtare şi pretind că nu există nici publicul, nici isteria. Dar nu mă pot împiedica să întrezăresc imaginile noastre de pe ecranele plasate de-a lungul drumului. Şi nu suntem doar frumoşi, suntem întunecaţi şi puternici. Ba nu, mai mult decât atât. Suntem îndrăgostiţii din Districtul 12 născuţi sub o stea potrivnică, care au suferit atât de mult şi s-au bucurat atât de puţin de răsplata victoriei, care nu caută favorurile fanilor, nu încântă cu zâmbete şi nu le prind sărutările. Suntem neiertători.

Şi ador asta. Faptul că în sfârşit sunt eu însămi.

Când cotim, intrând pe bucla din Piaţa Oraşului, văd că alţi doi stilişti au încercat să fure ideea lui Cinna şi a Porţiei de a-şi ilumina tributurile. Costumele presărate cu luminiţe electrice ale Districtului Trei, unde sunt fabricate

componente electronice, au cel puţin sens. Dar ce fac crescătorii de vite din Districtul 10, care sunt deghizaţi în vaci, cu centurile în flăcări? Se coc pe ei înşişi? Patetic.

Pe de altă parte, eu şi Peeta suntem atât de fascinanţi în costumele noastre de tăciuni în continuă schimbare, încât majoritatea celorlalte tributuri se holbează la noi. Părem deosebit de atrăgători pentru perechea din Districtul 6, doi morfinomani notorii. Amândoi numai piele şi os, cu pielea îngălbenită atârnând. Nu reuşesc să-şi dezlipească de noi ochii prea mari nici măcar când preşedintele Snow începe să vorbească din balconul lui, urându-ne bun venit la Jubileu. Se cântă imnul şi, în timp ce facem ultimul tur al pieţei rotunde, oare mă înşel sau văd şi ochii preşedintelui Snow ţintuindu-mă?

Eu şi Peeta ne relaxăm abia după ce uşile Centrului de Antrenament ni se închid în urmă. Cinna şi Porţia sunt acolo – încântaţi de spectacolul nostru –, iar Haymitch şi-a făcut apariţia şi anul ăsta, numai că nu e lângă carul nostru, ci alături de tributurile din Districtul 11. Îl văd dând din cap în direcţia noastră şi apoi ceilalţi doi îl urmează, ieşindu-ne în întâmpinare.

Îl ştiu pe Chaff din vedere, fiindcă mi-am petrecut ani de-a rândul privindu-l la televizor în vreme ce el şi Haymitch îşi treceau unul altuia sticla. Are pielea întunecată, în jur de un metru optzeci şi cinci înălţime şi unul dintre braţe i se termină cu un ciot de lemn, fiindcă şi-a pierdut mâna în timpul Jocurilor pe care le-a câştigat cu treizeci de ani în urmă. Sunt sigură că i s-a oferit un soi de înlocuitor artificial, aşa cum s-a întâmplat cu Peeta când au fost nevoiţi să-i amputeze partea de jos a piciorului, dar presupun că el a refuzat.

Femeia, Seeder, arată aproape ca şi cum ar fi din Filon, cu pielea măslinie şi părul negru, lins, brăzdat de şuviţe argintii. Numai ochii ei aurii trădează că e din alt district. Trebuie să aibă în jur de şaizeci de ani, dar pare încă puternică şi nu dă semne că ar fi ales alcoolul, morfina sau o altă substanţă chimică pentru a-şi oferi o scăpare de-a

lungul anilor. Mă îmbrăţişează înainte ca vreunul dintre noi să scoată vreun cuvânt. Ştiu, cumva, că trebuie să fie din cauza lui Rue şi Thresh. Înainte de a mă putea opri, mă trezesc şoptind:

— Familiile?

— Sunt în viaţă, răspunde ea, cu voce uşoară, înainte de a-mi da drumul.

Chaff mă cuprinde cu braţul sănătos şi mă sărută drept pe gură. Tresar şi mă retrag, surprinsă, în timp ce el şi Haymitch râd în hohote.

Asta e tot ce se petrece înainte ca însoţitorii din Capitoliu să ne conducă hotărâţi către lifturi. Am sentimentul distinct că sunt stânjeniţi de camaraderia dintre învingători, care nici că s-ar putea sinchisi mai puţin. Când mă îndrept spre ascensor, cu mâna încă într-a lui Peeta, altcineva trece foşnind pe lângă mine. Fata îşi scoate acoperământul capului, alcătuit din crengi frunzoase, şi îl aruncă peste umăr, fără să facă efortul de a se uita unde a căzut.

Johanna Mason. Din Districtul 7. Cherestea şi hârtie, deci copac. A câştigat afişându-şi foarte convingător slăbiciunea şi neajutorarea, astfel încât să fie ignorată. Pe urmă a demonstrat că ştie să ucidă cu o abilitate deosebită. Îşi ciufuleşte părul ţepos şi îşi rostogoleşte ochi căprui, depărtaţi unul de altul.

— Nu-i aşa că am un costum oribil? Stilista noastră e cea mai mare idioată din Capitoliu. Cu ea, tributurile noastre sunt copaci de patruzeci de ani. Îmi doresc să-l fi avut pe Cinna. Tu arăţi fantastic.

Discuţii femeieşti. La care nu m-am priceput niciodată. Păreri despre haine, pieptănături, machiaj. Aşa că spun o minciună.

— Da, m-a ajutat să-mi concep propria gamă de creaţii vestimentare. Ar trebui să vezi ce poate face cu catifeaua.

Catifea. Singurul material care îmi vine în minte.

— Am văzut. În turneul tău. Rochia fără bretele pe care ai purtat-o în Districtul 2? Cea de culoare albastru-închis,

cu diamante? Atât de superbă încât am vrut să-ntind mâna prin ecran s-o smulg de pe tine, spune Johanna.

Fac pariu că-i aşa, mă gândesc. Odată cu câţiva centimetri din carne.

În timp ce aşteptăm lifturile, Johanna desface fermoarele restului copacului, lăsându-şi costumul să cadă pe podea şi îndepărtându-l apoi, dezgustată, cu o lovitură de picior. În afara papucilor verzi ca pădurea nu mai poartă nici un fel de haine.

— Aşa e mai bine.

Ajungem în acelaşi lift cu ea şi, pe toată durata deplasării până la etajul şapte, pălăvrăgeşte cu Peeta despre tablourile lui, în timp ce lumina costumului lui încă strălucitor se reflectă pe sânii ei goi. Îl ignor pe Peeta după plecarea ei, dar ştiu că rânjeşte. Când uşile se închid în urma lui Chaff şi Seeder, lăsându-ne singuri, arunc mâna lui Peeta, şi el izbucneşte în râs.

— Ce e? întreb, întorcându-mă spre el în timp ce coboară la etajul nostru.

— Tu eşti, Katniss. Nu-ţi dai seama? spune el.

— Ce sunt eu?

— Motivul pentru care se poartă aşa. Finnick cu zahărul lui cubic, Chaff cu sărutul pe buze şi toată povestea cu dezgolirea Johannei. Încearcă, fără succes, să-mi vorbească pe un ton mai serios. Se joacă cu tine, pentru că eşti atât de… ştii tu.

— Nu, nu ştiu, spun.

Şi chiar n-am idee despre ce vorbeşte.

— E ca atunci când n-ai vrut să mă priveşti gol în arenă, deşi eram pe jumătate mort. Eşti atât de… castă, adaugă el, în cele din urmă.

— Nu sunt! protestez. Tot anul trecut ţi-am sfâşiat practic hainele ori de câte ori ne-am aflat în faţa unei camere de luat vederi!

— Da, dar… adică, pentru Capitoliu, eşti castă, încearcă el să mă liniştească. Pentru mine eşti perfectă. Ceilalţi nu fac decât să te tachineze.

— Nu, râd de mine, aşa cum râzi şi tu.

— Nu.

Peeta clatină din cap, dar încă îşi mai reţine un zâmbet. Încep să mă gândesc din nou, serios, cine ar trebui să se întoarcă viu de la Jocuri, când se deschide uşa celuilalt ascensor.

Haymitch şi Effie ni se alătură, părând mulţumiţi dintr-un anumit motiv. Pe urmă chipul lui se aspreşte.

Ce-am mai făcut? sunt gata să întreb, dar văd că el fixează cu privirea ceva aflat dincolo de mine, la intrarea în sufragerie.

Effie îşi mijeşte ochii în aceeaşi direcţie, apoi spune, radiind:

— Se pare că anul ăsta v-au făcut rost de o pereche asortată.

Mă răsucesc şi dau cu ochii de fata avox cu părul roşu care mi-a purtat de grijă anul trecut, până la începerea Jocurilor. Mă gândesc ce bine e să am o prietenă aici. Observ că tânărul de lângă ea, un alt avox, are de asemenea părul roşu. La asta trebuie să se fi referit Effie spunând pereche asortată.

Apoi mă străbate un fior. Fiindcă îl cunosc şi pe el. Nu de la Capitoliu, ci din anii în care am stat de vorbă relaxaţi în Vatră, glumind pe seama supei de la Sae Unsuroasa şi din acea ultimă zi în care l-am văzut zăcând fără cunoştinţă în piaţă, în timp ce viaţa se scurgea din Gale odată cu sângele.

Noul nostru avox e Darius.

Capitolul 16

HAYMITCH MĂ STRÂNGE de încheietura mâinii de parcă mi-ar anticipa următoarea mişcare, dar sunt tot atât de lipsită de grai ca Darius, după ce a trecut prin mâinile torţionarilor de la Capitoliu. Haymitch mi-a spus odată că limbii unui avox i se face ceva, ca să nu mai poată vorbi niciodată. Aud în minte glasul lui Darius, jucăuş şi limpede, răsunând în Vatră când mă tachina. Nu aşa cum au râs de mine ceilalţi învingători, ci fiindcă fiecăruia dintre noi îi plăcea sincer de celălalt. Dacă Gale l-ar vedea acum…

Ştiu că orice mişcare către el, orice dovadă de recunoaştere i-ar atrage o pedeapsă. Aşa că ne privim în ochi îndelung. Darius, un sclav mut, eu îndreptându-mă acum către moarte. Oricum, ce ne-am putea spune? Că fiecăruia dintre noi îi pare rău pentru soarta celuilalt? Că ne împărtăşim durerea? Că ne bucurăm fiindcă am avut ocazia să ne cunoaştem?

Nu, Darius n-are de ce să se bucure pentru asta. Dacă aş fi fost acolo ca să-l opresc pe Thread, el n-ar fi ieşit în faţă ca să-l salveze pe Gale. N-ar fi un avox. Şi, mai exact, n-ar fi avoxul meu, fiindcă e atât de evident că preşedintele Snow l-a plasat aici pentru a-mi fi mie de folos.

Îmi smulg mâna din strânsoarea lui Haymitch şi plec spre vechiul meu dormitor, încuind uşa în urma mea. Mă aşez pe marginea patului, cu coatele pe genunchi, cu fruntea pe pumni, şi îmi privesc costumul strălucitor în întuneric, imaginându-mi că sunt în vechea mea casă din Districtul 12, ghemuită lângă foc. Costumul păleşte încet, înnegrindu-se pe măsură ce se termină bateria.

Când Effie îmi bate într-un târziu la uşă ca să mă invite la cină, mă ridic, îmi scot costumul, îl împăturesc cu grijă şi îl aşez pe masă, alături de coroană. Apoi, în baie, îmi spăl dungile negre de machiaj de pe faţă. Îmi pun o cămaşă simplă şi nişte pantaloni şi o pornesc pe coridor, către sufragerie.

În timpul cinei nu sunt conştientă de prea multe lucruri, cu excepţia faptului că Darius şi fata avox cu părul roşu ne servesc la masă. Effie, Haymitch, Cinna, Porţia şi Peeta sunt cu toţii de faţă, vorbind, cred, despre ceremonia de deschidere. Dar singurul moment în care mă simt într-adevăr acolo este acela când trântesc intenţionat pe podea o farfurie cu mazăre şi, înainte de a mă putea opri cineva, mă ghemuiesc, încercând să curăţ. Darius e chiar lângă mine când răstorn farfuria şi ne aflăm pentru scurt timp umăr la umăr, ascunşi vederii celorlalţi, adunând boabele de mazăre. Mâinile ni se întâlnesc pentru doar o clipă. Îi simt pielea, aspră sub sosul untos din farfurie. În strânsoarea disperată a degetelor noastre sunt toate cuvintele pe care nu ni le putem spune.

— Asta nu e treaba ta, Katniss, cloncăneşte apoi Effie, din spatele meu, şi el îmi dă drumul.

Când mergem să vedem reluarea ceremoniei de deschidere, mă strecor pe canapea între Cinna şi Haymitch, pentru că nu vreau să stau lângă Peeta. Atrocitatea căreia i-a căzut victimă Darius are legătură cu mine şi cu Gale, ba poate chiar şi cu Haymitch, dar nu cu Peeta. Poate l-a cunoscut şi el pe Darius atât cât să-l salute printr-o mişcare a capului, dar n-a fost în Vatră aşa ca noi, ceilalţi. În plus, sunt încă furioasă fiindcă a râs de mine împreună cu alţi învingători, şi ultimele lucruri pe care mi le doresc acum sunt compătimirea şi gesturile lui de alinare. Nu mi-am schimbat intenţia de a-l salva în arenă, dar nu-i datorez mai mult decât atât.

Privind procesiunea ce se îndreaptă către Piaţa Oraşului, mă gândesc că e destul de rău să fim îmbrăcaţi în costume şi puşi să defilăm în care alegorice pe străzi într-un an obişnuit. Copiii costumaţi arată absurd, însă se dovedeşte că învingătorii vârstnici sunt patetici. Cei câţiva mai tineri, ca Johanna şi Finnick, sau cei ale căror trupuri n-au căzut în decrepitudine, ca Seeder şi Brutus, reuşesc totuşi să păstreze un strop de demnitate.

Însă majoritatea, ajunşi în ghearele băuturii, ale morfinei sau ale bolii, arată grotesc în costumele lor înfăţişând vaci sau copaci, sau franzele. Anul trecut am flecărit despre fiecare participant, însă acum facem numai comentarii ocazionale. Puţina admiraţie de până atunci a mulţimii se dezlănţuie la apariţia mea şi a lui Peeta, părând atât de tineri, de puternici şi de frumoşi în costumele noastre strălucitoare. Adevărata imagine a ceea ce ar trebui să fie tributurile.

Imediat ce se termină, mă ridic şi le mulţumesc lui Cinna şi Porţia pentru munca lor extraordinară şi plec la culcare. Effie ne reaminteşte că trebuie să ne întâlnim devreme la micul dejun ca să ne stabilim strategia de antrenament, dar până şi vocea ei sună găunos. Biata Effie. A avut în sfârşit un an decent la Jocuri cu mine şi cu Peeta, iar acum totul s-a năruit într-o învălmăşeală căreia nici măcar ea nu-i dă o interpretare favorabilă. Presupun că, din perspectiva unui locuitor al Capitoliului, asta e o adevărată tragedie.

La scurt timp după ce intru în pat, se aude o bătaie uşoară în uşă, dar o ignor. Nu-l vreau pe Peeta în seara asta. Mai ales acum când e Darius în preajmă. E aproape tot atât de rău cum ar fi dacă s-ar afla aici Gale. Cum o să mi-l poată scoate din minte, cu Darius foindu-se pe coridoare?

Limbile ocupă un loc de frunte în coşmarurile mele. Mai întâi privesc, înlemnită şi neajutorată, mâinile înmănuşate care duc la bun sfârşit disecţia însângerată a gurii lui Darius. Pe urmă sunt la o petrecere unde toată lumea poartă măşti, sunt urmărită de cineva care îşi agită limba umedă şi cred că e Finnick, dar, când mă prinde şi îşi scoate masca, e preşedintele Snow şi de pe buzele lui pufoase picură salivă însângerată. În final, sunt din nou în arenă, cu limba uscată ca iasca, încercând să ajung la un bazin cu apă care se îndepărtează de fiecare dată când sunt cât pe ce să-l ating.

Când mă trezesc, mă împleticesc către baie şi beau cu lăcomie apă de la robinet până când nu mai pot înghiţi nici

o picătură în plus. Îmi scot hainele asudate, cad din nou pe pat, goală, şi reuşesc cumva să adorm.

În dimineaţa următoare, amân plecarea la micul dejun cât mai mult cu putinţă, pentru că realmente nu vreau să discut despre strategia noastră de antrenament. Ce e de discutat? Fiecare învingător ştie deja de ce sunt în stare toţi ceilalţi. Sau, oricum, de ce erau cândva în stare. Aşa că eu şi Peeta vom continua s-o facem pe îndrăgostiţii, şi atât. Pur şi simplu nu pot să vorbesc despre asta, mai ales cu Darius stând mut alături. Rămân mult sub duş, mă îmbrac fără grabă în costumul lăsat de Cinna pentru antrenament şi comand mâncare din meniul aflat în cameră folosindu-mă de un microfon. Într-un minut, îşi fac apariţia cârnaţii, ouăle, cartofii, pâinea, sucul şi ciocolata fierbinte. Mănânc până mă satur, încercând să trag de timp minut cu minut până la ora zece, când trebuie să coborâm în centrul de antrenament. La nouă şi jumătate, Haymitch îmi bate la uşă, evident sătul până-n gât de mine, ordonându-mi să vin în sufragerie ACUM! Mă spăl totuşi pe dinţi înainte de a ieşi pe holul sinuos, câştigând cu eficienţă alte cinci minute.

Sufrageria e goală, cu excepţia lui Peeta şi a lui Haymitch, a cărui faţă e împurpurată de băutură şi de furie. Poartă la încheietura mâinii o brăţară de aur masiv cu un model cu flăcări – trebuie să fie concesia făcută faţă de planul lui Effie de a afişa simboluri asortate – pe care o răsuceşte nefericit. Brăţara e într-adevăr foarte frumoasă, dar mişcarea o face să pară un instrument al constrângerii, aducând mai degrabă a cătuşe decât a bijuterie. El mârâie la mine.

— Ai întârziat.

— Îmi cer scuze, am adormit după ce coşmarurile despre limbi mutilate m-au ţinut trează jumătate de noapte.

Vreau ca replica să sune ostil, dar vocea mi se frânge la sfârşitul frazei.

Haymitch mă priveşte încruntat, apoi o lasă mai moale.

— Bine, n-are importanţă. Astăzi, la antrenament, aveţi de făcut două lucruri. Unu, purtaţi-vă ca nişte îndrăgostiţi.

— Evident, spun eu.

— Şi doi, legaţi prietenii.

— Nu, îl contrazic eu. N-am încredere în nici unul dintre ei, nu-i pot suferi pe cei mai mulţi şi aş vrea mai degrabă să acţionăm numai în doi.

— Aşa am spus şi eu iniţial, dar…, începe Peeta.

— Dar n-o să fie de-ajuns, insistă Haymitch. De data asta o s-aveţi nevoie de mai mulţi aliaţi.

— De ce? întreb.

— Fiindcă vă aflaţi într-un dezavantaj aparte. Adversarii voştri se cunosc de ani de zile. Aşa că, pe cine credeţi că vor alege drept primă ţintă? spune el.

— Pe noi, răspund eu. Şi nimic din ce-am putea face n-o să fie mai presus de vechile prietenii. Aşa că, de ce ne-am osteni?

— Fiindcă ştiţi să luptaţi. Vă bucuraţi de popularitate printre spectatori. Ceea ce v-ar putea totuşi transforma în aliaţi dezirabili. Dar numai dacă-i lăsaţi pe ceilalţi să-şi dea seama că sunteţi dispuşi să formaţi o echipă.

— Cu alte cuvinte, anul ăsta ne vrei în haita de profesionişti? întreb, nereuşind să-mi ascund deloc dezgustul.

Tributurile din Districtele 1, 2 şi 4 îşi unesc în mod tradiţional forţele, atrăgând eventual câţiva alţi luptători excepţionali, şi îşi vânează adversarii mai slabi.

— Asta a fost strategia noastră, nu? Antrenamentul în stilul profesioniştilor? ripostează Haymitch. Iar grupul de profesionişti se alcătuieşte de obicei înainte de începerea Jocurilor. Peeta abia a reuşit să se pună bine cu ei anul trecut.

Îmi aduc aminte de scârba care m-a cuprins cu un an în urmă, când l-am descoperit pe Peeta printre ei.

— Deci trebuie să ne străduim să intrăm pe sub pielea lui Finnick şi a lui Brutus – asta vrei să spui?

— Nu neapărat. Toţi sunt învingători. Dacă preferaţi, alcătuiţi propria voastră haită. Alegeţi pe cine vreţi. Eu vi-i sugerez pe Chaff şi Seeder. Deşi nici Finnick nu e de

ignorat, subliniază Haymitch. Găsiţi-vă aliaţi care v-ar putea fi de un anumit folos. Nu uitaţi, nu vă mai aflaţi într-o arenă plină de copii speriaţi. Toţi oamenii ăştia sunt ucigaşi cu experienţă, indiferent în ce formă par să se afle acum.

Poate are dreptate. Numai că în cine m-aş putea încrede? Probabil în Seeder. Dar oare îmi doresc să fac un pact cu ea numai pentru a fi poate nevoită s-o ucid mai târziu? Nu. Totuşi, m-am aliat cu Rue în aceleaşi circumstanţe. Îi spun lui Haymitch că o să-mi dau silinţa, deşi sunt de părere că n-o să mă descurc deloc bine în toată povestea asta.

Effie apare ceva mai devreme să ne conducă jos, pentru că anul trecut, când am crezut că ne încadram în timp, am fost ultimele două tributuri care şi-au făcut apariţia. Dar Haymitch spune că nu vrea să fim duşi de ea în sala de gimnastică.

Nici unul dintre ceilalţi învingători n-o să vină cu o dădacă şi, fiind cei mai tineri, e cu atât mai important să părem independenţi. Aşa că ea e nevoită să se mulţumească să ne conducă până la lift, să ne aranjeze părul şi să apese pe buton în locul nostru.

Coborârea durează atât de puţin încât nu avem timp de conversaţie, dar, când Peeta mă prinde de mână, nu mi-o retrag. L-oi fi ignorat azi-noapte, în intimitate, dar la antrenament trebuie să părem o echipă inseparabilă.

Effie n-ar fi trebuit să-şi facă griji c-o să ajungem ultimii. Nu sunt prezenţi decât Brutus şi femeia din Districtul 2, Enobaria. Ea pare să aibă în jur de treizeci de ani şi, în ceea ce o priveşte, nu-mi pot aduce aminte decât că, într-o luptă corp la corp, a ucis un tribut sfâşiindu-i beregata cu dinţii. A dobândit o asemenea celebritate ca urmare a acestei fapte încât, după ce a câştigat Jocurile, şi-a făcut o modificare estetică a dinţilor, astfel încât fiecare să se termine cu un vârf ascuţit, ca al unui canin, şi i-a placat cu aur. Nu duce lipsă de admiratori la Capitoliu.

La ora zece nu şi-au făcut apariţia decât vreo jumătate dintre tributuri. Atala, femeia care conduce

antrenamentele, îşi începe discursul exact la momentul stabilit, netulburată de numărul redus al ascultătorilor. Poate se aştepta la aşa ceva. Mă simt oarecum uşurată, fiindcă asta înseamnă cu o duzină mai puţini oameni cu care trebuie să mă prefac că vreau să fiu prietenă. Atala trece în revistă lista punctelor de instruire, care includ atât tehnici de luptă, cât şi tehnici de supravieţuire, şi ne lasă să ne antrenăm.

Îi spun lui Peeta că, după părerea mea, am face mai bine să ne despărţim, acoperind astfel un teritoriu mai întins. Când el pleacă să arunce suliţe împreună cu Brutus şi Chaff, mă îndrept către punctul dedicat nodurilor. Rareori îl vizitează cineva. Îmi place antrenorul, care îşi aminteşte cu drag de mine, poate din cauză că mi-am petrecut timpul cu el anul trecut. E încântat când îi arăt că încă mai pot instala capcana care îţi lasă adversarul spânzurat de picior, legănându-se de un copac. E clar că mi-a remarcat cursele instalate anul trecut în arenă şi acum mă consideră un elev avansat, aşa că îl rog să repetăm toate tipurile de noduri de care aş putea avea nevoie şi alte câteva, pe care nu le voi folosi poate niciodată. Aş fi mulţumită să-mi petrec dimineaţa singură cu el, dar, după vreo oră şi jumătate, cineva din spatele meu mă înconjoară cu braţele şi degetele sale termină cu uşurinţă nodul complicat din cauza căruia transpir. Bineînţeles că e Finnick, care pare să-şi fi petrecut copilăria neavând altă ocupaţie în afară de a mânui tridente şi de a manevra frânghii, făcându-le noduri complicate pentru a le transforma în năvoade, presupun. Îl privesc un minut, timp în care ia o funie, face un laţ şi pretinde apoi că se spânzură, pentru a mă distra.

Îmi rotesc ochii şi plec spre un alt punct liber de antrenament, unde tributurile pot învăţa să facă focul. Mă descurc deja excelent în privinţa asta, dar sunt încă dependentă de chibrituri. Aşa că antrenorul mă pune să lucrez cu cremene, amnar şi cu nişte pânză carbonizată. E mult mai greu decât pare şi, chiar străduindu-mă cu toată concentrarea de care sunt în stare, am nevoie cam de o oră

ca s-aprind focul. Îmi ridic privirea cu un zâmbet triumfător numai ca să descopăr că am companie.

Cele două tributuri din Districtul 3 sunt lângă mine, încercând să aprindă un foc mulţumitor folosindu-se de chibrituri. Mă gândesc să plec, dar vreau cu adevărat să mai încerc încă o dată folosirea cremenii şi, dacă trebuie să-i povestesc lui Haymitch că am încercat să-mi fac prieteni, cei doi par o variantă suportabilă. Amândoi sunt mici de statură, cu pielea palidă şi părul negru. Femeia, Wiress, e probabil cam de vârsta mamei şi vorbeşte cu voce joasă, inteligentă. Dar observ imediat că are obiceiul de a-şi întrerupe cuvintele la jumătatea frazei, ca şi cum ar uita că eşti acolo. Bărbatul, Beetee, e mai bătrân şi oarecum fără astâmpăr. Poartă ochelari, dar îşi petrece o grămadă de timp privind pe sub ei. Sunt puţin cam ciudaţi, dar cu siguranţă că nici unul dintre ei n-o să mă facă să mă simt stânjenită dezbrăcându-se în pielea goală. Şi sunt din Districtul 3. Poate îmi vor confirma măcar bănuielile legate de revolta de acolo.

Îmi rotesc privirea în jurul centrului de antrenament. Peeta e în mijlocul unui cerc de aruncători de cuţite care fac glume vulgare. Morfinomanii din Districtul 6 sunt la punctul de camuflaj, pictând unul pe faţa altuia spirale de un roz strălucitor. Bărbatul din Districtul 5 vomită vin pe podeaua punctului amenajat pentru scrimă. Finnick şi bătrâna din districtul lui trag cu arcul. Johanna Mason e din nou dezbrăcată, ungându-şi pielea pentru o lecţie de luptă corp la corp. Mă hotărăsc să rămân locului.

Wiress şi Beetee sunt o companie decentă. Par prietenoşi, dar nu iscoditori. Vorbim despre talentele noastre; îmi povestesc că amândoi inventează diverse lucruri, ceea ce face ca presupusul meu interes faţă de modă să pară destul de anemic.

Wiress povesteşte că lucrează la un soi de dispozitiv pentru maşinile de cusut.

— Sesizează densitatea materialului şi selectează rezistenţa…, spune ea, apoi e absorbită de câteva paie

uscate înainte de a apuca să continue.

— … rezistenţa aţei, încheie Beetee explicaţia. Automat. Exclude eroarea umană.

Apoi îmi vorbeşte despre recentul lui succes în crearea unui cip muzical suficient de mic ca să poată fi ascuns într-o paietă, dar care poate conţine melodii suficiente pentru mai multe ore. Îmi aduc aminte că Octavia a vorbit despre aşa ceva în timpul şedinţei foto pentru nuntă şi văd în asta o posibilă ocazie de a face aluzie la revoltă.

— Oh, da. Toată echipa mea pregătitoare era întoarsă pe dos, acum câteva luni, fiindcă nu se putea face rost de aşa ceva, spun, cu nepăsare. Presupun că mai multe comenzi din Districtul 3 au fost blocate.

Beetee mă studiază pe sub ochelari.

— Da. Anul ăsta aţi avut şi voi blocaje similare în producţia de cărbune? întreabă el.

— Nu. Adică am pierdut două săptămâni, când au fost aduşi un nou comandant al Apărătorilor Păcii şi oamenii lui, dar nu s-a întâmplat nimic de importanţă majoră, răspund. Adică, în privinţa producţiei. Două săptămâni în care să stai acasă, fără nici o ocupaţie, înseamnă două săptămâni de foamete pentru majoritatea oamenilor.

Cred că ei înţeleg ce-am vrut să spun. Că la noi n-a fost nici o revoltă.

— Oh. E o ruşine, comentează Wiress, dezamăgirea simţindu-i-se în voce. Districtul vostru mi s-a părut foarte…

Se întrerupe, distrasă de ceva care i-a venit în minte.

— … Interesant, completează Beetee. Amândoi suntem de aceeaşi părere.

Mă simt prost, ştiind că districtul lor trebuie să fi avut de suferit mult mai mult decât al nostru. Simt că trebuie să iau apărarea oamenilor noştri.

— Ei, în Doisprezece nu suntem prea mulţi. Numai că, în zilele noastre, asta nu se poate aprecia judecând după numărul Apărătorilor Păcii. Însă cred că suntem suficient de interesanţi.

În timp ce ne îndreptăm spre punctul dedicat construirii adăposturilor, Wiress se opreşte şi îşi ridică privirea spre platforma pe care se foiesc creatorii-de-joc, mâncând, bând şi luând uneori notă de existenţa noastră.

— Uite, spune ea, arătând spre ei cu o uşoară înclinare a capului.

Mă uit în sus şi îl văd pe Plutarch Heavensbee, în magnifica lui robă violet cu gulerul bordat cu blană, care îl desemnează ca şef al creatorilor-de-joc. Mănâncă un copan de curcan.

— Da, a fost promovat anul ăsta ca şef al creatorilor-de-joc, spun eu, deşi nu văd de ce ar merita asta vreun comentariu.

— Nu, nu. Acolo, în colţul mesei. Poţi doar să-l…, începe Wiress.

Beetee trage cu ochiul pe sub ochelari.

— … să-l zăreşti.

Mă uit nedumerită într-acolo. Şi apoi îl văd. Un petic de vreo patruzeci de centimetri pătraţi în care spaţiul din colţul mesei pare aproape să vibreze. Ca şi cum aerul ar clipoci în valuri minuscule, dar vizibile, distorsionând imaginea marginilor bine conturate ale lemnului şi a unei cupe cu vin aşezate de cineva acolo.

— Un câmp de forţă. L-au instalat între creatorii-de-joc şi noi. Mă întreb ce-o fi condus la asta, spune Beetee.

— Probabil că eu, mărturisesc. Anul trecut am tras o săgeată în ei în timpul sesiunii individuale de antrenament.

Beetee şi Wiress mă privesc curioşi.

— Am fost înfuriată. Prin urmare, toate câmpurile de forţă au un colţ ca ăsta?

— O fisură…, răspunde vag Wiress.

— … în blindaj, cum s-ar spune, completează Beetee. Ar fi ideal să fie invizibilă, nu-i aşa?

Aş vrea să-i întreb mai multe, dar se anunţă că e ora prânzului. Mă uit după Peeta, însă el e împreună cu vreo alţi zece învingători, aşa că mă hotărăsc să mănânc cu cei

doi din Districtul 3. Poate o conving şi pe Seeder să ni se alăture.

Când ajungem în zona sălii de mese, văd că în grupul lui Peeta sunt unii care au alte idei. Trag toate mesele mai mici, unindu-le într-una singură, aşa că trebuie să mâncăm cu toţii laolaltă. Acum nu ştiu ce să fac. Chiar şi la şcoală evitam să mănânc la o masă aglomerată. Ca să fiu sinceră, probabil aş fi stat de una singură dacă Madge n-ar fi căpătat obiceiul de a mi se alătura. Cred că aş fi mâncat împreună cu Gale, numai că, el fiind cu doi ani mai mare, pauzele noastre de masă nu erau niciodată simultane.

Iau o tavă şi mă îndrept spre cărucioarele încărcate cu mâncare plasate de jur împrejur. Peeta ajunge lângă mine când sunt la tocană.

— Cum merge?

— Bine. Perfect. Îmi plac învingătorii din Districtul 3, îi răspund. Wiress şi Beetee.

— Serios? întreabă el. Pentru ceilalţi sunt un fel de bătaie de joc.

— De ce nu mă surprinde asta? ripostez.

Mă gândesc că, la şcoală, Peeta a fost întotdeauna înconjurat de o mulţime de prieteni. E cu adevărat uimitor că m-a remarcat vreodată altfel decât gândindu-se că eram ciudată.

— Johanna i-a poreclit Ţăcăneală şi Scurtcircuit, îmi povesteşte. Cred că ea e Ţăcăneală, şi el e Scurtcircuit.

— Iar eu sunt atât de proastă fiindcă mă gândesc că ne-ar putea fi de folos. Fiindcă Johanna Mason a spus asta în timp ce-şi ungea sânii, pentru o luptă corp la corp, ripostez eu.

— Cred că porecla circulă, de fapt, de ani de zile. Şi n-am vrut să fie o insultă. N-am făcut decât să-ţi împărtăşesc o informaţie.

— Ei bine, Wiress şi Beetee sunt inteligenţi. Inventatori. Îşi pot da seama dintr-o singură privire că între noi şi creatorii-de-joc a fost plasat un câmp de forţă. Şi, dacă trebuie să avem aliaţi, îi vreau pe ei.

Arunc polonicul înapoi în castronul cu tocană, împroşcându-ne pe amândoi cu sos.

— De ce eşti atât de furioasă? întreabă Peeta, ştergându-şi sosul de pe piepţii cămăşii. Pentru că te-am tachinat în lift? Îmi pare rău. Am crezut, pur şi simplu, c-o să te distreze.

— Lasă asta, clatin eu din cap. Am o mulţime de motive.

— Darius, spune el.

— Darius. Jocurile. Haymitch care vrea să ne aliem cu ceilalţi.

— Am putea fi doar noi doi, ştii.

— Ştiu. Dar e posibil să aibă dreptate. Şi nu-i spune c-am admis asta, dar de obicei are, când e vorba despre Jocuri.

— Păi, poţi să ai ultimul cuvânt în privinţa aliaţilor noştri. Dar, în clipa asta, eu înclin către Chaff şi Seeder, spune el.

— Seeder e OK din punctul meu de vedere, dar nu şi Chaff. Cel puţin nu încă.

— Vino să mănânci cu el, îmi propune Peeta. Îţi promit că nu-l mai las să te sărute.

La masă, Chaff nu pare chiar atât de rău. E treaz şi, cu toate că vorbeşte prea tare şi face o mulţime de glume proaste, cele mai multe sunt pe socoteala lui. Îmi dau seama de ce e bună prietenia lui pentru Haymitch, ale cărui gânduri sunt atât de negre. Dar încă nu sunt sigură dacă vreau sau nu să fim în aceeaşi echipă.

Mă străduiesc din greu să fiu sociabilă, nu numai cu Chaff, dar şi cu întregul grup. După masă mă duc să învăţ despre insectele comestibile, împreună cu tributurile din Districtul 8 – Cecelia, care are acasă trei copii, şi Woof, un tip într-adevăr bătrân, care abia mai aude şi nu pare să fie prea conectat la realitate, de vreme ce se chinuieşte întruna să-şi îndese în gură gândaci otrăvitori. Aş vrea să le pot vorbi despre întâlnirea mea cu Twill şi Bonnie din pădure, dar nu găsesc momentul potrivit. Cashmere şi Gloss, sora şi fratele, şi cei din Districtul 1 mă invită alături de ei şi facem o vreme hamace. Sunt politicoşi, dar reci, şi eu îmi petrec tot timpul gândindu-mă că anul trecut am ucis

ambele tributuri din districtul lor, Glimmer şi Marvel, că probabil le cunoşteau şi că e posibil să le fi fost mentori. Atât hamacul meu, cât şi încercarea de a stabili o legătură cu ei sunt, în cel mai bun caz, mediocre. Mă alătur Enobariei la antrenamentul de scrimă şi schimbăm câteva comentarii, dar e clar că nici una dintre noi nu vrea să devenim o echipă. Când primesc indicaţii referitoare la pescuit, Finnick îşi face din nou apariţia, dar mai ales ca să mi-o prezinte pe Mags, bătrâna care e tot din Districtul 4. Din cauza accentului ei şi a cuvintelor trunchiate – e posibil să fi avut un atac cerebral – nu reuşesc să înţeleg mai mult de una din patru vorbe. Dar jur că poate transforma aproape orice – un mărăcine, un iadeş, un cercel – în cârlig bun de pescuit. După o vreme, nu-l mai ascult pe antrenor şi încerc pur şi simplu să imit tot ce face ea. Când reuşesc să fac un cârlig destul de bun dintr-un cui îndoit şi să-l leg de câteva fire din părul meu, îmi adresează un zâmbet fără dinţi şi un comentariu neinteligibil despre care cred că ar putea fi o laudă. Îmi aduc brusc aminte că s-a oferit voluntară ca s-o salveze pe femeia tânără şi isterică din districtul ei. E imposibil s-o fi făcut cu gândul c-ar avea vreo şansă să învingă. A făcut-o ca s-o salveze pe fată, aşa cum m-am oferit eu voluntară anul trecut, ca s-o salvez pe Prim. Şi decid că o vreau în echipa mea.

Grozav. Acum trebuie să mă întorc la Haymitch şi să-i spun că mi-am ales ca aliaţi o femeie de optzeci de ani şi pe Ţăcăneală şi Scurtcircuit. Asta o să-l umple de încântare.

Aşa că renunţ la încercările de a-mi mai face prieteni şi mă duc în poligonul de tragere cu arcul, ca să-mi regăsesc echilibrul mintal. E minunat aici, unde mă străduiesc să încerc toate tipurile de arcuri şi săgeţi. Văzând că ţintele imobile nu sunt nicidecum o provocare pentru mine, Tax, antrenorul, începe să lanseze cât mai sus, în aer, nişte imitaţii prosteşti de păsări, urmând ca eu să le nimeresc. La început pare stupid, apoi se dovedeşte a fi un soi de amuzament. Mult mai asemănător cu vânătoarea unei creaturi în mişcare. De vreme ce nimeresc tot ce aruncă,

începe să mărească numărul păsărilor pe care le proiectează în sus. Dau uitării restul sălii de gimnastică, învingătorii şi starea mea mizerabilă şi mă las captivată de tragerea la ţintă. Când reuşesc să dobor cinci păsări într-o singură rundă, îmi dau seama că e atât de multă linişte încât o pot auzi pe fiecare dintre ele lovind podeaua. Mă răsucesc şi văd că majoritatea învingătorilor s-au oprit să mă privească. Pe feţele lor se poate citi orice, de la invidie şi ură până la admiraţie.

După antrenament, eu şi Peeta pierdem vremea, aşteptând să apară Haymitch şi Effie la cină. Când suntem chemaţi la masă, mentorul nostru izbucneşte imediat, adresându-mi-se:

— Carevasăzică, cel puţin jumătate dintre învingători şi-au instruit mentorii să te solicite ca aliat. Ştiu că motivul nu poate fi personalitatea ta radioasă.

— Au văzut-o trăgând cu arcul, zâmbeşte Peeta. De fapt, şi eu am văzut-o acum pentru prima oară trăgând de-adevăratelea. Sunt pe punctul de a face eu însumi o cerere oficială.

— Eşti chiar atât de bună? mă întreabă Haymitch. Atât de bună încât să te vrea Brutus?

Ridic din umeri.

— Dar eu nu-l vreau pe Brutus. O vreau pe Mags şi vreau Districtul 3.

— Sigur că da. Haymitch oftează şi comandă o sticlă de vin. O să le spun tuturor că nu te-ai hotărât încă.

După demonstraţia mea de tir, mai sunt tachinată, dar nu mai am senzaţia că sunt luată în bătaie de joc. De fapt, mă simt ca şi cum aş fi primit cumva iniţierea în cercul învingătorilor. În următoarele două zile, îmi petrec timpul împreună cu aproape toţi cei meniţi să ajungă în arenă. Chiar şi cu morfinomanii, care, cu ajutorul lui Peeta, mă deghizează în chip de câmp cu flori galbene. Chiar şi cu Finnick, care îmi oferă timp de o oră lecţii de luptă cu tridentul în schimbul unei instruiri de o oră la tragerea cu arcul. Şi e cu atât mai rău cu cât îi cunosc mai bine pe

aceşti oameni. Pentru că, în ansamblu, nu pot să-i urăsc. Iar unii chiar îmi plac. Şi mulţi dintre ei sunt atât de prăpădiţi, încât instinctul meu firesc îmi cere să-i protejez. Însă toţi trebuie să moară dacă vreau să-l salvez pe Peeta.

Ultima zi de antrenament se încheie cu şedinţele noastre private. Primim fiecare câte cincisprezece minute în care să ne aflăm în faţa creatorilor-de-joc, uluindu-i cu abilităţile noastre, dar nu ştiu ce le-ar mai putea demonstra vreunul dintre noi. La prânz se fac o grămadă de glume pe tema asta. Ce le-am putea arăta. Să cântăm, să dansăm, să facem striptease, să spunem bancuri. Mags, pe care am început s-o înţeleg ceva mai bine, spune c-o să tragă un pui de somn. Eu habar n-am ce să fac. Poate să trag nişte săgeţi. Haymitch spune că ar trebui să fie ceva surprinzător, dacă suntem în stare, dar tocmai am rămas fără nici o idee.

Fiind fata din Doisprezece, sunt programată ultima, Sala de mese devine din ce în ce mai tăcută pe măsură ce tributurile pleacă rând pe rând să-şi susţină reprezentaţia. Stilul ireverenţios şi invincibil pe care l-am adoptat cu toţii e mai uşor de păstrat când suntem mai mulţi. Pe măsură ce oamenii dispar dincolo de uşă, nu mă pot gândi decât că moartea lor e o chestiune de câteva zile.

Eu şi Peeta rămânem în sfârşit singuri. El se întinde peste masă şi îmi ia mâinile.

— Ai hotărât ce-o să faci pentru creatorii-de-joc?

Clatin din cap.

— Anul ăsta nu-i mai pot folosi drept ţintă la antrenament, cu câmpul ăla de forţă activat. Poate-o să fac nişte cârlige de undiţă. Dar tu?

— N-am nici o idee. Îmi tot doresc să fi putut coace o prăjitură sau ceva de genul ăsta.

— Fă un alt camuflaj, îi sugerez.

— Dacă morfinomanii mi-au mai lăsat ceva cu care să lucrez, spune el, sarcastic. Au stat lipiţi de locul ăla de când a început antrenamentul.

Păstrăm tăcerea până când îmi scapă ceea ce avem amândoi în gând.

— Cum o să-i ucidem pe oamenii ăştia, Peeta?

— Nu ştiu.

Îşi sprijină fruntea pe degetele noastre împletite.

— Nu-i vreau ca aliaţi. De ce a insistat Haymitch să-i cunoaştem mai bine? întreb. Din cauza asta o să fie mult mai greu decât data trecută. Poate cu excepţia lui Rue. Oricum, cred că n-aş fi fost niciodată în stare s-o ucid. Semăna mult prea mult cu Prim.

Peeta îşi ridică ochii spre mine, cu fruntea încreţită de gânduri.

— Moartea ei a fost cea mai oribilă, nu-i aşa?

— Nici una n-a fost o delectare, răspund, amintindu-mi cum au sfârşit Glimmer şi Cato.

Peeta e chemat, aşa că rămân să aştept de una singură. Trec cincisprezece minute. Apoi o jumătate de oră. Până să-mi vină rândul se scurg aproape patruzeci de minute.

Când intru, simt mirosul pătrunzător al detergentului şi observ că una dintre rogojini a fost trasă în centrul încăperii. Starea de spirit e total diferită de cea de anul trecut, când creatorii-de-joc erau pe jumătate beţi şi ciuguleau distraţi câte-o delicatesă de pe masa îmbelşugată. Şuşotesc între ei, părând oarecum enervaţi. Ce-a făcut Peeta? Ceva care i-a tulburat?

Simt un fior de îngrijorare. Nu e bine. Nu vreau ca Peeta să iasă în evidenţă, ca unică ţintă a furiei creatorilor-de-joc. Asta ţine de misiunea mea. Să îndepărtez tirul de Peeta. Cum să-i întorc pe dos? Fiindcă mi-ar plăcea să fac chiar mai mult decât atât. Vreau să pătrund dincolo de spoiala elegantă a oamenilor care îşi folosesc inteligenţa pentru a găsi moduri amuzante de a ne ucide. Vreau să-i fac să înţeleagă că, dacă noi suntem vulnerabili în faţa cruzimii Capitoliului, ei sunt lipsiţi de apărare în aceeaşi măsură.

Aveţi idee cât de mult vă urăsc? îmi trece prin minte. Pe voi, cei care vă folosiţi talentele pentru Jocuri?

Încerc să prind privirea lui Plutarch Heavensbee, dar el pare să mă ignore înadins, aşa cum a făcut pe toată durata antrenamentului. Îmi amintesc cum m-a căutat ca să mă

invite la dans, cu câtă încântare mi-a arătat gaiţa-zeflemitoare de pe ceasul lui. Purtarea lui prietenoasă nu-şi are locul aici. Cum ar putea, când eu sunt un simplu tribut, iar el e şeful creatorilor-de-joc? Atât de puternic, atât de distant, atât de în siguranţă…

Brusc, ştiu ce-o să fac. Ceva care o să anuleze cu desăvârşire orice ar fi făcut Peeta. Mă duc la punctul de antrenament dedicat nodurilor şi iau o bucată de frânghie. Încep s-o manevrez, dar e dificil, fiindcă, de fapt, eu n-am mai făcut niciodată nodul ăsta. Am urmărit doar degetele îndemânatice ale lui Finnick, dar ele se mişcau atât de repede. După vreo zece minute, reuşesc să fac un laţ mulţumitor. Târăsc în centrul încăperii unul dintre manechinele folosite drept ţinte şi, cu ajutorul unor bare de gimnastică, reuşesc să-l spânzur, astfel încât să se legene, agăţat de gât. Mâinile legate la spate ar adăuga un efect reuşit, dar mă tem că s-ar putea să depăşesc timpul. Mă grăbesc către punctul rezervat pentru camuflaj, unde alte tributuri, fără îndoială morfinomanii, au lăsat o harababură colosală. Dar găsesc un container plin pe jumătate cu suc din fructe de pădure, roşu ca sângele, care va servi scopului meu. Ţesătura de culoarea cărnii care îi ţine manechinului loc de piele e o pânză absorbantă, de bună calitate. Scriu cuvintele pe trup cu degetul, cu mare grijă, ascunzându-le vederii. Pe urmă mă dau brusc la o parte, urmărind reacţia de pe feţele creatorilor-de-joc, care citesc numele de pe momâie.

SENECA CRANE.

Capitolul 17

EFECTUL E INSTANTANEU ŞI MULŢUMITOR. Câţiva creatori-de-joc ţipă scurt. Unii îşi scapă din mâini paharele cu vin, care se sparg de podea cu un clinchet muzical. Doi par gata să leşine. Privirea şocată e unanimă.

Acum mă bucur de atenţia lui Plutarch Heavensbee. Se holbează întruna la mine, în timp ce sucul piersicii pe care o striveşte în mână i se prelinge printre degete. Într-un târziu îşi drege glasul şi spune:

— Poţi pleca acum, domnişoară Everdeen.

Dau respectuos din cap şi mă întorc să plec, dar, în ultima clipă, nu pot rezista şi arunc containerul cu suc de fructe peste umăr. Îi aud conţinutul împroşcând manechinul în timp ce se mai sparg două pahare de vin. În vreme ce uşile ascensorului se închid în faţa mea, văd că nimeni nu s-a clintit.

Asta i-a surprins, îmi spun. A fost un gest nechibzuit, periculos, şi nu mă îndoiesc că-l voi plăti de zece ori. Dar pe moment am o senzaţie apropiată de exaltare şi îmi îngădui s-o savurez.

Vreau să-l găsesc imediat pe Haymitch şi să-i povestesc despre şedinţa mea de antrenament, dar nu e nimeni prin preajmă. Presupun că se pregătesc cu toţii pentru cină şi mă hotărăsc să fac un duş, fiindcă am mâinile murdare de suc. Stând în apă, încep să pun la îndoială înţelepciunea ultimului meu truc. Întrebarea care trebuie să mă călăuzească întotdeauna este: „O să-l ajute pe Peeta să rămână în viaţă?” Indirect, asta ar putea să nu-i fie de folos. Ceea ce se întâmplă în timpul antrenamentelor e secret, aşa că nu are rost să se ia măsuri împotriva mea, de vreme ce nimeni nu va şti ce fărădelege am săvârşit. De fapt, anul trecut, impulsivitatea mi-a fost răsplătită. Însă asta e un alt gen de infracţiune. Dacă i-am înfuriat pe creatorii-de-joc şi hotărăsc să mă pedepsească în arenă, Peeta ar putea fi

implicat, fără intenţie, în aceeaşi măsură. Poate am fost prea impulsivă. Totuşi… nu pot spune că regret.

Când ne adunăm cu toţii la cină, văd pe mâinile lui Peeta urmele estompate ale unor pete de diverse culori, cu toate că părul îi e încă ud după baie. În cele din urmă, trebuie să fi făcut tot un soi de camuflaj. După ce ni se serveşte supa, Haymitch trece direct la subiectul care ne preocupă pe toţi.

— Ei, cum au mers şedinţele voastre private?

Schimb o privire cu Peeta. Într-un fel, nu sunt prea nerăbdătoare să-mi descriu fapta prin vorbe.

În atmosfera paşnică din sufragerie, pare exagerat de ieşită din comun.

— Începe tu, îi spun. Cred că fost ceva într-adevăr deosebit. Am avut de aşteptat patruzeci de minute înainte de a intra.

Peeta pare să fie cuprins de o ezitare similară celei care mă stăpâneşte.

— Păi, eu… eu am făcut ceva legat de camuflaj, aşa cum mi-ai sugerat tu, Katniss. Şovăie. Nu tocmai camuflaj. Adică, am folosit vopsele.

— Pentru ce? întreabă Porţia.

Îmi amintesc ce tulburaţi erau creatorii-de-joc când am intrat în sala de gimnastică pentru şedinţa mea de antrenament. Mirosul de detergenţi. Rogojina de deasupra zonei din centru. Acoperea ceva pe care nu reuşiseră să-l şteargă?

— Ai pictat ceva, nu-i aşa? Un tablou?

— L-ai văzut? întreabă Peeta.

— Nu. Au ţinut să-l acopere neapărat, îi răspund.

— Ei, asta e procedura standard. Nu pot lăsa un tribut să vadă ceva din ce-a făcut altul, spune Effie, fără să-şi facă vreo grijă. Ce-ai pictat, Peeta? continuă ea oarecum confuză. A fost portretul lui Katniss?

— De ce să mă fi pictat pe mine, Effie? întreb, oarecum enervată.

— Ca să arate că e pregătit să te apare, făcând tot ce-i stă în puteri. Oricum, la asta se aşteaptă toată lumea din

Capitoliu. Nu s-a oferit voluntar ca să vină cu tine? spune Effie, ca şi cum ar fi cel mai evident lucru din lume.

— Adevărul e că am pictat-o pe Rue, spune Peeta. Aşa cum arăta după ce a acoperit-o Katniss cu flori.

În jurul mesei se lasă o tăcere îndelungată, timp în care toată lumea îi pătrunde înţelesul vorbelor.

— Şi, mai exact, ce-ai vrut să realizezi cu asta? întreabă Haymitch, cu voce foarte bine cumpănită.

— Nu sunt sigur. Am vrut, pur şi simplu, să se simtă răspunzători. Măcar pentru o clipă, răspunde Peeta. Pentru uciderea acelei fetiţe.

— E îngrozitor. Effie pare gata să plângă. Acest mod de a gândi… e interzis, Peeta. Absolut. N-o să obţii altceva decât atragerea mai multor necazuri, asupra ta şi a lui Katniss.

— În privinţa asta nu pot să nu fiu de acord cu Effie, zice Haymitch.

Porţia şi Cinna păstrează tăcerea, dar feţele lor sunt foarte grave. Bineînţeles că au dreptate. Dar, cu toate că e un motiv de îngrijorare, cred că gestul lui Peeta e uimitor.

— Cred că nu e un moment potrivit pentru a menţiona că eu am spânzurat un manechin pe care am scris cu vopsea numele lui Seneca Crane, îi anunţ.

Cuvintele mele par să aibă efectul scontat. După o clipă în care toată lumea pare să nu-şi creadă urechilor, toată dezaprobarea din încăpere se prăvăleşte asupra mea, precum o tonă de cărămizi.

— L-ai… spânzurat… pe Seneca Crane? întreabă Cinna surprins.

— Da. Tocmai îmi demonstram talentul de a face noduri, iar el a sfârşit-o cumva în laţ.

— Oh, Katniss, şopteşte Effie. Cum de-ai ajuns să afli aşa ceva?

— E secret? Preşedintele Snow nu s-a purtat ca şi cum ar fi fost. De fapt, părea nerăbdător să-mi dea de ştire, povestesc eu.

Effie pleacă de la masă apăsându-şi şervetul pe faţă.

— Acum am supărat-o pe Effie. Ar fi trebuit să mint, să spun c-am tras nişte săgeţi.

— V-aţi putea gândi că am plănuit totul, zice Peeta, adresându-mi o umbră de zâmbet.

— Şi nu e aşa? întreabă Porţia.

Îşi apasă pleoapele cu degetele, parcă ferindu-se de lumina prea strălucitoare.

— Nu, îi răspund, uitându-mă la Peeta cu un nou sentiment de preţuire. Înainte de a intra în sală, nici unul dintre noi nici măcar n-avea habar ce-avea de gând să facă.

— Şi, Haymitch, adaugă Peeta, am hotărât că nu vrem nici un alt aliat în arenă.

— Perfect. În cazul ăsta n-o să fiu responsabil pentru uciderea prietenilor mei din cauza prostiei voastre, ripostează el.

— Exact la asta ne gândeam şi noi, îi spun eu.

Ne terminăm masa în tăcere, dar, când ne ridicăm ca să mergem în camera de zi, Cinna mă cuprinde cu braţul şi mă strânge de umeri.

— Haideţi să aflăm punctajul de la antrenament. Ne strângem în jurul televizorului şi o Effie cu ochii roşii ni se realătură. Apar chipurile tributurilor, district după district, şi punctajele licăresc sub fotografiile lor. De la unu până la doisprezece. Aşa cum era de aşteptat, valori mari pentru Cashmere, Gloss, Brutus, Enobaria şi Finnick. Mici şi mediocre pentru ceilalţi.

— Au dat vreodată vreun zero? întreb eu.

— Nu, dar există un început pentru orice, răspunde Cinna.

Şi se dovedeşte că are dreptate. Pentru că, primind amândoi câte un doisprezece, eu şi Peeta intrăm în istoria Jocurilor Foamei. Însă nimeni n-are chef să sărbătorească.

— De ce-au făcut asta? întreb.

— Pentru ca toţi ceilalţi să nu aibă de ales şi să vă ia drept ţinte, spune Haymitch, cu voce plată. Duceţi-vă la culcare. Nu suport să mă mai uit la nici unul dintre voi.

Peeta mă conduce spre camera mea în tăcere, dar, înainte de a apuca să-mi ureze noapte bună, îl cuprind cu braţele şi îmi sprijin capul pe pieptul lui. Mâinile lui îmi alunecă pe spate şi îşi lasă obrazul pe părul meu.

— Îmi pare rău dacă am înrăutăţit lucrurile, spun.

— Nu mai mult decât mine. De ce ai făcut-o, oricum? mă întreabă.

— Nu ştiu. Ca să le arăt că sunt mai mult decât un simplu pion în Jocurile lor.

El râde scurt, fără îndoială reamintindu-şi noaptea dinaintea Jocurilor de anul trecut. Eram pe acoperiş, nici unul dintre noi neputând să doarmă. Peeta a spus atunci ceva de genul ăsta, dar eu n-am înţeles sensul cuvintelor lui. Acum îl înţeleg.

— Şi eu la fel, îmi mărturiseşte. Şi nu vreau să spun că n-o să încerc. Adică să ajung acasă. Dar, dacă e să fiu întru totul sincer în privinţa asta…

— Dacă eşti întru totul sincer, te gândeşti că preşedintele Snow le-a ordonat probabil direct creatorilor-de-joc să se asigure că murim oricum în arenă, spun eu.

— Mi-a trecut prin minte.

Şi mie mi-a trecut. În repetate rânduri. Dar, în timp ce ştiu că n-o să ies vie din arenă, mă agăţ totuşi de speranţa că Peeta va reuşi. La urmelor, n-a scos el fructele alea de pădure, eu am făcut-o. Nimeni nu s-a îndoit vreodată că atitudinea sfidătoare a lui Peeta a pornit din dragoste. Aşa că poate preşedintele Snow o să prefere să-l păstreze în viaţă, zdrobit şi cu inima frântă, ca un avertisment viu la adresa altora.

— Dar, dacă va fi aşa, toată lumea o să ştie că am murit luptând, nu? întreabă Peeta.

— O să ştie toată lumea, îi răspund.

Şi, pentru prima oară, mă detaşez de tragedia personală care m-a mistuit de când s-a anunţat Jubileul. Îmi aduc aminte de bătrânul pe care l-au împuşcat în Districtul 11, de Bonnie şi de Twill şi de zvonurile despre revolte. Da, toată lumea din districte o să mă privească şi o să vadă cum

înfrunt această sentinţă la moarte, acest ultim act al autorităţii preşedintelui Snow. Vor căuta un semn care să le arate că lupta lor n-a fost zadarnică. Dacă le voi putea dovedi limpede că sfidez Capitoliul până în ultima clipă, Capitoliul mă va ucide pe mine… dar nu şi sufletul meu. Există cumva o cale mai bună pentru a da speranţă rebelilor?

Frumuseţea acestei idei e faptul că hotărârea de a-l păstra pe Peeta în viaţă cu preţul propriei mele vieţi e ea însăşi un act de sfidare. Un refuz de a lupta în Jocurile Foamei după regulile Capitoliului. Agenda mea personală se potriveşte perfect cu agenda mea publică. Şi dacă l-aş putea salva într-adevăr pe Peeta… în termenii unei revoluţii, atunci ar fi ideal. Pentru că eu voi valora mult mai mult moartă. Mă vor putea transforma într-un soi de martiră a cauzei şi îmi vor picta chipul pe stindarde, ceea ce va racola mai mulţi oameni decât orice aş putea face rămânând în viaţă. Dar Peeta va preţui mai mult viu – ca personaj tragic –, fiindcă va reuşi să-şi preschimbe durerea în cuvinte care-i vor transforma pe oameni.

El şi-ar pierde cumpătul dacă ar şti că mă gândesc la toate astea, aşa că mă mulţumesc să întreb:

— Aşadar, ce-ar trebui să facem cu ultimele noastre câteva zile?

— Nu vreau decât să-mi petrec fiecare minut din restul vieţii mele cu tine, răspunde el.

— Atunci vino, spun, trăgându-l în camera mea.

Să dorm din nou cu Peeta mi se pare un asemenea lux! Până acum nu mi-am dat seama cât de însetată eram de apropierea altei fiinţe umane. Cu cât nesaţ îmi doream să-l simt lângă mine în întuneric. Aş vrea să nu fi irosit ultimele două nopţi respingându-l. Învăluită de căldura lui, mă afund în somn şi, când deschid din nou ochii, prin ferestre se revarsă lumina zilei.

— N-ai avut coşmaruri, spune el.

— Nici unul, confirm eu. Tu?

— Nici eu. Uitasem cum e să dormi cu adevărat peste noapte.

Rămânem întinşi o vreme, neavând nici o grabă să ne-ncepem ziua. Mâine-seară o să fie interviul televizat, aşa că azi ar trebui să fim pregătiţi de Effie şi Haymitch. Alte tocuri înalte şi alte comentarii sarcastice, mă gândesc. Apoi soseşte fata avox cu părul roşu, aducând un bilet prin care Effie ne înştiinţează că, ţinând cont de recentul nostru tur, ea şi Haymitch au căzut de acord că suntem în stare să ne purtăm aşa cum se cuvine în public. Sesiunile de pregătire au fost anulate.

— Serios? face Peeta, luându-mi biletul din mână şi studiindu-l. Ştii ce înseamnă asta? Avem toată ziua numai pentru noi.

— Păcat că nu putem merge nicăieri, spun eu, melancolică.

— Cine zice că nu putem? întreabă el.

Acoperişul. Comandăm o grămadă de mâncare, înşfăcăm nişte pături şi o pornim către acoperiş pentru un picnic. Un picnic pe toată durata zilei în grădina cu flori inundată de clinchetul clopoţeilor de vânt. Mâncăm. Stăm întinşi la soare. Eu rup lujerii care atârnă şi îmi folosesc noile cunoştinţe dobândite la antrenament făcând noduri şi împletind plase. Peeta mă desenează. Inventăm un joc cu câmpul de forţă care înconjoară acoperişul – unul dintre noi aruncă un măr în el, şi celălalt trebuie să-l prindă.

Nimeni nu ne deranjează. Către sfârşitul după-amiezii, stau întinsă cu capul în poala lui Peeta, împletind o cunună din flori, în timp ce el se joacă cu părul meu, pretinzând că învaţă să facă noduri. După o vreme, mâinile lui rămân nemişcate.

— Ce e? întreb.

— Aş vrea să pot opri timpul în clipa asta, aici şi acum, şi să trăiesc în ea o veşnicie, răspunde el.

Genul ăsta de comentariu, care face aluzie la dragostea nepieritoare pe care mi-o poartă, mă face de obicei să mă simt vinovată şi mizerabilă. Dar acum mă simt atât de plină

de căldură, de relaxată şi de mai presus de orice grijă, încât las pur şi simplu cuvântul să-mi alunece printre buze.

— OK.

Îi aud zâmbetul din glas.

— Atunci eşti de acord?

— Sunt de acord, spun.

Degetele i se întorc în părul meu şi mă fură somnul, dar el mă trezeşte să privim împreună asfinţitul. E o revărsare spectaculoasă de galben şi portocaliu, dincolo de linia orizontului care conturează Capitoliul.

— M-am gândit că nu vrei să pierzi asta, îmi spune.

— Mulţumesc, îi răspund.

Pentru că pot număra pe degete apusurile care mi-au mai rămas şi nu vreau să-mi scape nici unul.

Nu coborâm să ne alăturăm celorlalţi la cină şi nimeni nu ne cheamă.

— Mă bucur. Am obosit să-i fac pe toţi din jur să se simtă atât de mizerabil, spune Peeta. Toată lumea plângând. Sau Haymitch…

Nu e nevoie să continue.

Rămânem pe acoperiş până când e timpul să mergem la culcare, apoi coborâm în tăcere şi ne strecurăm în camera mea fără să-ntâlnim pe nimeni.

A doua zi dimineaţă suntem treziţi de echipa mea pregătitoare. Să ne vadă pe mine şi Peeta dormind împreună e prea mult pentru Octavia, fiindcă izbucneşte imediat în lacrimi.

— Nu uita ce ne-a spus Cinna, i se adresează furioasă Venia.

Octavia dă din cap şi iese suspinând.

Peeta trebuie să se întoarcă în camera lui pentru pregătire, iar eu rămân doar cu Venia şi Flavius. Obişnuita sporovăială a încetat. De fapt, nu se vorbeşte aproape de loc, decât atunci când mi se cere să-mi înalţ bărbia sau se face vreun comentariu despre tehnica de machiaj. E aproape ora prânzului când simt ceva picurându-mi pe umăr şi mă întorc ca să dau cu ochii de Flavius, care îmi

tunde părul cu lacrimile scurgându-i-se în tăcere pe obraji. Venia îi aruncă o privire, el îşi lasă încet foarfecă pe masă şi pleacă.

N-a rămas decât Venia, cu pielea atât de palidă încât tatuajele par gata să facă un salt, desprinzându-se de ea. Atât de hotărâtă încât e aproape rigidă, îmi aranjează părul, unghiile şi machiajul, cu degetele zburând cu repeziciune ca să compenseze lipsa colegilor ei. Îmi evită tot timpul privirea. Numai când apare Cinna ca să-şi dea acordul în privinţa înfăţişării mele, îngăduindu-i ei să plece, îmi ia mâinile şi îmi vorbeşte privindu-mă drept în ochi:

— Ne-ar plăcea tuturor să ştii ce… privilegiu a fost pentru noi ocazia de a te face să arăţi cât mai bine.

Apoi părăseşte în grabă încăperea.

Echipa mea pregătitoare. Animalele mele de companie, prostuţe, superficiale şi afectuoase, cu obsesiile lor pentru pene şi petreceri, aproape frângându-mi inima cu acest rămas-bun. Ştim cu toţii că n-o să mă mai întorc, asta spun clar ultimele cuvinte ale Veniei. Oare o ştie întreaga lume? mă întreb. Mă uit la Cinna. El ştie, cu siguranţă. Dar, aşa cum mi-a promis, nu e nici un pericol să-i văd lacrimile.

— Aşadar, ce-o să port diseară? întreb, cu ochii la geanta care îmi ascunde rochia.

— Preşedintele Snow a dat el însuşi ordinul în privinţa rochiei, spune Cinna.

Trage fermoarul genţii, dând la iveală una dintre rochiile de mireasă pe care le-am purtat la şedinţa foto. Mătase albă, grea, cu decolteu adânc, talie strâmtă şi mâneci care-mi cad de la încheieturile mâinilor către podea. Şi perle. Perle pretutindeni. Cusute pe rochie, în şiragurile din jurul gâtului şi în cununa care îmi ţine vălul.

— Deşi Jubileul Pacificării a fost anunţat în seara prezentării fotografiilor, oamenii au votat totuşi pentru rochia lor favorită şi asta a câştigat. Preşedintele spune s-o porţi diseară. Obiecţiile noastre au fost ignorate.

Frec o bucată de mătase între degete, încercând să înţeleg raţionamentul preşedintelui Snow. Presupun că, de

vreme ce eu am adus cea mai mare ofensă, durerea, pierderea şi umilirea mea trebuie să apară sub cea mai strălucitoare lumină a reflectoarelor. După părerea lui, asta o va demonstra fără nici un dubiu. E atât de barbar, preşedintele preschimbându-mi rochia de mireasă în giulgiu, încât lovitura îşi atinge ţinta, lăsând în urmă o durere surdă.

— Ei, ar fi fost păcat să se irosească o rochie atât de frumoasă.

E tot ce reuşesc să spun.

Cinna mă ajută cu grijă să mă îmbrac. Când îmi aranjează rochia pe umeri, nu mă pot împiedica să mă plâng.

— A fost întotdeauna atât de grea? întreb, îmi amintesc că multe alte rochii au fost dense, dar asta pare să cântărească o tonă.

— Am fost nevoit să fac câteva mici modificări din cauza iluminării, spune Cinna.

Dau din cap, dar nu realizez care e legătura. El îmi pune pantofii, bijuteriile din perle şi voalul. Îmi retuşează machiajul. Îmi cere să merg.

— Eşti de o frumuseţe răpitoare, spune. Acum, Katniss, pentru că acest corsaj e atât de strâmt, nu vreau să-ţi ridici braţele deasupra capului. Adică, oricum, nu înainte de a te învârti.

— O să mă învârtesc iarăşi? întreb, cu gândul la rochia de anul trecut.

— Sunt sigur c-o să ţi-o ceară Caesar. Şi, dacă n-o face, sugereaz-o chiar tu. Însă nu imediat. Păstrează asta pentru marele tău final, mă instruieşte Cinna.

— Să-mi faci un semn, ca să ştiu când, îl rog.

— Perfect. Ai vreun plan pentru interviu? Ştiu că Haymitch v-a lăsat să hotărâţi singuri, spune el.

— Nu, anul ăsta improvizez. Partea stranie e că nu sunt agitată, absolut deloc.

Şi chiar nu sunt. Oricât de mult m-ar urî preşedintele Snow, publicul din Capitoliu îmi aparţine.

Ne întâlnim cu Effie, Haymitch, Porţia şi Peeta în faţa ascensorului. Peeta e îmbrăcat cu un smoching elegant şi mănuşi albe. Genul de costum pe care îl poartă un mire aici, în Capitoliu.

La noi, acasă, lucrurile sunt mult mai simple. Femeia închiriază de obicei o rochie albă, care a mai fost purtată de o sută de ori. Bărbatul îşi pune nişte haine curate, pe care nu le îmbracă în mină. Completează nişte formulare în clădirea Justiţiei şi li se repartizează o casă. Rudele şi prietenii se adună pentru o masă sau pentru o bucăţică de prăjitură, dacă şi-o pot permite. Dar, chiar dacă nu pot, cântăm întotdeauna un cântec tradiţional când cuplul trece pragul casei. Şi avem micile noastre ceremonii, cum ar fi aprinderea primului lor foc, la care prăjesc o felie de pâine şi o mănâncă împreună. Poate că e de modă veche, dar în Districtul 12 nimeni nu se simte cu adevărat căsătorit decât după ce a mâncat pâinea prăjită.

Celelalte tributuri s-au adunat deja în spatele scenei şi stau de vorbă cu glasuri scăzute, dar amuţesc când sosim eu şi cu Peeta. Îmi dau seama că toţi îmi fixează rochia de mireasă, străpungând-o cu privirea. Îi invidiază frumuseţea? Puterea cu care ar putea manipula mulţimea?

— Nu pot să cred că Cinna te-a îmbrăcat în chestia asta, spune în cele din urmă Finnick.

— N-a avut de ales. Preşedinte Snow i-a cerut-o, ripostez eu, oarecum în defensivă.

N-am de gând să las pe nimeni să-l critice cumva pe Cinna.

Cashmere îşi aruncă pe spate cascada de bucle blonde şi scuipă:

— Ei bine, arăţi ridicol!

Îşi înşfacă fratele de mână şi îl trage la locul lui, pentru a conduce procesiunea noastră către scenă. Celelalte tributuri încep, de asemenea, să se alinieze. Sunt derutată pentru că, deşi sunt furioşi cu toţii, unii ne bat compătimitor pe umeri, iar Johanna Mason chiar se opreşte să-şi aranjeze colierul de perle.

— Să-l facem să plătească pentru asta, OK? spune ea.

Dau din cap, dar nu înţeleg despre ce vorbeşte. Nu înainte de momentul când stăm cu toţii pe scenă. Caesar Flickerman, anul acesta cu părul şi faţa scoase în evidenţă de culoarea lor de levănţică, şi-a încheiat discursul de deschidere şi tributurile îşi încep interviurile. E prima oară când îmi dau seama cât de profundă e convingerea învingătorilor că au fost trădaţi şi câtă furie o însoţeşte. Dar sunt atât de inteligenţi, şi-o dau pe faţă cu o atât de minunată şiretenie, încât totul ajunge să se reflecte asupra guvernului şi, în special, asupra preşedintelui Snow. Nu o fac cu toţii. Mai sunt şi nostalgicii, ca Brutus şi Enobaria, care se află aici pur şi simplu pentru alte Jocuri, şi cei prea derutaţi, prea drogaţi sau prea decrepiţi ca să se alăture atacului. Însă sunt destui învingători a căror isteţime şi curaj sunt încă suficiente pentru a trece la luptă.

Cashmere dă tonul cu un discurs în care povesteşte cum nu se poate opri din plâns când se gândeşte cât de mult vor suferi cetăţenii Capitolului pierzându-ne. Gloss aminteşte de bunătatea cu care au fost trataţi aici el şi sora lui. În stilul lui nervos, fără astâmpăr, Beetee pune la îndoială legalitatea Jubileului, întrebându-se dacă a fost examinată temeinic de experţii în domeniu. Finnick recită o poezie pe care a scris-o pentru adevărata şi unica lui dragoste din Capitoliu şi vreo sută de persoane leşină, sigure că versurile le sunt dedicate. Când îi vine rândul, Johanna întreabă dacă nu se poate face ceva pentru a rezolva situaţia. Fără nici o îndoială, creatorii Jubileelor Pacificării nu au anticipat cât de puternică avea să fie legătura afectivă dintre învingători şi Capitoliu. Nimeni nu poate fi atât de crud încât să rupă o asemenea legătură profundă. Seeder reflectează, cu voce calmă, asupra faptului că la ea acasă, în Districtul 11, toată lumea presupune că preşedintele Snow e atotputernic. Şi, dacă este aşa, atunci de ce nu modifică regulile Jubileu-lui? Iar Chaff, care vorbeşte imediat după ea, susţine cu insistenţă că preşedintele ar fi putut schimba condiţiile de

desfăşurare ale Jocului, dar nu s-a gândit, probabil, că are o atât de mare importanţă pentru toată lumea.

În clipa când sunt prezentată eu, publicul e făcut pur şi simplu praf. Spectatorii au plâns, au leşinat, ba chiar au şi cerut să se facă o schimbare. Apariţia mea în rochia de mireasă din mătase albă dezlănţuie practic o adevărată zarvă. S-a terminat cu mine, s-a terminat cu îndrăgostiţii născuţi sub o stea potrivnică, dar care vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, n-o să mai fie nici o nuntă. Văd că până şi profesionalismul lui Caesar îşi trădează fisurile când încearcă să liniştească publicul ca să pot vorbi, iar cele trei minute ale mele se scurg cu repeziciune.

În cele din urmă se iveşte un moment de acalmie şi el reuşeşte să capteze atenţia:

— Aşadar, Katniss, aceasta este o noapte foarte emoţionantă pentru noi toţi. Ţi-ar plăcea să ne spui ceva anume?

Vorbesc cu voce tremurândă.

— Doar că îmi pare atât de rău că nu veţi putea lua parte la nunta mea… dar mă bucur că mă puteţi măcar vedea în rochia de mireasă. Nu e, pur şi simplu…, cel mai frumos lucru din lume?

Nu e nevoie să mă uit la Cinna pentru a primi semnalul. Ştiu că e momentul potrivit. Încep să mă învârtesc lent, ridicându-mi deasupra capului mânecile rochiei grele.

Când aud strigătele mulţimii, mă gândesc că înfăţişarea mea e probabil înnebunitoare. Pe urmă observ ceva înălţându-se în jurul meu. Fum. Fumul unui foc. Nu flăcările pâlpâitoare care m-au îmbrăcat anul trecut, în car, ci o vâlvătaie mult mai reală, care-mi devorează rochia. Când se îndeseşte fumul, încep să intru în panică. În aer se învârtejesc bucăţi carbonizate de mătase albă, şi perlele zornăie pe scenă. Dar, într-un fel sau altul, mă tem să mă opresc, fiindcă trupul meu nu pare să ardă şi fiindcă ştiu că în spatele celor petrecute trebuie să se afle Cinna. Aşa că mă-nvârtesc iarăşi şi iarăşi. Pentru o fracţiune de secundă îmi pierd răsuflarea, complet învăluită în flăcările stranii. Pe

urmă focul dispare brusc, cu desăvârşire. Mă opresc întrebându-mă dacă sunt dezbrăcată şi de ce a pus Cinna la cale arderea rochiei mele de mireasă.

Dar nu sunt goală. Sunt îmbrăcată într-o copie fidelă a rochiei de mătase, numai că are culoarea cărbunelui şi e alcătuită din pene minuscule. Uluită, îmi înalţ în aer mânecile lungi, revărsate, şi acesta e momentul în care mă zăresc pe ecranul de televiziune. Înveşmântată în negru, cu excepţia petelor albe ale mânecilor, sau ar trebui să le numesc aripi.

Căci Cinna m-a făcut o gaiţă-zeflemitoare.

Capitolul 18

PENTRU CĂ ÎNCĂ MAI ARD MOCNIT, Caesar îşi întinde cu prudenţă mâna către vălul meu. Albul a ars, lăsând în urmă un voal asortat, mătăsos şi negru, care îmi cade în falduri pe spate, către decolteul rochiei.

— Pene, spune el. Eşti ca o pasăre.

— O gaiţă-zeflemitoare, cred, zic eu, fluturând scurt din aripi. E pasărea de pe broşa pe care o port ca simbol.

Pe chipul lui Caesar fulgeră umbra unei recunoaşteri şi îmi dau seama cât de bine ştie că gaiţa-zeflemitoare nu mai e doar simbolul meu. Că a ajuns să simbolizeze mult mai multe. Că trucul ce va părea în Capitoliu doar o schimbare uimitoare a costumaţiei va avea o cu totul altă rezonanţă în districte. Dar scoate din asta tot ce e cu putinţă.

— Ei bine, jos pălăria în faţa stilistului tău! Nu cred c-ar putea susţine cineva că nu e cel mai spectaculos lucru pe care l-am văzut în timpul unui interviu. Cinna, cred că ar fi bine să-i mulţumeşti publicului.

Îl îndeamnă cu un gest să se ridice. Cinna se supune, apoi schiţează o plecăciune plină de graţie. Şi, deodată, mă tem pentru el. Ce-a făcut? Ceva îngrozitor de periculos. Un act de revoltă în sine. Şi l-a făcut pentru mine. Îmi amintesc cuvintele lui…

— Nu-ţi face griji. Îmi revărs întotdeauna emoţiile în muncă. Aşa nu fac rău nimănui, cu excepţia mea.

… şi mă tem că şi-a făcut un rău ireparabil. Semnificaţia transformării mele prin foc n-o să-i scape preşedintelui Snow.

Atât de uluiţi încât au amuţit cu desăvârşire, spectatorii izbucnesc în aplauze. Abia aud soneria care anunţă că mi s-au terminat cele trei minute. Caesar îmi mulţumeşte şi mă întorc la locul meu, simţindu-mi acum rochia uşoară ca un fulg.

Trec pe lângă Peeta, care merge la interviu, dar el nu mă priveşte în ochi. Mă aşez cu grijă, însă, în afară de câte un

norişor de fum ici şi colo, par nevătămată, aşa că îmi îndrept atenţia către el.

Caesar şi Peeta au alcătuit de la sine o echipă încă de acum un an, când au apărut pentru prima oară împreună. Schimbul lor firesc de replici, sincronizarea amuzantă şi talentul de a trece pe nesimţite la momente care îţi frâng inima, precum mărturisirea dragostei lui Peeta pentru mine au fost un enorm succes de public. Deschid discuţia fără eforturi, cu câteva glume despre focuri, pene şi orătănii prăjite prea tare. Dar oricine îşi poate da seama că Peeta e preocupat, ceea ce îl îndeamnă pe Caesar să conducă discuţia către subiectul spre care se îndreaptă gândurile tuturor.

— Aşadar, Peeta, cum a fost când, după toate cele prin care aţi trecut, ai aflat despre Jubileu? întreabă Caesar.

— A fost un şoc. Adică, acum o văd pe Katniss arătând atât de superb în toate acele rochii de mireasă şi apoi…

Vocea lui Peeta se frânge.

— Ţi-ai dat seama că nu va mai fi niciodată o nuntă? spune Caesar cu blândeţe.

Peeta tace preţ de o clipă îndelungată, ca şi cum ar lua o hotărâre. Se uită spre publicul căzut sub vrajă, apoi priveşte podeaua şi, în cele din urmă, îşi ridică ochii spre Flickerman.

— Caesar, crezi că toţi prietenii noştri, aici de faţă, pot păstra un secret?

Dintre spectatori se înalţă un râs stânjenit. Ce vrea să spună? Faţă de cine să păstreze secretul? Întreaga lume ne priveşte.

— N-am nici o îndoială, răspunde Caesar.

— Suntem deja căsătoriţi, mărturiseşte Peeta cu voce scăzută.

Reacţia mulţimii trădează uimirea, iar eu sunt nevoită să-mi îngrop faţa în faldurile rochiei ca să-mi ascund deruta. Pentru numele cerului, unde vrea să ajungă cu asta?

— Dar… cum e posibil? întreabă Caesar.

— Oh, nu e o căsătorie oficială. N-am mers în clădirea Justiţiei sau altceva de genul ăsta. Noi avem propria ceremonie de nuntă în Districtul 12. Nu ştiu cum e în alte districte. Dar noi facem acest lucru, spune Peeta, şi descrie pe scurt ritualul cu pâinea prăjită.

— Familiile voastre au fost de faţă? se interesează Caesar.

— Nu, n-am spus nimănui. Nici măcar lui Haymitch. Iar mama lui Katniss n-ar fi fost de acord nici în ruptul capului. Dar, vezi tu, ştiam că, dacă ne-am fi căsătorit în Capitoliu, n-am fi avut felia noastră de pâine prăjită. Şi nici unul dintre noi nu voia să aştepte atât de mult. Aşa că, într-o bună zi, am făcut-o pur şi simplu, povesteşte Peeta. Şi, în ochii noştri, asta ne-a unit într-o mult mai mare măsură decât ar fi făcut-o orice act oficial sau o mare petrecere.

— Şi asta s-a petrecut înainte de anunţul regulilor Jubileului? spune Caesar.

— Bineînţeles că înainte. Sunt sigur că n-am mai fi făcut-o după ce am aflat, spune Peeta, începând să se înnegureze. Dar cine şi-ar fi putut închipui ce-o să urmeze? Nimeni. Am luat parte la Jocuri, suntem învingători, toată lumea părea atât de încântată să ne vadă împreună şi apoi, din senin – vreau să spun, cum am fi putut anticipa una ca asta?

— N-aţi fi putut, Peeta. Caesar îl cuprinde cu braţul de umeri. Aşa cum spuneai, nimeni n-ar fi putut. Dar trebuie să mărturisesc că mă bucur fiindcă aţi avut parte măcar de câteva luni de fericire împreună.

Aplauze colosale. Ca şi cum aş fi fost încurajată, îmi ridic ochii dintre falduri şi-i las pe spectatori să-mi vadă surâsul tragic de mulţumire. Fumul rămas în pene m-a făcut să lăcrimez, ceea ce adaugă un efect superb.

— Eu nu mă bucur, spune Peeta. Îmi doresc să fi aşteptat până se făcea totul oficial.

Asta îl ia prin surprindere până şi pe Caesar.

— Un scurt răstimp e cu siguranţă mai mult decât nimic, nu?

— Poate aş fi gândit şi eu aşa, Caesar, ripostează Peeta cu amărăciune, dacă n-ar fi fost copilul.

Gata. A făcut-o din nou. A aruncat o bombă care anulează toate strădaniile fiecărui tribut dinaintea lui. Ei, sau poate că nu. Poate anul ăsta n-a făcut altceva decât să aprindă fitilul unei bombe făurite de toţi învingătorii. Făurită cu speranţa că va reuşi cineva s-o detoneze. Poate gândindu-se că detonatorul s-ar fi putut afla în rochia mea de mireasă. Fără să ştie cât de mult mă bizui eu pe talentele lui Cinna, pe când Peeta n-are nevoie de nimic mai mult decât propria lui minte abilă.

Când explodează, bomba îşi trimite în toate direcţiile acuzaţiile de nedreptate, de barbarie şi de cruzime. Până şi cei mai mari iubitori ai Capitoliului, cei mai mari amatori de Jocuri şi mai însetaţi de sânge nu mai pot ignora, măcar pe moment, grozăvia întregii situaţii.

Sunt însărcinată.

Publicul nu poate înţelege vestea dintr-odată. Trebuie să îi izbească, să le pătrundă în gânduri şi să le fie confirmată de alte voci înainte de a începe să pară o turmă de animale rănite, gemând, scoţând ţipete ascuţite, strigând după ajutor. Iar eu? Ştiu că faţa îmi apare în prim-plan pe ecrane, dar nu fac nici cel mai mic efort de a mi-o ascunde. Fiindcă, pentru o clipă, până şi eu mă chinuiesc să înţeleg spusele lui Peeta. Nu e lucrul care m-a înspăimântat cel mai mult în privinţa nunţii, în privinţa viitorului – pierderea copiilor mei în timpul Jocurilor? Iar acum totul ar putea fi adevărat, nu-i aşa? Dacă nu mi-aş fi petrecut viaţa înălţând un zid de apărare după altul, până când am ajuns să mă retrag chiar şi în faţa unei aluzii la căsătorie şi la familie?

Caesar nu mai poate stăpâni mulţimea, nici măcar atunci când se aude soneria. Peeta dă din cap în semn de rămas-bun şi se întoarce la locul lui fără nici un alt schimb de cuvinte. Văd buzele prezentatorului mişcându-se, dar haosul a cuprins totul şi nu desluşesc nici măcar o vorbă. Numai răsunetul imnului, ale cărui prime acorduri sunt atât de puternice încât le simt vibraţia în oase, ne dă de ştire că

ne aflăm în timpul programului televizat. Mă ridic de la sine şi, în acest timp, îl simt pe Peeta întinzându-şi mâna către mine. Când i-o prind, lacrimile îi şiroiesc pe obraz. Cât de sincere sunt? E o recunoaştere că temerile care mă bântuie îl hărţuiesc şi pe el, deopotrivă? Că îl hărţuiesc pe fiecare învingător? Fiecare părinte din fiecare district al Panemului?

Privesc din nou mulţimea, dar feţele părinţilor lui Rue îmi plutesc înaintea ochilor. Tristeţea lor. Pierderea pe care au suferit-o. Mă întorc spontan către Chaff şi îi întind mâna. Îmi simt degetele închizându-se în jurul ciotului de lemn care îi completează braţul şi îl strâng cu putere.

Şi apoi se întâmplă. Dintr-un capăt într-altul al şirului, învingătorii încep să se prindă de mâini. Unii imediat, ca morfinomanii sau ca Wiress şi Beetee. Alţii, ca Brutus şi Enobaria, nesiguri, dar siliţi de insistenţa celor de alături. Când imnul ajunge la ultimele acorduri, toţi douăzeci şi patru formează un lanţ neîntrerupt, care e probabil prima manifestare publică a unităţii districtelor din Zilele Negre încoace. Ne putem da seama că acest lucru a fost înţeles când ecranul începe să se întunece. Dar e prea târziu. În confuzia stârnită, n-au întrerupt transmisia la timp. Toată lumea a văzut.

Acum e zăpăceală şi pe scenă, când luminile se sting şi suntem lăsaţi să ne întoarcem în centrul de antrenament pe bâjbâite. Mă pierd de Chaff, dar Peeta mă călăuzeşte către un ascensor. Finnick şi Johanna încearcă să ni se alăture, dar un Apărător al Păcii supărat le taie calea şi urcăm singuri.

Când ieşim din lift, Peeta mă strânge de umeri.

— N-avem prea mult timp, aşa că trebuie să-mi spui acum. E cazul să-mi cer iertare pentru ceva?

— Pentru nimic, îi răspund.

A făcut un pas uriaş fără acordul meu, dar sunt bucuroasă că n-am ştiut, că n-am avut când să mă opun, când să las orice sentiment de vinovăţie faţă de Gale să

ştirbească tot ceea ce simt de fapt faţă de gestul lui Peeta. Care a fost îndreptăţit.

Undeva, foarte departe, există un loc numit Districtul 12, unde mama, sora şi prietenii mei vor trebui să înfrunte urmările acestei nopţi. La o distanţă scurtă pentru o aeronavă există o arenă unde eu, Peeta şi celelalte tributuri ne vom înfrunta mâine propria formă de pedeapsă. Dar, chiar dacă vom avea cu toţii parte de un sfârşit cumplit, în seara asta s-a petrecut ceva care nu poate fi distrus. Noi, învingătorii, ne-am pus în scenă propria rebeliune şi, poate, doar poate, Capitoliul nu va reuşi s-o ţină sub control.

Aşteptăm să se întoarcă şi ceilalţi, dar, când se deschid uşile ascensorului, nu apare decât Haymitch.

— Afară e o adevărată nebunie. Toată lumea e trimisă acasă şi au anulat redifuzarea interviurilor la televiziune.

Eu şi Peeta ne repezim la fereastră şi încercăm să dăm un sens agitaţiei de pe străzile aflate jos, la mare distanţă.

— Ce spun? întreabă Peeta. Îi cer preşedintelui să anuleze Jocurile?

— Nu cred că ştiu ce să ceară. Situaţia e fără precedent. Până şi ideea de a se opune planurilor Capitoliului îi derutează pe oamenii de aici, spune Haymitch. Dar Snow n-o să anuleze sub nici o formă Jocurile. Ştiţi asta, nu?

Eu o ştiu. Bineînţeles că acum nu mai poate renunţa. Nu mai poate decât să riposteze, şi asta cu toată forţa.

— Ceilalţi au plecat acasă? sunt eu curioasă.

— Li s-a ordonat să plece. Nu ştiu câte şanse au să răzbată prin mulţime, răspunde Haymitch.

— Atunci n-o s-o mai revedem niciodată pe Effie, spune Peeta.

Anul trecut n-am văzut-o deloc în dimineaţa Jocurilor.

— Să-i transmiţi mulţumirile noastre.

— Mai mult decât atât. Fă-o într-un mod cu totul aparte. La urma urmelor, e vorba despre Effie, intervin eu. Spune-i cât de mult o apreciem şi că a fost cea mai bună însoţitoare din câte au existat vreodată şi că… spune-i că îi trimitem toată dragostea noastră.

Pentru o vreme stăm pur şi simplu în tăcere, amânând inevitabilul. Pe urmă Haymitch îi dă glas.

— Cred că ăsta e momentul în care ne spunem şi noi rămas-bun.

— Vreun ultim sfat? întreabă Peeta.

— Rămâneţi în viaţă, răspunde Haymitch, cu asprime în glas.

Ceea ce e aproape ca o glumă veche pentru noi. Ne îmbrăţişează scurt, pe fiecare, şi îmi dau seama că mai mult de atât nu poate suporta.

— Duceţi-vă la culcare. Aveţi nevoie de odihnă.

Ştiu că ar trebui să-i spun o grămadă de lucruri lui Haymitch, dar nu mă pot gândi la nimic pe care să nu-l ştie deja şi îmi simt gâtlejul atât de crispat încât oricum mă îndoiesc că aş putea scoate vreun cuvânt. Aşa că îl las încă o dată pe Peeta să vorbească pentru noi amândoi.

— Să ai grijă de tine, Haymitch, zice el.

Traversăm încăperea, dar vocea lui Haymitch ne opreşte când ajungem în prag.

— Katniss, când o să fii în arenă…, începe el.

Pe urmă se întrerupe. Se încruntă într-un asemenea mod încât mă face să fiu sigură că l-am dezamăgit deja.

— Ce să fac? întreb, intrând în defensivă.

— Doar să nu uiţi cine e duşmanul, îmi spune. Asta-i tot. Acum duceţi-vă. Plecaţi de-aici.

O pornim de-a lungul holului. Peeta vrea să se oprească în camera lui ca să-şi spele machiajul şi să ne reîntâlnim peste câteva minute, dar nu-l las. Sunt sigură că, dacă o uşă apucă să se închidă între noi, va fi încuiată, iar eu voi fi nevoită să-mi petrec noaptea singură. Pe lângă asta, am duş în camera mea. Refuz să-mi desprind mâna de a lui.

Dormim? Nu ştiu. Ne petrecem noaptea ţinându-ne în braţe, pe un soi de tărâm aflat la jumătatea drumului dintre vis şi trezie. Nu vorbim. Fiecare se teme să-l deranjeze pe celălalt, cu speranţa că vom reuşi să adunăm câteva minute preţioase de odihnă.

Cinna şi Porţia sosesc odată cu zorile şi ştiu că Peeta trebuie să plece. Fiecare tribut intră în arenă de unul singur. El mă sărută uşor.

— Pe curând! îmi spune.

— Pe curând! îi răspund.

Cinna, care mă va ajuta să mă îmbrac pentru Jocuri, mă însoţeşte pe acoperiş. Sunt pe punctul de a mă urca pe scara aeronavei când îmi aduc aminte.

— Nu i-am spus adio Porţiei.

— Îi spun eu, zice Cinna.

Curentul electric mă paralizează pe scară până când îmi injectează doctorul cipul de urmărire în braţul stâng. Acum vor putea să mă localizeze oricând în arenă. Aeronava decolează, şi eu privesc pe fereastră până când o întunecă. Cinna insistă întruna să mănânc şi, după ce vede că nu are succes, să beau. Reuşesc să sorb necontenit apă, gândindu-mă la zilele de deshidratare care au fost gata să mă ucidă anul trecut. Ştiind că o să am nevoie de putere ca să-l păstrez pe Peeta în viaţă.

Când ajungem în Camera de Lansare din arenă, fac un duş. Cinna îmi împleteşte părul în coada lăsată pe spate şi mă ajută să-mi pun lenjeria simplă de corp. Anul ăsta, costumul tributurilor e o salopetă albastră, dintr-un material diafan, cu fermoar în faţă. O centură vătuită, lată de cincisprezece centimetri, din plastic strălucitor, violet. O pereche de pantofi de nailon, cu tălpi de cauciuc.

— Ce părere ai? întreb, întinzând materialul către Cinna, ca să-l poată examina.

El se încruntă şi freacă între degete ţesătura destul de subţire.

— Nu ştiu. O să ofere foarte puţină protecţie împotriva frigului şi a apei.

— Dar împotriva soarelui? zic eu, imaginându-mi un astru arzător deasupra unui deşert arid.

— Poate. Dacă e tratată, zice el. Oh, aproape că era să uit.

Scoate din buzunar broşa mea de aur cu gaiţa-zeflemitoare şi mi-o prinde de salopetă.

— Rochia mea a fost fantastică azi-noapte, spun eu.

Fantastică şi nesăbuită. Dar Cinna ştie probabil asta.

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă, răspunde, cu un zâmbet impenetrabil.

Ne aşezăm, aşa cum am făcut şi anul trecut, ţinându-ne de mână până când vocea îmi spune să mă pregătesc de lansare. El mă conduce spre placa rotundă de metal şi îmi închide bine fermoarul costumului, trăgându-mi-l până la gât.

— Nu uita, fată din foc, îmi spune. Eu tot pe tine pariez.

Mă sărută pe frunte şi se retrage cu un pas în timp ce cilindrul de sticlă coboară, alunecând în jurul meu.

— Mulţumesc, zic eu, deşi probabil că el nu mă mai poate auzi.

Îmi înalţ bărbia, ţinându-mi capul sus, aşa cum mă sfătuieşte el întotdeauna, şi aştept să se ridice platoul. Dar nu o face. Şi rămâne în continuare neclintit.

Mă uit la Cinna, cerând o explicaţie prin înălţarea sprâncenelor. El clatină uşor din cap, tot atât de nedumerit ca mine. Ce e cu întârzierea asta?

Uşa din spatele lui se deschide violent, pe neaşteptate, şi de dincolo de ea ţâşnesc trei Apărători ai Păcii. Doi ţintuiesc braţele lui Cinna la spate şi îl încătuşează, în vreme ce al treilea îl pocneşte în tâmplă cu o asemenea forţă încât îl trânteşte în genunchi. Dar toţi îl lovesc în continuare cu mănuşile lor cu ţinte metalice, spintecându-i adânc faţa şi trupul. Ţip din toate puterile, izbind în sticla dură, încercând să ajung la el. Apărătorii Păcii mă ignoră cu desăvârşire şi târăsc trupul inert al lui Cinna afară din încăpere. Nu lasă în urmă decât petele de sânge de pe podea.

Îngreţoşată şi îngrozită, simt că placa începe să se ridice. Încă mă mai sprijin de sticlă când vântul îmi pătrunde în păr şi mă sileşte să mă îndrept. Exact la timp, pentru că acum cilindrul se retrage, şi eu stau liberă în arenă. Dar, în

privinţa vederii mele, ceva pare să nu fie în ordine. Pământul e prea strălucitor, prea lucios, şi se ondulează întruna. Trag cu ochiul către picioare şi văd că placa mea de metal e înconjurată de valuri albastre, care îmi mângâie pantofii. Îmi înalţ încet fruntea şi cuprind cu privirea apa care se întinde în toate direcţiile.

Reuşesc să încheg doar un singur gând coerent.

Ăsta nu e locul potrivit pentru o fată din foc.

Partea a treia

DUŞMANUL

Capitolul 19

— DOAMNELOR ŞI DOMNILOR, începe cea de-a Şaptezeci şi cincea Ediţie a Jocurilor Foamei!

Vocea lui Claudius Templesmith, crainicul Jocurilor Foamei, îmi izbeşte urechile. Am la dispoziţie mai puţin de un minut în care să mă orientez. Pe urmă va suna gongul, şi tributurile vor fi libere să plece de pe platourile metalice. Dar unde să plece?

Nu pot gândi limpede. Mă mistuie imaginea lui Cinna, bătut şi însângerat. Unde e acum? Ce-i fac? Îl torturează? Îl ucid? Îl transformă în avox? E evident că atacul asupra lui a fost pus la cale ca să mă dezechilibreze, în acelaşi mod în care a fost aranjată şi prezenţa lui Darius în încăperile unde am locuit. Şi m-a dezechilibrat. Tot ce-mi doresc e să mă prăbuşesc pe placa de metal. Dar nu mi-o pot permite după cele la care am fost martoră. Trebuie să fiu puternică. I-o datorez lui Cinna, care a riscat totul subminând autoritatea preşedintelui Snow şi transformându-mi rochia de mireasă în penajul unei gaiţe-zeflemitoare. Şi le-o datorez rebelilor care, îmboldiţi de exemplul lui Cinna, ar putea lupta chiar acum ca să doboare Capitoliul. Refuzul meu de a lua parte la Jocuri în condiţiile Capitoliului trebuie să fie ultimul meu act de răzvrătire. Aşa că strâng din dinţi şi îmi impun să fiu o adevărată jucătoare.

Unde te afli? Încă nu sunt în stare să pricep ce mă înconjoară. Unde te afli?! Cer un răspuns de la mine însămi, şi imaginea lumii începe să se clarifice treptat. Apă albastră. Cer rozaliu. Soare de un alb arzător, dogorind cu putere. Perfect, iată Cornul Abundenţei, cornul de aur strălucitor, aflat la vreo patruzeci de metri distanţă. La o primă privire, pare să se afle pe o insulă rotundă. Dar, după o examinare mai atentă, văd fâşii înguste de pământ, care radiază din cerc, aidoma spiţelor unei roţi. Cred că sunt zece sau douăsprezece şi par plasate la distanţe egale una faţă de

alta. Între spiţe e numai apă. Apă şi câte o pereche de tributuri.

Atunci asta e. Sunt douăsprezece spiţe, cu câte două tributuri legănându-se pe plăci metalice între ele. Celălalt tribut din triunghiul meu de apă e bătrânul Woof din Districtul 8. E în dreapta mea, cam la aceeaşi distanţă de fâşia de pământ din stânga. Dincolo de apă, oriunde te-ai uita, vezi o plajă îngustă şi verdeaţă luxuriantă. Trec în revistă cercul de tributuri – căutându-l pe Peeta –, dar probabil că nu-l pot zări din cauza Cornului Abundenţei, care îmi astupă vederea. Iau în mână apa care scaldă placa metalică şi o miros. Pe urmă îmi ating cu limba vârful degetului ud. Aşa cum am bănuit, e apă sărată. Întocmai ca valurile de care am dat eu şi Peeta în timpul scurtei noastre plimbări pe plaja din Districtul 4. Dar cel puţin pare curată.

Nu există nici o barcă, nici o frânghie, nici măcar o bucată de lemn de care să te agăţi. Nu, nu există decât o singură cale de a ajunge la Cornul Abundenţei. Când sună gongul, nu ezit nici măcar o clipă înainte de a mă arunca în apa din stânga. E o distanţă ceva mai lungă decât sunt obişnuită şi e nevoie de mai multă îndemânare ca să înoţi prin valuri decât pentru a traversa lacul liniştit de acasă, dar trupul meu pare ciudat de uşor şi le tai fără nici un efort. Poate e din cauza sării. Picurând de apă, mă salt pe fâşia de uscat şi alerg spre Cornul Abundenţei pe întinderea nisipoasă. Nu văd pe nimeni convergând către mine, deşi cornul de aur îmi ocupă o mare parte a câmpului vizual. Însă nu las gândul la adversari să mă încetinească. Acum gândesc ca un profesionist şi primul lucru pe care mi-l doresc e să pun mâna pe o armă.

Anul trecut proviziile au fost împrăştiate pe o bună distanţă în jurul Cornului Abundenţei, cu atât mai aproape de acesta cu cât erau mai valoroase. Însă anul ăsta toată prada pare să fie stivuită în deschiderea înaltă de şase metri. Ochii mi se opresc instantaneu pe un arc auriu aflat la o întindere de braţ şi îl desprind dintr-o smucitură.

E cineva în spatele meu. Nu ştiu ce mă pune în gardă, o mişcare uşoară a nisipului sau doar o schimbare a curenţilor de aer. Scot o săgeată din tolba încă înţepenită în morman şi încordez arcul în timp ce mă răsucesc.

Scânteietor şi superb, Finnick stă la câţiva metri distanţă, cu tridentul în poziţie de atac. În mâna cealaltă i se leagănă o plasă. Zâmbeşte uşor, dar muşchii din partea de sus a trupului îi sunt crispaţi, în aşteptare.

— Ştii să-noţi, spune. Unde-ai învăţat asta în Districtul 12?

— Am o cadă mare, răspund.

— Cred că ai, face el. Îţi place arena?

— Nu în mod deosebit. Dar ţie ar trebui să-ţi placă. Probabil c-au construit-o special pentru tine, spun eu, cu o umbră de amărăciune.

Aşa s-ar părea, cu toată apa asta, când eu fac pariu că numai câteva tributuri ştiu să înoate. Iar la Centrul de Antrenament nu e nici un bazin, n-ai nici o şansă să înveţi. Ceea ce îi oferă Districtului 4 un avantaj enorm.

Rămânem o clipă nemişcaţi, cântărindu-ne din ochi unul pe altul, evaluându-ne armele şi îndemânarea. Pe urmă Finnick zâmbeşte pe neaşteptate.

— Noroc că suntem aliaţi. Corect?

Simt o capcană şi sunt gata să dau drumul săgeţii, sperând că o să-i nimereas-că inima înainte de a mă străpunge cu tridentul, când el îşi mişcă braţul şi ceva de la încheietura mâinii prinde razele de soare. O brăţară din aur masiv, cu un model cu flăcări. Aceeaşi pe care îmi amintesc că o purta Haymitch în dimineaţa începerii antrenamentului. Mă gândesc la repezeală că Finnick i-ar fi putut-o fura ca să mă păcălească, dar ştiu, cumva, că nu e ăsta adevărul. I-a dat-o Haymitch. Ca semn pentru mine. De fapt, e un ordin. Să am încredere în Finnick.

Aud alţi paşi apropiindu-se. Trebuie să mă hotărăsc imediat.

— Corect! mă răstesc, fiindcă, deşi Haymitch îmi e mentor şi încearcă să mă ţină în viaţă, asta mă înfurie.

De ce nu mi-a spus dinainte despre aranjament? Poate pentru că eu şi Peeta i-am respins pe aliaţi. Iar Haymitch a ales unul pe cont propriu.

— Jos!

Finnick dă ordinul cu o voce atât de puternică, atât de diferită de obişnuitul lui tors senzual, încât mă supun. Tridentul îmi trece şuierând pe deasupra capului şi se aude un sunet dezgustător de impact când îşi atinge ţinta. Bărbatul din Districtul 5, beţivul care a vărsat pe podea în zona de antrenament pentru scrimă, cade în genunchi când Finnick îşi eliberează tridentul, smulgându-i-l din piept.

— Nu te încrede în Unu şi Doi, îmi spune aliatul meu.

Nu e timp să mă îndoiesc de asta. Reuşesc să smulg tolba de săgeţi.

— O luăm fiecare pe o parte? spun.

El dă din cap şi mă reped să ocolesc mormanul. La vreo patru spiţe distanţă, Enobaria şi Gloss tocmai ajung pe uscat. Fie că nu sunt înotători rapizi, fie s-au gândit că în apă ar putea exista alte pericole, ceea ce ar fi fost posibil. Uneori nu e bine să iei în considerare prea multe scenarii.

Dar acum, când s-au săltat pe nisip, vor fi aici în câteva secunde.

— Ceva folositor? îl aud pe Finnick strigând. Inspectez în grabă partea mea de morman şi găsesc ghioage, săbii, arcuri şi săgeţi, tridente, cuţite, suliţe, securi, obiecte metalice pentru care n-am nici un nume… şi nimic altceva.

— Arme! strig, drept răspuns. Nimic altceva decât arme!

— La fel şi aici, confirmă el. Înhaţă ce vrei şi să mergem!

Trag în Enobaria, care a ajuns prea aproape ca să mă mai simt liniştită, dar ea se aşteaptă la asta şi se aruncă din nou în apă înainte ca săgeata să-şi atingă ţinta. Gloss nu e chiar atât de rapid şi îi implânt o săgeată în pulpă când plonjează în valuri. Îmi agăţ de trup încă un arc şi o a doua tolbă de săgeţi, îmi strecor la brâu două cuţite lungi şi un priboi şi mă întâlnesc cu Finnick în faţa mormanului.

— Fă ceva în privinţa asta, se poate? spune el.

Îl văd pe Brutus repezindu-se spre noi. Şi-a desfăcut centura şi o ţine întinsă între mâini, ca pe un soi de scut. Trag îl el, dar reuşeşte să oprească săgeata cu centura înainte de a apuca să-i tragă în ţeapă ficatul. Lichidul violet ţâşnit din centura găurită îi acoperă faţa. În timp ce încarc, Brutus se lipeşte de pământ, se rostogoleşte vreo doi metri până la apă şi se scufundă. Aud zângănitul unui obiect metalic care cade în spatele meu.

— S-o ştergem, îi spun lui Finnick. Ultima confruntare le-a dat Enobariei şi lui Gloss timp să ajungă la Cornul Abundenţei. Brutus e în raza de acţiune a armelor, iar Cashmere trebuie să fie cu siguranţă pe undeva, prin apropiere. Aceşti patru profesionişti clasici au făcut probabil deja o alianţă. Dacă ar trebui să mă gândesc numai la mine, poate mi-aş dori să-i am de partea mea, alături de Finnick. Dar Peeta e cel care mă preocupă. Acum îl văd, încă împotmolit pe placa lui metalică. O iau la fugă, şi Finnick mă urmează fără întrebări, ca şi cum ar fi ştiut că aceasta avea să fie următoarea mea mişcare. Când ajung atât de aproape cât e cu putinţă, îmi scot cuţitele din centură, pregătindu-mă să înot până la el şi să-l aduc cumva la mal. Finnick îşi lasă mâna pe umărul meu.

— Îl aduc eu.

În mintea mea licăreşte o bănuială. Oare e posibil ca totul să fie un şiretlic? Ca să-mi câştige încrederea, să plece apoi înot şi să-l înece pe Peeta?

— Mă descurc, insist eu.

Dar el şi-a aruncat deja toate armele la pământ.

— E mai bine să nu te sforţezi. Ţinând cont de starea ta, spune, întinzându-şi mâna şi bătându-mă uşor pe abdomen.

Oh, da, îmi trece prin cap. Se presupune că sunt gravidă.

În vreme ce încerc să mă gândesc ce înseamnă asta şi cum ar trebui să mă port – poate să vărs sau altceva asemănător – Finnick a ajuns la marginea apei.

— Acoperă-mă, spune.

Şi dispare cu un plonjon ireproşabil.

Îmi ridic arcul, gata să resping orice atacant venind dinspre Cornul Abundenţei, dar nimeni nu pare interesat să ne urmărească. Cu siguranţă că Gloss, Cashmere, Enobaria şi Brutus s-au strâns laolaltă, haita lor e deja formată şi îşi alege armele. O privire rapidă în restul arenei îmi arată că majoritatea tributurilor încă mai sunt captive pe platourile lor. Ba nu, cineva stă în picioare pe spiţa din stânga mea, în partea opusă lui Peeta. E Mags. Dar nici nu se îndreaptă spre Cornul Abundenţei, nici nu încearcă să fugă. În schimb, sare împroşcând apa şi începe să înoate spre mine, cu capul cărunt tresăltându-i deasupra valurilor. Ei bine, e bătrână, dar bănuiesc că, după optzeci de ani de viaţă în Districtul 4, se poate menţine la suprafaţă.

Finnick a ajuns la Peeta, şi acum se întoarce, remorcându-l, cu un braţ sub pieptul lui, în timp ce cu celălalt se propulsează cu mişcări line. Nu ştiu ce-a făcut sau ce-a spus Finnick ca să-l convingă să-şi încredinţeze viaţa în mâinile lui – poate i-a arătat brăţara. Sau poate a fost suficient să mă vadă pe mine aşteptând. Când îi văd ajunşi lângă fâşia de nisip, îl ajut lui Finnick să-l tragă pe uscat.

— Bine te-am regăsit, spune Peeta, şi mă sărută. Ne-am făcut rost de aliaţi.

— Da. Exact aşa cum a avut de gând Haymitch, îi răspund.

— Împrospătează-mi memoria, am mai făcut vreo înţelegere cu altcineva? întreabă el.

— Cred că numai cu Mags, îi spun.

Dau din cap către bătrâna care îşi croieşte cu încăpăţânare drum către noi.

— Păi, nu pot s-o abandonez pe Mags, zice Finnick. E una dintre puţinele persoane cărora le sunt într-adevăr pe plac.

— N-am nimic împotriva lui Mags, spun eu. Mai ales acum, când văd arena. Cârligele ei de undiţă sunt probabil cea mai sigură şansă de a face rost de mâncare.

— Katniss a vrut-o din prima zi, povesteşte Peeta.

— Katniss are o judecată remarcabil de bună, comentează Finnick.

Întinde mâna în apă şi o scoate pe Mags ca şi cum n-ar cântări mai mult decât un căţeluş. Ea face o remarcă în care cred că e inclus cuvântul „plută”, apoi se bate cu palma pe centură.

— Ei, are dreptate. Cineva a dedus asta. Finnick arată spre Beetee. Se zbate în valuri, dar reuşeşte să-şi ţină capul deasupra apei.

— Ce? întreb eu.

— Centurile. Colaci de salvare. Adică trebuie să înoţi ca să înaintezi, dar nu te lasă să te duci la fund, spune Finnick.

Sunt aproape pe punctul de a-l ruga să aştepte, să-i culegem pe Beetee şi Wiress şi să-i luăm cu noi, dar cel dintâi e la trei spiţe distanţă, iar pe cea de-a doua nu o văd. Din câte ştiu, Finnick i-ar ucide cu aceeaşi repeziciune cu care a scăpat de tributul din Cinci, aşa că sugerez în schimb să ne punem în mişcare. Îi întind lui Peeta un arc, o tolbă cu săgeţi şi cu cuţit, păstrând pentru mine restul. Dar Mags mă trage de mânecă şi bolboroseşte până când îi dau ei priboiul. Încântată, îi prinde mânerul între gingii şi îşi înalţă braţele spre Finnick. El îşi aruncă plasa pe umeri, o saltă pe Mags deasupra ei, îşi strânge tridentele în mâna liberă şi ne îndepărtăm în fugă de Cornul Abundenţei.

Acolo unde se sfârşeşte nisipul, pădurea începe să urce în pantă abruptă. Nu, de fapt nu e pădure. Cel puţin nu de genul pe care îl cunosc eu. E o junglă. Cuvântul străin, aproape scos din uz, îmi vine în minte. L-am auzit la o altă ediţie a Jocurilor Foamei sau îl ştiu de la tata. Cei mai mulţi dintre copaci îmi sunt necunoscuţi, au trunchiuri netede şi crengi puţine. Pământul, foarte negru şi elastic sub tălpi, e adesea ascuns de o încâlceală de lujeri cu flori viu colorate. Deşi soarele e strălucitor şi fierbinte, aerul e cald şi încărcat de umezeală şi am senzaţia că aici n-o să mă simt niciodată uscată. Materialul albastru şi subţire al salopetei lasă apa de mare să se evapore cu uşurinţă, dar transpiraţia a început deja să-l lipească de mine.

Peeta preia conducerea, croind drum prin pâlcurile de vegetaţie densă cu maceta. Îl las pe Finnick să meargă în spatele lui fiindcă, deşi e cel mai puternic, are mâinile ocupate cu Mags. În plus, cu toate că e un adevărat vrăjitor al tridentului, arma lui e mai puţin potrivită pentru junglă decât săgeţile mele. Nu durează mult până când începem să gâfâim din cauza pantei abrupte şi a căldurii. Însă eu şi Peeta ne-am antrenat intens, iar Finnick e un specimen cu o atât de uluitoare putere fizică încât, până şi cu Mags pe umeri, urcăm cu repeziciune, parcurgând o distanţă de un kilometru şi jumătate înainte ca el să ceară o pauză pentru odihnă. Dar chiar şi atunci mă gândesc c-o face mai degrabă pentru Mags decât pentru sine însuşi.

Frunzişul ne împiedică să zărim roata, aşa că mă urc într-un copac cu crengi parcă de cauciuc, ca să văd mai bine. Şi apoi îmi doresc să n-o fi făcut.

În jurul Cornului Abundenţei, pământul pare să sângereze; apa are pete purpurii. Trupurile zac pe pământ sau plutesc pe mare, dar, de la distanţa asta şi cu toată lumea îmbrăcată la fel, nu-mi pot da seama cine e viu şi cine e mort. Tot ce pot spune e că nişte siluete albastre minuscule continuă să se lupte. Ei bine, ce mi-am închipuit? Că şirul neîntrerupt al învingătorilor care şi-au înlănţuit mâinile noaptea trecută avea să atragă după sine un soi de armistiţiu universal în arenă? Nu, n-am crezut aşa ceva niciodată. Dar cred c-am sperat că aveau să dea dovadă de o oarecare… ce? Moderaţie? Măcar ezitare. Înainte de a se repezi să se măcelărească. Şi vă cunoşteaţi cu toţii, meditez. Vă purtaţi ca nişte prieteni.

Aici, în arenă, am numai un singur prieten adevărat. Şi nu e din Districtul 4.

Las briza uşoară şi umedă să-mi răcorească obrajii în timp ce iau o decizie. În ciuda brăţării, ar trebui să pun capăt întregii poveşti şi să-l omor pe Finnick. Alianţa asta n-are, pur şi simplu, nici un viitor. Iar el e prea periculos ca să-l las să plece. Acum, când avem această înţelegere provizorie, se poate ivi singura mea şansă de a-l ucide. I-aş

putea trage cu uşurinţă o săgeată în spate în timpul mersului. Bineînţeles că e o mârşăvie, dar fapta nu va fi cu mult mai mârşavă dacă aştept? Dacă aştept să-l cunosc mai bine? Să-i datorez mai mult? Nu, acum e momentul potrivit. Arunc o ultimă privire spre siluetele care se luptă şi spre nisipul însângerat, întărindu-mi astfel hotărârea, apoi mă las să alunec pe pământ.

Dar când aterizez descopăr că Finnick a ţinut pasul cu gândurile mele. Ca şi cum ar şti ce am văzut şi cum o să mă afecteze. Ţine unul dintre tridente ridicat, parcă întâmplător în poziţie defensivă.

— Ce se petrece acolo, jos, Katniss? Şi-au dat cu toţii mâinile? Au făcut un legământ de non-violenţă? Au aruncat armele în mare, sfidând Capitoliul? întreabă el.

— Nu, răspund eu.

— Nu, repetă Finnick. Fiindcă orice s-ar fi întâmplat în trecut ţine acum de domeniul trecutului. Şi nimeni din arena asta n-a devenit învingător din întâmplare. Se uită o clipă la Peeta. Poate cu excepţia lui.

Atunci Finnick ştie ceea ce ştim eu şi Haymitch. Despre Peeta. Că, în profunzime, e cu adevărat mai bun decât noi ceilalţi, cu toţii. Finnick a luat viaţa tributului din Cinci fără să clipească măcar. Şi cât de mult mi-a trebuit mie ca să mă transform într-o ucigaşă? Am tras în Enobaria, în Gloss şi în Brutus cu intenţia de a-i omorî. Peeta ar fi încercat cel puţin să negocieze mai întâi. Să vadă dacă nu e posibilă o alianţă extinsă. Dar cu ce scop? Finnick are dreptate. Eu am dreptate. Oamenii din arena asta n-au fost încoronaţi pentru compasiunea lor.

Îi susţin privirea, cântărind iuţeala lui şi a mea. Timpul necesar pentru a-i trimite o săgeată în creier versus timpul în care tridentul lui îmi va atinge trupul. Îl văd aşteptând să fac eu prima mişcare. Calculând dacă ar trebui să pareze mai întâi sau să atace direct. Simt că suntem amândoi gata să trecem la fapte când Peeta se aşază cu bună ştiinţă între noi.

— Câţi au murit? întreabă.

Dă-te la o parte, idiotule, mă gândesc. Dar el rămâne cu hotărâre locului.

— Greu de spus, îi răspund. Cred că pe puţin şase.

— Să mergem mai departe. Avem nevoie de apă, spune el.

Până acum nu se zăreşte nici o urmă de apă dulce curgătoare sau de vreun lac, iar apa sărată e de nebăut. Îmi aduc din nou aminte de Jocurile trecute, când a fost gata să mor din cauza deshidratării.

— Ar fi bine să găsim cât mai curând, spune Finnick. Trebuie să stăm ascunşi la noapte, când vor veni ceilalţi să ne vâneze.

Să ne vâneze. Pe noi. Vânătoare. Da, poate că uciderea lui Finnick ar fi prematură. Până acum ne-a fost de folos. Şi poartă însemnul aprobării lui Haymitch. Şi cine ştie ce ne va aduce noaptea? Dacă nimerim din lac în puţ, îl pot ucide oricând în somn. Aşa că las ocazia să treacă. Iar Finnick face acelaşi lucru.

Absenţa apei îmi sporeşte setea. Mă uit cu atenţie în jur în timp ce ne continuăm urcuşul, dar fără nici un rezultat. După un alt kilometru şi jumătate, zăresc liziera pădurii şi presupun că ajungem pe creasta dealului.

— Poate avem mai mult noroc pe celălalt versant. Poate găsim vreun izvor.

Dar nu există nici un alt versant. Aflu asta înaintea tuturor, cu toate că mă aflu cel mai departe de culme. Privirea îmi cade pe un pătrat straniu, vălurit, care atârnă în văzduh ca un panou de sticlă deformat. La început cred că e licărirea razelor de soare sau aerul încins, pâlpâind deasupra pământului. Dar e încremenit în spaţiu, nu-şi schimbă locul când înaintez. Şi atunci fac legătura cu pătratul pe care mi l-au arătat Wiress şi Beetee la Centrul de Antrenament şi îmi dau seama ce se află înaintea noastră. Ţipătul de avertizare îmi ajunge pe buze exact în clipa când cuţitul lui Peeta zvâcneşte ca să reteze nişte lujeri.

Se aude un sunet ascuţit, exploziv. Copacii dispar pentru o clipă şi zăresc spaţiul deschis deasupra unei scurte întinderi de pământ golaş. Pe urmă Peeta e azvârlit înapoi de câmpul de forţă, trântindu-i pe Finnick şi Mags la pământ.

Mă grăbesc spre locul unde zace el, nemişcat, într-un păienjeniş de lujeri.

— Peeta?

Se simte un miros vag de păr pârlit. Îl strig din nou, zgâlţâindu-l uşor, dar nu reacţionează. Degetele mele îi ating stângace buzele, unde nu se simte căldura răsuflării, deşi cu câteva clipe înainte gâfâia. Îmi apăs urechea pe pieptul lui, acolo unde îmi odihnesc întotdeauna capul şi unde ştiu că îi voi auzi bătăile puternice şi uniforme ale inimii.

Dar nu găsesc decât tăcere.

Capitolul 20

— PEETA! ţip.

Îl zgâlţâi mai tare, ba chiar îl plesnesc peste faţă, dar nu ajută la nimic. I s-a oprit inima. Pălmuiesc un trup pustiit.

— Peeta!

Finnick o sprijină pe Mags de un copac şi mă dă la o parte.

— Lasă-mă pe mine.

Degetele lui ating puncte de pe gâtul lui Peeta, îi alunecă peste coaste şi peste şira spinării. Pe urmă îl strânge de nări.

— Nu! urlu eu, aruncându-mă peste el, pentru că are, cu siguranţă, de gând să se asigure că Peeta e mort, să-i înlăture orice şansă de a reveni la viaţă.

Mâna lui Finnick se saltă şi mă loveşte exact în piept cu atâta putere încât zbor prin aer şi mă izbesc cu spatele de trunchiul unui copac din apropiere. Pentru o clipă sunt buimăcită de durere şi de strădaniile de a-mi recăpăta răsuflarea în timp ce văd că Finnick astupă iarăşi nările lui Peeta. Din locul unde stau, scot o săgeată, îi potrivesc crestătura la locul ei întinzând coarda şi sunt gata să-i dau drumul când mă opresc văzând că Finnick îl sărută pe Peeta. Şi, chiar venind din partea lui Finnick, gestul e atât de bizar încât îmi opresc mâna. Nu, nu îl sărută. A blocat nasul lui Peeta, dar i-a deschis gura şi îi suflă aer în plămâni. Văd asta, şi văd de fapt şi pieptul lui Peeta ridicându-se şi coborând. Pe urmă Finnick trage fermoarul costumului lui Peeta, deschizându-l în partea de sus, şi începe să pompeze, apăsându-l deasupra inimii cu palmele. Acum, după ce am ieşit din şoc, înţeleg ce încearcă să facă.

Am văzut-o pe mama făcând uneori ceva similar, dar asta nu se întâmplă prea des. În Districtul 12, dacă îţi stă inima, e oricum puţin probabil ca familia să te poată aduce la mama la timp. Pacienţii ei obişnuiţi sunt arşi, răniţi sau bolnavi. Sau lihniţi de foame, bineînţeles.

Dar lumea lui Finnick e diferită. Indiferent ce-ar face, a mai făcut-o şi înainte. E vorba despre o ritmicitate şi o metodă foarte bine stabilite. Şi îmi dau seama că vârful săgeţii se afundă în pământ când mă aplec, disperată, aşteptând un semn de reuşită. Minutele se scurg, agonizante, şi speranţele mi se împuţinează. Când sunt gata să ajung la concluzia că Peeta e mort, că a trecut dincolo, că l-am pierdut pentru totdeauna, el tuşeşte scurt, şi Finnick se retrage.

Îmi las armele să cadă în ţărână când alerg către el.

— Peeta? spun, cu voce blândă.

Îi îndepărtez de pe frunte şuviţele umede de păr blond, îi găsesc pulsul bătând sub degetele mele lipite de gâtul lui.

Pleoapele i se deschid şi îmi întâlneşte privirea.

— Aveţi grijă, spune, cu glas slab. E un câmp de forţă drept înainte.

Râd, dar pe obraji îmi curg lacrimi.

— Trebuie să fie mai puternic decât cel de pe acoperişul centrului de antrenament, continuă el. Însă mă simt bine. Doar ceva cam zguduit.

— Ai fost mort! Ţi s-a oprit inima! izbucnesc eu, înainte de a mă întreba cu adevărat dacă e sau nu o idee bună.

Mă pocnesc peste gură, fiindcă încep să scot sunetele acelea oribile, sugruma-te, care îmi însoţesc plânsetele.

— Ei bine, acum pare să meargă, spune el. E în ordine, Katniss.

Dau din cap, dar sunetele nu încetează.

— Katniss?

Acum îşi face Peeta griji pentru mine, ceea ce se adaugă întregii nebunii.

— E OK. Nu sunt decât hormonii ei, spune Finnick. Din cauza copilului.

Îmi ridic ochii şi îl văd, stând liniştit în genunchi, dar încă gâfâind uşor din cauza urcuşului, a căldurii şi a efortului de a-l întoarce pe Peeta din morţi.

— Nu. Nu e..., scap eu, dar sunt întreruptă de o rundă de suspine încă şi mai isterice, care par să nu facă altceva

decât să confirme spusele lui Finnick despre copil.

El îmi întâlneşte ochii şi îl privesc cu asprime printre lacrimi. E stupid, ştiu, că eforturile lui mă enervează atât de tare. N-am vrut altceva decât să-l păstrez pe Peeta în viaţă şi n-am fost în stare, dar a reuşit Finnick, iar eu ar trebui să fiu doar recunoscătoare. Şi sunt. Dar sunt în acelaşi timp furioasă, fiindcă înseamnă că nu voi înceta niciodată să-i fiu datoare lui Finnick Odair. Niciodată. Şi atunci cum o să-l pot ucide în somn?

Mă aştept să-i citesc pe faţă îngâmfarea sau sarcasmul, dar privirea lui e ciudat de nedumerită. Se uită când la Peeta, când la mine, ca şi când ar încerca să priceapă ceva, apoi clatină uşor din cap, parcă vrând să-şi alunge gândul.

— Cum te simţi? îl întreabă pe Peeta. Crezi că poţi merge mai departe?

— Nu, trebuie să se odihnească, spun eu. Nasul îmi curge nebuneşte şi n-am nici măcar o bucăţică de pânză pe care s-o folosesc drept batistă. Mags smulge o mână din muşchiul agăţat de creanga unui copac şi mi-o întinde. Sunt mult prea dezorientată ca să-mi pun vreo întrebare despre gestul ei. Îmi suflu zgomotos nasul şi îmi şterg lacrimile de pe obraji. E minunat muşchiul ăsta. Absorbant şi surprinzător de catifelat.

Observ o sclipire aurie pe pieptul lui Peeta. Întind mâna şi găsesc discul pe care îl poartă la gât, pe un lanţ. Pe el a fost gravată gaiţa mea zeflemitoare.

— Ăsta e simbolul tău? întreb.

— Da. Te superi că am folosit gaiţa-zeflemitoare? Am vrut să ne potrivim, spune el.

— Nu, sigur că nu mă supăr.

Îmi impun să zâmbesc. Apariţia lui Peeta în arenă purtând o gaiţă-zeflemitoare e o binecuvântare şi un blestem deopotrivă. Pe de-o parte, ar trebui să-i încurajeze pe rebelii din district. Pe de alta, e greu de imaginat că preşedintele Snow o să treacă asta cu vederea, ceea ce îngreunează misiunea de a-l păstra pe Peeta în viaţă.

— Atunci vreţi să ne facem tabăra aici? întreabă Finnick.

— Nu cred că e o alternativă, răspunde Peeta. Să stăm aici. Fără apă. Fără adăpost. Mă simt bine, serios. Nu trebuie decât să mergem mai încet.

— Mai încet e mai bine decât deloc.

Finnick îl ajută pe Peeta să se ridice în timp ce eu mă adun. De azi-dimineaţă, de când m-am trezit, l-am văzut pe Cinna bătut măr, am aterizat într-o altă arenă şi l-am crezut mort pe Peeta. Însă mă bucur că Finnick joacă pentru mine cartea graviditătii, pentru că, din punctul de vedere al unui sponsor, nu sunt întru totul stăpână pe situaţie.

Îmi verific armele, deşi ştiu că sunt într-o stare perfectă, fiindcă asta lasă impresia că deţin controlul într-o mai mare măsură.

— O să merg eu în frunte, îi anunţ.

Peeta dă să obiecteze, dar Finnick îi taie vorba.

— Nu, las-o s-o facă. Se încruntă la mine. Ai ştiut că acolo era un câmp de forţă, nu? Chiar în ultima clipă? Ai dat să ne-avertizezi.

Încuviinţez cu o înclinare a capului.

— Cum de-ai ştiut?

Ezit. Ar fi periculos să dezvălui că am învăţat trucul prin care recunosc Beetee şi Wiress câmpurile de forţă. Nu ştiu dacă în timpul antrenamentului creatorii-de-joc au remarcat sau nu momentul în care mi l-au arătat cei doi. Într-un fel sau altul, deţin o informaţie foarte valoroasă. Şi, dacă ei ar şti asta, ar putea face modificări ale câmpului de forţă, astfel încât să nu mai văd aberaţia. Aşa că spun o minciună.

— Nu ştiu. E aproape ca şi cum l-aş putea auzi. Ascultaţi.

Stăm nemişcaţi cu toţii. Desluşim zgomotul insectelor, păsările, vântul printre frunze.

— Nu se-aude nimic, spune Peeta.

— Ba da, insist eu. E ca atunci când trece curentul prin gardul din jurul Districtului 12, numai că sunetul e mult, mult mai slab.

Toată lumea ascultă din nou, concentrându-se. Ascult şi eu, cu toate că nu e nimic de auzit.

— Acolo! spun. Nu auziţi? Vine din dreapta, de unde a primit Peeta şocul.

— Nici eu nu-l aud, spune Finnick. Dar, dacă tu îl auzi, atunci treci neapărat în faţă.

Mă hotărăsc să-mi joc cartea valorificând-o la maximum.

— E ciudat, spun, întorcându-mi capul dintr-o parte într-alta, ca şi cum aş fi nedumerită. Nu-l aud decât cu urechea stângă.

— Cea refăcută de doctori? întreabă Peeta.

— Da, îi răspund, apoi ridic din umeri. Poate au făcut o treabă mai bună decât şi-au dat seama. Ştiţi, uneori aud lucruri care, în mod obişnuit, nu scot nici un sunet. Aripile insectelor sau fulgii de zăpadă, când lovesc pământul.

Perfect. Acum atenţia se va îndrepta asupra chirurgilor care mi-au vindecat urechea surdă după Jocurile de anul trecut şi vor trebui să explice de ce aud ca un liliac.

— Tu, spune Mags, înghiontindu-mă ca s-o iau înainte, aşa că preiau conducerea.

De vreme ce o să ne mişcăm mai încet, Mags preferă să meargă ajutându-se de o creangă pe care Finnick i-o ciopleşte repede în formă de baston. Face şi pentru Peeta un toiag, care prinde bine fiindcă, în ciuda protestelor sale, cred că nu-şi doreşte nimic altceva decât să se poată întinde. Finnick încheie coloana, aşa că măcar spatele ne e apărat de cineva vigilent şi iute în mişcări.

Înaintez cu câmpul de forţă în stânga, pentru că aceea este partea unde se află presupusa mea ureche supraomenească. Însă, totul fiind inventat, adun o mână de nuci dure care atârnă aidoma unor ciorchini de struguri de ramurile unui copac din apropiere şi le arunc în faţa mea pe măsură ce ne continuăm drumul. Şi e bine că o fac, fiindcă am senzaţia că peticele care indică prezenţa câmpului de forţă mai mult îmi scapă din vedere decât le observ. Toate nucile care lovesc câmpul aterizează la picioarele mele stârnind un norişor de fum, înnegrite şi cu coaja crăpată.

După câteva minute devin conştientă de trosnetele din spatele meu şi mă întorc ca s-o văd pe Mags curăţând coaja

unei nuci şi aruncându-şi-o în gura deja plină.

— Mags! strig la ea. Scuip-o, ar putea fi otrăvită. Ea mormăie ceva şi mă ignoră, lingându-se pe buze cu o plăcere vizibilă. Mă uit la Finnick, cerându-i ajutor, dar el râde.

— Cred c-o să ne lămurim, spune.

Continui să înaintez, cu gândul la Finnick, care a salvat-o pe bătrâna Mags, dar o lasă să mănânce nişte nuci ciudate. Omul pe care Haymitch l-a însemnat cu sigiliul aprobării sale. Care l-a întors pe Peeta din morţi. De ce nu l-a lăsat pur şi simplu să moară? Nu l-ar fi învinuit nimeni. Eu n-aş fi ghicit niciodată că stătea în puterea lui să-l învie. Din ce motiv a vrut să-l salveze pe Peeta? Şi de ce era atât de hotărât să se alieze cu mine? Era pe de altă parte şi dispus să mă ucidă, dacă se ajungea la asta. Dar m-a lăsat pe mine să decid dacă ne luptăm sau nu.

Merg mai departe, aruncându-mi nucile, prinzând uneori câte o licărire a câmpului de forţă, încercând să mă îndrept spre stânga ca să găsesc o zonă prin care am putea pătrunde, îndepărtându-ne de Cornul Abundenţei şi păstrând speranţa că vom găsi apă. Dar, după încă vreo oră, îmi dau seama că e inutil. Nu facem nici un progres în încercarea de a merge spre stânga. De fapt, câmpul de forţă pare să ne conducă pe o traiectorie curbă. Mă opresc şi mă uit în urmă, la şchiopătatul lui Mags, la sudoarea lucitoare de pe faţa lui Peeta.

— Să facem o pauză, spun. Trebuie să mă mai uit o dată de sus.

Copacul pe care îl aleg pare să se înalţe în văzduh mai sus decât ceilalţi. Mă urc pe crengile răsucite, rămânând cât mai aproape de trunchi cu putinţă. N-aş putea spune cu câtă uşurinţă s-ar putea frânge ramurile astea ca de cauciuc. Mă caţăr totuşi mai sus decât ar fi înţelept, fiindcă trebuie să văd ceva anume. Bănuielile îmi sunt confirmate în timp ce mă lipesc de o ramură cu nimic mai latră decât trunchiul unui puiet, care se leagănă încoace şi încolo în bătaia brizei umede. Există un motiv care ne împiedică s-o

luăm spre stânga, nu vom reuşi asta niciodată. Din punctul meu precar de observaţie, văd pentru prima oară forma arenei. Un cerc perfect. Cu o roată desăvârşită în centru. Cerul de deasupra circumferinţei junglei e de un roz uniform. Şi desluşesc unul sau două dintre acele pătrate unduitoare, din acele fisuri ale blindajului, cum le numesc Wiress şi Beetee, pentru că dezvăluie ceea ce ar fi trebuit să fie ascuns, fiind deci puncte slabe. Ca să fiu absolut sigură, trag o săgeată în spaţiul deschis de deasupra liniei copacilor. Urmează o erupţie de lumină, o sclipire a albastrului adevăratului cer, şi săgeata e aruncată înapoi, în junglă. Cobor să le dau celorlalţi vestea proastă.

— Câmpul de forţă ne ţine captivi într-un cerc. De fapt e un dom. Nu ştiu cât de înalt. Avem Cornul Abundenţei, marea, apoi jungla de jur împrejur. Totul extrem de precis. Cât se poate de simetric. Şi nu pe o întindere prea mare, le spun.

— Ai văzut undeva apă? întreabă Finnick.

— Numai cea sărată, din locul unde am început Jocurile.

— Trebuie să existe şi o altă sursă, zice Peeta, încruntându-se. Sau o să fim morţi cu toţii în câteva zile.

— Păi, frunzişul e des. Poate sunt lacuri sau izvoare pe undeva, spun, fără prea mare convingere.

Simt instinctiv că, pentru conducerea Capitoliului, ar putea fi preferabil să pună capăt acestor Jocuri nepopulare cât mai curând cu putinţă. E posibil ca Plutarch Heavensbee să fi primit deja ordinul de a ne lichida pe toţi.

— Oricum, n-are rost să ne străduim să aflăm ce e dincolo de culmea dealului, fiindcă nu e nimic.

— Trebuie să existe apă potabilă între câmpul de forţă şi roată, insistă Peeta.

Ştim cu toţii ce înseamnă asta. Să ne întoarcem. Să ne întoarcem către profesionişti şi către baia de sânge. Cu Mags abia putând să meargă şi cu Peeta prea slăbit ca să lupte.

Ne hotărâm să ne deplasăm cu vreo sută de metri în josul pantei şi să ne continuăm mersul în cerc. Să vedem

dacă nu există cumva apă la nivelul acela. Eu rămân în frunte, aruncând când şi când câte o nucă în stânga, dar acum ne aflăm la o bună distanţă de raza de acţiune a câmpului de forţă. Soarele ne dogoreşte, transformând aerul în vapori şi jucând feste ochilor noştri. Pe la jumătatea după-amiezii e clar că Peeta şi Mags nu pot merge mai departe.

Finnick alege un loc de popas cu vreo zece metri mai jos de câmpul de forţă, spunând că îl putem folosi drept armă, abătându-ne duşmanii într-acolo dacă suntem atacaţi. Pe urmă el şi Mags smulg fire din iarba tăioasă care creşte în smocuri înalte de un metru şi jumătate şi încep să le împletească în rogojini. De vreme ce nucile par să nu-i fi făcut nici un rău bătrânei, Peeta culege pumni întregi şi le prăjeşte făcându-le să ricoşeze de câmpul de forţă. Le curăţă metodic, stivuind miezul pe o frunză. Eu stau de pază, agitată, încinsă de soare şi rănită de experienţele zilei.

Sete. Îmi e atât de sete. În cele din urmă, nu mai pot suporta.

— Finnick, ce-ar fi să stai tu de pază şi să mai caut eu apă prin jur?

Nimeni nu e încântat de ideea plecării mele de una singură, dar asupra noastră atârnă ameninţarea deshidratării.

— Nu-ţi face griji, nu mă duc departe, îi promit lui Peeta.

— Vin şi eu, zice el.

— Nu, am de gând să şi vânez dacă pot, îi explic eu.

Nu adaug: „Şi tu nu poţi veni fiindcă faci prea mult zgomot.” Dar se înţelege. Paşii lui apăsaţi ar speria vânatul şi m-ar pune pe mine în pericol.

— Nu lipsesc mult.

Mă strecor tiptil printre copaci, fericită să descopăr că pământul însuşi absoarbe sunetul paşilor, îmi croiesc drum coborând panta în diagonală, dar nu descopăr nimic, cu excepţia altor plante verzi, luxuriante.

Răsunetul unei lovituri de tun mă opreşte locului. Baia iniţială de sânge de la Cornul Abundenţei trebuie să se fi încheiat. Acum se ştie numărul tributurilor care şi-au pierdut viaţa. Număr loviturile, fiecare reprezentând un învingător mort. Opt. Mai puţini decât anul trecut. Dar par să fie mai numeroşi, de vreme ce pe cei mai mulţi îi ştiu după nume.

Dintr-odată slăbită, mă odihnesc sprijinindu-mă de scoarţa unui copac, simţind că arşiţa îmi absoarbe apa din trup ca un burete. Înghit deja cu greutate, şi oboseala mă ia în stăpânire pe furiş. Încerc să-mi plimb mâna pe pântece, sperând că vreo gravidă miloasă o să-mi devină sponsor, şi Haymitch o să-mi poată trimite nişte apă. N-am norocul ăsta. Mă las să cad la pământ.

Zăcând nemişcată, încep să remarc vieţuitoarele pădurii: păsării stranii, cu penaj strălucitor, trei şopârle cu limbi de un albastru scânteietor şi nişte jivine între şobolan şi oposum, căţărându-se pe crengile apropiate de trunchi. Dobor una dintre ele cu o săgeată, ca s-o pot studia mai îndeaproape.

E urâtă, da, un rozător mare, cu blana ca un puf gri, pestriţ, cu doi dinţi ce par un pericol ieşindu-i în afară, peste buza de jos. Când îi scot măruntaiele şi îl jupoi, mai observ ceva. Are botul ud. Ca un animal care a băut dintr-o apă curgătoare. Excitată, pornesc de la copacul care l-a adăpostit şi mă îndepărtez încet, pe o spirală. Sursa de apă a creaturii nu poate fi departe.

Nimic. Nu găsesc nimic. Nici măcar un strop de rouă. În cele din urmă, fiindcă ştiu că Peeta o să-şi facă griji, o pornesc înapoi, spre tabără, mai chinuită de căldură şi mai frustrată ca oricând.

Imediat ce ajung, văd că aliaţii mei au transformat locul. Mags şi Finnick au făcut din rogojinile împletite din iarbă un soi de colibă, deschisă într-o parte, dar cu trei pereţi, podea şi acoperiş. Mags a împletit şi câteva castroane, pe care Peeta le-a umplut cu nuci prăjite. Feţele celorlalţi se întorc spre mine pline de speranţă, dar clatin din cap.

— Nu. N-am găsit apă. Totuşi, există undeva. El ştia unde e, spun, înălţând rozătorul jupuit în văzul tuturor. Băuse de curând când l-am doborât dintr-un copac, dar n-am reuşit să descopăr din ce loc. Jur că am cercetat fiecare centimetru de pământ, pe o rază de treizeci de metri.

— Îl putem mânca? întreabă Peeta.

— Nu sunt sigură. Dar carnea nu pare diferită de a unei veveriţe. Ar trebui gătit…

Ezit la gândul de a încerca să fac un foc acolo, pornind pur şi simplu de la zero. Chiar dacă reuşesc, mai e şi fumul pe care trebuie să-l avem în vedere. În arena asta ne aflăm cu toţii atât de aproape încât n-avem nici o şansă de a-l ascunde.

Peeta are o altă idee. Taie o bucăţică din carnea rozătorului, o înfige în vârful unui băţ ascuţit şi o lasă să cadă în câmpul de forţă. Se aude un sfârâit puternic, şi băţul zboară înapoi. Bucata de carne e arsă la exterior, dar bine coaptă în interior. Îl răsplătim cu un ropot de aplauze, dar ne oprim brusc, aducându-ne aminte unde ne aflăm.

În timp ce ne adunăm în colibă, soarele alb coboară pe cerul rozaliu. Mai am încă suspiciuni în privinţa nucilor, dar Finnick spune că Mags le-a recunoscut de la alte Jocuri. La antrenament nu m-am obosit petrecându-mi timpul în punctul dedicat identificării plantelor comestibile, pentru că anul trecut m-am descurcat cu destulă uşurinţă în privinţa asta. Acum îmi doresc s-o fi făcut. Pentru că acolo trebuie să se fi aflat, cu siguranţă, unele dintre plantele nefamiliare care mă înconjoară. Şi aş fi putut intui ceva mai bine încotro să mă îndrept. Însă Mags pare să se simtă excelent şi mănâncă nuci de ore întregi. Aşa că iau una şi gust o îmbucătură minusculă. Are o aromă delicată, uşor dulceagă, care mă duce cu gândul la o castană. Hotărăsc că e în ordine. Carnea rozătorului e tare şi cu miros de putreziciune, dar e surprinzător de suculentă. De fapt, pentru prima noastră noapte în arenă, nu e nicidecum o masă rea. Numai dac-am avea şi ceva de băut.

Finnick îmi pune o mulţime de întrebări despre rozător, pe care ne hotărâm să-l numim şobolan de copac. Cât de sus se afla, cât de mult l-am privit înainte de a trage săgeata şi ce anume făcea?

Nu-mi amintesc să fi făcut prea multe. Adulmeca în căutare de insecte sau altceva de genul ăsta.

Mă tem de căderea nopţii. Cel puţin iarba strâns împletită ne apără de orice s-ar furişa pe solul junglei după lăsarea întunericului. Dar, cu puţin timp înainte ca soarele să alunece sub linia orizontului, răsare o lună de un alb palid, făcând totul destul de vizibil. Discuţia noastră se întrerupe, pentru că ştim ce urmează. Ne înşirăm la gura colibei, şi Peeta îşi strecoară mâna într-a mea. Cerul se luminează când apare stema Capitoliului, parcă plutind în văzduh. O să fie mai greu pentru Finnick şi Mags, îmi spun, ascultând acordurile imnului. Dar se dovedeşte a fi foarte greu şi pentru mine. Să văd feţele celor opt învingători morţi proiectate pe cer.

Bărbatul din Districtul 5, cel ucis de Finnick cu tridentul, apare primul. Ceea ce înseamnă că toate tributurile din Districtele 1 până la 4 sunt în viaţă – cei patru profesionişti: Beetee şi Wiress şi, bineînţeles, Mags şi Finnick. Urmează morfinomanul din Districtul 6, Cecelia şi Woof din Opt, ambele tributuri din Nouă, femeia din Zece, Seeder din Unsprezece. Stema Capitoliului reapare pe un ultim acord, şi cerul se întunecă repede, cu excepţia Lunii.

Nimeni nu vorbeşte. Nu pot pretinde că îi cunoşteam bine pe toţi. Dar mă gândesc la cei trei copii care se agăţau de Cecelia când a fost luată din district. De bunătatea cu care m-a tratat Seeder la întâlnirea noastră. Simt o împunsătură dureroasă până şi gândindu-mă la morfinomanul cu ochi sticloşi care mi-a desenat pe obraji flori galbene, Morţi cu toţii. Dispăruţi.

Nu ştiu cât timp am mai sta astfel dacă nu s-ar ivi paraşuta argintie, care alunecă printre frunze ca să aterizeze în faţa noastră. Nimeni nu întinde mâna către ea.

— A cui e, ce credeţi? întreb eu într-un târziu.

— Nu se poate spune, răspunde Finnick. Ce-ar fi să-l lăsăm pe Peeta s-o ia, de vreme ce el a murit o dată astăzi?

Peeta dezleagă şnurul şi întinde cercul de mătase. Pe paraşută stă un mic obiect de metal, pe care nu-l pot defini.

— Ce e? întreb.

Nimeni nu ştie. Îl trecem din mână în mână, studiindu-l pe rând. E un tub gol de metal, uşor ascuţit la un capăt. La capătul opus are o mică buză, uşor curbată în jos. Mi se pare vag familiar. O piesă desprinsă dintr-o bicicletă, o baghetă pentru perdele, de fapt orice.

Peeta suflă într-un capăt, ca să vadă dacă scoate vreun sunet. Nu se aude nimic. Finnick îşi trece degetul mic prin el, verificând dacă se poate întrebuinţa ca armă. Nu e de nici un folos.

— Ai putea pescui cu el, Mags? întreb eu.

Bătrâna care poate pescui cu aproape orice clatină din cap mormăind a protest.

Iau obiectul în palmă şi îl rostogolesc înainte şi înapoi. Pentru că suntem aliaţi, Haymitch trebuie să colaboreze cu mentorii din Districtul 4. A avut un rol în alegerea acestui dar. Ceea ce înseamnă că e valoros. Că ne-ar putea salva chiar şi vieţile. Îmi aduc aminte de anul trecut, când aveam atât de multă nevoie de apă, dar el nu mi-a trimis fiindcă ştia că o puteam găsi dacă mă străduiam. Darurile lui Haymitch sau lipsa lor transmit mesaje importante. Aproape că-l aud mârâind la mine. Foloseşte-ţi creierul, dacă ai aşa ceva. Ce este?

Îmi şterg sudoarea din ochi şi înalţ darul în lumina Lunii. Îl mişc într-un sens şi într-altul, privindu-l sub diferite unghiuri, acoperindu-i anumite porţiuni şi apoi dezgolindu-le. Încercând să-l fac să-şi divulge întrebuinţarea. În cele din urmă, frustrată, îl îndes cu un capăt în pământ.

— Mă dau bătută. Dacă intrăm în legătură cu Beetee şi Wiress, poate pricep ei.

Mă întind, apăsându-mi obrazul încins pe rogojina de iarbă, şi mă holbez exasperată la obiectul primit. Peeta îmi masează punctul încordat dintre umeri şi îmi îngădui o

uşoară relaxare. Oare de ce acum, după apusul soarelui, locul ăsta nu s-a răcorit deloc. Mă întreb ce s-o fi întâmplând în Districtul 12.

Prim. Mama. Gale. Madge. Mi-i închipui privindu-mă din casele lor. Sau cel puţin sper că sunt acasă. Că n-au fost arestaţi de Thread. Că nu sunt pedepsiţi, cum a fost Cinna. Şi Darius. Pedepsiţi din cauza mea. Cu toţii.

Încep să tânjesc de dorul lor, de dorul districtului meu, de dorul pădurii mele. O pădure aşa cum trebuie să fie, cu copaci solizi, din lemn tare, hrană din belşug, vânat care nu îţi dă fiori. Pâraie repezi. Adieri răcoroase. Nu, vânturi reci, care să spulbere căldura asta înăbuşitoare. Invoc în minte un asemenea vânt, lăsându-l să-mi îngheţe obrajii şi să-mi amorţească degetele, şi piesa metalică pe jumătate îngropată în pământul negru capătă pe neaşteptate un nume.

— O canea! exclam, ridicându-mă cât ai clipi.

— Ce? întreabă Finnick.

Smulg obiectul din pământ şi îl curăţ. Îmi strâng mâna în jurul capătului conic, îl ascund, apoi privesc buza. Da, am mai văzut aşa ceva.

Cu mult timp în urmă, într-o zi rece, vântoasă, când eram cu tata în pădure. Bine înfipt în gaura făcută în trunchiul unui arţar. Un jgheab pe care să se scurgă seva în găleata noastră. Siropul de arţar putea să transforme până şi pâinea noastră fadă într-o delicatesă. Tata avea un pumn de canele, cu care nu ştiu ce s-a întâmplat după moartea lui. Probabil că au rămas ascunse undeva, în pădure. Pentru a nu mai fi găsite niciodată.

— E o canea. Un soi de robinet. Îl înfigi într-un copac şi curge seva. Mă uit la trunchiurile fibroase, verzi, din jur. Ei, într-un anume soi de copac.

— Sevă? întreabă Finnick.

Nici ei, pe malul mării, n-au soiul potrivit de copac.

— Ca să faci sirop, spune Peeta. Dar în copacii ăştia trebuie să fie altceva.

Sărim imediat cu toţii în picioare. Setea noastră. Lipsa izvoarelor. Dinţii ascuţiţi ai şobolanului de copac şi botul lui ud. În interiorul acestor copaci nu se poate afla decât un singur lucru preţios. Finnick vrea să înfigă caneaua în scoarţa verde a unui copac masiv bătând-o cu o piatră, dar eu îl opresc.

— Stai. S-ar putea s-o strici. Să facem mai întâi o gaură.

Nu avem nimic bun pentru găurit, aşa că Mags ne oferă priboiul ei, şi Peeta îl înfige în scoarţă, până la o adâncime de cinci centimetri. El şi Finnick fac cu schimbul, lărgind gaura cu priboiul şi cu cuţitul, până când încape caneaua. O înţepenim cu grijă şi ne retragem, aşteptând.

La început nu se întâmplă nimic. Pe urmă o picătură de apă se rostogoleşte în josul buzei şi cade în palma lui Mags. Ea o linge şi întinde din nou mâna, pentru mai mult.

Mişcând caneaua într-o parte şi-n alta şi potrivind-o, obţinem un şuvoi subţire de apă curgătoare. Ne punem pe rând gurile sub deschidere, udându-ne limbile pârjolite de sete. Mags aduce un coşuleţ, şi iarba e atât de strâns împletită încât ţine apa. Îl umplem şi îl trecem din mână în mână, sorbind înghiţituri lacome şi, mai târziu, ne permitem luxul de a ne spăla feţele, împroşcându-le cu apă. E caldă, ca orice altceva de aici, dar nu e momentul să facem mofturi.

Fără setea care ne distrage atenţia, ne dăm cu toţii seama cât de istoviţi suntem şi facem pregătirile pentru noapte. Anul trecut încercam întotdeauna să am echipamentul la-ndemână pentru cazul că ar fi trebuit să bat în retragere în grabă, în toiul nopţii. Anul ăsta n-am de pregătit nici un rucsac. N-am decât armele, pe care oricum n-o să le las din mână. Pe urmă îmi aduc aminte de canea şi o smulg din trunchi. Curăţ un lujer de frunze, îl trec prin centrul găurit şi îmi leg bine caneaua de centură.

Finnick se oferă să stea primul de veghe, şi eu îl las, ştiind că asta trebuie s-o facă unul dintre noi doi până când se odihneşte Peeta. Şi mă întind alături de prietenul meu pe podeaua colibei, spunându-i lui Finnick să mă trezească

oricând se va simţi obosit. Însă sar din somn câteva ore mai târziu, speriată de ceva care seamănă cu bătăile unui clopot. Bang! Bang! Sunetul nu e identic cu al celui tras de Anul Nou în clădirea Justiţiei, dar seamănă destul de mult ca să-l pot recunoaşte. Peeta şi Mags dorm – în ciuda zgomotului –, dar Finnick priveşte părând deosebit de atent, aşa cum sunt şi eu. Clopotul se opreşte.

— Am numărat douăsprezece bătăi, spune el. Dau din cap. Douăsprezece. Ce semnificaţie ar putea avea? Câte una pentru fiecare district? Poate. Dar de ce?

— Ar putea însemna orice, nu crezi?

— N-am nici o idee, îmi răspunde el. Aşteptăm să urmeze nişte instrucţiuni, poate un mesaj de la Claudius Templesmith. O invitaţie la un festin. Singurul lucru demn de remarcat se iveşte în depărtare: o descărcare electrică orbitoare loveşte un copac înalt, apoi începe furtuna cu fulgere. Presupun că e un anunţ al ploii, al unei surse de apă pentru cei care nu au mentori atât de inteligenţi ca Haymitch.

— Du-te la culcare, Finnick. Oricum e rândul meu să stau de pază, îi spun.

El ezită, dar nimeni nu poate rămâne treaz la nesfârşit. Se instalează în gura colibei, cu o mână încleştată pe un trident, şi cade într-un somn agitat.

Stau cu o săgeată în arc, supraveghind jungla de un verde difuz, fantomatic, în lumina Lunii. Fulgerele încetează după vreo oră. Însă aud ploaia venind, răpăind pe frunze la câteva sute de metri distanţă. Aştept să ajungă la noi, însă asta nu se întâmplă.

Tresar la auzul unei lovituri de tun, care nu este sesizată şi de aliaţii mei adormiţi. N-are rost să-i trezesc pentru asta. Un alt învingător mort. Nu-mi îngădui nici măcar să mă-ntreb cine-o fi fost.

Ploaia derutantă se opreşte brusc, aşa cum s-a întâmplat cu furtuna din arena de anul trecut.

Câteva clipe mai târziu, văd ceaţa alunecând încet din direcţia ploii torenţiale. Nu e decât o reacţie. Ploaie rece pe

pământul aburit, îmi spun. Pâcla continuă să se apropie cu viteză constantă.

Îşi trimite lujerii înainte, curbându-şi-i apoi ca pe nişte degete, ca şi cum ar trage totul dedesubt. O privesc şi simt cum începe să mi se zbârlească părul de pe ceafă. Ceva nu e în regulă cu ceaţa asta. Înaintează prea uniform ca să fie naturală. Şi dacă nu e naturală…

Un miros îngreţoşător de dulce prinde să-mi invadeze nările şi îmi întind mâna către ceilalţi, strigându-le să se trezească.

În cele câteva secunde necesare ca să-i trezesc, încep să mă umplu de băşici.

Capitolul 21

ÎMPUNSĂTURI MINUSCULE, arzătoare. Oriunde îmi atinge o picătură de ceaţă pielea.

— Fugiţi! le strig celorlalţi. Fugiţi! Finnick se trezeşte instantaneu, ridicându-se să-şi înfrunte duşmanul. Pe urmă vede zidul de ceaţă, îşi aruncă în spate o Mags încă adormită şi o rupe la fugă. Peeta e în picioare, dar nu tot atât de alert. Îl înşfac de braţ şi încep să-l împing prin junglă, pe urmele lui Finnick.

— Ce e? Ce e? întreabă el, năucit.

— Un soi de ceaţă. Gaz otrăvit. Grăbeşte-te, Peeta! îl îndemn.

Pot spune că, oricât de mult ar fi negat-o în timpul zilei, efectele loviturii date de câmpul de forţă sunt semnificative. Se mişcă încet, mult mai încet decât de obicei, iar încâlceala de lujeri şi de tufişuri, care pe mine mă dezechilibrează numai din când în când, pe el îl împiedică la fiecare pas.

Mă uit în urmă, la zidul de ceaţă care se întinde în linie dreaptă şi în ambele direcţii, cât văd cu ochii. Mă străbate un impuls cumplit de a scăpa cu fuga, de a-l abandona pe Peeta şi de a mă salva pe mine însămi. Ar fi atât de simplu să fug din răsputeri, ba poate chiar să mă urc într-un copac de deasupra liniei de ceaţă, care pare să ajungă până la o înălţime de vreo doisprezece metri. Îmi aduc aminte că asta am făcut la ultimele Jocuri, când au apărut mutanţii. Am fugit şi m-am gândit la Peeta abia după ce am ajuns la Cornul Abundenţei. Însă de data asta îmi pun stavilă spaimei, o împing ca să nu iasă la suprafaţă şi rămân alături de el. Mă gândesc la ochii lipiţi de ecranele televizoarelor în districte, ca să vadă dacă o rup la fugă, aşa cum doreşte Capitoliul, sau rămân pe poziţie.

Îmi încleştez cu putere degetele de ale lui.

— Uită-te le picioarele mele, îi spun. Încearcă să calci exact acolo unde calc eu.

Asta ajută. Se pare că ne mişcăm ceva mai repede, dar nu destul de repede ca să ne permitem să facem vreun popas, iar ceaţa continuă să clipocească în urma noastră. Picăturile ţâşnesc nestânjenite din masa de vapori. Ard, dar nu aşa cum arde focul. Dau într-o mai mică măsură senzaţia de căldură şi provoacă o durere intensă când chimicalele ne descoperă carnea, se lipesc de ea şi sfredelesc prin straturile epidermei. Salopetele nu sunt de nici un folos. Judecând după protecţia pe care o oferă, e ca şi cum am fi îmbrăcaţi în hârtie de şerveţele.

Finnick, care a alergat iniţial în salturi, se opreşte când îşi dă seama că avem probleme. Dar nu e vorba despre ceva cu care să te lupţi, nu poţi decât să fugi. Ne strigă cuvinte de încurajare, încercând să ne grăbească înaintarea, şi sunetul vocii lui ne călăuzeşte, cu toate că nu ne poate fi de cine ştie ce ajutor.

Piciorul artificial al lui Peeta se prinde într-o încrengătură de plante târâtoare, şi el cade, răsfirându-se cu faţa în jos înainte de a apuca să-l prind. Când îl ajut să se ridice, devin conştientă de ceva mai înspăimântător decât băşicile şi care ne poate slăbi mai mult decât arsurile. Partea stângă a feţei lui e căzută, de parcă i-ar fi pierit toţi muşchii. Pleoapa îi atârnă, aproape acoperindu-i ochiul. Gura i se strâmbă sub un unghi ciudat, către pământ.

— Peeta…, dau să spun.

Şi chiar atunci simt spasmele urcându-mi în susul braţului.

Indiferent care ar fi substanţa chimică împletită cu ceaţa, face mai mult decât să ardă – are drept ţintă nervii noştri. În mine izbucneşte o spaimă cu totul nouă şi îl smucesc pe Peeta, trăgându-l mai departe, dar asta nu-l face decât să se împleticească din nou. Când reuşesc să-l ridic în picioare, amândouă braţele mi se contorsionează incontrolabil. Ceaţa s-a apropiat de noi, la mai puţin de un metru distanţă. Ceva nu e în ordine cu picioarele lui Peeta; se străduieşte să meargă, dar le mişcă spasmodic, ca o marionetă.

Simt că înaintează clătinându-se şi îmi dau seama că Finnick s-a întors să ne ajute şi îl târăşte pe Peeta după el. Îmi strecor umărul, care pare să se mai afle încă sub controlul meu, sub braţul lui Peeta şi fac tot ce pot ca să ţin pasul cu Finnick, în ritmul lui rapid. Am pus vreo zece metri între noi şi ceaţă când el se opreşte.

— Nu ajută la nimic. Va trebui să-l car. Poţi s-o iei tu pe Mags? mă întreabă.

— Da, răspund, hotărâtă, deşi am o strângere de inimă.

E adevărat că Mags nu poate cântări mai mult de treizeci şi cinci de kilograme, dar nici eu nu sunt prea voinică. Sunt totuşi sigură că am cărat greutăţi mai mari. Măcar dacă braţele mele ar înceta să mai zvâcnească în toate părţile. Mă las pe vine, şi ea mi se aşază pe un umăr, aşa cum e transportată de Finnick. Îmi îndrept încet picioarele şi, cu genunchii ţepeni, reuşesc s-o susţin. Finnick şi l-a aşezat pe Peeta de-a latul spatelui şi acum ne continuăm înaintarea, el deschizând drumul, iar eu urmându-l pe poteca pe care o croieşte rupând lujerii.

Ceaţa vine după noi, tăcută, neobosită şi plată, cu excepţia tentaculelor agăţătoare. Deşi instinctul îmi spune să alerg îndepărtându-mă direct de ea, observ că Finnick coboară dealul în diagonală, încearcă să păstreze distanţa faţă de gaz, conducându-ne în acelaşi timp către apa din jurul Cornului Abundenţei. Da, apă, îmi spun, în timp ce picăturile acide îmi sapă tot mai adânc în carne. Acum mă simt recunoscătoare că nu l-am ucis pe Finnick, fiindcă altminteri cum l-aş fi scos pe Peeta viu de aici? Sunt atât de recunoscătoare că am pe cineva de partea mea, chiar dacă e numai temporar.

Nu e vina lui Mags când încep să cad. Ea face tot ce poate ca să fie un pasager uşor, dar greutatea e pur şi simplu prea mare pentru mine. Mai ales acum, când piciorul drept pare să-mi înţepenească. În primele două daţi când mă prăbuşesc la pământ, reuşesc să mă ridic iarăşi, dar a treia oară nu-mi pot convinge piciorul să coopereze. Cedează când mă străduiesc să mă salt, şi Mags se

rostogoleşte în faţa mea. Îmi agit braţele, încercând să mă folosesc de liane şi de trunchiuri ca să mă pot redresa.

Finnick e din nou alături de mine, cu Peeta atârnat de el.

— Nu merge, îi spun. Nu poţi să-i cari pe amândoi? Ia-o înainte, vă ajung din urmă.

E o propunere îndoielnică, dar o rostesc cu toată siguranţa de care mă simt în stare.

Văd ochii lui Finnick, verzi în lumina Lunii. Îi văd tot atât de limpede ca în timpul zilei. Sunt aproape ca ai unei pisici, bizar de reflectorizanţi. Poate fiindcă strălucesc de lacrimi.

— Nu, răspunde el. Nu-i pot duce pe amândoi. Mâinile nu-mi sunt bune de nimic.

E adevărat. Braţele îi zvâcnesc incontrolabil de o parte şi de alta a trupului. Are mâinile goale. Din cele trei tridente nu i-a mai rămas decât unul, şi pe acela îl ţine Peeta.

— Îmi pare rău, Mags. Nu sunt în stare.

Pe urmă totul se petrece atât de repede şi e atât de lipsit de sens încât nu pot schiţa nici măcar un gest de împotrivire. Mags se saltă în sus, depune o sărutare pe buzele lui Finnick, apoi pleacă şontâcăind şi intră direct în ceaţă. Trupul îi cade imediat sub stăpânirea unor spasme violente şi se prăbuşeşte la pământ, într-un dans oribil.

Vreau să ţip, dar îmi simt gâtlejul în flăcări. Fac un pas inutil către ea, şi atunci aud lovitura de tun, ştiu că nu-i mai bate inima, că e moartă.

— Finnick?

Îl strig cu glas răguşit, dar el s-a întors deja cu spatele, retrăgându-se din nou din faţa ceţii. Mă împleticesc în spatele lui, cu piciorul neputincios târâş după mine, neştiind ce altceva aş putea face.

Timpul şi spaţiul îşi pierd înţelesul, şi ceaţa pare să-mi invadeze mintea, să-mi încâlcească gândurile, să rupă totul de realitate. O dorinţă animalică de viaţă mă împinge să înaintez poticnindu-mă pe urmele lui Finnick şi Peeta, continuând să mă mişc, deşi probabil sunt deja moartă. Părţi din mine sunt moarte sau evident muribunde. Şi Mags

e moartă. Asta o ştiu sau poate îmi imaginez doar că o ştiu, fiindcă n-are absolut nici un sens.

Lumina Luniistrălucind în bronzul părului lui Finnick, stropi de durere mistuitoare bombardându-mă, un picior transformat în lemn. Îl urmez pe Finnick până când cade lat, cu Peeta încă deasupra lui. Se pare că nu sunt în stare să-mi opresc înaintarea şi mă propulsez pur şi simplu înainte până când ajung deasupra trupurilor lor prăvălite cu feţele în jos, ca un simplu adaos la morman. Aşa vom muri cu toţii, aici şi acum, mă gândesc. Dar gândul e abstract şi mult mai puţin alarmant decât agonia prin care îmi trece trupul. Îl aud pe Finnick gemând şi reuşesc să mă trag de deasupra celorlalţi. Acum pot vedea peretele de ceaţă, care a devenit de un alb perlat. Poate ochii îmi joacă feste sau e lumina de Lună, dar ceaţa pare să fie în plină transformare. Da, a devenit mai densă, ca şi cum ar fi presată de un panou de sticlă, fiind forţată să se condenseze. Îmi încordez mai tare privirea şi văd că tentaculele nu mai ies în afara ei. De fapt, şi-a încetat cu desăvârşire înaintarea. Ca toate celelalte orori la care am fost martoră în arenă, a ajuns la capătul teritoriului său. Fie că e aşa, fie creatorii-de-joc au hotărât să nu ne ucidă încă.

— S-a oprit, încerc să spun, dar dintre buzele mele umflate nu iese decât un orăcăit îngrozitor. S-a oprit, spun încă o dată şi, de data asta, cuvintele trebuie să fie mai clare, fiindcă atât Peeta, cât şi Finnick îşi întorc capetele către ceaţă.

Aceasta începe să se ridice acum, de parcă văzduhul ar aspira-o treptat. O urmărim până când e absorbită cu desăvârşire, fără să mai rămână nici cea mai firavă şuviţă.

Peeta se rostogoleşte de deasupra lui Finnick, care se întoarce pe spate. Zăcem icnind şi zvâcnind, cu minţile şi trupurile otrăvite de ceaţă. După câteva minute, Peeta arată în sus cu un gest vag.

— Maimuţe.

Îmi ridic privirea şi remarc două făpturi despre care cred că sunt maimuţe. N-am văzut niciodată o maimuţă în

carne şi oase – nu există nimic asemănător în pădurea de acasă. Dar am văzut probabil vreo fotografie sau a mai apărut vreuna la Jocuri, fiindcă atunci când zăresc creaturile în minte îmi vine acelaşi cuvânt. Cred că astea au blana portocalie, deşi e greu de spus, şi ating cam jumătate din înălţimea unui om adult. Le iau drept un semn bun. Cu siguranţă că nu s-ar foi prin preajmă dacă aerul ar fi letal. Pentru o vreme, oameni şi maimuţe, ne studiem în tăcere unii pe alţii. Pe urmă Peeta se zbate ca să se salte în genunchi şi se târăşte în josul pantei. Ne târâm cu toţii, fiindcă mersul ne pare acum o abilitate tot atât de extraordinară ca zborul; ne târâm până când lujerii se transformă într-o fâşie îngustă de nisip şi apa caldă din jurul Cornului Abundenţei ne clipoceşte peste feţe. Sar înapoi, de parcă aş fi atins o flacără.

A pune sare pe rană. O expresie pe care o înţeleg cu adevărat pentru prima oară, întrucât sarea din apă îmi înteţeşte atât de tare durerea rănilor încât sunt gata să leşin. Dar mai e şi o altă senzaţie, de extragere. O experimentez afundându-mi încet mâna în apă. Chinuitor, da, dar din ce în ce mai puţin. Şi, prin stratul albastru de apă, văd o substanţă lăptoasă ieşindu-mi din pielea rănită. Pe măsură ce dispare albeaţa, dispare şi durerea. Îmi desfac centura şi îmi scot salopeta, care nu e mult mai mult decât o zdreanţă ciuruită. Încălţămintea şi lenjeria de corp par inexplicabil de neafectate. Puţin câte puţin, afundând rând pe rând câte o mică porţiune a fiecărui braţ şi picior, las apa să-mi extragă otrava din răni. Peeta pare să facă acelaşi lucru. Dar Finnick a leşinat la prima atingere a apei şi zace în nisip, cu faţa în jos, fie nedorind, fie nefiind în stare să se cureţe.

În cele din urmă, după ce i-am supravieţuit părţii celei mai rele, deschizându-mi ochii sub valuri, trăgând apă în sinusuri şi suflând-o apoi afară, ba chiar făcând de mai multe ori gargară ca să-mi curăţ gâtlejul, mă simt destul de bine ca să-l pot ajuta pe Finnick. Am început să-mi simt într-o oarecare măsură piciorul, dar braţele încă îmi mai sunt

străbătute de spasme. N-am cum să-l trag pe Finnick în mare şi, oricum, durerea l-ar ucide. Aşa că îmi umplu mâinile tremurătoare cu apă şi le golesc peste pumnii lui strânşi. De vreme ce nu e sub apă, otrava îi iese din răni aşa cum a intrat, în smocuri de ceaţă din calea cărora am mare grijă să mă feresc. Peeta îşi revine într-o destul de mare măsură ca să mă ajute. Taie salopeta lui Finnick. Găseşte undeva două scoici care sunt mult mai de folos decât căuşele palmelor noastre. Udăm mai întâi braţele lui Finnick, concentrându-ne asupra lor, de vreme ce au fost atât de grav afectate, şi, cu toate că se revarsă o grămadă de substanţă albă, el nu-şi vine în fire. Zace pur şi simplu, cu ochii închişi, gemând din când în când.

Mă uit în jur, din ce în ce mai conştientă de poziţia primejdioasă pe care o ocupăm. Da, e noapte, dar Luna dă mult prea multă lumină pentru a trece neobservaţi. Suntem norocoşi că nu ne-a atacat nimeni până acum. I-am putea vedea venind dinspre Cornul Abundenţei, dar, dacă ar năvăli cu toţii asupra noastră, cei patru profesionişti ne-ar copleşi. Dacă nu ne-au zărit de la bun început, gemetele lui Finnick ne vor da de gol în curând.

— Trebuie să-l tragem mai mult în apă, şoptesc.

Dar nu-l putem afunda cu capul înainte, nu atâta vreme cât e în starea asta. Peeta dă din cap, arătând către picioarele lui Finnick. Îl luăm fiecare de câte unul, îl răsucim cu o sută optzeci de grade şi îl târâm în apa sărată. Rând pe rând, câţiva centimetri odată. Gleznele. Aşteptăm câteva minute. Până la jumătatea pulpei. Aşteptăm. Genunchii. Din carne îi ies norişori albi, învârtejindu-se, şi el geme. Continuăm să-i scoatem otrava, încetul cu încetul. Descopăr că mă simt cu atât mai bine cu cât stau mai mult în apă. Nu e vorba doar despre piele, ci încep să-mi controlez tot mai bine creierul şi muşchii. Văd că faţa lui Peeta se reface treptat, pleoapa i se ridică, grimasa care îi strâmba gura dispare.

Finnick începe să-şi revină. I se deschid ochii, îşi concentrează privirea asupra noastră şi îmi dau seama că e

conştient de ajutorul primit. Îi sprijin capul în poală şi îl las în apă vreo zece minute, scufundat cu totul de la gât în jos. Când îşi ridică braţele deasupra apei, eu şi Peeta schimbăm un zâmbet.

— Nu ţi-a mai rămas decât capul, Finnick. E partea cea mai neplăcută, dar pe urmă o să te simţi mult mai bine, spune Peeta.

Îl ajutăm să se salte în capul oaselor şi îl lăsăm să-şi încleşteze degetele de mâinile noastre în timp ce îşi curăţă ochii, nasul şi gura. Gâtlejul îi e încă prea rănit ca să poată vorbi.

— Încerc să dau cep unui copac, spun eu. Degetele îmi pipăie pe bâjbâite centura şi găsesc caneaua, încă agăţată de lujerul ei.

— Lasă-mă să fac întâi gaura, zice Peeta. Rămâi cu el. Tu eşti vindecătoarea.

Asta-i o glumă, mă gândesc. Dar n-o spun cu voce tare, fiindcă Finnick are deja destule pe cap. Ceaţa i-a făcut lui cel mai mult rău, dar nu-mi dau seama de ce. Poate fiindcă e mai masiv sau poate fiindcă s-a forţat cel mai mult. Şi pe urmă mai e şi Mags, bineînţeles. Tot nu înţeleg ce s-a întâmplat. Mai presus de toate, de ce a abandonat-o ca să-l care pe Peeta. Şi de ce ea nu numai că nu i-a pus la îndoială hotărârea, dar s-a mai şi grăbit să-şi găsească moartea fără nici o clipă de ezitare. Pentru că era atât de bătrână, şi zilele îi erau oricum numărate? S-au gândit că Finnick are mai multe şanse să învingă fiind aliat cu mine şi cu Peeta? Privirea lui buimacă îmi spune că nu e momentul potrivit să-ntreb.

În schimb, încerc să mă adun. Îmi recuperez broşa cu gaiţa-zeflemitoare, desprinzând-o de salopeta distrusă, şi mi-o prind de breteaua maieului. Centura plutitoare trebuie să fie rezistentă la acizi, fiindcă pare ca nouă. Ştiu să înot, aşa că nu mi-e cu adevărat necesară, dar Brutus mi-a oprit săgeata cu a lui, de aceea mi-o pun din nou, gândindu-mă că mi-ar putea oferi o oarecare protecţie, îmi despletesc părul şi îl pieptăn cu degetele, rărindu-l considerabil,

fiindcă picăturile de ceaţă l-au atacat. Pe urmă împletesc din nou ce-a mai rămas.

Peeta a găsit un copac bun la vreo zece metri distanţă de fâşia îngustă a plajei. Abia dacă-l putem vedea, dar loviturile cuţitului lui în trunchi se aud limpede precum cristalul. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu priboiul. Probabil că Mags l-a pierdut sau l-a luat cu ea în ceaţă. Oricum, a dispărut.

Înaintez ceva mai mult în apa puţin adâncă, plutind când pe burtă, când pe spate. Dacă apa sărată ne-a lecuit pe mine şi pe Peeta, pe Finnick pare să-l transforme cu totul. Se mişcă la început încet, parcă punându-şi la încercare braţele şi picioarele, apoi începe treptat să înoate. Dar nu e ca atunci când înot eu, lovituri ritmice, mişcări egale. E ca şi cum aş privi un animal straniu al mării revenind la viaţă. Se scufundă şi se ridică la suprafaţă, împroşcând apa din gură, se rostogoleşte iarăşi şi iarăşi, cu o mişcare stranie, de tirbuşon, care mă ameţeşte numai când îl privesc. Apoi, după ce stă sub apă atât de mult încât sunt sigură că s-a înecat, capul i se saltă deasupra chiar lângă mine şi tresar.

— Nu face asta, îi spun.

— Ce? Să nu ies sau să nu mă scufund? întreabă el.

— Amândouă. Niciuna. Oricare. Afundă-te în apă şi poartă-te cum se cuvine, răspund. Sau, dacă te simţi chiar aşa de bine, hai să-l ajutăm pe Peeta.

În scurtul timp de care avem nevoie ca să traversăm plaja către marginea junglei, devin conştientă că s-a schimbat ceva. Puneţi-o pe seama anilor de vânătoare sau poate urechea mea reconstruită e mai bună decât s-a intenţionat. Dar simt masa de corpuri calde atârnate deasupra noastră. Nu e nevoie să sporovăiască sau să ţipe. Răsuflările unui grup atât de numeros sunt de ajuns.

Îl ating pe Finnick pe braţ, şi ochii lui se înalţă, urmărindu-mi privirea. Nu ştiu cum s-au adunat făcând atât de puţin zgomot. Sau poate au făcut. Dar am fost absorbiţi, cu toţii, de refacerea trupurilor noastre. În timpul acela s-au adunat. Nu cinci sau zece, ci zeci de maimuţe încovoiază

crengile copacilor junglei. Perechea pe care am observat-o când am scăpat de ceaţă părea un comitet de întâmpinare. Mulţimea asta e ameninţătoare.

Îmi pun două săgeţi în arc, şi Finnick îşi schimbă poziţia tridentului.

— Peeta, spun eu, cât mai calmă cu putinţă, avem nevoie de ajutorul tău.

— OK, doar o clipă. Cred că tocmai am reuşit, răspunde el, încă preocupat de copac. Da, gata. Ai adus caneaua?

— Da. Dar am găsit ceva şi ar fi bine să arunci şi tu o privire, continui eu cu voce bine cumpănită. Numai vino încoace în linişte, să nu-l sperii.

Dintr-un anumit motiv, nu vreau să vadă maimuţele şi nici măcar să se uite în direcţia lor. Există creaturi pentru care simplul contact vizual e o agresiune.

Peeta se întoarce spre noi, răsuflând din greu din cauza efortului depus în scobirea copacului. Tonul cererii mele e atât de ciudat încât l-a pus în alertă, sugerând o anomalie.

— OK, răspunde, încercând să pară liniştit, începe să înainteze prin junglă şi, cu toate că ştiu că se străduieşte din răsputeri s-o facă în tăcere, ăsta n-a fost niciodată punctul lui forte, nici măcar atunci când avea două picioare sănătoase. Dar e în ordine, se deplasează, iar maimuţele nu-şi părăsesc poziţiile. De plajă nu-l mai despart nici măcar cinci metri în momentul când le simte. Privirea i se înalţă pentru o singură secundă, dar e ca şi cum ar fi detonat o bombă. Maimuţele explodează într-o masă urlătoare de blană portocalie şi se năpustesc către el.

N-am mai văzut niciodată un animal care să se mişte atât de repede. Alunecă în josul lianelor de parcă ar fi unse. Sar dintr-un copac într-altul pe distanţe inimaginabile. Colţi dezgoliţi, blana zburlită în jurul gâtului, gheare ţâşnind ca nişte şişuri. Poate nu sunt obişnuită cu maimuţele, dar nici un animal din sălbăticie nu se comportă aşa.

— Mutanţi!

Scuip cuvântul în vreme ce mă arunc odată cu Finnick în frunziş.

Ştiu că fiecare săgeată trebuie să conteze, şi aşa şi e. În lumina care dă fiori, dobor maimuţă după maimuţă, ţintindu-le ochii, inimile şi gâturile, astfel încât fiecare lovitură înseamnă moarte. Dar tot n-ar fi de-ajuns dacă Finnick nu le-ar străpunge ca pe nişte peşti, aruncându-le într-o parte, şi dacă Peeta nu le-ar hăcui cu cuţitul. Simt gheare în picior şi în şale, înainte să-l îndepărteze cineva pe atacator. Aerul se umple de plante strivite, de miros de sânge şi de duhoarea de mucegai a maimuţelor. Eu, Peeta şi Finnick stăm într-un triunghi, cu spatele unul la altul, despărţiţi de câţiva metri. Mi se strânge inima când degetele mele scot ultima săgeată. Pe urmă îmi amintesc că şi Peeta are o tolbă. Şi el nu trage cu arcul, el ciopârţeşte cu cuţitul. Şi cuţitul meu e acum afară din teacă, dar maimuţele sunt mai rapide, sar încoace şi încolo atât de iute încât abia reuşesc să reacţionez.

— Peeta! strig. Săgeţile tale!

El se întoarce să vadă ce am păţit şi tocmai îşi desprinde tolba când se întâmplă. O maimuţă sare din copac spre pieptul lui. Nu mai am nici o săgeată, n-am cum să trag. Aud izbitura tridentului lui Finnick într-o altă ţintă şi ştiu că arma lui nu e disponibilă. Mâna în care ţine Peeta cuţitul e ocupată în timp ce încearcă să-şi scoată tolba cu săgeţi. Îmi arunc cuţitul spre maimuţa în mişcare, dar ea face o tumbă, evitând lama, şi îşi păstrează traiectoria.

Dezarmată, fără apărare, fac singurul lucru care-mi trece prin cap. Alerg spre Peeta, ca să-l trântesc la pământ, să-i protejez trupul cu al meu, deşi ştiu că n-o s-o pot face la timp.

Însă ea o face. Părând să se materializeze din senin. Acum nu e nicăieri şi în clipa următoare se clatină în faţa lui Peeta. Deja însângerată, cu gura deschisă într-un ţipăt ascuţit, cu pupilele atât de dilatate încât ochii îi par două găuri negre.

Morfinomana nebună din Districtul 6 îşi azvârle în lături braţele scheletice, vrând parcă să-mbrăţişeze maimuţa care îi înfige colţii în piept.

Capitolul 22

PEETA LASĂ TOLBA SĂ CADĂ şi îşi implântă cuţitul în spinarea maimuţei, înjunghiind-o iarăşi şi iarăşi, până când îşi descleştează fălcile. Îl îndepărtează pe mutant cu o lovitură de picior, adunându-şi toate puterile pentru a-i înfrunta pe alţii. Eu am acum săgeţile lui, un arc încărcat, iar Finnick e în spatele meu, răsuflând greu, dar neangajat în nici o luptă.

— Atunci haideţi! Haideţi! strigă Peeta, sufocându-se de furie.

Dar cu maimuţele s-a întâmplat ceva. Se retrag, se urcă în copaci, dispar în junglă, de parcă le-ar striga o voce pe care n-o putem auzi. Vocea unui creator-de-joc, spunându-le că e de-ajuns.

— Ia-o, îi spun lui Peeta. Te acoperim.

Peeta o ridică pe morfinomana cu gingăşie, purtând-o pe cei câţiva metri care ne despart de plajă, în timp ce eu şi Finnick ne ţinem armele pregătite. Dar, cu excepţia leşurilor portocalii culcate la pământ, maimuţele au plecat. Peeta întinde femeia pe nisip. Eu îi tai pieptul salopetei, scoţând la lumină patru găuri adânci. Sângele se prelinge încetişor din ele, făcându-le să pară mai puţin periculoase decât sunt. Adevăratul rău e în interior. După poziţia rănilor, sunt sigură că animalul i-a străpuns un organ vital, plămânul sau chiar inima.

Zace pe nisip răsuflând ca un peşte pe uscat. Piele scofâlcită, de un verde bolnăvicios, coastele tot atât de proeminente ca ale unui copil mort de foame. Cu siguranţă că-şi putea permite să cumpere mâncare, dar presupun că îşi dădea toţi banii pe morfină, aşa cum îi dă Haymitch pe băutură. La ea, totul vorbeşte despre irosire – trupul ei, viaţa ei, ochii pierduţi în gol. O prind de mâna care zvâcneşte, nefiindu-mi limpede dacă i se mişcă din cauza otrăvii care îi afectează nevii, a şocului atacului sau

renunţării la drogul care o susţinea. Nu e nimic de făcut. Nimic în afară de a-i sta alături când îşi dă sufletul.

— O să supraveghez copacii, spune Finnick înainte de se îndepărta.

Aş pleca şi eu, însă morfinomana îmi strânge mâna atât de tare încât ar trebui să-i descleştez degetele cu forţa şi nu sunt în stare de o asemenea cruzime. Mă gândesc la Rue, mă gândesc că poate ar trebui să-i cânt. Dar nu ştiu nici măcar cum o chemă şi, cu atât mai mult, n-am habar dacă îi plac cântecele. Nu ştiu decât că e pe moarte.

Peeta se ghemuieşte lângă ea, de partea cealaltă, şi îi mângâie părul. Începe să vorbească blând, aproape fără sens, dar cuvintele nu mi se adresează mie.

— Cu paleta mea de culori de acasă, pot crea aproape orice nuanţă imaginabilă. Roz. Tot atât de palid ca pielea unui bebeluş sau tot atât de profund ca rubarba. Verdele ierbii de primăvară. Albastru sclipitor, ca gheaţa plutind pe apă.

Morfinomana îl priveşte în ochi, agăţându-se de vorbele lui.

— Odată mi-am petrecut trei zile amestecând culorile până am găsit nuanţa corectă a blănii albe în lumina soarelui. Ştii, mă tot gândeam că ar fi trebuit să bată în galben, dar era mai mult decât atât. Straturi de toate culorile. Unul câte unul, spune Peeta.

Respiraţia morfinomanei e tot mai lentă, transformându-se în scurte încercări de a-şi trage răsuflarea. Mâna liberă e aşezată pe pieptul însângerat, schiţând micile mişcări rotitoare cu care îi plăcea atât de mult să picteze.

— Încă n-am desluşit culorile unui curcubeu. Apare atât de brusc şi dispare atât de repede. Am destul timp să le prind. Doar un strop de albastru aici şi unul de violet dincolo. Pe urmă dispare iarăşi. Se pierde întorcându-se în văzduh, spune Peeta.

Morfinomana pare vrăjită de cuvintele lui. În transă. Ridică o mână tremurătoare şi îi desenează pe obraz ceva care ar putea fi o floare.

— Mulţumesc, şopteşte el. Arată minunat. Un zâmbet luminează pentru o clipă chipul femeii, care scoate un mic scâncet. Pe urmă mâna pătată de sânge îi recade pe piept, lasă să-i scape o ultimă răsuflare gâfâită, apoi răsună lovitura de tun. Strânsoarea din jurul mâinii mele slăbeşte.

Peeta o duce în apă. Morfinomana pluteşte o vreme către Cornul Abundenţei, apoi apare aeronava, un cleşte cu patru gheare coboară, o cuprinde, o poartă direct către cerul nopţii, şi dusă e.

Finnick ni se realătură, cu pumnul plin de săgeţi de-ale mele încă ude de sângele maimuţelor. Le lasă să cadă pe nisip, alături de mine.

— M-am gândit că s-ar putea să le vrei înapoi.

— Mulţumesc, spun eu.

Mă bălăcesc în apă, spălându-mi sângele închegat de pe arme şi de pe răni. Când mă întorc în junglă, căutând nişte muşchi cu care să le usuc, toate leşurile maimuţelor au dispărut.

— Ce s-a-ntâmplat cu ele? întreb.

— Nu ştiu exact. Lujerii şi-au schimbat poziţia şi am văzut că pur şi simplu nu mai erau acolo, răspunde Finnick.

Ne holbăm către junglă, amorţiţi şi istoviţi. În acele momente de acalmie, observ că petele lăsate de picăturile de ceaţă pe pielea mea încep să prindă o crustă. Nu mă mai dor şi au început să mă mănânce. Foarte tare. Încerc să mă gândesc că e semn bun. Că se vindecă. Arunc o privire către Peeta şi Finnick şi văd că amândoi îşi scarpină feţele rănite. Da, noaptea asta a distrus până şi frumuseţea lui Finnick.

— Nu vă scărpinaţi, le spun, dorind cu înfrigurare să mă scarpin eu însămi. Dar ştiu că ăsta e sfatul pe care ni l-ar da mama. N-o să reuşiţi decât să vă infectaţi. Credeţi că e sigur să mergem din nou după apă?

Regăsim drumul către copacul găurit de Peeta. Eu şi Finnick stăm cu armele pregătite în timp ce el fixează caneaua, dar nu apare nici un pericol. Peeta găseşte o vână bună şi apa începe să ţâşnească. Ne potolim setea şi lăsăm

apa caldă să ne curgă peste trupurile îndurerate. Umplem câteva cochilii cu apă potabilă şi ne reîntoarcem pe plajă.

E încă noapte, deşi de răsărit nu ne mai pot despărţi prea multe ore. Dacă asta nu e cumva dorinţa creatorilor-de-joc.

— Ce-ar fi să vă odihniţi amândoi? spun. Stau eu de veghe o vreme.

— Nu, Katniss, mai bine eu, zice Finnick.

Îi privesc ochii, faţa şi îmi dau seama că abia îşi reţine lacrimile. Mags. Puţinul pe care-l pot face e să-l las s-o jelească în intimitate.

— Bine, Finnick, mulţumesc, răspund.

Mă întind pe nisip, alături de Peeta, care adoarme imediat. Eu mă holbez în întuneric, gândindu-mă cât de multe se pot schimba într-o singură zi. Ieri dimineaţă, Finnick era pe lista celor pe care voiam să-i ucid, iar acum sunt dispusă să dorm avându-l drept paznic. L-a salvat pe Peeta şi a lăsat-o pe Mags să moară, iar eu nu ştiu de ce. Ştiu doar că n-o să pot echilibra niciodată balanţa datoriilor pe care le avem unul faţă de altul. Pe moment nu pot decât să dorm şi să-l las să plângă în pace. Ceea ce şi fac.

Când mă trezesc, suntem pe la jumătatea dimineţii. Alături de mine, Peeta mai doarme încă. O rogojină din iarbă, suspendată de crengile de deasupra noastră, ne apără feţele de lumina soarelui. Mă ridic în şezut şi văd că mâinile lui Finnick n-au stat degeaba. Două boluri împletite sunt pline cu apă proaspătă. Al treilea găzduieşte o harababură de moluşte.

Finnick stă pe nisip, deschizându-le cochiliile cu o piatră.

— Sunt mai bune proaspete, spune, rupând o bucată de carne dintr-o scoică şi aruncându-şi-o în gură.

Are ochii încă umflaţi, dar mă fac că nu văd.

Stomacul începe să-mi chiorăie când simt mirosul mâncării şi întind mâna către o scoică. Vederea unghiilor mele acoperite cu o crustă purpurie mă opreşte. M-am scărpinat în somn până la sânge.

— Ştii, dacă te scarpini n-o să reuşeşti decât să te infectezi, zice Finnick.

— Aşa am auzit, spun eu.

Intru în apa sărată şi mă spăl, încercând să mă hotărăsc ce detest mai mult: durerea sau mâncărimea. Sătulă până-n gât, mă întorc pe plajă cu paşi apăsaţi, îmi întorc faţa spre cer şi mă răstesc:

— Hei, Haymitch, dacă nu eşti prea beat, ne-ar prinde bine un flecuşteţ pentru pielea noastră.

Promptitudinea cu care apare paraşuta deasupra mea e aproape amuzantă. Întind mâna, şi tubul îmi aterizează direct în palmă.

— Era şi timpul, spun, dar nu-mi pot păstra fruntea încruntată.

Haymitch. Ce n-aş da ca să pot sta de vorbă cu el cinci minute.

Mă trântesc pe nisip, alături de Finnick, şi deşurubez capacul tubului. Înăuntru e o unsoare groasă, de culoare întunecată, cu miros înţepător, un amestec de catran şi ace de pin. Strâmb din nas în timp ce frec în palmă un strop de alifie şi încep să-mi ung piciorul. Dintre buze îmi scapă un sunet de încântare când substanţa mă scapă de mâncărime. Şi îmi pătează pielea rugoasă cu un gri-verzui scârbos. Când încep să mă ocup de al doilea picior, îi arunc tubul lui Finnick, care mă priveşte cu îndoială.

— Arăţi de parcă te-ai descompune, zice el.

Dar bănuiesc că mâncărimea lui e foarte puternică, fiindcă după un minut începe să-şi trateze şi el pielea. Combinaţia dintre cruste şi unguent arată într-adevăr hidos. Nu pot să nu mă distrez pe seama nefericirii lui.

— Bietul Finnick. E prima dată în viaţa ta când nu arăţi superb?

— Probabil. Senzaţia e cu totul nouă. Tu cum te-ai descurcat în toţi aceşti ani? întreabă el.

— Evită pur şi simplu oglinzile. Pe urmă o să uiţi, îi răspund.

— Nu şi dacă te văd pe tine, ripostează.

Ne întindem alifia pe piele, chiar ungându-ne, pe rând, unul altuia spatele, în locurile unde nu ne-au protejat maieurile.

— Mă duc să-l trezesc pe Peeta, spun eu.

— Nu, stai, zice Finnick. Să-l trezim împreună. Ne aşezăm mutrele chiar în faţa lui.

Ei bine, viaţa îmi oferă atât de puţine ocazii în care să mă distrez, aşa că sunt de acord. Ne aşezăm de o parte şi de alta a lui Peeta, ne aplecăm până când feţele ne ajung la câţiva centimetri de nasul lui, apoi îl scuturăm.

— Peeta. Peeta, trezeşte-te, spun eu, cu voce dulce, monotonă.

Pleoapele i se deschid, apoi sare în sus de parcă l-am fi înjunghiat.

— Aa!

Eu şi Finnick cădem pe spate în nisip, râzând în hohote. De fiecare dată când încercăm să ne oprim, îl privim pe Peeta încercând să-şi păstreze expresia dispreţuitoare şi ne pufneşte din nou râsul. Când reuşim să ne venim în fire, mă gândesc că poate Finnick Odair e un tip de treabă. Cel puţin nu atât de vanitos şi de înfumurat cum l-am crezut. De fapt, nu e nicidecum chiar atât de rău. Şi, tocmai când am ajuns la concluzia asta, alături de noi aterizează o paraşută cu o franzelă. Îmi amintesc că, anul trecut, darurile lui Haymitch îmi transmiteau adesea mesaje şi iau şi acum aminte. Fiţi prieteni cu Finnick. O să primiţi mâncare.

Finnick răsuceşte pâinea în mâini, studiindu-i coaja. Puţin cam prea posesiv. Nu e necesar. Are aceea tentă verde dată de alge care nu-i lipseşte niciodată pâinii din Districtul 4. Ştim cu toţii că e a lui. Poate tocmai şi-a dat seama cât de preţioasă e şi că e posibil să nu mai vadă niciodată alta. Poate coaja e asociată cu vreo amintire despre Mags. Dar nu spune decât:

— O să meargă foarte bine cu scoicile.

În timp ce eu îl ajut pe Peeta să-şi ungă pielea, Finnick desprinde cu dexteritate carnea de pe cochilii. Ne strângem

roată şi mâncăm carnea delicios de dulce cu pâinea sărată din Districtul 4.

Arătăm oribil cu toţii – alifia pare să aibă ca efect exfolierea crustelor –, dar mă bucur că avem medicamentul. Nu doar fiindcă ne potoleşte mâncărimile, ci şi pentru că acţionează ca un mijloc de protecţie împotriva arzătorului soare alb de pe cerul roz. După poziţia lui, apreciez că trebuie să fie aproape ora zece, că ne aflăm în arenă cam de o zi. Unsprezece dintre noi au murit. Treisprezece au rămas în viaţă. Zece sunt ascunşi undeva, în junglă. Trei sau patru sunt profesionişti. Nu s-ar putea spune că am chef să fac vreo încercare de a-mi aminti cine sunt ceilalţi.

Pentru mine, jungla s-a transformat cu repeziciune dintr-un adăpost într-o cursă sinistră. Ştiu că, la un moment dat, vom fi siliţi să reintrăm în adâncurile ei, fie ca să vânăm, fie ca să fim vânaţi, dar în clipa asta n-am de gând să mă dezlipesc de mica noastră plajă. Şi nu-i aud nici pe Peeta, nici pe Finnick sugerând altceva. Pentru o vreme, jungla pare aproape nemişcată, zumzăind şi licărind, dar neexpunându-şi pericolele.

Pe urmă se aude un ţipăt îndepărtat. În partea opusă nouă, un sector din junglă pare să vibreze. Un val enorm se înalţă pe creasta dealului, acoperind copacii şi mugind în josul pantei. Loveşte apa deja existentă cu o asemenea forţă încât, deşi ne aflăm la cea mai mare depărtare posibilă, spuma mării ne înconjoară, ajungându-ne până la genunchi, şi puţinele noastre lucruri încep să plutească. Străduindu-ne toţi trei, reuşim să recuperăm totul înainte de a fi luat de apă, excepţie făcând doar salopetele noastre ciuruite de chimicale, care sunt atât de zdrenţuite încât nimeni nu se sinchiseşte de pierderea lor.

Se aude o lovitură de tun. Vedem aeronava făcându-şi apariţia deasupra zonei din care a pornit valul şi începând să extragă un cadavru dintre copaci. Doisprezece, îmi spun.

Cercul de apă se linişteşte încet după absorbirea valului uriaş. Ne rearanjăm lucrurile pe nisipul umed şi suntem pe

punctul de a ne aşeza când îi zăresc. Trei siluete, la vreo două spiţe distanţă de noi, împleticindu-se pe plajă.

— Trei, spun, cu voce joasă, dând din cap în direcţia nou-veniţilor.

Peeta şi Finnick îmi urmăresc privirea. Ca şi cum ne-am fi înţeles dinainte, ne facem cu toţii nevăzuţi printre umbrele junglei.

Trioul e într-o formă foarte proastă – se poate observa imediat. Primul e, practic, târât de cel de-al doilea, iar al treilea şerpuieşte pe bucle rotunjite, de parcă n-ar mai avea mintea întreagă. Au o culoare compactă, roşie-cărămizie, ca şi cum ar fi fost înmuiaţi în vopsea şi lăsaţi să se usuce.

— Cine sunt? întreabă Peeta. Sau ce? Mutanţi?

Scot o săgeată, pregătindu-mă de atac. Dar nu se întâmplă nimic în afara faptului că acela care era târât se prăbuşeşte pe plajă. Cel care îl târa bate frustrat cu piciorul în pământ şi, într-un aparent acces de furie, se întoarce şi îl îmbrânceşte pe cel ţicnit, care merge în cercuri.

Finnick se luminează la faţă.

— Johanna! strigă el, şi o ia la fugă spre creaturile roşii.

— Finnick! îi răspunde vocea Johannei. Schimb o privire cu Peeta.

— Şi acum? îl întreb.

— Adevărul e că nu-l putem abandona pe Finnick, zice el.

— Cred că nu. Atunci haide, spun, nervoasă, pentru că, şi dacă aş fi avut o listă cu aliaţi, Johanna Mason nu s-ar fi numărat cu siguranţă printre ei.

O pornim amândoi în josul plajei, către locul unde Finnick tocmai se întâlneşte cu Johanna. Când ajungem mai aproape, îi recunosc pe însoţitorii ei şi deruta mă ia în stăpânire. Cel căzut la pământ, întins pe spate, e Beetee, iar Wiress, care şi-a regăsit echilibrul, continuă să meargă pe buclele de sârmă.

— I-a adus pe Wiress şi Beetee.

— Ţăcăneală şi Scurtcircuit? face Peeta, tot atât de nedumerit. Trebuie să aflăm cum s-a-ntâmplat asta.

Când ajungem lângă ei, Johanna arată către junglă şi vorbeşte foarte repede, adresându-i-se lui Finnick.

— Am crezut că era ploaie, ştii, din cauza fulgerului, şi eram atât de însetaţi cu toţii. Dar când a-nceput să cadă s-a dovedit că era sânge. Sânge gros, fierbinte. Nu vedeai nimic şi nu puteai să vorbeşti fără să-nghiţi o gură. Ne împleticeam de colo-colo, încercând pur şi simplu să ieşim din asta. Atunci a nimerit Blight în câmpul de forţă.

— Îmi pare rău, Johanna, spune Finnick.

Am nevoie de o clipă ca să mă lămuresc cine era Blight. Cred că e vorba despre perechea Johannei, bărbatul din Districtul 7, dar abia dacă-mi amintesc să-l fi văzut. Dacă mă gândesc bine, cred că nici măcar n-a apărut la antrenamente.

— Da, bine, n-a însemnat cine ştie ce, dar era de acasă, răspunde ea. Şi m-a lăsat singură cu ăştia doi. Îl înghionteşte pe Beetee, care abia dacă mai e conştient, cu vârful pantofului. El s-a ales cu un cuţit în spate la Cornul Abundenţei. Iar ea…

Ne uităm cu toţii la Wiress, care dă roată în jurul nostru, acoperită de sânge închegat şi murmurând:

— Tic-tac. Tic-tac.

— Da, ştim. Tic-tac. Ţăcăneală e în stare de şoc, spune Johanna.

Asta pare s-o atragă pe Wiress, făcând-o să se apropie şi să dea peste Johanna, care o trânteşte cu brutalitate pe plajă.

— Stai jos acolo şi potoleşte-te, se poate?

— Las-o-n pace! mă răstesc.

Johanna îşi îngustează ochii căprui şi mă priveşte cu ură.

— S-o las în pace? şuieră ea.

Face un pas către mine, înainte de a apuca să reacţionez, şi mă plesneşte atât de tare încât văd stele verzi.

— Cine crezi că i-a scos din jungla aia mustind de sânge pentru tine? Şi tu…

Finnick îşi azvârle pe umăr trupul ei care se zvârcoleşte, o duce în apă şi o afundă de mai multe ori în vreme ce ea

strigă o grămadă de lucruri de-a dreptul insultătoare la adresa mea. Dar nu trag nici o săgeată. Fiindcă e cu Finnick şi fiindcă a spus că i-a adus pe cei doi pentru mine.

— Ce-a vrut să zică? Cum adică i-a adus pentru mine? îl întreb pe Peeta.

— Tu ştii. Tu i-ai vrut la început, îmi reaminteşte el.

— Da, i-am vrut. La început.

Dar asta nu oferă nici un răspuns. Mă uit la trupul inert al lui Beetee.

— Dar n-o să-i am prea mult dacă stăm cu mâinile în sân.

Peeta îl saltă pe Beetee în braţe, eu o iau pe Wiress de mână şi ne întoarcem la mica noastră tabără de pe plajă. O aşez pe Wiress în apa puţin adâncă, sperând c-o să se poată spăla un pic, dar ea se mulţumeşte să-şi încleşteze mâinile şi să murmure din când în când „tic-tac”. Desfac centura lui Beetee şi descopăr un cilindru greu de metal, legat într-o parte cu o frânghie împletită din viţe. N-aş putea spune ce e, dar, dacă el a crezut că merită să-l păstreze, n-o să fiu eu cea care îl pierde. Îl înfig în nisip. Sângele i-a lipit hainele de trup, aşa că Peeta îl ţine în apă, în timp ce eu i le desprind. E nevoie de ceva timp ca să-i scot salopeta şi ne dăm seama că şi lenjeria lui e tot atât de plină de sânge. N-avem de ales, trebuie să-l dezbrăcăm în pielea goală ca să-l curăţăm şi trebuie să spun că asta nu mă impresionează în nici un fel. Pe masa noastră din bucătărie au fost atât de mulţi bărbaţi goi anul ăsta. După o vreme ajungi la un soi de obişnuinţă.

Punem jos rogojina lui Finnick şi îl întindem pe Beetee pe burtă, ca să-i pot examina spatele. Are o tăietură de vreo cincisprezece centimetri care i se întinde de la omoplat până sub coaste. Din fericire, nu e prea adâncă. A pierdut totuşi mult sânge – se vede după paloarea pielii – şi continuă să i se scurgă încet din rană.

Mă aşez pe călcâie, încercând să mă gândesc la o soluţie. Cu ce trebuie să lucrez? Cu apă de mare? Mă simt ca mama, când prima ei metodă de tratament era întotdeauna zăpada. Cuprind jungla cu privirea. Pariez că acolo e o

întreagă farmacie, dacă ştii cum s-o foloseşti. Dar astea nu sunt plantele mele. Pe urmă îmi aduc aminte de muşchiul pe care mi l-a dat Mags să-mi suflu nasul.

— Mă întorc imediat, îi spun lui Peeta.

Din fericire, muşchiul ăsta pare să fie ceva foarte obişnuit în junglă. Rup un braţ de pe copacii din apropiere şi îl aduc pe plajă. Fac un tampon gros, îl aşez peste tăietura lui Beetee şi îl fixez legându-l cu lujeri. Îi dăm nişte apă, apoi îl tragem la umbră, la marginea pădurii.

— Cred că asta-i tot ce putem face, spun.

— E bine. Te pricepi la treaba asta, cu leacurile, zice el. O ai în sânge.

— Nu, răspund, clătinând din cap. Eu m-am ales cu sângele tatei. Sânge care curge mai iute în timpul unei vânători, nu al unei epidemii. Mă duc să văd ce e cu Wiress.

Iau o mână de muşchi ca să-l folosesc drept cârpă şi mă duc lângă ea, în apa de la mal. Nu se opune când îi scot hainele şi îi frec sângele de pe piele. Dar are ochii dilataţi de spaimă şi nu-mi răspunde când îi vorbesc decât ca să repete „tic-tac” pe un ton din ce în ce mai presant. Se pare că încearcă să-mi spună ceva, dar, fără nici un Beetee care să-mi explice gândurile ei, sunt în încurcătură.

— Da, tic-tac, tic-tac, spun.

Asta pare s-o liniştească puţin. Îi spăl salopeta până când nu se mai zăreşte nici o pată de sânge şi o ajut să se îmbrace din nou. Nu e făcută praf, ca ale noastre. Centura îi e în stare foarte bună, aşa că i-o pun. Pe urmă îi ţintuiesc lenjeria de corp cu nişte pietre, alături de a lui Beetee, şi le las să se usuce.

Când termin de spălat salopeta lui Beetee, ni s-au alăturat deja o Johanna strălucitor de curată şi un Finnick jupuit de cruste. Pentru o vreme, Johanna bea apă cu lăcomie şi se îndoapă cu scoici, în timp ce eu încerc s-o conving pe Wiress să mănânce câte ceva. Finnick povesteşte despre ceaţă şi despre maimuţe cu voce detaşată, aproape lipsită de orice emoţie, omiţând cel mai important amănunt al istorisirii.

Toată lumea se oferă să stea de pază în vreme ce se odihnesc ceilalţi, dar, în final, eu şi Johanna rămânem treze. Eu pentru că mă simt într-adevăr odihnită, ea pentru că refuză pur şi simplu să se întindă. Stăm amândouă în tăcere pe plajă până adorm ceilalţi.

Johanna trage cu ochiul la Finnick, ca să se asigure, apoi se întoarce spre mine.

— Cum aţi pierdut-o pe Mags?

— În ceaţă. Finnick îl ducea pe Peeta. Eu am dus-o pe Mags o vreme. Pe urmă n-am mai reuşit s-o ridic. Finnick a spus că nu-i putea lua pe amândoi. Ea l-a sărutat şi s-a dus drept în otrava aia, povestesc eu.

— I-a fost mentor lui Finnick, ştii, zice Johanna, pe un ton acuzator.

— Nu, nu ştiam.

— Îi era pe jumătate ca o rudă, adaugă ea, câteva clipe mai târziu, dar vorbele ascund mai puţin venin.

Privim cum apa ne înmoaie lenjeria de corp.

— Şi ce căutai împreună cu Ţăcăneală şi Scurtcircuit? o întreb.

— Ţi-am spus: i-am adus pentru tine. Haymitch a zis că, dacă e să ne aliem, trebuie să ţi-i aduc, răspunde Johanna. Asta i-ai cerut, nu?

Nu, mă gândesc. Dar dau din cap, încuviinţând.

— Mulţumesc. Apreciez asta.

— Sper.

Îmi aruncă o privire aspră, dezgustată, de parcă aş fi cea mai mare povară din viaţa ei. Mă întreb dacă aşa e când ai o soră mai mare, care te urăşte cu pasiune.

— Tic-tac, aud în spatele meu.

Mă întorc şi văd că Wiress s-a târât până la noi. Priveşte fix către junglă.

— Oh, grozav, a apărut iar. OK, mă duc să mă culc. Tu şi Ţăcăneală puteţi sta de veghe împreună, spune Johanna.

Pleacă şi se aruncă pe nisip, alături de Finnick.

— Tic-tac, şopteşte Wiress.

O aduc în faţa mea şi o fac să se-ntindă, mângâindu-i braţul ca s-o liniştesc. Adoarme, agitându-se şi suspinându-şi din când în când cele două vorbe.

— Tic-tac.

— Tic-tac, încuviinţez eu, cu blândeţe. E ora de culcare. Tic-tac. Dormi.

Soarele se înalţă pe cer până ce ajunge chiar deasupra noastră. Trebuie să fie la amiază, mă gândesc, absentă. Nu fiindcă ar avea vreo importanţă. De partea cealaltă a apei, către dreapta, văd o scânteiere imensă când trăsnetul loveşte copacul şi începe din nou furtuna electrică. Exact în aceeaşi zonă ca azi-noapte. Cineva trebuie să fi ajuns în zona ei, declanşând atacul. Stau o vreme privind fulgerele şi liniştind-o pe Wiress, legănată de clipocitul apei într-un soi de lume a împăcării. Mă gândesc la noaptea trecută, la fulgerele care au început imediat după bătăile de clopot. Douăsprezece sunete prelungi.

— Tic-tac, spune Wiress, redevenind conştientă pentru o clipă şi afundându-se apoi la loc, în somn.

Douăsprezece bătăi de clopot noaptea trecută. Ca şi cum ar fi fost miezul nopţii. Pe urmă fulgerul. Acum soarele deasupra capului. Ca şi cum ar fi amiaza. Şi fulgerul.

Mă ridic încet şi cuprind arena cu privirea. Fulgerele acolo. Ploaia de sânge a căzut în următoarea felie triunghiulară, unde au fost surprinşi Johanna, Wiress şi Beetee. Probabil că noi ne-am aflat în următoarea secţiune, exact alături, când a apărut ceaţa. Şi, imediat ce a fost absorbită, şi-au făcut apariţia maimuţele în secţiunea a patra. Tic-tac. Capul îmi zvâcneşte în partea opusă. Acum două ceasuri, în jur de ora zece, valul a venit din a doua secţiune din stânga celei în care lovesc acum fulgerele. La amiază. La miezul nopţii. La amiază.

— Tic-tac, spune Wiress în somn.

Când fulgerele încetează, şi ploaia de sânge începe imediat în dreapta lor, vorbele ei capătă dintr-odată sens.

— Oh, spun pe şoptite. Tic-tac. Mătur cu privea întregul cerc al arenei şi ştiu că ea are dreptate. Tic-tac. Ăsta e un

ceas.

Capitolul 23

UN CEAS. Aproape că văd limbile ticăind pe suprafaţa secţionată în douăsprezece sectoare a arenei. Fiecare oră e începutul unei noi orori, aduce o nouă armă a creatorilor-de-joc şi pune capăt ororii precedente. Fulgerele, ploaia de sânge, ceaţa, maimuţele – astea sunt primele patru ore ale ceasului. Şi, la zece, valul. Nu ştiu ce se întâmplă în celelalte şapte intervale, dar ştiu că Wiress are dreptate.

În momentul de faţă cade ploaia de sânge şi noi ne aflăm pe plajă, sub segmentul maimuţelor, mult prea aproape de ceaţă după gustul meu. Oare diversele atacuri se limitează la interiorul junglei? Nu neapărat. Valul n-a făcut-o. Dacă ceaţa aia se scurge în afara pădurii sau dacă se reîntorc maimuţele…

— Sculaţi-vă! le ordon, scuturându-i pe Finnick, Peeta şi Johanna până se trezesc. Sculaţi-vă, trebuie să plecăm!

Avem totuşi destul timp ca să le explic teoria ceasului. Ca să le vorbesc despre tic-tac-ul lui Wiress şi despre mişcările limbilor invizibile care declanşează forţe ucigaşe în fiecare secţiune.

Cred că i-am convins pe toţi cei lucizi, cu excepţia Johannei, pentru care dezaprobarea tuturor sugestiilor mele e un impuls firesc. Dar până şi ea e de acord că e mai bine să te fereşti decât s-o păţeşti.

Ceilalţi adună puţinele lucruri pe care le avem şi îl îmbracă din nou pe Beetee în salopetă, iar eu o trezesc pe Wiress. Deschide ochii cu un „tic-tac!” speriat.

— Da, tic-tac, arena e un ceas. E un ceas, Wiress, ai dreptate, îi spun. Ai dreptate.

O expresie de uşurare îi inundă chipul – probabil, îmi închipui eu, fiindcă în sfârşit a înţeles cineva ceea ce ea trebuie să fi intuit de la primul dangăt de clopot.

— Miezul nopţii.

— Începe la miezul nopţii, confirm.

În mintea mea, o amintire reuşeşte să iasă la suprafaţă. Văd un ceas de masă. Ba nu, un ceas de buzunar, odihnindu-se în palma lui Plutarch Heavensbee. Începe la miezul nopţii, a spus el. Pe urmă, gaiţa mea zeflemitoare s-a aprins pentru o clipă şi-a dispărut. Privind în urmă, e ca şi cum mi-ar fi dat un indiciu despre arenă. Dar de ce-ar fi făcut-o? La vremea respectivă, nu aveam mai multe şanse decât el să ajung tribut în Jocurile astea. Poate s-a gândit că avea să-mi fie de folos ca mentor sau poate ăsta fusese planul de la bun început.

Wiress dă din cap către ploaia de sânge.

— Unu jumate, spune ea.

— Exact. Unu şi jumătate. Iar la două aici începe să se lase o ceaţă cumplit de otrăvitoare, zic eu, arătând către jungla de alături. Aşa că acum trebuie să plecăm în altă parte ca să fim în siguranţă.

Ea zâmbeşte şi se ridică supusă în picioare.

— Ţi-e sete?

Îi întind bolul împletit şi soarbe cu lăcomie aproape un sfert. Finnick îi dă ultima bucată de pâine, şi ea o ronţăie. Ca şi cum şi-ar fi venit în fire imediat ce a trecut peste imposibilitatea de a se face înţeleasă.

Îmi verific armele. Leg caneaua şi tubul cu alifie în paraşută şi mi-o prind de centură cu un lujer.

Beetee continuă să fie încă destul de rupt de realitate, dar obiectează când încearcă Peeta să-l ridice.

— Bobina[{1}]!? spune el.

— E chiar aici, îi explică Peeta. Wiress e bine. Vine şi ea.

Dar Beetee continuă să se împotrivească.

— Bobina, insistă el.

— Oh, ştiu ce vrea, spune nerăbdătoare Johanna. Traversează plaja şi ia cilindrul pe care i l-am desprins de centură înainte de a-l spăla. E acoperit cu un strat gros de sânge închegat.

— Obiectul ăsta inutil. E un soi de bobină sau cam aşa ceva. Aşa s-a ales cu tăietura. Alergând la Cornul Abundenţei după ea. Nu ştiu ce fel de armă ar putea fi.

Presupun că se poate rupe o bucată de sârmă ca să sugrumi pe cineva. Dar voi chiar vi-l puteţi imagina pe Beetee strângând pe cineva de gât?

— A câştigat Jocurile cu o bobină. Punând la cale capcana aia electrificată, spune Peeta. E cea mai bună armă pe care-ar putea-o avea.

Faptul că Johanna nu poate pune totul cap la cap pare destul de ciudat. Parcă nu sună prea veridic. Dă de bănuit.

— Cred că ar fi trebuit să pricepi mai bine, mă amestec. De vreme ce l-ai poreclit Scurtcircuit şi aşa mai departe.

Ea mă priveşte îngustându-şi ameninţător ochii.

— Da, ce idioată am putut să fiu, nu-i aşa? Cred că eforturile de a-i ţine în viaţă pe micii tăi prieteni mi-au distras atenţia. Asta în vreme ce tu făceai… ce? O lăsai pe Mags să moară?

Degetele mi se strâng pe mânerul cuţitului de la brâu.

— Dă-i drumul. Fă o-ncercare. Nu ţin cont că eşti borţoasă, tot îţi tai beregata, spune ea.

Ştiu că n-o pot ucide acum. Dar, pentru mine şi Johanna, totul nu e decât o chestiune de timp. Până când una dintre noi o va omorî pe cealaltă.

— Poate ar fi mai bine să ne controlăm cu toţii, zice Finnick, fulgerându-mă cu o privire. Ia mosorul de sârmă şi îl pune pe pieptul lui Beetee. Uite-ţi bobina, Scurtcircuit. Ai grijă unde-o pui în priză.

Peeta îl ridică pe bătrânul acum docil.

— Încotro?

— Aş vrea să merg la Cornul Abundenţei şi s-arunc o privire. Să mă asigur că nu ne înşelăm în privinţa ceasului, răspunde Finnick.

Planul pare la fel de bun ca oricare altul. În plus, nu m-ar deranja să am ocazia de a ajunge din nou lângă arme. Iar acum suntem şase. Chiar dacă nu-i socotim pe Beetee şi Wiress, suntem patru luptători buni. E cu totul altceva faţă de poziţia în care mă aflam anul trecut pe vremea asta, când eram pe cont propriu. Da, e grozav să ai aliaţi, atâta vreme cât poţi ignora gândul că vei fi silit să-i ucizi.

Wiress şi Beetee vor găsi probabil o modalitate de a muri pe cont propriu. Dacă vom fi nevoiţi să fugim de ceva, cât de departe vor reuşi să ajungă? Şi, sincer vorbind, pe Johanna nu mi-ar fi greu s-o ucid ca să-l apăr pe Peeta. Sau doar ca să-i închid gura.Ceea ce-mi trebuie cu adevărat e cineva care să-l lichideze pe Finnick în locul meu, fiindcă nu cred c-aş putea s-o fac cu mâna mea, nu după ce tot ce a făcut el pentru Peeta. Mă gândesc să-l manevrez, aranjându-i un soi de întâlnire cu profesionişti. E lipsit de inimă, ştiu.

Dar ce alternative am? Acum, când am aflat despre ceas, probabil că n-o să murim în junglă, aşa că va trebui să ne ucidă cineva în luptă.

Fiindcă e atât de dezgustător să mă gândesc la asta, mintea mea se străduieşte cu frenezie să schimbe subiectul. Dar singurul lucru care mă distrage de la situaţia în care mă aflu sunt fanteziile despre asasinarea preşedintelui Snow. Presupun că nu e cel mai frumos lucru la care poate visa cu ochii deschişi o fată de şaptesprezece ani, dar mă simt extrem de satisfăcută.

Mergem de-a lungul celei mai apropiate fâşii de nisip, apropiindu-ne cu prudenţă de Cornul Abundenţei, pentru eventualitatea în care profesionişti s-ar ascunde acolo. Mă îndoiesc că e aşa, fiindcă suntem pe plajă de ore întregi, şi ei n-au dat nici un semn de viaţă. Zona e părăsită, aşa cum mă aşteptam. N-au mai rămas decât uriaşul corn de aur şi mormanul de arme lăsate deoparte.

După ce Peeta îl întinde pe micul petic de umbră oferit de Cornul Abundenţei, Beetee o strigă pe Wiress. Ea se ghemuieşte alături şi el îi pune în mâini mosorul de sârmă.

— Spală-l, te rog.

Wiress dă din cap şi aleargă spre malul apei, unde înmoaie bobina în valuri. Începe să cânte încet ceva caraghios, despre un şoarece care se urcă pe un ceas. Probabil e un cântecel pentru copii, dar pare s-o facă fericită.

— Oh, iar cântecul ăsta, spune Johanna, rostogolindu-şi ochii. A ţinut-o aşa ore întregi înainte de-a începe cu tic-tac-ul.

Wiress se ridică brusc, îndreptându-şi spatele, şi arată către junglă.

— Două, spune ea.

Urmăresc direcţia indicată de degetul ei până în locul unde peretele de ceaţă tocmai a început să se prelingă către plajă.

— Da, uitaţi-vă, Wiress are dreptate. E ora două şi a început ceaţa.

— Cu precizie, zice Peeta. Ai dat dovadă de foarte multă inteligenţă când ai înţeles asta, Wiress.

Ea zâmbeşte şi reîncepe să cânte şi să afunde bobina în apă.

— Oh, e mai mult decât inteligentă. E intuitivă. Ne întoarcem cu toţii spre Beetee, care pare să revină la viaţă.

— E capabilă să simtă lucrurile înaintea oricui altcuiva. Ca un canar din minele de cărbune.

— Ce-i aia? mă întreabă Finnick.

— E o pasăre pe care o luăm în mină ca să ne avertizeze dacă aerul nu e bun, răspund eu.

— Şi ce face, moare? întreabă Johanna.

— Întâi se-opreşte din cântat. În momentul ăla trebuie să ieşim. Dar, dacă aerul e prea otrăvitor, moare, da. Şi mori şi tu.

Nu vreau să vorbesc despre păsări cântătoare care mor. Fiindcă mă poartă cu gândul la moartea tatei şi la moartea lui Rue, şi la moartea lui Maysilee Donner, şi la mama, care a moştenit canarul ei. Oh, grozav, şi acum mă gândesc la Gale, afundat în mina aia oribilă, cu ameninţarea preşedintelui atârnându-i deasupra capului. Acolo, jos, e simplu ca totul să pară un accident. Un canar amuţit, o scânteie, şi nimic altceva.

Încep să-mi imaginez cum îl ucid pe preşedinte.

În ciuda faptului că Wiress o enervează la culme, Johanna arată mult mai satisfăcută decât am văzut-o

vreodată în arenă. În vreme ce eu îmi îmbogăţesc stocul de săgeţi, ea cotrobăie până când scoate la iveală două securi cu înfăţişare letală. Alegerea pare stranie, până când o văd aruncând-o pe una dintre ele cu atâta forţă încât se înfige în aurul înmuiat de soare al Cornului Abundenţei. Bineînţeles. Johanna Mason. Districtul 7. Cherestea. Pun pariu că azvârle securi de când a-nvăţat să meargă. Aşa cum s-a deprins Finnick cu tridentul lui. Sau Beetee cu bobina. Sau cum şi-a dobândit Rue cunoştinţele despre plante. Îmi dau seama că ăsta e un alt dezavantaj cu care s-au confruntat tributurile din Districtul 12 de-a lungul anilor. Noi coborâm în mină abia la optsprezece ani. Se pare că majoritatea celorlalte tributuri învaţă mai devreme câte ceva despre meseriile lor. Anumite lucruri pe care le faci în mină ar putea prinde bine în timpul Jocurilor. Mânuirea unui târnăcop. Amorsarea unui explozibil. Ar oferi un avantaj. Aşa cum mi-a oferit mie vânătoarea. Numai că noi le învăţăm prea târziu.

În timp ce eu am răscolit armele, Peeta s-a aşezat pe pământ, desenând cu vârful cuţitului pe o frunză mare, netedă, pe care a adus-o din junglă. Mă uit peste umărul lui şi văd că face o hartă a arenei. În centru e Cornul Abundenţei, pe cercul lui de nisip din care se ramifică toate cele douăsprezece fâşii. Arată ca o plăcintă împărţită în douăsprezece bucăţi egale. Urmează un alt cerc, reprezentând apa, şi unul puţin mai mare, care marchează marginea junglei.

— Uită-te cum e plasat Cornul Abundenţei, îmi spune.

Îl studiez şi îmi dau seama despre ce vorbeşte.

— Vârful indică ora douăsprezece.

— Exact, aşa că asta e partea de sus a ceasului, zice el şi zgârie frunza cu repeziciune, trasând numerele de la unu la doisprezece în jurul cadranului ceasului. De la douăsprezece la unu e zona fulgerelor.

Scrie cu litere mărunte fulger pe felia corespunzătoare, apoi adaugă sânge, ceaţă şi maimuţe în secţiunile care urmează în sensul acelor de ceas.

— Şi de la zece la unsprezece e valul, spun eu.

El îl adaugă. E momentul în care ni se alătură Finnick şi Johanna, înarmaţi până în dinţi cu tridente, securi şi cuţite.

—Aţi observat ceva neobişnuit în celelalte sectoare? îi întreb pe Johanna şi Beetee, de vreme ce e posibil ca ei să fi zărit ceva care nouă să ne fi scăpat.

Dar n-au văzut decât o grămadă de sânge.

— Cred că ar putea ascunde orice.

— O să marchez locurile unde ştim că armele creatorilor-de-joc ne urmăresc în afara junglei, ca să le ocolim, spune Peeta, trăgând linii în diagonală pe plajele unde ajung ceaţa şi valul. Pe urmă îşi încrucişează braţele. Ei, e oricum mult mai mult decât ştiam azi-dimineaţă.

Dau aprobator din cap şi atunci îmi dau seama. E linişte. Canarul nostru a amuţit.

Nu stau pe gânduri. Pun o săgeată în arc şi mă întorc ca să întrezăresc un Gloss picurând de apă care o lasă pe Wiress să alunece la pământ, cu beregata căscată într-un zâmbet de un roşu strălucitor. Vârful săgeţii mele dispare în tâmpla lui dreaptă şi, în secunda de care am nevoie ca să-mi reîncarc arcul, Johanna împlântă lama unei securi în pieptul lui Cashmere. Finnick abate din drum suliţa aruncată de Brutus spre Peeta şi primeşte în coapsă cuţitul Enobariei. Dacă n-ar fi existat un Corn al Abundenţei în spatele căruia să se ghemuiască, ambele tributuri din Districtul 2 ar fi fost moarte. Mă avânt în urmărirea lor. Bum! Bum! Bum! Tunul confirmă că n-o mai putem ajuta pe Wiress şi că nu e nevoie să-i terminăm pe Gloss şi pe Cashmere. Eu şi aliaţii mei înconjurăm Cornul Abundenţei, începând să-i hăituim pe Brutus şi Enobaria, care aleargă pe fâşia de nisip către junglă.

Solul îmi zvâcneşte brusc sub picioare şi sunt azvârlită la pământ, căzând pe o parte. Uscatul rotund care adăposteşte Cornul Abundenţei începe să se-nvârtească cu repeziciune, într-adevăr foarte repede, şi văd jungla rotindu-se în jurul meu ca o pată neclară. Simt forţa centrifugă împingându-mă către apă şi îmi afund degetele

şi picioarele în nisip, căutând să mă agăţ cumva de pământul instabil. Sunt nevoită să închid ochii din cauza nisipului ce zboară prin aer şi a ameţelii. Nu pot face literalmente altceva decât să rezist până când ne oprim brusc, fără nici o încetinire.

Tuşind şi cuprinsă de greaţă, mă salt încet în şezut şi îmi descopăr însoţitorii în aceeaşi stare. Finnick, Johanna şi Peeta s-au ţinut bine. Cele trei cadavre au fost aruncate în apa sărată.

Toată povestea, de la încetarea cântecului lui Wiress până acum, n-a putut să dureze mai mult de un minut sau două. Stăm cu toţii locului, gâfâind şi scuipându-ne nisipul din gură.

— Unde-i Scurtcircuit? întreabă Johanna.

Suntem în picioare. Un ocol împleticit al Cornului Abundenţei ne confirmă c-a dispărut. Finnick îl zăreşte la vreo douăzeci de metri distanţă, în apă, abia reuşind să se menţină la suprafaţă, şi înoată într-acolo, ca să-l aducă înapoi.

Brusc îmi aduc aminte de bobină şi de importanţa pe care el i-o acordă. Mă uit cu disperare în jur. Unde e? Unde e? Şi atunci o văd, departe, în apă, încă în palma încleştată a lui Wiress. Stomacul mi se contractă când mă gândesc ce am de făcut acum.

— Acoperiţi-mă, le spun celorlalţi.

Îmi arunc armele alături şi alerg către trupul ei pe cea mai apropiată fâşie de nisip. Mă arunc în apă fără să încetinesc şi mă avânt spre ea. Văd cu coada ochiului aeronava apărând deasupra noastră, gheara începând să coboare ca s-o ridice. Dar nu mă opresc. Continui să înot cu toată puterea de care sunt în stare şi sfârşesc izbindu-mă de trupul ei. Îmi salt capul gâfâind şi încercând să nu înghit apa pătată de sânge care se împrăştie din rana căscată în gâtul lui Wiress. Pluteşte pe spate, purtată de centură şi de moarte, holbându-se la soarele necruţător. Calc apa, fiind nevoită să să-i smulg cu forţă mosorul de sârmă din mână, fiindcă, într-un ultim gest, l-a strâns atât de tare. Nu pot

face nimic mai mult decât să-i închid pleoapele, să-i şoptesc un rămas-bun şi să înot, îndepărtându-mă. Când arunc bobina pe nisip şi mă trag afară din apă, trupul ei a dispărut. Dar încă îi mai simt gustul sângelui, amestecat cu sarea mării.

Mă întorc la Cornul Abundenţei. Finnick l-a recuperat pe Beetee viu, deşi puţin cam murat, stând în capul oaselor şi suflând apă pe nas. A avut înţelepciunea de a-şi lega ochelarii, aşa că măcar poate vedea. Îi pun mosorul în poală. Sclipeşte de curăţenie, nu mai are nici o urmă de sânge. El desfăşoară o bucată de sârmă şi şi-o trece printre degete. O văd pentru prima oară şi nu seamănă cu nici un soi de sârmă cunoscut mie. E de un auriu palid şi e tot atât de subţire ca firul de păr. Trebuie să aibă o lungime de kilometri întregi ca să umple un mosor atât de mare. Dar nu întreb nimic, fiindcă ştiu că Beetee se gândeşte la Wiress.

Mă uit la feţele sobre ale celorlalţi. Se pare că acum Finnick, Johanna şi Beetee şi-au pierdut deopotrivă partenerii din district. Traversez nisipul către Peeta, îmi înfăşor braţele în jurul lui şi stăm o vreme cu toţii în tăcere.

— Să plecăm de pe insula asta împuţită, spune în cele din urmă Johanna.

Acum nu se mai pune decât problema armelor noastre, pe care ni le-am păstrat în cea mai mare parte. Din fericire, lujerii sunt rezistenţi, aşa că medicamentul şi caneaua înfăşurate în paraşută sunt încă bine prinse de centura mea. Finnick îşi scoate maieul şi îl leagă în jurul rănii făcute în coapsă de cuţitul Enobariei. Beetee crede că acum e în stare să meargă, dacă nu ne mişcăm prea repede, aşa că îl ajut să se ridice. Ne hotărâm să ne îndreptăm spre plaja din zona orei douăsprezece. Asta ar trebui să ne ofere mai multe ore de calm şi să ne ferească de orice reziduuri otrăvitoare. Şi pe urmă Peeta, Johanna şi Finnick o pornesc în trei direcţii diferite.

— Ora douăsprezece, da? zice Peeta. Vârful cornului arată către ora douăsprezece.

— Înainte de a fi învârtiţi, spune Finnick. Eu mă orientam după soare.

— Soarele nu-ţi spune decât că ne apropiem de ora patru, Finnick, mă amestec eu.

— Din câte înţeleg eu, Katniss vrea să spună că, dacă ştii cât e ceasul, nu înseamnă că ştii neapărat unde e patru pe ceasul ăsta. S-ar putea să-ţi faci o idee generală asupra direcţiei, însă numai dacă nu te gândeşti că e posibil să fi rotit şi inelul exterior, cu jungla, zice Beetee.

Nu, Katniss vrea să spună ceva mult mai elementar. Beetee a formulat o teorie cu mult mai presus decât comentariul meu despre soare. Dar dau din cap, ca şi cum am fi fost tot timpul de aceeaşi părere.

— Da, aşa că oricare dintre potecile astea ne-ar putea conduce către ora douăsprezece, spun.

Ocolim Cornul Abundenţei, privind cu atenţie jungla. E de o uniformitate derutantă. Îmi amintesc de copacul înalt pe care cade primul trăsnet la ora douăsprezece, dar în toate sectoarele există câte un copac similar. Johanna crede că e bine să mergem pe urmele lui Brutus şi ale Enobariei, dar nisipul a fost spulberat sau spălat de valuri. Nu există nici un mod de a ne da seama unde se află un loc anume.

— N-ar fi trebuit să pomenesc niciodată de ceas, spun, cu amărăciune. Acum ne-au luat până şi avantajul ăsta.

— Numai temporar, zice Beetee. La zece o să vedem iarăşi valul şi o să ne reorientăm.

— Da, n-au cum să reproiecteze întreaga arenă, încuviinţează Peeta.

— N-are importanţă, se amestecă nerăbdătoare Johanna. Trebuia să ne spui, fiindcă, în primul rând, altminteri nu ne-am fi mutat niciodată tabăra, cap sec.

Ironia face ca replica ei logică, deşi mă înjoseşte, să fie singura care îmi redă liniştea. Da, trebuia să le spun ca să-i urnesc.

— Haideţi, vreau apă. Intuieşte cineva încotro e bine s-o luăm?

Alegem la întâmplare una dintre cărări şi o urmăm, fără să avem idee către ce număr mergem. Când ajungem la marginea junglei, o cercetăm cu priviri încordate, întrebându-ne ce ne-ar putea aştepta înăuntru.

— Ei, trebuie să fie ora maimuţelor. Şi nu văd nici una pe-aici, zice Peeta. Încerc să găuresc un copac.

— Nu, e rândul meu, spune Finnick.

— Atunci pot măcar să-ţi asigur spatele, se oferă Peeta.

— Asta o poate face şi Katniss, intervine Johanna. Avem nevoie de tine ca să desenezi altă hartă. Pe cealaltă a luat-o apa.

Smulge o frunză destul de mare dintr-un copac şi i-o întinde.

Pentru o clipă, bănuiesc că vor să ne despartă ca să ne ucidă. Dar e lipsit de sens. Dacă Finnick se ocupă de copac, eu am un avantaj asupra lui, iar Peeta e mult mai voinic decât Johanna. Aşa că îl urmez pe Finnick, pătrunzând cu vreo cincisprezece metri în adâncul junglei, unde el găseşte un copac bun, în care îşi înfige cuţitul, încercând să-i dea o gaură.

Stând acolo, cu armele pregătite, nu pot scăpa de senzaţia neliniştitoare că se întâmplă ceva şi că acest ceva are legătură cu Peeta. Căutându-mi motivul îngrijorării, reconstitui cele petrecute, începând cu momentul în care a sunat gongul. Finnick remorcându-l pe Peeta, ca să-şi poată părăsi platoul de metal. Finnick readucându-l pe Peeta la viaţă după ce câmpul de forţă i-a oprit bătăile inimii. Mags dând buzna în ceaţă pentru ca Finnick să-l poată căra pe Peeta. Morfinomana aruncându-se în faţa lui ca să pareze atacul maimuţei. Lupta cu profesioniştii s-a desfăşurat cu atâta repeziciune, dar n-a parat Finnick suliţa aruncată de Brutus spre Peeta, deşi cuţitul Enobariei l-a nimerit în coapsă din cauza asta? Ba chiar şi acum, Johanna l-a pus să deseneze o hartă pe o frunză în loc să intre în junglă…

Nu există nici o îndoială. Din motive cu desăvârşire de nepătruns pentru mine, o parte dintre ceilalţi învingători se

străduiesc să-l ţină în viaţă, chiar dacă trebuie să se sacrifice pe ei înşişi.

Sunt uluită. În primul rând, asta e misiunea mea. În al doilea rând, e lipsit de sens. Numai unul dintre noi poate scăpa de aici. Aşa că de ce-au hotărât să-l protejeze pe Peeta? Ce le-a putut spune Haymitch, ce fel de înţelegere a făcut pentru a-i convinge să pună viaţa lui mai presus de propriile lor vieţi?

Ştiu ce mă îndeamnă pe mine să-l păstrez pe Peeta în viaţă. E prietenul meu, şi acesta e modul meu de a sfida Capitoliul, de a-i submina cumplitele lui Jocuri. Dar, dacă nimic nu m-ar fi legat cu adevărat de el, ce m-ar fi convins să-l salvez, să îl aleg pe el, punându-l mai presus de mine însămi? E curajos, fără îndoială, dar am fost cu toţii destul de curajoşi ca să supravieţuim câte unei ediţii a Jocurilor. Există şi acea bunătate pe care e greu să i-o treci cu vederea, şi totuşi… şi apoi mă gândesc la asta, la ceea ce poate face Peeta mai bine decât noi toţi. Se poate folosi de cuvinte. A eclipsat pe toată lumea la ambele interviuri. Şi poate tocmai din pricina acelei bunătăţi esenţiale e capabil să atragă de partea lui un grup mare de oameni – ba nu, o ţară întreagă – cu o singură întorsătură de frază.

Îmi amintesc cum m-am gândit că acesta e darul cu care ar trebui să fie înzestrat conducătorul revoluţiei noastre. I-a convins Haymitch pe ceilalţi de asta? I-a convins că vorbele lui Peeta ar avea mult mai multă putere împotriva Capitoliului decât orice soi de forţă brută cu care ne-am putea lăuda noi, ceilalţi? Nu ştiu. Pentru o parte dintre tributuri pare un salt mult prea mare. Vreau să spun că aici e vorba despre Johanna Mason. Dar ce altceva ar putea explica eforturile lor hotărâte de a-l ţine în viaţă?

— Katniss, ai caneaua aia? întreabă Finnick, readucându-mă brusc la realitate.

Tai lujerul care îmi leagă tubul metalic de centură şi i-l întind.

Şi atunci aud ţipătul. Atât de plin de spaimă şi de durere încât îmi îngheaţă sângele în vene. Şi atât de familiar. Scap

jos caneaua, uit unde mă aflu sau ce mi se aşterne înainte, nu mai ştiu decât că trebuie să ajung la ea, s-o apăr. Alerg nebuneşte în direcţia din care vine glasul, fără să-mi pese de pericole, rupând liane şi crengi ca să-mi croiesc drum, distrugând orice mă-mpiedică s-ajung la ea.

La surioara mea.

Capitolul 24

UNDE E? CE-I FAC?

— Prim! strig cât mă ţine gura. Prim!

Îmi răspunde un alt ţipăt agonizant. Cum a ajuns aici? Ce caută ea în Jocuri?

— Prim!

Lianele îmi crestează faţa şi braţele, plantele târâtoare îmi înşfacă picioarele. Dar ajung mai aproape de ea. Tot mai aproape. Foarte aproape. Sudoarea îmi curge pe faţă, şi rănile făcute de acid, acum pe vindecate, mă ustură la atingerea ei. Gâfâi, străduindu-mă să respir aerul cald şi umed, din care oxigenul pare să fi dispărut. Prim scoate un sunet – sugerând o asemenea pierdere, ceva atât de ireparabil – încât nici măcar nu-mi pot imagina ce i-au făcut ca să i-l smulgă.

— Prim!

Sfâşii un zid verde, dau buzna într-un mic luminiş şi sunetul se repetă chiar deasupra mea. Deasupra? Mă uit brusc în sus. Au dus-o în copaci? Caut disperată printre crengi, dar nu văd nimic.

— Prim? spun, implorând.

O aud, dar n-o pot vedea. Următorul ei vaiet răsună cu putere, limpede ca un sunet de clopoţel, şi nu mă pot înşela în privinţa sursei. Iese din ciocul unei păsări mici, negre şi moţate, cocoţată pe o creangă aflată la vreo trei metri deasupra capului meu. Şi atunci înţeleg. E o gaiţă-limbută.

N-am mai văzut niciodată una – credeam că nu mai există de mult – şi o studiez o clipă, sprijinindu-mă de trunchiul unui copac şi încleştându-mi mâna de coastele care mă înjunghie. Mutantul, predecesorul, strămoşul. Îmi aduc în minte imaginea unui sturz-zeflemitor, o contopesc cu gaiţa-limbută şi, da, îmi dau seama cum s-au împerecheat ca să dea naştere gaiţei mele zeflemitoare. Pasărea n-are nimic care să sugereze că ar fi un mutant. Nimic, cu excepţia sunetelor oribil de vii ale vocii lui Prim,

care îi izvorăsc din cioc. O amuţesc trăgându-i o săgeată în gât. Cade la pământ. Îmi scot săgeata şi mai frâng şi gâtul zburătoarei pe deasupra. Pe urmă azvârl creatura insuportabilă în junglă. Indiferent cât aş fi de flămândă, nu m-aş putea simţi niciodată tentată s-o mănânc.

N-a fost real, îmi spun. Aşa cum lupii mutanţi de anul trecut nu erau cu adevărat tributurile moarte. E doar un truc sadic al creatorilor-de-joc.

Finnick se prăvăleşte în luminiş şi dă de mine ştergându-mi săgeata cu nişte muşchi.

— Katniss?

— E OK. Sunt OK, spun, deşi nu mă simt nicidecum aşa. Am crezut că o aud pe sora mea, dar…

Mă întrerupe un strigăt sfâşietor. E o altă voce, nu e a lui Prim, pare a unei femei tinere. N-o recunosc. Dar are instantaneu efect asupra lui Finnick. Îi piere culoarea din obraji şi îi văd pupilele realmente dilatându-se de spaimă.

— Finnick, stai, spun, întinzându-mi mâna ca să-l liniştesc, dar el a rupt-o la fugă.

A plecat pe urmele victimei, tot atât de prosteşte cum am alergat eu după Prim.

— Finnick! strig, dar ştiu că n-o să se oprească şi n-o să aştepte să-i ofer o explicaţie logică.

Aşa că nu pot decât să plec în goană după el.

Deşi se mişcă atât de repede, nu e greu să-l urmăresc, fiindcă lasă în urmă o potecă bine conturată, de plante călcate în picioare. Dar pasărea e la cel puţin patru sute de metri distanţă şi mergem mai ales în susul dealului, aşa că, în clipa când îl ajung, sunt cu răsuflarea tăiată. El se învârteşte în jurul unui copac uriaş. Trunchiul trebuie să aibă cam un metru şi douăzeci în diametru, iar crengile încep abia de la o înălţime de şase metri. Ţipetele femeii vin de undeva, din frunziş, dar gaiţa-limbută e ascunsă. Finnick ţipă şi el, iarăşi şi iarăşi.

— Annie! Annie!

E cuprins de panică şi cu desăvârşire inabordabil, aşa că fac ceea ce aş fi făcut oricum. Mă urc într-un copac de

alături, localizez gaiţa-limbută şi o dobor cu o săgeată. Cade ca un bolovan, aterizând la picioarele lui Finnick. El o ridică, făcând încet legătura, dar, când cobor, alăturându-i-mă, e mai disperat ca niciodată.

— E în ordine, Finnick. Nu e decât o gaiţă-limbută. Ni se joacă feste, îi spun. Nu e adevărat. Nu e… Annie a ta.

— Nu, nu e Annie. Dar vocea era a ei. Gaiţele limbute imită tot ce aud. Unde au auzit ţipetele alea, Katniss?

Înţelegând ce vrea să spună, îmi simt obrajii golindu-se de sânge.

— Oh, Finnick, doar nu crezi că…

— Ba da, exact asta cred, zice el.

Am în faţa ochilor imaginea lui Prim într-o cameră albă, legată de o masă, în vreme ce siluete cu măşti şi halate îi smulg sunetele alea. O torturează sau au torturat-o, făcând-o să ţipe astfel. Mi se înmoaie genunchii şi mă prăbuşesc la pământ. Finnick încearcă să-mi spună ceva, dar nu-l pot auzi. Ceea ce aud într-un târziu e o altă pasăre, care începe să ţipe undeva, în stânga. Şi de data asta e vocea lui Gale.

Finnick mă prinde de braţ înainte de-a apuca s-o iau la fugă.

— Nu. Nu e el.

Începe să mă tragă în josul dealului, către plajă.

— Plecăm de-aici!

Dar în vocea lui Gale e atâta durere încât nu mă pot împiedica să mă zbat, încercând să ajung la el.

Finnick ţipă la mine:

— Nu e el, Katniss! E un mutant! Vino!

Mă ia cu el, pe jumătate târându-mă şi pe jumătate cărându-mă, până când sunt în stare să pricep ce-mi spune. Are dreptate, nu e decât o altă gaiţă-limbută. Nu-l pot ajuta pe Gale urmărind-o, dar asta nu schimbă faptul că vocea e a lui şi că, undeva, cineva i-a smuls la un moment dat asemenea urlete.

Încetez să mă mai lupt cu Finnick şi, ca în noaptea ceţii, fug de ceea ce nu sunt în stare să înfrunt. De ceea ce nu poate să-mi facă altceva decât rău. Numai că, de data asta,

îmi e sfâşiată inima, nu trupul. Asta trebuie să fie o altă armă a ceasului. Când limbile ticăie, ajungând la patru, maimuţele pleacă acasă, şi gaiţele-limbute ies să-şi joace rolul. Finnick are dreptate – n-avem de ales, trebuie să plecăm de aici. Cu toate că Haymitch nu ne va putea trimite cu paraşuta nimic care să ne vindece rănile provocate de păsări.

Îi văd pe Peeta şi Johanna stând la marginea pădurii şi mă inundă un amestec de uşurare şi de furie. De ce n-a venit Peeta să mă ajute? De ce n-a venit nimeni după noi? Chiar şi acum îl văd dând înapoi, cu mâinile ridicate, cu palmele către noi, cu buzele mişcându-i-se fără să scoată nici un cuvânt. De ce?

Zidul e atât de transparent încât eu şi Finnick alergăm până ce ne izbim de el şi ricoşăm căzând pe solul junglei. Eu sunt norocoasă. Umărul meu preia cea mai neplăcută parte a impactului, în timp ce Finnick se loveşte frontal, şi din nas îi ţâşneşte sângele. De asta n-au venit în ajutorul nostru Peeta şi Johanna, şi nici măcar Beetee, pe care îl văd dând cu tristeţe din cap în spatele lor. O barieră invizibilă ne desparte de zona din faţa noastră. Nu e un câmp de forţă. Poţi atinge suprafaţa dură şi netedă cât vrei, dar nici cuţitul lui Peeta, nici securea Johannei n-o pot străpunge. Fără să fie nevoie să pipăi mai mult de vreo doi metri în fiecare parte, ştiu că înconjoară întregul sector dintre orele patru şi cinci. Că vom fi captivi aici, ca nişte şobolani în capcană, până când se încheie ora.

Peeta îşi apasă palma pe suprafaţa despărţitoare şi eu o pun pe a mea ca să i-o întâlnesc, de parcă i-aş putea simţi atingerea prin zid. Îi văd buzele mişcându-se, dar nu-l aud, nu pot auzi nimic din afara sectorului nostru. Încerc să desluşesc ce spune, dar nu mă pot concentra, mă holbez pur şi simplu la el, făcând tot ce-mi stă în puteri ca să-mi păstrez mintea întreagă.

Pe urmă încep să sosească păsările. Una câte una. Aşezându-se pe crengile din jur. Şi din ciocuri li se revarsă un cor de orori orchestrat cu grijă, Finnick cedează

imediat, ghemuindu-se la pământ şi apăsându-şi mâinile pe urechi de parcă ar vrea să-şi strivească ţeasta. Eu încerc să mă lupt o vreme. Îmi golesc tolba cu săgeţi trăgând în păsările detestate. Dar, ori de câte ori una se prăbuşeşte moartă, o alta îi ia imediat locul. În cele din urmă, mă dau bătură şi mă fac covrig alături de Finnick, încercând să pun o stavilă în calea sunetelor agonizante scoase de Prim, de Gale, de mama, de Madge, de Rory, de Vie, ba chiar şi de Posy, micuţa şi neajutorata Posy…

Ştiu că au încetat; când simt mâinile lui Peeta atingându-mă, mă simt ridicată de la pământ şi scoasă din junglă, dar am ochii strâns închişi şi muşchii prea crispaţi ca să se poată destinde. Peeta mă ţine în poală, şoptindu-mi cuvinte liniştitoare şi legănându-mă uşor. E nevoie de multă vreme înainte de a începe să-mi slăbesc încordarea ca o strânsoare de fier a trupului. Şi când o fac încep să tremur.

— E în ordine, Katniss, îmi şopteşte el.

— Tu nu i-ai auzit, îi răspund.

— Am auzit-o pe Prim. Chiar la început. Dar nu era ea. Era o gaiţă-limbută.

— Era ea. Undeva. Gaiţa-limbută n-a făcut altceva decât s-o înregistreze.

— Nu, asta vor ei să crezi. Exact aşa cum m-am întrebat eu, anul trecut, dacă un mutant avea ochii lui Glimmer. Dar ăia nu erau ochii ei. Şi aia n-a fost vocea lui Prim. Şi, chiar dacă a fost, i-au luat-o din vreun interviu şi au distorsionat sunetul. Au făcut-o să spună indiferent ce spunea.

— Nu, au torturat-o, îl contrazic eu. Probabil e moartă.

— Katniss, Prim nu e moartă. Cum ar fi putut s-o ucidă? Aproape c-am rămas numai opt. Şi ce se-ntâmplă atunci? întreabă el.

— Mai mor încă şapte, spun, deznădăjduită.

— Nu, acasă. Ce se-ntâmplă când în Joc rămân numai opt tributuri?

Îmi ridică bărbia, ca să fiu nevoită să-l privesc. Mă sileşte să mă uit în ochii lui.

— Ce se-ntâmplă? Când nu mai rămân decât opt? Ştiu că vrea să mă ajute, aşa că îmi impun să mă gândesc.

— Când rămân numai opt? repet. Li se iau interviuri rudelor şi prietenilor de acasă.

— Chiar aşa, spune Peeta. Li se iau interviuri familiilor şi prietenilor noştri de acasă. Şi o pot face dacă toţi sunt ucişi?

— Nu? întreb eu, încă nesigură.

— Nu. De-asta ştim că Prim e în viaţă. Ea va fi prima pe care o vor intervieva, nu-i aşa? spune el.

Vreau să-l cred. Mi-o doresc din toată inima. Numai că… vocile alea…

— Mai întâi pe Prim. Apoi pe mama ta. Apoi pe vărul tău, Gale. Pe Madge, continuă el. A fost un truc, Katniss. Unul oribil. Dar noi suntem singurii cărora le poate face rău. Noi suntem cei care iau parte la Jocuri. Nu ei.

— Crezi cu adevărat asta?

— Da, îmi răspunde.

Ezit, ştiind că Peeta poate face pe oricine să creadă orice. Mă uit la Finnick pentru o confirmare, văd că e captivat de prietenul meu, de vorbele lui.

— Tu crezi că e adevărat, Finnick? îl întreb.

— Ar putea fi. Nu ştiu, zice el. Pot face asta, Beetee? Pot lua vocea normală a cuiva, făcând-o să…

— Oh, da. Nici măcar nu e prea greu, Finnick. Copiii noştri învaţă o tehnică similară la şcoală, răspunde Beetee.

— Bineînţeles că Peeta are dreptate. Toată ţara o adoră pe surioara lui Katniss. Dacă ar omorî-o într-adevăr în felul ăsta, ar fi responsabili pentru stârnirea unei revolte, spune plat Johanna. Nu vor asta, nu-i aşa? Îşi azvârle capul pe spate şi strigă: Revoltă în toată ţara? Nu şi-ar dori aşa ceva!

Şocul mă lasă cu gura căscată. Nimeni n-a mai spus vreodată aşa ceva în timpul Jocurilor. E sigur că vor tăia vorbele Johannei, că îi vor elimina replica. Dar eu am auzit şi n-o s-o mai privesc niciodată ca până acum. N-o să câştige niciodată vreun premiu pentru bunătatea inimii, dar

e cu siguranţă cutezătoare. Sau nebună. Ia câteva carapace şi se îndreaptă spre junglă.

— Aduc apă, ne spune.

O prind de mână când trece pe lângă mine.

— Păsările…

Îmi aduc aminte că păsările trebuie să fi plecat, dar tot nu vreau să ştiu pe nimeni acolo. Nici măcar pe ea.

— Mie nu-mi pot face rău. Nu sunt ca voi. Nu mi-a mai rămas nimeni pe care să-l iubesc, spune Johanna, eliberându-şi mâna cu o zvâcnire nerăbdătoare. Când îmi aduce o carapace cu apă, o iau mulţumindu-i cu o înclinare tăcută a capului, ştiind cât de mult mi-ar dispreţui compasiunea din glas.

În timp ce Johanna este ocupată cu colectarea apei şi recuperarea săgeţilor mele, Beetee se joacă distrat cu bobina lui, iar Finnick intră în mare. Şi eu ar trebui să mă spăl, dar rămân în braţele lui Peeta, încă prea tulburată ca să pot avea vreo reacţie.

— De cine s-au folosit împotriva lui Finnick? întreabă el.

— De cineva pe nume Annie.

— Trebuie să fie Annie Cresta.

— Cine?

— Annie Cresta. Fata în locul căreia s-a oferit voluntară Mags. A câştigat Jocurile acum vreo cinci ani, spune Peeta.

Trebuie să fi fost în vara de după moartea tatei, când am început să-mi hrănesc familia, şi întreaga mea fiinţă era preocupată de lupta cu foamea.

— Nu-mi aduc prea bine aminte de Jocurile alea, zic eu. Au fost în anul cutremurului?

— Da. Annie e fata care a-nnebunit când partenerul ei din district a fost decapitat. A fugit de una singură şi s-a ascuns. Dar un cutremur a dărâmat barajul şi cea mai mare parte a arenei a fost inundată. A câştigat fiindcă era cea mai bună înotătoare, îmi povesteşte Peeta.

— S-a simţit mai bine după aceea? îl întreb. Adică i s-a mai limpezit mintea?

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc s-o mai fi văzut vreodată revenind la Jocuri. Dar în timpul extragerii de anul ăsta nu părea prea echilibrată.

Aşadar iată pe cine iubeşte Finnick, mă gândesc. Nu pe vreuna din şirul lui de amante extravagante din Capitoliu, ci pe o biată fată cu mintea răvăşită de acasă.

O lovitură de tun ne adună pe toţi pe plajă. Aeronava apare în zona pe care o considerăm cuprinsă între orele şase şi şapte. Urmărim gheara care coboară de cinci ori ca să recupereze un singur cadavru sfâşiat. E imposibil să-ţi dai seama cui îi aparţine. Indiferent ce s-ar întâmpla la ora şase, nu vreau s-o aflu vreodată.

Peeta desenează o nouă hartă pe o frunză, adăugând un GL, de la gaiţa-limbută, în sectorul patru-cinci şi scriind pur şi simplu fiară în cel unde l-am văzut pe tributul făcut bucăţi. Acum ştim foarte bine ce aduc şapte dintre cele douăsprezece ore. Şi, dacă atacul gaiţelor-limbute a avut o parte bună, atunci aceasta a fost redezvăluirea locului în care ne aflăm pe cadranul ceasului.

Finnick împleteşte încă un bol pentru apă şi o plasă de pescuit. Eu înot puţin şi mă ung din nou cu alifie. Apoi stăm cu toţii pe marginea apei, curăţând peştele prins de Finnick şi privind soarele care coboară sub orizont. Luna strălucitoare e deja în ascensiune, umplând arena cu o lumină stranie, crepusculară. Suntem pe punctul de a ne aşeza să ne mâncăm peştele crud când începe imnul. Apoi urmează chipurile…

Cashmere. Gloss. Wiress, Mags. Femeia din Districtul 5. Morfinomana care şi-a dat viaţa pentru Peeta. Blight. Bărbatul din Zece.

Opt morţi. Plus alţi opt din prima noapte. Două treimi dintre noi s-au dus într-o zi şi jumătate. Asta trebuie să fie un soi de record.

— Fac prăpăd printre noi, spune Johanna.

— Cine-a mai rămas? În afară de noi cinci şi de Districtul 2? întreabă Finnick.

— Chaff, spune Peeta, fără să stea pe gânduri. Poate îl urmăreşte din cauza lui Haymitch. Coboară o paraşută cu o grămăjoară de chifle pătrate, cât un dumicat de mici.

— Astea sunt din districtul tău, nu-i aşa, Beetee? întreabă Peeta.

— Da, din Districtul 3, răspunde el. Câte sunt?

Finnick le numără, răsucind-o pe fiecare în mână înainte de a le aşeza în ordine. Nu ştiu ce e cu Finnick şi cu pâinea, dar dorinţa de a o atinge pare să-l obsedeze.

— Douăzeci şi patru, spune el.

— Adică două duzini? zice Beetee.

— Exact douăzeci şi patru, confirmă Finnick. Cum ar trebui să le-mpărţim?

— Să luăm fiecare câte trei şi cine-o mai fi în viaţă la micul dejun poate vota pentru împărţirea celorlalte, propune Johanna.

Nu ştiu de ce îmi stârnesc vorbele ei un râs scurt. Probabil fiindcă sună veridic. Johanna mă priveşte aproape aprobator. Nu, nu aprobator. Dar poate cu o oarecare mulţumire.

Aşteptăm până când inundă valul uriaş sectorul zece-unsprezece, aşteptăm să se retragă apa, apoi mergem pe plaja aceea să ne facem tabăra. Teoretic ar trebui să ne bucurăm de douăsprezece ore de siguranţă dinspre partea junglei. Dinspre sectorul unsprezece-doisprezece se aude un cor neplăcut de păcănituri, probabil scoase de vreun soi malefic de insecte. Dar indiferent ce ar produce sunetele se limitează la teritoriul junglei, iar noi ocolim acea parte a plajei, ca nu cumva insectele să nu aştepte decât un pas neglijent pentru a începe să mişune pe nisip.

Nu ştiu cum de se mai ţine Johanna pe picioare. De când au început Jocurile, n-a dormit decât vreo oră. Eu şi Peeta ne oferim să stăm primii de strajă, fiindcă suntem cei mai odihniţi, dar şi fiindcă vrem să petrecem un timp singuri. Ceilalţi adorm cât ai clipi, cu toate că Finnick are un somn agitat. Îl auzim murmurând din când în când numele lui Annie.

Eu şi Peeta stăm pe nisipul umed, privind fiecare în altă parte, cu umărul şi şoldul meu drepte lipite de el. Eu supraveghez apa, şi el supraveghează jungla, ceea ce e de preferat pentru mine. Încă mă mai bântuie vocile gaiţelor-limbute şi, din nefericire, insectele nu le pot alunga. După o vreme, îmi odihnesc capul pe umărul lui Peeta. Îi simt degetele mângâindu-mi părul.

— Katniss, spune el cu voce înceată, n-are rost să pretindem că nici unul dintre noi nu ştie ce urmăreşte celălalt.

Nu, bănuiesc că nu, dar nu e nici amuzant să vorbim despre asta. Ei, oricum, nu pentru noi. Spectatorii din Capitoliu sunt probabil una cu scaunele lor, ca să nu scape nici măcar un amărât de cuvânt.

— Habar n-am ce fel de înţelegere crezi tu că ai cu Haymitch, dar ar trebui să ştii că şi mie mi-a făcut promisiuni.

Bineînţeles că ştiu şi asta. I-a spus lui Peeta că mă vor păstra pe mine în viaţă, ca să nu devină suspicios.

— De aceea, cred eu, putem presupune că îl minte pe unul dintre noi.

Asta îmi atrage atenţia. O înţelegere dublă. O promisiune dublă. Şi numai Haymitch ştie care dintre ele e reală. Îmi salt capul şi întâlnesc ochii lui Peeta.

— De ce-mi spui asta acum?

— Fiindcă nu vreau să uiţi cât de diferit stau lucrurile pentru fiecare dintre noi. Dacă mori tu şi scap eu, pentru mine n-o să mai existe viaţă după întoarcerea în Districtul 12. Tu eşti toată viaţa mea, spune el. N-o să mai fiu fericit niciodată. Dau să-l contrazic, dar îmi pune un deget pe buze. Pentru tine e altfel. Nu vreau să spun că n-o să-ţi fie greu. Dar mai există alţi oameni pentru care merită să trăieşti.

Îşi scoate de la gât lanţul cu discul de aur. Îl ţine în lumina Lunii, ca să pot vedea gaiţa-zeflemitoare. Pe urmă degetul lui mare alunecă pe o închizătoare pe care n-o observasem, şi capacul discului se ridică. Nu e masiv, aşa

cum crezusem, e un medalion. Iar înăuntru sunt fotografii. În dreapta, mama şi Prim, râzând. În stânga Gale. Zâmbind cu adevărat.

În lume nu există nimic care m-ar putea înfrânge în clipa asta mai repede decât cele trei chipuri. După tot ce am auzit după-amiază… e arma perfectă.

— Familia ta are nevoie de tine, Katniss, spune Peeta.

Familia mea. Mama. Sora mea. Şi pretinsul meu văr Gale. Dar ceea ce sugerează Peeta e limpede. Că Gale face cu adevărat parte din familia mea sau că va face parte într-o bună zi, dacă o să supravieţuiesc. Că o să mă mărit cu el. Aşa că Peeta îmi oferă viaţa şi pe Gale în acelaşi timp. Ca să ştiu că niciodată n-ar fi trebuit să mă îndoiesc de asta. Îmi oferă totul. Iată ce vrea Peeta să primesc de la el.

Aştept să pomenească despre copil, să-şi joace rolul în faţa camerelor, dar n-o face. Şi aşa ştiu că nimic din toate astea nu ţine de Jocuri. Că îmi spune adevărul despre sentimentele lui.

— Nimeni n-are într-adevăr nevoie de mine, continuă el, şi în voce nu i se simte nici o urmă de autocompătimire.

E adevărat că familia lui n-are nevoie de el. Îl vor jeli, aşa cum o vor face şi câţiva prieteni. Până şi Haymitch va trece peste asta, cu ajutorul unei cantităţi serioase de alcool. Îmi dau seama că există o singură persoană care va rămâne cu o suferinţă fără leac dacă moare Peeta. Eu.

— Eu am, îi spun. Eu am nevoie de tine.

Pare întors pe dos, respiră adânc, ca şi cum ar vrea să înceapă o argumentaţie lungă, iar asta nu e bine, nu e bine deloc, pentru că o să vorbească despre Prim, şi despre mama, şi despre toate celelalte şi o să fiu pur şi simplu derutată. Aşa că, înainte de a apuca să rostească vreun cuvânt, îi astup buzele cu un sărut.

Am din nou senzaţia aceea. Cea pe care n-am mai avut-o decât o singură dată. Anul trecut, în grotă, când încercam să-l fac pe Haymitch să ne trimită mâncare. În timpul acelor Jocuri şi după încheierea lor l-am sărutat pe Peeta de vreo mie de ori. Dar numai un singur sărut m-a făcut să simt

ceva clintindu-se în adâncul fiinţei mele. Unul singur m-a făcut să-mi doresc şi altele. Dar capul meu rănit a început să sângereze şi am fost nevoită să mă-ntind.

De data asta nu ne poate întrerupe nimic, în afară de noi înşine. Şi, după vreo câteva încercări, Peeta îşi abandonează intenţia de a vorbi. Senzaţia din lăuntrul meu e tot mai arzătoare şi se răspândeşte, pornindu-mi din piept, coborându-mi prin trup şi străbătându-mi braţele şi picioarele, către toate extremităţile fiinţei mele. În loc să mă mulţumească, sărutările au efectul contrar, sporindu-mi dorinţa. Credeam că sunt un soi de expert când e vorba despre foame, dar asta e cu desăvârşire altceva.

Prima bubuitură a furtunii electrice – trăsnetul care loveşte copacul la miezul nopţii – e cea care ne readuce în simţiri. Îl trezeşte şi pe Finnick. Se ridică în capul oaselor cu un ţipăt ascuţit. Îi văd degetele afundându-se în nisip, ca şi cum ar vrea să se convingă că, indiferent din ce coşmar s-ar fi trezit, nimic n-a fost real.

— Nu mai pot să dorm, spune el. Unul dintre voi ar trebui să se odihnească. Abia acum pare să ne observe expresiile chipurilor, felul în care suntem înlănţuiţi unul în jurul altuia. Sau mai bine duceţi-vă amândoi. Pot sta de pază singur.

Însă Peeta nu vrea să-l lase.

— E prea periculos. Eu nu sunt obosit. Întinde-te tu, Katniss.

Nu protestez, fiindcă am nevoie de somn dacă vreau să fiu de vreun folos în încercarea mea de a-l păstra în viaţă. Îl las să mă conducă alături de ceilalţi. Îmi pune la gât lanţul cu medalionul, apoi îşi odihneşte palma pe locul unde ar trebui să se afle copilul nostru.

— Ştii, îmi spune, o să fii o mamă excelentă. Mă sărută pentru o ultimă oară şi se întoarce lângă Finnick.

Referirea la copil îmi dă de ştire că timpul în care ne-am desprins de Jocurile Foamei s-a încheiat. Că Peeta ştie că publicul se va întreba de ce nu şi-a folosit cel mai

convingător argument din arsenal. Sponsorii trebuie manipulaţi.

Dar când mă întind pe nisip mă întreb dacă n-ar putea însemna cumva mai mult. Un mod de a-mi reaminti că încă aş mai putea avea copii cu Gale? Ei bine, dacă asta a fost, atunci a fost o greşeală. În primul rând fiindcă nu s-a numărat niciodată printre planurile mele. Şi apoi fiindcă, dacă unul dintre noi poate deveni părinte, oricine îşi dă seama că acela ar trebui să fie Peeta.

În timp ce mă fură somnul, încerc să-mi imaginez lumea aceea, undeva în viitor, fără Jocuri, fără Capitoliu. Un loc aidoma luncii despre care i-am cântat lui Rue înainte de a-şi da sufletul. Unde copilul lui Peeta ar putea fi în siguranţă.

Capitolul 25

CÂND MĂ TREZESC, sunt cuprinsă de o scurtă şi delicioasă fericire, cumva legată de Peeta. Bineînţeles că fericirea e o absurditate desăvârşită în acest moment, ţinând cont de viteza cu care se desfăşoară lucrurile. Peste încă o zi o să fiu moartă. Şi ăsta e cel mai favorabil scenariu, în cazul în care reuşesc să-i elimin pe toţi ceilalţi, inclusiv pe mine însămi, şi să-i aduc lui Peeta coroana de învingător la Jubileul Pacificării. Senzaţia e totuşi atât de neaşteptată şi de dulce încât mă agăţ de ea, fie şi numai pentru câteva clipe. Înainte ca nisipul grunjos, soarele fierbinte şi mâncărimea pielii să-mi impună revenirea la realitate.

Toată lumea e deja în picioare şi priveşte coborârea unei paraşute către plajă. Mă alătur celorlalţi, asistând la o nouă livrare de pâine. Nu se deosebeşte cu nimic de cea primită azi-noapte. Douăzeci şi patru de chifle din Districtul 3. Ceea ce înseamnă că avem, cu totul, treizeci şi trei. Luăm fiecare câte cinci, lăsând opt de rezervă. N-o spune nimeni, dar celelalte opt se vor împărţi în mod egal între cei rămaşi după următorul deces. La lumina zilei, gluma despre aceia dintre noi care vor mai fi pe-aici ca să mănânce chiflele şi-a pierdut cumva tot hazul.

Cât timp ne mai putem păstra alianţa? Cred că nimeni nu se aştepta ca numărul tributurilor să scadă atât de repede. Dacă mă înşel închipuindu-mi că Peeta e protejat de ceilalţi? Dacă toate cele petrecute n-au fost decât simple coincidenţe sau dacă n-a fost vorba decât despre o strategie care să ne câştige încrederea şi să ne transforme într-o pradă uşoară, sau dacă eu nu înţeleg ce se petrece de fapt? Ei, în privinţa asta nu e loc pentru nici un dacă şi chiar nu pricep ce se-ntâmplă.

Şi, dacă nu pricep, înseamnă că e timpul ca eu şi Peeta să plecăm de-aici.

Mă aşez alături de el pe nisip şi îmi mănânc chiflele. Dintr-un anume motiv, mi-e greu să-l privesc. Poate din

pricina sărutului de azi-noapte, deşi sărutările noastre nu sunt o noutate. Şi poate el nici măcar n-a simţit altceva decât de obicei. Poate fiindcă ştiu că ne-a mai rămas atât de puţin timp. Şi fiindcă ştiu că, în privinţa supravieţuirii în aceste Jocuri, scopurile noastre se bat cap în cap.

După ce mâncăm, îl iau de mână şi îl trag către apă.

— Vino. Te-nvăţ să-noţi.

Trebuie să ne-ndepărtăm de ceilalţi ca să putem vorbi despre plecarea noastră. O să fie complicat, fiindcă ne vom transforma instantaneu în ţinte imediat ce îşi vor da seama că rupem alianţa.

Dacă aş vrea cu adevărat să-l învăţ să înoate, l-aş pune să-şi scoată centura care îl ţine la suprafaţă, dar ce importanţă are asta acum? Îi arăt mişcările de bază şi îl las să exerseze foindu-se încoace şi încolo prin apa adâncă până la brâu. La început o văd pe Johanna urmărindu-ne cu atenţie, dar în cele din urmă îşi pierde interesul şi se duce să tragă un pui de somn. Finnick împleteşte o plasă nouă din liane, iar Beetee îşi face de lucru cu bobina lui. Ştiu c-a sosit momentul.

În timp ce Peeta înoată descopăr ceva. Crustele care mi-au rămas încep să se jupoaie. Le curăţ frecându-mă uşor cu o mână de nisip în susul şi în josul braţului, dând la iveală pielea nouă şi curată de dedesubt.

Îi spun lui Peeta să-şi înceteze exerciţiile, cu pretextul că-i arăt cum să scape de crustele care dau mâncărimi, şi în timp ce ne curăţăm aduc vorba despre fuga noastră.

— Uite, am rămas numai opt. Cred că e timpul să plecăm, îi spun pe şoptite, deşi mă îndoiesc că vreunul dintre celelalte tributuri ne poate auzi.

El dă din cap şi realizez că se gândeşte la propunerea mea. Cântăreşte şansele, vrând să-şi dea seama dacă vor fi în favoarea noastră.

— Îţi spun eu cum facem, zice apoi. Mai rămânem până când mor Brutus şi Enobaria. Cred că Beetee încearcă acum să pună la cale un soi de capcană pentru ei. Îţi promit că pe urmă plecăm.

Nu sunt convinsă pe de-a-ntregul. Dar, dacă plecăm acum, o să fim urmăriţi de două grupuri de adversari. Poate chiar de trei, căci cine poate şti ce pune Chaff la cale? Plus ceasul, de care trebuie să ţinem cont. Şi apoi, mai este şi Beetee. Johanna l-a adus pentru mine şi, dacă plecăm, o să-l ucidă cu siguranţă. Dar brusc îmi dau seama că nu pot să-l apăr şi pe Beetee. Nu poate exista decât un singur învingător, şi acela trebuie să fie Peeta. Trebuie să accept asta. Trebuie să iau decizii gândindu-mă numai la supravieţuirea lui.

— Bine, răspund. Stăm până când mor profesioniştii. Dar cu asta punem capăt. Mă răsucesc şi îi fac cu mâna lui Finnick. Hei, Finnick, hai în apă! Am descoperit cum să-ţi recapeţi frumuseţea!

Ne curăţăm toţi trei crustele de pe trupuri, ajutându-ne unul pe altul ca să scăpăm de cele de pe spate şi ieşim pe plajă fiind tot atât de rozalii cum e cerul. Ne acoperim cu un alt strat de unguent, fiindcă părem prea delicaţi pentru razele soarelui, dar pe pielea netedă nu arată nici pe jumătate atât de rău şi o să fie un camuflaj bun în junglă.

Beetee ne strigă şi se dovedeşte c-a făcut într-adevăr un plan în timpul orelor când s-a jucat cu mosorul de sârmă.

— Suntem, cred, cu toţii de acord că următoarea noastră treabă e să-i ucidem pe Brutus şi Enobaria, spune el pe un ton bine temperat. Mă îndoiesc că vor trece din nou la un atac deschis, acum, când sunt într-o asemenea inferioritate numerică. Presupun că am putea să le luăm urma, dar e o muncă istovitoare şi periculoasă.

— Crezi că şi-au dat seama de povestea cu ceasul? întreb eu.

— Dacă n-au făcut-o, o vor descoperi destul de curând. Poate nu tot atât de explicit ca noi. Dar trebuie să ştie că măcar o parte dintre zone sunt concepute pentru atacuri şi că atacurile se repetă după o schemă circulară. Cred că nu le-a scăpat nici faptul că ultima noastră luptă a fost întreruptă de intervenţia creatorilor-de-joc. Noi ştim că a fost o încercare de a ne dezorienta, dar ei se întreabă

probabil ce sens a avut, iar asta îi poate conduce, de asemenea, la descoperirea că arena e un ceas, zice Beetee. De-aia sunt de părere că avem cele mai mari şanse dacă ne instalăm propria capcană.

— Stai, lasă-mă s-o trezesc pe Johanna, spune Finnick. O să turbeze dacă scapă ceva atât de important.

— Sau nu, murmur eu. De vreme ce ea e turbată mai tot timpul, adaug în gând. Dar nu-l opresc, fiindcă şi pe mine m-ar cuprinde furia dacă, în momentul ăsta, aş fi exclusă când se face un plan.

După ce ni se alătură şi ea, Beetee ne cere să ne îndepărtăm un pic ca să-i lăsăm loc să meşterească ceva în nisip. Desenează în grabă un cerc şi îl împarte în douăsprezece sectoare. E arena, dar nu conturată cu trăsăturile precise ale lui Peeta, ci cu liniile nesigure schiţate de un om a cărui minte e preocupată de alte probleme, mult mai complexe.

— Dacă aţi fi Brutus şi Enobaria şi aţi şti ceea ce ştiţi despre junglă, unde v-aţi simţi cel mai în siguranţă? ne întreabă el.

În vocea lui nu se simte nici o urmă de superioritate şi toată scena mă duce cu gândul la un profesor pe punctul de a le explica elevilor o lecţie nouă. Poate din cauza diferenţei de vârstă sau fiindcă Beetee e probabil de o mie de ori mai inteligent decât oricare dintre noi, ceilalţi.

— Aici, unde ne aflăm acum. Pe plajă, spune Peeta. E locul cel mai sigur.

— Atunci de ce nu sunt pe plajă? zice Beetee.

— Fiindcă aici suntem noi, se amestecă nerăbdătoare Johanna.

— Exact, noi suntem aici, revendicând plaja. Aşa că, unde v-aţi duce? întreabă Beetee.

Mă gândesc la jungla fatală, la plaja ocupată.

— M-aş ascunde chiar la marginea junglei. Ca să pot fugi în cazul unui atac. Şi ca să-i pot spiona pe cei de pe plajă.

— Şi ca să mănânc, spune Finnick. Jungla e plină de creaturi şi de plante stranii. Dar, urmărindu-i pe cei de pe

plajă, aş ştii că hrana oferită de mare e sigură.

Beetee ne zâmbeşte ca şi cum i-am fi depăşit aşteptările.

— Da, perfect. V-aţi dat seama. Acum iată ce propun eu: o lovitură la ora douăsprezece. Ce se întâmplă exact la amiază şi la miezul nopţii?

— Trăsnetul loveşte copacul, răspund eu.

— Da. De aceea propun ca, după trăsnetul de la amiază, dar înainte de cel de la miezul nopţii, să întindem sârma mea de la copacul ăla până la apa sărată, care este, fireşte, un foarte bun conducător de electricitate. Când loveşte trăsnetul, curentul va călători prin sârmă, ajungând nu numai în apă, ci şi pe plaja din jur, care va fi încă umedă după valul de la ora zece. Oricine se va afla în contact cu aceste suprafeţe în momentul respectiv va fi electrocutat, spune Beetee.

Urmează o pauză lungă, timp în care ne gândim cu toţii la planul lui Beetee. Mie mi se pare oarecum fantastic, aproape imposibil. Dar de ce? Eu însămi am pus mii de capcane. Nu e asta doar o capcană mai mare, dar cu elemente ştiinţifice? Cum de o putem pune la îndoială noi, tributurile deprinse doar să facă rost de peşte, de lemn şi de cărbune? Ce ştim noi despre utilizarea electricităţii provenite din cer?

Peeta tatonează terenul.

— Beetee, sârma asta poate fi cu-adevărat un atât de bun conductor electric? Arată atât de fragilă, încât te temi să nu se topească instantaneu.

— Oh, o să reziste. Dar nu înainte de a trece curentul prin ea. De fapt, o să acţioneze ca un fel de siguranţă. Cu excepţia faptului că va fi străbătută de curent, răspunde Beetee.

— De unde ştii? întreabă Johanna, evident nicidecum convinsă.

— Pentru că eu am inventat-o, zice Beetee, părând uşor surprins. Nu e sârmă în adevăratul sens al cuvântului. Nici trăsnetul nu e natural, nici copacul nu e copac adevărat. Tu,

Johanna, te pricepi la copaci mai bine decât noi toţi. Ar fi fost distrus până acum, nu-i aşa?

— Da, spune ea, posomorâtă.

— Nu fiţi îngrijoraţi din cauza sârmei – o să facă exact ce spun eu, ne asigură Beetee.

— Şi noi unde-o să fim când se-ntâmplă toate astea? întreabă Finnick.

— În junglă, destul de sus ca să ne punem la adăpost, răspunde Beetee.

— Atunci nici profesioniştii nu vor fi în pericol, dacă nu se vor afla în apropierea apei, subliniez eu.

— E adevărat, zice Beetee.

— Dar toate vieţuitoarele din mare se vor prăji, spune Peeta.

— Probabil mai mult decât atât, răspunde Beetee. Presupun că vom distruge definitiv această sursă de hrană. Dar tu, Katniss, poţi găsi alte lucruri comestibile în junglă, nu-i aşa?

— Da. Nuci şi şobolani, spun eu. Şi avem sponsori.

— Bine, atunci. Nu văd o problemă în asta, declară Beetee. Dar suntem aliaţi şi va fi nevoie de toate eforturile noastre, aşa că voi patru trebuie să hotărâţi dacă facem sau nu încercarea.

Suntem ca nişte copii de şcoală. Cu desăvârşire incapabili să-i contestăm teoria aducând alte argumente în afara celor mai elementare griji ale noastre, dintre care cele mai multe nici măcar n-au vreo legătură cu planul lui. Mă uit la chipurile derutate ale celorlalţi.

— De ce nu? spun eu. Dacă dă greş, nu se întâmplă nimic rău. Dacă funcţionează, avem o şansă rezonabilă de a-i ucide pe cei doi. Şi, chiar dacă nu omorâm decât vieţuitoarele din mare, nici cei doi nu le mai pot folosi drept sursă de hrană.

— Eu zic să-ncercăm. Katniss are dreptate, mă susţine Peeta.

Finnick se uită la Johanna şi înalţă din sprâncene. N-o să meargă mai departe fără ea.

— Bine, spune ea în cele din urmă. E oricum mai bine decât să-i hăituim prin junglă. Şi mă-ndoiesc că ne-ar putea ghici planul, de vreme ce abia dacă-l înţelegem noi înşine.

Beetee vrea să inspecteze copacul lovit de trăsnet înainte de a-l include în montaj. Judecând după soare, e în jur de nouă dimineaţa. Oricum trebuie să ne părăsim în curând plaja. Aşa că ridicăm tabăra, traversăm nisipul care mărgineşte sectorul fulgerelor şi ne îndreptăm către junglă. Beetee e încă prea slăbit ca să urce singur râpa, aşa că Finnick şi Peeta îl cară cu rândul. O las pe Johanna în frunte fiindcă drumul către copac urcă aproape în linie dreaptă şi îmi închipui că nu se poate abate prea mult. În plus, eu pot face mai mult prăpăd cu o tolbă de săgeţi decât ea cu două securi, aşa că sunt cea mai potrivită ca să închei coloana.

Aerul dens şi înăbuşitor mă apasă. De când au început Jocurile, ne-a învăluit în permanenţă. Aş vrea ca Haymitch să nu ne mai trimită pâinea aia din Districtul 3, ci tot pâine din Districtul 4, pentru că în ultimele două zile am transpirat găleţi întregi şi, cu toate că am mâncat peşte, tânjesc după ceva sărat. O bucată de gheaţă ar fi o altă idee bună sau nişte apă rece de băut. Sunt recunoscătoare pentru lichidul din copaci, dar are aceeaşi temperatură ca apa mării şi ca aerul, temperatura celorlalte tributuri şi a mea. Suntem cu toţii o tocană imensă, călduţă.

Când ne apropiem de copac, Finnick propune să preiau conducerea.

— Katniss poate auzi câmpul de forţă, le explică el lui Beetee şi Johannei.

— Îl aude? întreabă Beetee.

— Numai cu urechea refăcută de Capitoliu, spun eu.

Ghici pe cine nu pot păcăli cu povestea asta? Pe Beetee. Pentru că-şi aduce cu siguranţă aminte că mi-a arătat cum se poate observa un câmp de forţă şi poate e oricum imposibil să auzi un asemenea câmp. Dar, din indiferent ce motiv, nu-mi pune vorbele la îndoială.

— Atunci să meargă neapărat Katniss înainte, spune el, întrerupându-se o clipă ca să-şi şteargă o dâră de aburi de

pe ochelari. Cu câmpurile de forţă nu-i de glumit.

Copacul lovit de trăsnet e de neconfundat, fiindcă se înalţă cu mult deasupra celorlalţi. Găsesc o mână de nuci şi le cer tuturor să aştepte în timp ce urc încet râpa, aruncându-le rând pe rând în faţa mea. Dar văd câmpul de forţă aproape imediat, chiar înainte ca una dintre nuci să-l lovească, pentru că nu e la mai mult de cincisprezece metri distanţă. Măturând cu privirea frunzişul dinaintea mea, întrezăresc pătratul unduitor sus, în dreapta. Arunc o nucă drept înainte şi o aud sfârâind, ceea ce îmi oferă o confirmare.

— Staţi mai jos de copacul trăsnit, le spun celorlalţi.

Ne împărţim sarcinile. Finnick îl păzeşte pe Beetee, care studiază copacul, Johanna găureşte un alt copac, pentru apă, Peeta adună nuci, iar eu vânez prin apropiere. Şobolanii de copac par să nu se teamă de oameni, aşa că dobor trei cu uşurinţă. Zgomotul valului de la ora zece îmi aduce aminte că trebuie să mă întorc, aşa că mă alătur celorlalţi şi îmi curăţ prada. Pe urmă trasez o linie în ţărână, la vreo doi metri depărtare de câmpul de forţă, pentru a ne aduce aminte să păstrăm distanţa, iar eu şi Peeta ne aşezăm ca să prăjim nuci şi să frigem bucăţele din carne de şobolan.

Beetee continuă să se foiască, făcând ceva ce doar el ştie, măsurători sau altceva de genul ăsta. La un moment dat, rupe o fâşie din scoarţă, ni se alătură şi o aruncă în câmpul de forţă. Bucata ricoşează şi cade pe pământ, incandescentă. Peste câteva clipe îşi recapătă culoarea iniţială.

— Ei, aşa se explică multe, zice Beetee.

Mă uit la Peeta şi trebuie să-mi muşc buza ca să-mi înăbuş râsul, de vreme ce asta nu e o explicaţie pentru nimeni, în afară de Beetee.

E momentul când auzim păcăniturile înălţându-se din sectorul de alături. Înseamnă că e ora unsprezece. Zgomotul e mult mai puternic în junglă decât azi-noapte, pe plajă. Stăm toţi cu urechile încordate la maximum.

— Nu e de natură mecanică, spune hotărât Beetee.

— Cred că sunt insecte, spun eu. Poate cărăbuşi.

— Ceva cu cleşti, adaugă Finnick.

Sunetul devine mai puternic, parcă alertat de cuvintele noastre şoptite şi de apropierea cărnii vii. Pariez că, indiferent ce creatură ar scoate pocnetele alea, ne poate dezgoli până la os în câteva secunde.

— Oricum ar trebui să plecăm de-aici, spune Johanna. A mai rămas mai puţin de o oră până când încep fulgerele.

Însă nu mergem prea departe. Numai până la copacul identic din sectorul ploii-de-sânge. Facem un soi de picnic, aşezându-ne pe pământ, mâncând hrana oferită de junglă şi aşteptând trăsnetul care anunţă amiaza. La cererea lui Beetee, mă urc în bolta de frunze când păcăniturile încep să devină tot mai anemice. Când loveşte fulgerul, lumina e orbitoare, chiar şi aici, sub soarele strălucitor. Cuprinde în întregime copacul îndepărtat, învăluindu-l într-o incandescenţă alb-albăstruie şi făcând să trosnească aerul din jur, încărcat de electricitate. Cobor şi îi raportez lui Beetee ce am descoperit, iar el pare mulţumit, deşi descrierea mea nu sună prea ştiinţific.

Ne întoarcem pe plaja de la ora zece pe un drum ocolit. Nisipul e moale şi umed, spălat de valul care l-a măturat de curând. În esenţă, Beetee ne lasă liberi toată după-amiaza, în timp ce el se ocupă de bobină. De vreme ce e arma lui, iar noi, ceilalţi, nu putem decât să ne plecăm cu desăvârşire în faţa cunoştinţelor sale, avem sentimentul ciudat că am scăpat de la şcoală mai devreme. Mai întâi dormim cu schimbul în zona umbroasă de la marginea junglei, dar, către sfârşitul după-amiezii, toată lumea e trează şi agitată. Fiindcă asta ar putea fi ultima noastră ocazie de a mânca fructe de mare, hotărâm să facem un soi de ospăţ. Sub îndrumarea lui Finnick, vânăm peşti cu suliţa şi adunăm scoici, ba chiar ne scufundăm după stridii. Această ultimă parte îmi place cel mai mult, nu fiindcă m-aş da în vânt după ele. Nu le-am gustat decât o singură dată, la Capitoliu, şi atunci n-am putut să trec peste neplăcerea de a le simţi

atât de vâscoase. Dar în adâncul mării e frumos, ca şi cum ai fi în altă lume. Apa e foarte limpede şi fundul nisipos e împodobit de bancuri de peşti strălucitor coloraţi şi de plante de mare ciudate.

Johanna stă de pază în timp ce eu, Finnick şi Peeta curăţăm şi aranjăm roadele culese. Peeta tocmai a deschis cu greu una dintre scoici, când îl aud izbucnind în râs.

— Hei, uitaţi-vă la asta!

Ţine în mână o perlă lucioasă, fără cusur, de dimensiunea unui bob de mazăre.

— Ştii, dacă supui cărbunele unei presiuni suficiente, se transformă în perle, îi spune lui Finnick, cu toată seriozitatea.

— Nu, nu e aşa, răspunde Finnick, fără interes.

Dar eu simt o sfâşiere când îmi amintesc că aşa ne-a prezentat o Effie neinformată în faţa oamenilor din Capitoliu, anul trecut, înainte de a ne fi cunoscut cineva. Drept cărbuni preschimbaţi în perle sub apăsarea unei vieţi prea grele. Frumuseţe răsărită din durere.

Peeta spală perla în apă şi mi-o întinde.

— Pentru tine.

O ţin în mână şi îi studiez suprafaţa irizată în lumina soarelui. Da, o s-o păstrez. O să-mi fie alături în puţinele ore de viaţă care mi-au mai rămas. Acest ultim dar primit de la Peeta. Singurul pe care-l pot accepta cu adevărat. Poate c-o să-mi dea putere în cele din urmă clipe.

— Mulţumesc, spun, închizându-mi pumnul în jurul ei.

Privesc cu detaşare în ochii albaştri ai omului care e acum cel mai important dintre adversarii mei, cel care vrea să mă păstreze în viaţă cu preţul vieţii lui. Şi îmi promit că-i voi zădărnici planul.

Ochii aceia care privesc într-ai mei cu atâta intensitate îşi pierd treptat vioiciunea, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Medalionul n-a dat rezultate, nu-i aşa? spune Peeta, deşi Finnick e chiar lângă noi, deşi îl poate auzi toată lumea. Katniss?

— Ba da, îi răspund.

— Dar nu aşa cum doream eu, zice el, privind în altă parte.

După care nu se mai uită decât la stridii.

Când suntem gata să ne aşezăm la masă, apare o paraşută, cu două suplimente ale ospăţului. Un mic vas cu un sos roşu, picant, şi un alt set de chifle din Districtul 3. Bineînţeles că Finnick se grăbeşte să le numere.

— Tot douăzeci şi patru, spune el.

Prin urmare treizeci şi două. Aşa că luăm fiecare câte cinci, lăsând şapte, care nu se vor mai împărţi niciodată egal între mai multe persoane. Pâinea rămasă e pentru un singur om.

Peştele sărat, scoicile suculente. Până şi stridiile par mai gustoase, înmuiate în sos. Ne ghiftuim până când nimeni nu mai poate înghiţi nici măcar o îmbucătură şi tot mai rămân resturi, însă nu vor rezista fără să se altereze, aşa că aruncăm toată mâncarea de prisos înapoi, în apă, ca să n-o găsească profesionişti după plecarea noastră. Nimeni nu se sinchiseşte de cochilii. O să le cureţe valul.

Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm. Eu şi Peeta stăm pe mal, mână în mână, fără cuvinte. El mi-a vorbit azi-noapte, dar nu m-a putut face să mă răzgândesc, iar orice aş spune eu n-o să-l facă pe el să se răzgândească. Vremea darurilor convingătoare a trecut.

Însă eu am oricum perla, la loc sigur, alături de canea şi de medicament, în paraşuta legată de centura mea. Sper că va ajunge în Districtul 12.

Mama şi Prim i-o vor înapoia cu siguranţă lui Peeta înainte de a-mi îngropa trupul.

Capitolul 26

ÎNCEPE IMNUL, dar în seara asta pe cer nu e nici un chip. Spectatorii se vor agita, însetaţi de sânge. Capcana lui Beetee e totuşi suficient de promiţătoare pentru ca de data asta creatorii-de-joc să nu apeleze la alte atacuri. Poate sunt pur şi simplu curioşi să vadă dacă o să funcţioneze.

Când Finnick şi cu mine apreciem că e în jur de ora nouă, ne părăsim tabăra presărată de cochilii, traversăm plaja de la ora douăsprezece şi, sub lumina Lunii, începem în tăcere urcuşul către copacul trăsnit. Din cauza stomacurilor pline, ne simţim mai incomodaţi decât în timpul drumului de dimineaţă şi ni se taie mai repede răsuflarea. Încep să am regrete pentru ultima duzină de stridii.

Beetee îl roagă pe Finnick să-l ajute, iar noi, ceilalţi, stăm de pază. Derulează metri după metri de sârmă chiar înainte de a o fixa de copac. Îl pune pe Finnick s-o lege strâns în jurul unei crengi rupte şi s-o lase înapoi pe pământ. Stau amândoi de o parte şi de alta a copacului, dând mosorul de la unul la altul în timp ce înfăşoară iarăşi şi iarăşi sârma în jurul trunchiului. La început par s-o facă la voia întâmplării, apoi desluşesc un model, un soi de labirint complicat, vizibil în lumina Luniiîn partea lui Beetee. Mă întreb dacă modul în care e plasată sârma are vreo importanţă sau dacă e pur şi simplu o metodă de a îndemna publicul să-şi fabrice propriile scenarii. Fac pariu că majoritatea spectatorilor nu ştiu cu nimic mai mult decât mine despre electricitate.

Munca din jurul trunchiului se încheie exact când auzim că începe să se prăvălească valul. Nu mi-am dat niciodată seama în ce moment dintre zece şi unsprezece ţâşneşte. Trebuie să existe un interval în care se acumulează apa, apoi apare valul în sine, după care urmează efectele dezastrului. Dar cerul îmi spune că e zece şi jumătate.

Asta e clipa în care ne dezvăluie Beetee restul planului. Pentru că noi ne mişcăm cel mai repede printre copaci, vrea

ca eu şi Johanna să ducem bobina prin junglă, desfăşurând sârma pe măsură ce înaintăm. Trebuie s-o întindem de-a latul plajei de la ora douăsprezece, aruncând apoi mosorul metalic, cu oricâtă sârmă o să mai rămână, cât mai adânc în apă şi asigurându-ne că se scufundă. Şi apoi să fugim către junglă. Dacă plecăm acum, chiar acum, am putea-o face fără nici un risc.

— Vreau să merg cu ele, să le protejez, spune imediat Peeta.

După episodul cu perla, ştiu că îşi doreşte mai mult decât oricând să nu mă scape din ochi.

— Te mişti prea încet. În plus, am nevoie de tine în capătul ăsta. Protecţia o s-o asigure Katniss, zice Beetee. N-avem timp pentru dezbateri, îmi pare rău. Dacă fetele vor să ajungă acolo vii, trebuie să plece acum.

Îi întinde mosorul Johannei. Nu-mi place planul mai mult decât lui Peeta. Cum îl pot apăra de la distanţă? Dar Beetee are dreptate. Cu piciorul lui, Peeta e prea lent ca s-ajungă la timp la baza pantei. Eu şi Johanna suntem cele mai iuţi şi ne păstrăm cel mai bine echilibrul pe solul junglei. Nu mă pot gândi la nici o altă variantă plauzibilă. Şi, dacă mai am încredere în altcineva în afară de Peeta, atunci acela e Beetee.

— E OK, îi spun lui Peeta. Aruncăm mosorul şi ne-ntoarcem imediat înapoi.

— Nu în zona fulgerelor, îmi reaminteşte Beetee. Îndreptaţi-vă către copacul din sectorul unu-două. Dacă sunteţi în criză de timp, deplasaţi-vă cu un sector mai încolo, însă nici măcar să nu vă treacă prin cap să vă-ntoarceţi pe plajă până ce nu evaluez eu rezultatele.

Iau faţa lui Peeta în mâini.

— Nu-ţi face griji. Ne vedem la miezul nopţii. Îl sărut şi, înainte de a avea timp să obiecteze, mă desprind de el şi mă întorc spre Johanna.

— Gata?

— De ce nu? răspunde ea, ridicând din umeri.

E clar că gândul de a forma amândouă o echipă n-o încântă mai mult decât pe mine, dar suntem prinşi cu toţii în capcana lui Beetee.

— Tu stai cu ochi-n patru, eu derulez, pe urmă putem face cu schimbul.

Fără să mai stăm la discuţii o pornim în josul râpei. De fapt, vorbim foarte puţin. Ne mişcăm destul de repede, una mânuind mosorul, cealaltă fiind cu ochii în patru. Cam pe la jumătatea pantei, auzim păcăniturile răsunând tot mai puternic, semn că a trecut de ora unsprezece.

— Am face bine să ne grăbim, zice Johanna. Vreau să pun o distanţă cât mai mare între mine şi apa aia înainte de a lovi fulgerul. Pentru cazul că Scurtcircuit a greşit cumva vreun calcul.

— Iau eu mosorul o vreme, spun.

E mai greu să întinzi sârma decât să stai de veghe, şi ea a făcut asta mult timp.

— Poftim, încuviinţează, întinzându-mi-l. Suntem încă amândouă cu mâinile pe cilindrul de metal când se simte o vibraţie uşoară. Auriu şi subţire, firul de deasupra coboară dintr-un salt către noi, adunându-se în bucle încâlcite şi încolăcindu-ni-se în jurul încheieturilor. Pe urmă capătul retezat ne şerpuieşte la picioare.

Nu e nevoie decât de o secundă ca să ne dăm seama de întorsătura bruscă a evenimentelor. Schimb o privire cu Johanna, dar nici una dintre noi nu trebuie s-o spună. Cineva aflat la o distanţă destul de mică deasupra noastră a tăiat sârma. Şi poate ajunge la noi în orice clipă.

Mâna mi se eliberează dintre sârme şi abia s-a strâns în jurul penelor unei săgeţi când cilindrul de metal mă izbeşte în cap dintr-o parte. Următorul lucru pe care îl ştiu e că zac pe spate printre lujeri, cu o durere cumplită în tâmpla stângă. Ceva nu e în regulă cu ochii mei. Vederea mi se înceţoşează, când pierzându-şi, când regăsindu-şi focalizarea în timp ce mă încordez, străduindu-mă să contopesc într-una singură cele două luni care plutesc pe

cer. Mi-e greu să respir şi îmi dau seama că Johanna stă pe pieptul meu, ţintuindu-mi umerii la pământ cu genunchii.

Ceva mă înjunghie în antebraţul stâng. Încerc să mă smucesc, dar sunt încă atât de neputincioasă. Johanna îmi afundă ceva în carne, probabil vârful cuţitului, răsucindu-l. Urmează o senzaţie chinuitoare de sfâşiere şi de căldură ce mi se prelinge în josul încheieturii, umplându-mi palma. Ea mă pocneşte peste braţ, măturându-l cu o lovitură, şi îmi acoperă jumătate din faţă cu propriul meu sânge.

— Stai jos acolo! şuieră.

Greutatea ei îmi părăseşte trupul şi acum rămân singură.

Stai jos acolo? mă gândesc. Ce e? Ce se-n-tâmplă? Închid ochii, excluzând realitatea contradictorie şi încercând să dau sens situaţiei în care mă aflu.

Nu mă pot gândi decât la Johanna îmbrâncind-o pe Wiress pe plajă. Stai jos acolo şi potoleşte-te, se poate? Dar n-a atacat-o pe Wiress. Nu aşa. Şi, oricum, eu nu sunt Wiress. Nu sunt Ţăcăneală. Stai jos acolo şi potoleşte-te, se poate? îmi răsună în minte.

Paşi apropiindu-se. Două perechi de picioare. Călcând apăsat, neîncercând să-şi ascundă prezenţa.

Vocea lui Brutus.

— E ca şi moartă! Haide, Enobaria!

Paşi îndepărtându-se în noapte.

Aşa e? Căutând un răspuns, îmi pierd şi îmi regăsesc rând pe rând cunoştinţa. Sunt ca şi moartă? Nu mă aflu în situaţia de a aduce argumente care să susţină contrariul. De fapt, gândirea raţională e un efort. Ştiu un singur lucru. Johanna m-a atacat. M-a pocnit în cap cu cilindrul ăla. Mi-a tăiat braţul, probabil făcându-le venelor şi arterelor mele un rău ireparabil, apoi, înainte de a apuca să mă ucidă, au apărut Brutus şi Enobaria.

Alianţa s-a încheiat. Probabil că Finnick şi Johanna s-au înţeles să se-ntoarcă împotriva noastră în noaptea asta. Ştiam că trebuia să fi plecat azi-dimineaţă. Nu ştiu de ce parte se află Beetee. Dar eu sunt o pradă uşoară, aşa cum e şi Peeta.

Peeta! Deschid brusc ochii, cuprinsă de panică. Peeta aşteaptă în vârful dealului, lângă copac, nebănuind nimic şi cu garda jos. Poate Finnick l-a omorât deja.

– Nu, şoptesc.

Profesionişti au tăiat sârma de la o mică distanţă. Finnick, Beetee şi Peeta… n-au de unde să ştie ce se petrece aici. Se pot doar întreba ce s-a întâmplat, de ce nu mai e tensionată sârma sau poate chiar a zvâcnit înapoi, către copac. Iar ăsta, în sine, ar putea fi un semnal, îndemnul de a ucide, nu-i aşa? Cu siguranţă Johanna a fost cea care a decis că e momentul s-o rupă cu noi. Să mă omoare. Să fugă de profesionişti. Apoi să se lupte cu Finnick cât mai curând cu putinţă.

Nu ştiu. Nu ştiu. Ştiu doar că trebuie să mă-ntorc la Peeta şi să-l păstrez în viaţă. Am nevoie de fiecare dram de voinţă ca să mă salt în şezut şi să mă ridic în picioare agăţându-mă de un copac. Noroc că am de ce să mă ţin, fiindcă jungla se înclină într-o parte şi într-alta. Fără nici un avertisment, mă aplec şi vomit fructele de mare de la ospăţ, fără să mă opresc înainte de a ieşi din mine şi ultima stridie. Lipicioasă de sudoare şi tremurând, îmi evaluez starea fizică.

Când îmi ridic braţul rănit, sângele îmi împroaşcă faţa, şi lumea se leagănă încă o dată alarmant, îmi strâng cu putere pleoapele şi mă agăţ de copac până când totul pare să-şi regăsească un oarecare echilibru. Fac câţiva paşi prudenţi către un alt copac de alături, smulg nişte muşchi şi îmi bandajez strâns braţul, fără să-mi mai examinez rana. E mai bine. E cu siguranţă mai bine dacă n-o văd. Apoi îmi las mâna să-mi atingă cercetătoare lovitura de la cap. Dau de o umflătură uriaşă, dar de foarte puţin sânge. Ceva din interior a avut evident de suferit, dar nu par în pericol să sângerez până la moarte. Cel puţin nu din rana aia.

Îmi şterg palmele cu muşchi şi strâng arcul între degetele tremurătoare ale mâinii vătămate. Potrivesc crestătura unei săgeţi pe coardă. Îmi silesc picioarele să urce râpa.

Peeta. Ultima mea dorinţă. Promisiunea mea. Să-l ţin în viaţă. Îmi mai vine inima la loc când realizez că trăieşte încă, fiindcă nu s-a auzit nici o lovitură de tun. Poate Johanna acţionează de una singură, ştiind că Finnick o să treacă de partea ei odată ce îşi va dezvălui clar intenţiile. Cu toate că mi-e greu să ghicesc ce se petrece între cei doi. Mă gândesc cum s-a uitat la ea, aşteptând o confirmare înainte de a fi de acord să ajute la instalarea capcanei lui Beetee. E vorba despre o alianţă mult mai solidă, bazată pe ani de prietenie şi cine ştie pe mai ce. De aceea, dacă Johanna s-a întors împotriva mea, n-ar trebui să mai am încredere în Finnick.

Ajung la concluzia asta înainte de a auzi pe cineva alergând în josul râpei, către mine. Nici Peeta, nici Beetee nu s-ar putea mişca în ritmul ăsta. Mă ghemuiesc în spatele perdelei de liane, ascunzându-mă exact la timp. Finnick îmi zboară pe alături, cu pielea întunecată de alifie, sărind printre tufişuri ca un cerb. Locul unde am fost atacată intră curând în raza lui vizuală, probabil zăreşte sângele.

— Johanna! Katniss! strigă el.

Stau nemişcată până când dispare în direcţia în care au luat-o Johanna şi profesioniştii.

Mă mişc cât de repede pot fără a trimite lumea într-un vârtej. Capul îmi zvâcneşte în ritmul grăbit al bătăilor inimii. Probabil incitate de mirosul sângelui, insectele păcănesc tot mai tare până când în urechi îmi răsună un vâjâit neîntrerupt. Nu, stai. Poate îmi ţiuie urechile din cauza loviturii. O să fie imposibil să-mi dau seama înainte de a amuţi insectele, dar când vor amuţi vor începe fulgerele. Trebuie să mă mişc mai repede. Trebuie să ajung la Peeta.

Lovitura de tun mă opreşte brusc. Cineva a murit. Ştiu că acum, când alergăm toţi în toate părţile, înarmaţi şi speriaţi, ar putea fi oricine. Şi, indiferent cine, cred că moartea sa va declanşa un soi de încăierare generală în noapte. Toţi vor ucide mai întâi şi apoi se vor întreba de ce-au făcut-o. Îmi silesc picioarele să alerge.

Ceva mi se agaţă de glezne şi cad lată la pământ. Mă simt înconjurată, încâlcită în fibre tăioase. O plasă! Probabil una dintre cele fanteziste, împletite de Finnick, plasată astfel încât să mă prindă în cursă, iar el trebuie să fie pe-aproape, cu tridentul în mână. Mă zbat o vreme, nereuşind decât să strâng plasa mai tare în jurul meu, apoi o întrezăresc în lumina Lunii. Îmi ridic derutată braţul şi văd că e înfăşurat în fire aurii, licăritoare. Nu e una dintre plasele lui Finnick, e sârma lui Beetee. Mă ridic cu grijă în picioare şi descopăr că am fost înfăşurată în firul care s-a agăţat de un trunchi pe traseul său de întoarcere către copacul trăsnit. Mă eliberez încet din strânsoarea sârmei, ies din zona în care mă poate atinge şi îmi continui urcuşul.

Partea bună e că n-am greşit drumul, că lovitura la cap nu m-a făcut să-mi pierd simţul orientării. Partea proastă e că sârma mi-a adus aminte de apropierea furtunii electrice. Încă mai aud insectele, dar oare nu cumva scot sunete din ce în ce mai firave?

Am grijă ca buclele de sârmă să rămână la vreo doi metri în stânga mea, călăuzindu-mă în timp ce alerg, dar am mare grijă să nu le ating.

Dacă insectele se aud din ce în ce mai slab şi urmează să lovească primul fulger, atunci toată energia sa se va scurge în josul sârmei şi oricine o va atinge va muri.

Copacul îmi apare în faţa ochilor, cu trunchiul împodobit cu aur. Încetinesc, încerc să înaintez pe furiş, dar sunt pur şi simplu norocoasă fiindcă mă ţin pe picioare. Mă uit după vreo urmă lăsată de ceilalţi. Nimic. Aici nu e nimeni.

— Peeta? strig, cu voce scăzută. Peeta?

Îmi răspunde un geamăt uşor şi mă răsucesc, descoperind o siluetă care zace pe pământ, ceva mai sus de mine.

— Beetee! exclam.

Mă grăbesc să îngenunchez alături de el. Geamătul trebuie să fi fost involuntar. Nu e conştient, deşi nu văd nici o rană, cu excepţia unei tăieturi adânci sub îndoitura

cotului. Înşfac o mână de muşchi din apropiere şi i-o bandajez cu stângăcie, timp în care încerc să-l trezesc.

— Beetee! Beetee, se ce se-ntâmplă? Cine te-a rănit? Beetee!

Îl zgâlţâi aşa cum n-ar trebui zgâlţâit niciodată un rănit, dar nu ştiu ce altceva să fac. El geme din nou şi îşi ridică scurt o mână, ca să mă alunge.

Atunci observ că ţine în pumn un cuţit, cred că unul dintre cele pe care le avea mai devreme Peeta, iar cuţitul e înfăşurat lejer în sârmă. Uluită, mă salt în picioare şi o ridic, confirmându-mi că e legată de copac. Am nevoie de o clipă ca să-mi aduc aminte de o a doua bucată de sârmă, mult mai scurtă, pe care Beetee a înfăşurat-o în jurul unei crengi şi a lăsat-o să atârne pe pământ chiar înainte de a-şi începe împletitura din jurul copacului. Mă gândisem că avea vreo semnificaţie din punct de vedere electric, că fusese lăsată deoparte pentru a fi întrebuinţată mai târziu. Dar n-a fost niciodată aşa, fiindcă aici sunt vreo douăzeci sau chiar douăzeci şi cinci de metri.

Îmi încordez privirea, uitându-mă în susul dealului şi îmi dau seama că ne aflăm doar la câţiva paşi distanţă de câmpul de forţă. Pătratul demascator e acolo, sus şi în dreapta mea, exact cum era azi-dimineaţă. Ce-a făcut Beetee? A încercat realmente să înfigă cuţitul în câmpul de forţă, aşa cum a făcut Peeta dintr-o întâmplare? Şi care e rostul sârmei? Oare ăsta era planul lui de rezervă? Dacă nu reuşea să conducă electricitatea în apă, avea de gând să trimită energia fulgerului în câmpul de forţă? Şi, oricum, ce urmări ar fi avut asta? Niciunul? Foarte multe? Ne-ar fi prăjit pe toţi? Cred că un câmp de forţă trebuie să fie alcătuit, de asemenea, mai ales din energie. Cel de la Centrul de Antrenament era invizibil.

Ăsta pare să oglindească într-un anume fel jungla. Dar l-am văzut întrerupân-du-se când a fost lovit de cuţitul lui Peeta şi de săgeata mea. Dincolo de el se află lumea reală.

Urechile mele nu ţiuie. La urma urmelor, n-au fost decât insectele. O ştiu, fiindcă acum ele amuţesc cu repeziciune,

iar eu nu mai aud decât zgomotele junglei. Beetee nu-mi e de nici un folos. Nu-l pot face să-şi recapete cunoştinţa. Nu-l pot salva. Nu ştiu ce avea de gând cu cuţitul şi cu sârma, iar el nu-mi poate explica. Bandajul de muşchi de pe braţul meu e îmbibat de sânge şi n-are rost să mă amăgesc singură. Mă simt atât de slăbită încât o să leşin peste nu mai mult de câteva minute. Trebuie să mă îndepărtez de copacul ăsta şi…

— Katniss!

Aud vocea lui Peeta, deşi el e la mare distanţă. Dar ce face? Până acum trebuie să-şi fi dat seama că toată lumea ne vânează.

— Katniss!

Nu-l pot apăra. Nu mă pot mişca destul de repede şi nu pot ajunge destul de departe, iar îndemânarea mea de ţintaş e în cel mai bun caz îndoielnică. Fac singurul lucru de care mă simt în stare ca să-i îndepărtez pe atacatori de el şi să-i atrag spre mine.

— Peeta! Strig. Peeta! Sunt aici! Peeta!

Da, o să-i atrag aici, oriunde în apropierea mea, departe de Peeta, dar spre mine şi spre copacul trăsnit, care va fi în curând el însuşi o armă.

— Sunt aici! Sunt aici!

El n-o să reuşească. Nu cu piciorul ăla şi nu noaptea. N-o să ajungă niciodată la timp.

— Peeta!

Dă rezultate. Îi aud venind. Sunt doi. Rupând zgomotos crengile. Încep să mi se înmoaie genunchii şi mă prăbuşesc alături de Beetee, sprijinindu-mi greutatea pe călcâie. Cu arcul şi săgeata în poziţie de tragere. Dacă îi ucid, Peeta le va supravieţui celorlalţi?

Enobaria şi Finnick ajung lângă copacul trăsnit. Nu mă pot vedea, aşa cum stau pe panta de deasupra lor, cu pielea camuflată de unsoare. Iau la ochi gâtul Enobariei. Cu puţin noroc o s-o ucid. Finnick se va ghemui în dosul copacului, adăpostindu-se, exact când va lovi trăsnetul. Şi asta se poate întâmpla oricând. Insectele nu se mai aud decât

foarte slab, când şi când. Pot să-i ucid. Pot să-i ucid pe amândoi.

O altă lovitură de tun.

— Katniss!

Peeta mă strigă urlând. Dar de data asta nu-i răspund. Beetee încă mai răsuflă uşor alături de mine. Amândoi vom muri în curând. Finnick şi Enobaria vor muri, de asemenea. Peeta trăieşte. S-au auzit două lovituri de tun. Brutus, Johanna, Chaff. Doi dintre ei sunt deja morţi. Asta o să-i lase lui Peeta un singur tribut de ucis. Este tot ce mai pot să fac. Un singur duşman.

Duşman. Duşman. Cuvântul atrage după sine o amintire recentă. O aduce în prezent. Privirea de pe chipul lui Haymitch.

— Katniss, când o să fii în arenă… încruntarea, îndoiala.

— Ce să fac?

Îmi aud propria voce sugrumându-se când mă zbârlesc din cauza vreunei acuzaţii nerostite.

— Doar să nu uiţi cine e duşmanul, spune Haymitch. Asta-i tot.

Ultimul lui sfat pentru mine. De ce ar trebui să-mi aduc aminte? Am ştiut întotdeauna cine e duşmanul. Cine ne înfometează, cine ne torturează şi cine ne ucide în arenă. Cine îi va ucide în curând pe toţi cei care-mi sunt dragi.

Arcul îmi cade când pătrund înţelesul spuselor lui. Da, ştiu cine este duşmanul. Şi cu siguranţă nu e Enobaria.

Văd în sfârşit cuţitul lui Beetee cu ochi limpezi. Mâinile mele tremurătoare fac să alunece sârma pe mâner, o răsucesc în jurul săgeţii, chiar deasupra penelor, şi o leg cu un nod învăţat la antrenament.

Mă ridic şi mă întorc către câmpul de forţă, arătându-mă în întregime, dar fără să-mi mai pese. Făcându-mi griji doar în privinţa locului spre care trebuie să-mi trimit săgeata, spre care şi-ar îndrepta Beetee cuţitul dacă ar putea să decidă. Arcul mi se înclină spre pătratul unduitor, spre defect, spre… cum i-a spus el în ziua aceea? Fisura din

blindaj. Dau drumul săgeţii, o văd cum loveşte ţinta şi cum dispare, trăgând după ea firul de aur.

Mi se face părul măciucă, şi fulgerul loveşte copacul.

O străfulgerare albă alunecă în susul firului şi, preţ de o singură clipă, domul erupe într-o lumină albastră, orbitoare. Sunt azvârlită înapoi şi cad la pământ, cu trupul inert, paralizată, cu pleoapele încremenite şi ochii larg deschişi în timp ce asupra mea plouă cu frânturi de materie uşoară ca fulgul. Nu pot ajunge la Peeta. Nu pot nici măcar să-mi ating perla. Ochii mi se încordează, dornici să prindă o ultimă imagine a frumuseţii, pe care s-o iau cu mine.

Chiar înainte de răbufnirea exploziei, descopăr o stea.

Capitolul 27

TOTUL PARE SĂ ERUPĂ ÎN ACELAŞI TIMP. Pământul explodează într-o ploaie de noroi şi resturi de plante. Copacii izbucnesc în flăcări. Până şi cerul se umple de flori de lumină în culori strălucitoare. Nu pot pricepe de ce e bombardat până când îmi dau seama că acolo, sus, creatorii-de-joc trag focuri de artificii, în timp ce adevărata distrugere are loc pe pământ. Pentru cazul că nu e destul de distractiv să priveşti distrugerea arenei şi a tributurilor încă în viaţă. Sau poate pentru a ne scălda în lumină sfârşiturile glorioase.

Vor lăsa pe cineva să supravieţuiască? Va exista un câştigător al celei de-a Şaptezeci şi cincea Ediţii a Jocurilor Foamei? Poate că nu. La urma urmelor, ce este acest Jubileu al Pacificării dacă nu… ce a citit preşedintele Snow de pe filă?

— … pentru a li se reaminti rebelilor că nici cei mai puternici dintre ei nu pot înfrânge vreodată puterea Capitoliului…

Nici măcar cel mai puternic dintre cei mai puternici nu va triumfa. Poate că nu s-a intenţionat niciodată ca această ediţie a Jocurilor să aibă un învingător. Sau poate ultimul meu act de revoltă le-a forţat mâna.

Îmi pare rău, Peeta, mă gândesc. Îmi pare rău că n-am reuşit să te salvez. Să-l salvez? Mai degrabă i-am răpit ultima şansă de supravieţuire, l-am condamnat la moarte când am distrus câmpul de forţă. Dacă am fi respectat cu toţii regulile, poate ar fi fost lăsat să trăiască.

Aeronava se materializează deasupra mea fără nici o avertizare. Dacă ar fi fost linişte şi dacă în apropiere s-ar fi aflat o gaiţă-zeflemitoare, aş fi auzit mai întâi jungla amuţind şi apoi acel tril al păsării care precede apariţia unei aeronave a Capitoliului. Dar, în tot acest bombardament, urechile mele n-ar izbuti niciodată să perceapă ceva atât de discret.

Cleştele i se desprinde din pântece şi coboară până când e exact deasupra capului meu. Ghearele metalice se strecoară sub mine. Vreau să ţip, să fug, să le distrug, să scap printre ele, dar sunt paralizată, nu pot decât să sper cu ardoare c-o să mor înainte de a da ochii cu personajele sinistre care mă aşteptă sus. Nu mi-au cruţat viaţa pentru a mă încorona ca învingătoare, ci ca să-mi ofere o moarte cât mai lentă şi mai în văzul întregii lumi cu putinţă.

Cele mai cumplite temeri mi se confirmă când realizez că figura care mă întâmpină în aeronavă e a lui Plutarch Heavensbee, şeful creatorilor-de-joc. În ce harababură am transformat frumoasele lui Jocuri, cu ceasul ingenios ticăind şi cu colecţia de învingători. Va avea de suferit pentru eşecul său, probabil îşi va pierde viaţa, dar nu înainte de a mă vedea pedepsită. Mâna i se întinde spre mine şi mă gândesc că vrea să mă lovească, dar se întâmplă ceva mai rău. Îmi închide pleoapele cu degetul mare şi cu arătătorul, condamnându-mă la vulnerabilitatea întunericului. Acum îmi pot face orice şi nici măcar n-o să văd ce se apropie.

Inima îmi bate atât de tare încât sângele începe să-mi şiroiască din bandajul din muşchi, deja îmbibat. Gândurile mi se înceţoşează. La urma urmelor, e posibil să sângerez până la moarte înainte de a apuca să mă resusciteze. În timp ce leşin, îi adresez în gând o şoaptă de mulţumire Johannei, pentru rana excelentă pe care mi-a făcut-o.

Când plutesc înapoi, spre starea de semiconştienţă, simt că sunt întinsă pe o masă capitonată. Simt pişcături, senzaţie dată de furtunaşele din braţul meu stâng. Încearcă să mă menţină în viaţă, fiindcă, dacă m-aş stinge în tăcere şi în intimitate, aş obţine o victorie. Nu sunt încă în stare să-mi mişc tot trupul, să-mi ridic pleoapele sau să-mi salt capul. Dar braţul meu drept şi-a recăpătat puterea de a se urni încet. Încerc să mi-l apropii de trup, îl simt ca pe o înotătoare de peşte, ba nu, ca pe ceva mai puţin mobil, un soi de bâtă. Nu îmi coordonez cu adevărat mişcările, nimic nu-mi dovedeşte că încă mai am degete. Reuşesc totuşi să-l foiesc încoace şi încolo până când smulg furtunaşele. Ceva

începe să piuie, dar nu sunt în stare să rămân trează ca să aflu pe cine va aduce aici zgomotul.

Când îmi revin în simţiri, am mâinile legate de masă, şi tuburile sunt din nou înfipte în braţ, însă pot să deschid ochii şi să-mi salt uşor capul. Sunt într-o încăpere mare, cu tavanul jos, scăldată într-o lumină argintie. Există două rânduri de paturi, faţă în faţă. Aud respiraţia altora şi presupun că sunt ceilalţi învingători. Chiar vizavi de mine îl văd pe Beetee, conectat la zece aparate diferite. Lăsaţi-ne să murim! urlu în gând. Capul îmi recade, izbindu-se cu putere de masă, şi leşin iarăşi.

Când mă trezesc în sfârşit cu adevărat, legăturile au dispărut. Îmi ridic mâna şi descopăr că am degete şi le pot mişca din nou, la comandă. Mă împing, săltându-mă în capul oaselor, şi mă ţin de suprafaţa capitonată până când încăperea mi se conturează clar în faţa ochilor. Am braţul stâng bandajat, dar furtunaşele atârnă de suporturile de lângă pat.

Sunt singură, cu excepţia lui Beetee, care continuă să zacă în faţa mea, susţinut de armata lui de maşinării. Dar unde sunt ceilalţi? Peeta, Finnick, Enobaria şi… şi… încă unul, corect? Când au început detunăturile, mai era în viaţă fie Johanna, fie Chaff, fie Brutus. Sunt sigură că vor să dea un exemplu folosindu-se de noi toţi. Dar unde i-au dus? I-au mutat de la spital la închisoare?

— Peeta…, şoptesc.

Îmi doream atât de mult să-l protejez şi sunt încă hotărâtă s-o fac. Fiindcă n-am reuşit să-l păstrez în viaţă şi în siguranţă, trebuie să-l găsesc şi să-l ucid înainte de a alege Capitoliul tortura prin care să-i ia viaţa. Îmi las picioarele să alunece în jos şi mă uit în jur după o armă. Pe măsuţa de lângă patul lui Beetee sunt câteva seringi sigilate în plastic steril. Perfect. N-am nevoie decât de aer şi de o împunsătură într-una dintre venele lui.

Mă opresc pentru o clipă, întrebându-mă dacă să-l omor pe Beetee. Dar, dacă o fac, monitoarele vor începe să piuie

şi voi fi prinsă înainte de a ajunge la Peeta. Făgăduiesc, în tăcere, că mă voi întoarce să-i pun capăt vieţii.

Nu port decât o cămaşă subţire de noapte, aşa că strecor seringa sub bandajul care-mi acoperă rana din braţ. La uşă nu e nici un paznic. Fără îndoială că mă aflu la o adâncime de kilometri sub Centrul de Antrenament sau în vreo fortăreaţă a Capitoliului şi posibilitatea evadării e inexistentă. N-are importanţă. Nu evadez, doar termin ce-am început.

Mă furişez de-a lungul unui coridor îngust, către o uşă metalică, uşor întredeschisă. Dincolo de ea e cineva. Scot seringa şi o strâng în mână. Mă lipesc de perete şi ascult vocile dinăuntru.

— Comunicaţiile au căzut în Şapte, Zece şi Doisprezece, dar Unsprezece deţine acum controlul mijloacelor de transport, aşa că putem cel puţin spera că vor trimite mâncare în afară.

Plutarch Heavensbee. Aşa cred. Deşi nu am vorbit cu el decât o singură dată. O voce răguşită întreabă ceva.

— Nu, îmi pare rău. Nu există nici o cale de a te duce în Patru. Dar am dat ordine speciale pentru a fi găsită, dacă e posibil. E tot ce pot face, Finnick.

Finnick. Mintea mea se străduieşte să dea un sens conversaţiei, faptului că e purtată între Plutarch Heavensbee şi Finnick. Îi e atât de apropiat şi de drag Capitoliului încât i se vor ierta infracţiunile? Sau într-adevăr n-a ştiut ce avea de gând Beetee? El murmură altceva. Ceva plin de disperare.

— Nu fi idiot. E cel mai rău lucru pe care l-ai putea face. Ar fi ucisă cu siguranţă. Atâta vreme cât eşti tu în viaţă, o vor păstra în viaţă şi pe ea, ca momeală, zice Haymitch.

Haymitch! Mă împing în uşă şi intru împleticindu-mă. Haymitch, Plutarch şi un Finnick cumplit de stors de vlagă stau în jurul unei mese îmbelşugate, dar de care nu se atinge nimeni. Lumina zilei pătrunde prin ferestre curbate şi văd în depărtare vârfurile copacilor dintr-o pădure. Suntem în zbor.

— Ţi-ai adunat toate puterile, iubito? spune Haymitch cu iritare în glas.

Dar, când mă înclin în faţă, gata să cad, se ridică şi mă prinde de încheieturile mâinilor, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul. Îmi priveşte pumnul.

— Tu şi o seringă împotriva Capitoliului? Vezi, de-asta nu te lasă nimeni pe tine să faci planurile.

Mă holbez la el fără să înţeleg nimic.

— Arunc-o!

Simt cum i se măreşte apăsarea asupra încheieturii mâinii mele drepte până când palma e silită să mi se deschidă şi dau drumul seringii. El mă aşază pe un scaun de lângă Finnick.

Plutarch îmi pune înainte un castron cu supă de carne. O chiflă. Îmi strecoară în mână o lingură.

— Mănâncă, îmi spune, cu o voce mult mai blândă decât a lui Haymitch.

Acesta ia loc chiar în faţa mea.

— Katniss, o să-ţi explic ce s-a-ntâmplat. Vreau să nu-ntrebi nimic până nu termin. Înţelegi? Dau din cap, amorţită. Şi iată ce-mi spune:

Încă din momentul când s-a anunţat Jubileul a existat un plan pentru a ne scoate din arenă. Tributurile învingătoare din Districtele 3, 4, 6, 7, 8 şi 11 îl cunoşteau într-o mai mare sau mai mică măsură. Plutarch Heavensbee face de mai mulţi ani parte dintr-o grupare secretă care urmăreşte răsturnarea Capitoliului. El a avut grijă ca bobina să se afle printre arme. Beetee trebuia să facă o gaură în câmpul de forţă. Pâinea primită în arenă era un cod, folosit pentru a anunţa momentul salvării. Districtul de unde provenea pâinea indica ziua. Trei. Numărul chiflelor comunica ora. Douăzeci şi patru. Aeronava îi aparţine Districtului 13. Bonnie şi Twill, femeile din Opt pe care le-am întâlnit în pădure, au avut dreptate în privinţa existenţei sale şi a puterii de apărare. Acum ne îndreptăm, pe o rută ocolitoare, către Districtul 13. Între timp, majoritatea districtelor din Panem sunt în plină revoltă.

Haymitch se opreşte ca să vadă dacă-l urmăresc. Sau poate, pe moment, asta-i tot ce-a avut de spus.

Sunt îngrozitor de multe de priceput, tot acest plan complicat în care am fost un pion, aşa cum trebuia să fiu şi în Jocurile Foamei. Folosită fără să mi se ceară aprobarea, fără să am habar. Măcar în Jocuri ştiam că sunt una dintre jucării. Presupuşii mei prieteni au fost mai secretoşi.

— Nu mi-ai spus nimic.

Vocea îmi e la fel de aspră ca a lui Finnick.

— Nici ţie, nici lui Peeta nu vi s-a spus nimic. Nu puteam risca asta, se amestecă Plutarch. Mi-a fost chiar teamă să nu pomeneşti cumva în timpul Jocurilor despre indiscreţia mea cu ceasul.

Îşi scoate ceasul de buzunar şi îşi trece degetul mare peste geamul de cristal, aprinzând gaiţa-zeflemitoare.

— Bineînţeles că, atunci când ţi l-am arătat, nu făceam altceva decât să te avertizez în privinţa arenei. În calitate de mentor. Credeam că putea fi un prim pas ca să-ţi câştig încrederea. Nu-mi trecea nici măcar prin vis că ai putea ajunge iarăşi tribut.

— Tot nu înţeleg de ce mie şi lui Peeta nu ni s-a dezvăluit planul, spun eu.

— Pentru că, după aruncarea în aer a câmpului de forţă, pe voi doi ar fi încercat să vă captureze în primul rând şi era cu atât mai bine cu cât ştiaţi mai puţin, îmi explică Haymitch.

— În primul rând? De ce? întreb, încercând să prind firul raţiunii.

— Din acelaşi motiv pentru care noi, ceilalţi, am fost de acord să murim ca să vă ţinem pe voi în viaţă, spune Finnick.

— Nu, zic eu, Johanna a-ncercat să mă omoare.

— Johanna te-a pocnit ca să-ţi scoată cipul de urmărire din braţ şi ca să-i îndepărteze de tine pe Brutus şi Enobaria, spune Haymitch.

— Cum? Mă doare capul atât de tare şi aş vrea să nu-mi mai vorbească fără să ajungă nicăieri. Nu ştiu ce tot…

— Trebuia să te salvăm pentru că tu eşti gaiţa-zeflemitoare, Katniss, spune Plutarch. Cât timp trăieşti tu, trăieşte şi revoluţia.

Pasărea, broşa, cântecul, fructele de pădure, ceasul, biscuitul, rochia care a izbucnit în flăcări. Eu sunt gaiţa-zeflemitoare. Cea care a supravieţuit în ciuda planurilor Capitoliului. Simbolul rebeliunii.

E aşa cum am bănuit în pădure – când le-am găsit pe evadatele Bonnie şi Twill –, deşi n-am înţeles niciodată cât de mare era amploarea. Pe de altă parte, nici nu trebuia să înţeleg. Mă gândesc la Haymitch, luându-mă în râs când i-am vorbit despre planul meu de fugă din Districtul 12, despre stârnirea propriei mele revolte, ba chiar şi despre însăşi ideea existenţei Districtului 13. Subterfugii şi amăgiri. Şi, dacă sub masca sarcasmului şi a beţiei a fost în stare să facă asta, atât de convingător şi atât de multă vreme, în ce altă privinţă m-a mai minţit? Ştiu.

— Peeta, şoptesc, cu o împunsătură în inimă.

— Ceilalţi l-au ţinut pe Peeta în viaţă fiindcă ştiam că n-ai mai fi rămas în nici un caz în alianţă după moartea lui, spune Haymitch. Şi nu puteam risca să te lăsăm neprotejată.

Cuvintele sună prozaic, expresia feţei îi e neschimbată, dar nu poate ascunde tenta cenuşie care îi acoperă obrajii.

— Unde e Peeta? şuier către el.

— A fost luat de Capitoliu, împreună cu Johanna şi Enobaria, îmi răspunde.

Şi are în sfârşit decenţa de a-şi coborî privirea.

Sunt practic dezarmată. Dar nimeni n-ar trebui să subestimeze vreodată răul pe care-l pot face unghiile, mai ales când ţinta atacului e luată prin surprindere. Mă întind peste masă şi greblez cu ale mele faţa lui Haymitch, umplându-l de sânge şi vătămându-i un ochi. Şi apoi urlăm amândoi, spunându-ne unul altuia lucruri cumplite, îngrozitoare. Finnick încearcă să mă tragă deoparte şi ştiu că Haymitch face tot ce poate ca să nu mă sfâşie, pentru că

eu sunt gaiţa-zeflemitoare. Sunt gaiţa-zeflemitoare şi, aşa cum stau lucrurile, e greu să fiu ţinută în viaţă.

Alte mâini îl ajută pe Finnick şi sunt din nou pe patul meu de spital, cu trupul imobilizat, cu încheieturile mâinilor legate, aşa că îmi izbesc furioasă capul de tăblie, iarăşi şi iarăşi. Un ac mi se înfige în braţ şi capul mă doare atât de tare încât renunţ la luptă şi urlu pur şi simplu, înfiorător, ca un animal în pragul morţii, până când nu mai am glas.

Medicamentul mă sedează, nu mă adoarme, şi sunt aşadar captivă într-o nefericire confuză, monotonă şi dureroasă, pentru o vreme care pare să fi existat dintotdeauna. Îmi reintroduc furtunaşele şi îmi vorbesc cu voci liniştitoare, dar care nu îşi ating ţinta. Nu mă pot gândi decât la Peeta, întins undeva, pe o masă similară, pentru a i se smulge informaţii pe care nu le are.

— Katniss. Katniss, îmi pare rău.

Vocea lui Finnick vine din patul de alături şi pătrunde în conştiinţa mea. Poate fiindcă avem aceeaşi durere.

— Am vrut să mă întorc după el şi după Johanna, dar nu mă puteam mişca.

Nu-i răspund. Bunele intenţii ale lui Finnick Odair nu înseamnă pentru mine nici cât negru sub unghie.

— E mai bine pentru el decât pentru Johanna. Se vor convinge repede că nu ştie nimic. Şi nu-l vor ucide dacă se vor gândi că-l pot folosi împotriva ta, zice Finnick.

— Ca momeală? spun eu, către tavan. Aşa cum o vor folosi pe Annie, Finnick?

Îl aud plângând, dar nu-mi pasă. Probabil că pe ea nici măcar nu se vor obosi s-o interogheze, mintea ei e atât de departe. Dusă cu ani în urmă, în adâncul Jocurilor ei. Sunt foarte multe şanse să mă îndrept în aceeaşi direcţie. Poate am şi început să-nnebunesc şi nimeni n-are inima să-mi spună asta. Mă simt suficient de nebună.

— Aş vrea să fie moartă, spune el. Aş vrea să fie morţi cu toţii şi noi alături de ei. Ar fi cel mai bine.

Ei bine, pentru asta nu am nici un răspuns potrivit. Mi-e greu să-l contrazic, de vreme ce eu însămi am plecat cu o

seringă, cu intenţia de a-l ucide pe Peeta dacă i-aş fi dat de urmă. Aş vrea cu adevărat să fie mort? Ceea ce vreau… ceea ce vreau e să-l am înapoi, dar acum n-o să-l mai recapăt niciodată. Chiar dacă forţele rebele vor reuşi cumva să răstoarne Capitoliul, oricine poate fi sigur că ultimul gest al preşedintelui Snow va fi să taie beregata lui Peeta. Nu. N-o să-l mai am niciodată înapoi. Aşa că moartea e soluţia cea mai bună.

Dar el îşi va da seama de asta sau va continua să lupte? E atât de puternic şi e un mincinos atât de bun. Oare crede că are vreo şansă de supravieţuire? Oare îi pasă măcar de şansa asta? Oricum nu conta pe ea. Renunţase deja la viaţă. Dacă ştie că eu am fost salvată, poate e chiar fericit. Simte că şi-a îndeplinit misiunea de a mă menţine în viaţă.

Mă gândesc că-l urăsc chiar mai mult decât pe Haymitch.

Mă dau bătută. Nu mai vorbesc, nu mai răspund, refuz mâncarea şi apa. Pot să-mi pompeze tot ce vor în braţ, dar e nevoie de mai mult decât atât pentru ca un om să meargă mai departe odată ce şi-a pierdut dorinţa de a trăi. Am până şi ideea stranie că, dacă eu mor, Peeta ar putea fi lăsat să trăiască. Nu ca om liber, dar ca un soi de avox, aşteptând viitoarele tributuri din Districtul 12. Şi poate o să găsească o cale de evadare. De fapt, moartea mea încă ar mai putea să-l salveze.

Iar dacă n-o să se poată, nu contează. Va fi suficientă ca să moară alţii de ciudă. Ca pedeapsă pentru Haymitch, care, din toată lumea asta plină de putreziciune, ne-a transformat tocmai pe mine şi pe Peeta în pioni ai Jocurilor lui. Am avut încredere în el. Am pus în mâinile lui tot ce-aveam mai de preţ. Şi el m-a trădat.

— Vezi, de-asta nu te lasă nimeni pe tine să faci planurile, a spus.

E adevărat. Oricine are mintea-ntreagă nu m-ar lăsa pe mine să fac planuri. Fiindcă e evident că nu sunt în stare să deosebesc un prieten de un duşman.

O mulţime de oameni vin să-mi vorbească, dar cuvintele îmi sună aidoma păcănitului insectelor din junglă. Lipsite de

sens şi îndepărtate. Periculoase, dar numai de aproape. Ori de câte ori devin distincte, gem până când mi se dau mai multe calmante, ceea ce readuce imediat lucrurile la locul lor.

Până când se întâmplă să deschid ochii şi să văd pe cineva de a cărui privire nu mă pot feri. Cineva care n-o să mă roage, n-o să-mi dea explicaţii, n-o să-şi închipuie că-mi poate schimba planurile ispitindu-mă, pentru că e singurul om care mă cunoaşte cu adevărat.

— Gale, şoptesc.

— Salut, Catnip!

Întinde mâna şi îmi dă la o parte o şuviţă de păr din ochi. O parte a feţei i-a fost arsă de curând. Are un braţ într-o eşarfă şi îi zăresc bandajele de sub cămaşa de miner. Ce-a păţit? Şi cum de e aici? Acasă s-a-ntâmplat ceva foarte grav.

Nu e vorba atât despre a-l da uitării pe Peeta, cât despre a-mi aduce aminte de ceilalţi. Nu e nevoie decât de o singură privire spre Gale şi dau cu toţii buzna în prezent, cerând să fie recunoscuţi.

— Prim? întreb, cu răsuflarea tăiată.

— Trăieşte. Ca şi mama ta. Le-am scos de-acolo la timp, răspunde el.

— Nu sunt în Districtul 12?

— După Jocuri, au trimis avioane. Au aruncat bombe incendiare. Ezită. Ei, ştii ce s-a-ntâmplat cu Vatra.

Ştiu. Am văzut-o explodând. Vechiul depozit cufundat în praf de cărbune. Întregul district acoperit cu aşa ceva. Un nou soi de spaimă începe să crească în mine când îmi imaginez bombele incendiare lovind Filonul.

— Nu sunt în Districtul 12? repet.

Ca şi cum aş putea respinge cumva adevărul.

— Katniss, spune blând Gale.

Recunosc vocea asta. Vorbeşte aşa când se apropie de animalele rănite, să le dea lovitura de graţie. Ridic instinctiv mâna, vrând să-i opresc cuvintele, dar el mi-o prinde şi mi-o strânge cu putere.

— Nu, şoptesc eu.

Dar Gale nu poate păstra un secret faţă de mine.
— Katniss, Districtul 12 nu mai există.

SFÂRŞITUL CĂRŢII A DOUA

{1} Wire, în lb. engleză (n. tr.)